

הר"א מגרמיזא

על

ספר יצירה

המיוחס לאאע"ה

אשר חיבר רבינו אלעזר בעל הרקח זצלה"ה

ונמלא עמון בחמהת אל"ה הגאון הקדוש מהרצ"א זלה"ה האד"ק דינאב יע"ה
כתוב בכח ידו הקדושה אשר העתיק לעלמו ומספר כחז יד והוסיף עליהם
לפעמים הגותותיו בחוק מוקפים בזר זהב וקראתי אותם בשם הגהות מהרצ"א
ואם כי הנה מעט הכמות הלא הנה רצי שליכות להצין ע"י דברי רצינו
המחבר. ובסופו ילום ספר דרך עדותיך מאל"ה הנ"ל הכולל בחוכו ענינים
סובים פנינים יקרים פ"י על מוקלת ספר ישוע וליקוטים על חרבוס מגילת
רוח והשמועות ומספר אנרא דבלה וקונטרס להשלמת ספר דרך סקודיך
אשר נשמע צוליה ראשונה צאמלע הענין אשר עין כל רואה ישחושם על
המראה שאין לו ציור וקישור כלל וע"י הקו' הזה יוצן לאשורו ועוד כמה
ענינים טובים ומועילים הנכלל בספר הזה. כאשר עין הקורא משרים יחה:
ונכתב הספר הזה צאמלע ח"ס חלקים אל"ה בשנת תקפ"ז צעיר מונקאמש
בארץ הגר.

הולאחי לאור חני הק' משה שפירא בן לא"ה הרב החסיד המפורסם
מוה' שמואל ז"ל בן לאוחו לדיק הגאון הקדוש המעתיק והמחבר זלה"ה

דפוס סל ר' חיים אהרן זוסניק ור' חיים קנאללער בפרעמישלא.

Hra megarmize

Verlag MOSES SPIRO Borysław

Nachdruck vorbehalten

Druk Żupnik & Knoller Przemyśl 1888.

הסכמת

כבוד הרב הצדיק
הקדוש מוויזניצא
שליט"א

כבוד הרב הגאון
הקדוש מסיגוט
שליט"א

כבוד הרב הצדיק
הקדוש מקאסיף
שליט"א

כבוד הרב הגאון
המפורסם
מדראהביטץ שליט"א

ז"ה יום ה' אל ח"י למוספר
ז"י תרל"ח וויזניצא .
הן זא לפני החסיד
המופלג מוה' משה כ"י
כד הרב הקדוש מוה'
צבי אלימלך זללה"ה
וצידו כחצי יד קודש מאיז
הק' תרל"ב והנה הומופוסים
אין לריך ראי' כי כבר
הוא מפורקס צקפריו
הקדושים . לזאת
אזקס מאחצ"י להיות
צחומכי ידו כדי סיוכל
להוליא לאור חכות המחבר
הקדוש זללה"ה יגן עלינו
ועליכס . כ"ד ידידכס
המדבר לכבוד המחבר
הק' זללה"ה הק' מנחם
מענדיל צהרצ הלדיק
זללה"ה .

גם אכני נטפל לדבר
מלוח לעורר לבז כדצי
עס לתמוך ידי משה
הרצני המופלג החסיד
מוכ"ז המוליא לאור כה"י
מוה' הרב הגאון הקדוש
מהרצ"א ז"ל אשר נודע
עצמו צעולס צקפריו
הקדושים הקודמים אשר
חכו מנחמים וכולו
מחמדים ע"כ מלוח רבה
הוא וכל אנשים יתנו
מעוה קדומה גם אכני
כתחי מ"ק כנהוג מוני
יראו וכן יעשו וזכות
המחבר הקדוש זללה"ה
יעמוד להס למלא משאלות
לצבס ולצרכה ולהללחה
וצעה"ח היום יום א' פ'
וארא תרל"ט פ"ק סיגוט
יקותיאל יהודא ט"ב

הן זא לפני החסיד
המופלג מוה' משה כ"י
כד הרב הקדוש מוה'
צבי אלימלך זללה"ה
וצידו כחצי יד קודש
מוה' הקדוש תרל"ב לזאת
אזקס מאחצ"י להיות
צחומכי ידו כדי סיוכל
להוליא לאור חכות המחבר
הקדוש יגן עלינו ועליכס
ידידכס הק' יעקב
שמשון צהרצ הלדיק
זללה"ה

הן היום ראי' וקצתתי
ספר מקדושים ע"י המופלג
ה' משה שפירא כ"י
כד הרב הלדיק קדוש
ישראל הגאון אחתי
רשכבס"ג מיעבי אלימלך
זללה"ה אשר חיצר שלסה
ספרים על צראשית וס'
י'ירה וס' יושע וגם
מוס' טבה גמרא ותוס'
ועחה מ' משה תרל"ב אזר
כבר חלליו ורולה
להדפיס ולזכה את הרצים
וכל הספרים של הקדוש
הנה מחוקים לכן צקשתי
מאחזו ז"י לזכות אותו
צמעוה קדושה מעוה קדימי
כדי טיה" צידו הכח
לגמור הדבר צלוח הסוית
ולמלאות פני הכל חנוכה
צחורה ומעטי דברי
הנאעה"ח יום ג' מעוה
תרל"ז פ"ק דראהביטץ
הק' אלי האצד"ק
דראהביטץ

הסכמת

כבוד הרב הגאון המפורסם
מלבוב שלימ"א

כבוד הרב הגאון המפורסם
מ"ק פרעמישלא שלימ"א

כבוד הרב הגאון המפורסם
מדעש שלימ"א

כבר נודע צערי ליון המלויכים
זהלכה פרעה גדולת חכמתו
ולדקתו של הגאון הלדיק מ' צבי
אלימלך זל"ל מדינוב וה"ח
לכדו המו"ל העלומה חכמה
צנגלות ונקתרות חס להוליא
לאור ח"ת ע"ד הלכה והכני צל"כ
חקק ספר אחד צומח יושח עלי
הצעה"ח פה"ק לצוב
יוס צ' ח"י למצ"י

צבי הירש אורנשטיין

הן כל יקר רחמה עיני כתצי יד
מהגאון הלדיק המפורסם מוה'
צבי אלימלך זלל"ה מדינאב
על פי צראסיה ועל יהושע
וספר ילירה וצו פלפול רצ זהלכה
זהלכות חוכה צ"ס ופוסקים
ראשונים ואחרונים והנה אין צפי
מוגלל להלל הספר הלזה מחצרו
רצ וגאון עיר וקדיש כל רואה
צספרי הקדושים יסחומס על
המראה הגדול הזה כידודי אש
יחמלעון מפיו הקדוש צנגלה וכל
קורא צספרי ימלא חרדת קודש
וסמחה וגיל להצין דצרי חז"ל

ב"ה
אחלה פני אחצ"י שכל אחד יזכה
צמלוא רצה להוליא לאור העלומה
ספר קדוש סנסאר צכ"י של הרצ
הגאון הקדוש שהאיר כל העולם
צספריו הקדושים והיקרים ונחמדים
ונאור מוה' צבי אלימלך זלוק"ל
אצד"ק דינאב והנה כוסע בזה
ככדו מוה' משה כ"י להוליא עוד
א' וספריו הקדושים ע"כ צקשתי
שכל מי שאפשר לו יתן מ"ק
ליקח הספר הקדוש כשיגמור ח"ה
יוס א' ארצעים למצ"י חרל"ע
דעש יע"א
הק' מנחם מענדיל פאנעט

כל אחד לפי כחו אולם אשר צחתי
הוא לעורר לצב כדצי עומנו
אשר דצרי ה' יקר צענייהם לתמוך
די המו"ל הוא ככד המחצר הרצ
המופלג היקר מ' משה שפירא
צחמיכה ס"ש צה מושח ולהח לכסף
מולא למען יהי צידו להוליא
לאור ספר הקדוש הזה וחכמתו של
הגאון המחצר יעמוד ויגן צעד
החומכים ומקיימים לרצב מלוא רצה
וד' יאיר עיכינו צתורה. פרעמישלא
יוס סנספל צו כי עוצ י"צ טצה
ומעשה ידינו כונננו לפ"ק
ואי"ה כשילא הספר לאור חקק
צכסף מלא צל"כ .

יצחק שמעלקים האצדפ"ק והגליל

כבוד הרב הגאון הקדוש ממאשצייסק שלימ"א

גם אנכי עיינתי צספר הקדוש הזה
שהוא מהרוקח ויש צו הגהות
ונכדו הגאון הק' אור החוכה
המפורסם מוה' צבי אלימלך
מדינאב ז"ע וצל"כ חקק ספר
צלאתו לאור ח"ה .
הק' ארי' ליבוש הלוי חופ"ק
מאשצייסק

מכתב הרצ המלוא"ג החסיד המפורסם מוה' שמואל צבי כ"י ממונקאטש
הלמוד כבוד חל"ז המחצר זלל"ה :

בעוה"י

צרך העזר והחוכה והמנחם אשר עד כה היעיצ חקדו עומדי והחייני וקיימני
והגיעני לזמן הזה לראות אה החיבור היקר מלמדנו"ר
זלוקללה"ה מדינאב שהי למראה עיני צעודו צחיים חיותו והייתי כמס
פעמים ממסוקק סיבא לדפוס כאשר דצרתי מזה עס נכדיו הרצנים החקידים
סיחיו והנה עתה צא ככדו החסיד הוסיק המופלג מוה' משה שפירא נ"י
ומסהלל להוליא לאורה הוא צרמניו יתצרך יוקף ויייעיצ חקדו
לזכותו לראותו נגמר צדפוס צקרב אכיי"ר וכתתי מ"ק אר"כ ג' הלוה
ני ארר חרל"ע

הק' שמואל צבי ממונקאטש

הקדמה מנכר המחבר המביא לבית הרפוא

אכבי לה' אשירה לאלקי דעצרים, יוענן משרים, יולר דקרים ונחסיג דקלורים, אצרך ס' אשר יעלני, ועד הלום הציאני. להפיץ ע"פ תצל אור הצהיר, נחצרת הקודש, כזאת הרקיע מזהיר, ואלה כבוד אל"ה הקדוש ועשור. הוא הרצ הגאון הגדול. איש אלקים קדוש וטירא. לו נגלו שערי אורה, אספקלריא הנאירה. ענודל דכהורא. ער התורה, חכו ממתקים, אמרותיו טענתים מחוקקים, כבוד קדושה שמו מוה' צבי אלימלך זלוקלה"ה. כשמו כן הוא וכן כל נגמנת חגוריו היקרים. להשריש כלב עם ס'. יסוד אמוכה ונרת עמוה, אשר נוספר אנו"כה עכו"ה, לב"י אליעזר עולה צסוה. ושתי אלה יחד שקולים. צנוספר זכור"ר עולים. להורות לעם ס' לזכרו"ן לבני ישראל. ענות רוח. ואמונת האל. וכאשר רבים שמו צלאל דצרו. ופרי תנובת חגוריו. אשר נדרס נתן ריח צכל המדינות. כשמן הטוב חורק טמס צכל הנחנות. כן רבים ישמו וניצו הנאמנות, הכוצעים מנזקור האומה יפלו מעיינות, ואפלה פי רב תודות להלור תמים, אשר חצלים כפלו לי צנענימים, כחצי קודש אל"ה חר החכמים. יאף גם קניחים צכסף ואלא ולין כסף נחשצ צעני על הוללות הרפוס לעשותם כיון ע"ד הנאות והיפוי להירו וצין שורותים. והצאכה וטצולים צעדי עדיים. אף גם זאת עלתה "הנחצרת הזה צהוללות יותר כי הוכרחו מעשה ידי אומנים, עסות" -

מחדש דפוסים וכוכים, עם כלים מכלים סוכים. על הליורים וכדורים. אשר צספר ילירה מאירים. והכני כוחן לפניכם היום צרכה מערכה מול מערכה. אשר צקוצן הזה נערכה. יקה מרקחים. לינים ופרחים. נותחו צו לנחמים. הלל תמה חידושי מהרצ"א על הלכות חנוכה. ציאור נחמד על ס' יצירה המיוחס להגאון צעל הרוקח. עם הגשות והערות אל"ה ס'. ופירוש יקר על ס' יהושע נקוצ צסס דרך עדותיך. השנועות מוס' אגרא דכלה על ס' צראשים. השנועות איזה מאמרים מן ס' דרך פקודיך. ולכולס יחד צסס יקרא חידושי מהרצ"א. ואל אחס אכסי לבצ טמעו לי ותחי נפשיכם ותירו הספר הזה להאליכם. ואל תאחרו אותי ואל תשכורתי. חלף עבודהי. ורובי יגיעותי. לא שקטתי ולא נחתי. זה כוה עידן ועידכים. ימים ושכים. לעונן אוכל לבצע אה מעשי צמלאכה הקודש העמוסה עלי. ולסלס השלום כל ההוללות. וזכות אל"ה המחצר הקדוש. האיש אשר עודנו חי עמו. וטפתותיו דוצצות מור עוצר. יגן עלינו ועליכם. יגדל טלומכם. ויתרום קרניכם. ויהי כועס די עליכם. אלה רחטה לב ענד לעצדי ס' מלפה שלום הטוב. בזכות נופח שפתי מורה דרורס אונת לעמו. זכרה לעונה המלך הקדוש :

צחתי עה"ח יום ו' ז' אדר שני. אור מלא טפע פה פרעמיסלא :

ס' משה צן מוה"י שמואל שפירא זלה"ה.

הקדמת המגיה

אודה לדי על אשר זיכני להגיה אה ס' הקדוש הזה פ"י על ספר ילירה אשר חיצר רצינו אלנצר מרגמוזא המחצר ס' הרוקח זללה"ה ונפלו צו טיצוסים רבים עד טה"י כספר החתום כי נחסרו צו צמקומות רבים חיצות גם לפעמים סורות כאשר העיר מנן הקדוש זללה"ה הונעתיק אה הספר, כי הספר אשר העתיק ממונו ס"י מוטעה מאלד ולא ס"י לו פכאי להגי' אותו כרלונ"ה ואעפ"כ הג"י לפעמים והנה הכס צפנים הספר וטמא דמנן חמים עליהון : ואלותם הטגהות טהס צזה הספר צכתס צין סני קויס או צטולי הדף סס מוני ולפעמים הלגתי דמות ככז כזה * ולא כחצתי טוס הגה הסיצה לזה הוא כי אהי עגי' אחר קידור האוחיות ואל קסה להגי' ולחסיף חיצות עם קויס צהרצה מוקומות כידוע ואס ס"י הרצה טעוטים צעמוד א' הלגתי רק קימן ראה זה מוקטה הוא ולפעמים היתה הסיצה טלא ס"י לי פכאי לעיין כי הפועלים אלים עלי לאמר כלה מעשיך כי לחמונו הוא או טעייכתי ולא מלאתי הפחרון על כולם הלצתי לוינים טעיין צזה מי " טדעתו רחצה מודעתי וידעתי טעדיין לא ילאתי י"ח צזה כי צהרצה מוקומות טה"י מוקטה ולא עשיתי טוס זכר לנו צקיצה מההירות או צקיצה הטכחה. גם לצרות כי לפעמים ס"י הכתצ מוטוטט מאלד עד טלא יכולתי לקרותו כחצתי נוחק חיצה או חיצות כפי אשר טענתי מוקס מחקרן. והמקוס ימלא חסרוכנו ויטיצ טכיכחו לליון עירנו. ויבנה צית מוקדטנו. צמחרס ציעינו. ויתן צתורתו חלקנו. ויעע אהבתו ויילתו צלצנו. אכס"ו

ס' צבי צן לא"ה מוה' יצחק זל

לשיקברו זיאר קפר יליר: עמי

סוד

י"י ליריאו צרוך הוא סמקר קודו ליראי
הסם לשעשע צחורו י"י סם י"י מצרך
מו"ע, עד סלא צרה העולם ה"י הקצ"ה ושמו
בלנד כי הסם קדם לעולם בדאמריקן צפריא
שכיחו צחמלע והוא יושב על כסא רם וכשא גצוה
ותלול למעלה למעלה צחור ומראות כבוד כעין
חמול חליו אס וחליו צרד ועטרה הפארה צראשו
וכתוב סם המפורש על מלכו הרי הסם קדם
וכתיב כל הנק' צמוי לכצודי צראתיו. והחורה
קדומה, ה' קנני ראשית דרכו קדם מפעליו מאל
וצפסוק זה צ' אלפי"ן שהחורה קדמה אלפים
שנה קודם שנברא העולם דכתיב ואה"י שעשועי"
יום יום ויומו של הקצ"ה אלף שנה דכתיב כי
אלף שנים צעי"ך כיום החמול, ועל מה היתה
כחוצה, ע"ג אס לצנה זאס שחורה צפרקי דריא
מיד כתייען הקצ"ה צחורה ששמה הושיה לצראות
אח העולם, הסיצה ואמרה לו רצון כל העולמי
אס אין לבא למלך ואס אין מחנה למלך על מה
הוא מלך אס אין עס, ומקלסין אח המלך. חיזהו
כצודו של המלך ושומע הקצ"ה וערב עליו, ואיחא
צומדש כשציקס הקצ"ה לצראות אח העולם יען
צחור' ששמה הושי", אמר לה אצרא צני אדם
סיחיו מהעסקין צך ומקיימים מלוה"ך שבה לצחולה
ואין למי לארסה ולבא צלא מחנה. הסיצה ואמרה
חורי לפכיו רבש"ע עשה לציו"ך שאס אין לבא
למלך על מה הוא מלך ואיזה כצודו של מלך
ושמע ארון [הבחי"ת מהר"י"א ארון העולם] וערב
לו צדצרי חור', ומי"ן שכתיען הקצ"ה צחור'
שכן כחוב לי עלה וחוש"י חני צינה עד סלא
צרא העולם ה"י הקצ"ה לצדו כצודו וצגדולתו
וכוגם אורו הגדול והרב לאין חקר ושיעור דכתיב
עוטה אור כשלמה. וכחורא עומ"י טר", ואותו
האור אין כל צרי" יכולה לראותו. וה"י הקצ"ה
משעשע צחכמה האוחיות צאוחן אלפים שנה.
וה"י מלרס ומגלגלס ועושה מכללס דיצור אחד
ומגלגלן שנים ואחור צכל כ"צ אוחיות. וה"י עוש'
עוד עהס דיצורים כלולים. מאל דיצור. חלי דצור
צליט דצור. פי סני" מדצור. אחח זה צזה. כלולין
זה צזה. צדול זה מזה ומגלגלס שנים ואחור
צאוחיותיהס וצביקודיהס. ומונה ומכפר מנייכס עד
כולה, וכ"ז ה"י הקצ"ה עושה על שתי" רולה
לצראות אח העולם צחמארו וצכיכוי סמו הגדול
והטורא והנפלא והחזק והאמין צכה וצגצורה,
אשר מרכיו אוחו הסם הנקדש והנערץ ה"י נעש'
כל ע"צ צרגע קנון כהרץ עין צלי לאוח ויגיעה
כ"א צדצרו וצחמארו וצלייו ככתוב צדצרי י"י
שנים נעשו וכתיב צק' צראשית סמקר הקצ"ה
לאצרהס אציו ולמשה רציו צהר סיני ויאמר
אלקיס יחי אור ויהי כן צאוחו רגע כי הוא אמר
ויהי הוא לוח ועמוד ועוד ה"י הקצ"ה מגלגל
האוחיות כדי להוליח מהס כל דצרי הלסכות
סצכל סארץ. ואחרי כלה האלקיס לירוף האוחיות
וגלגול הדצורי" וחצצונס ומנייכס ומקפרס. החחיל

לחשצ חשצון ככציס ומלוח ומשצון חקופות
ומחורות סל ככציס וסל חלי וסל מלוח סתי
עחיד לקדר ולצראות וה"י עורך אח סחשצון
ככציס ומלוח ומשצון כולו לפכיו כדי לראוח
ולידע כל הדורות העתידיס להיצררחי מראש ועד
סוף ככתוב מי פעל ועשה קורא הדורות מראש
קודם צריאח העולם. וכדי להצין מעשה כל אדם
ולדקוחו ורשעו ולגזור על כ"א וא' לפי מעשיו
העחיד לעשות צין עוב צין רע כך ערך ומינה
אח מלכו וככצו סצרה צעעת זריחחו וצשעה מולדו
צין עוב וצין רע כל זה עשה האלקיס צחכמהו
וצחכמהו צערס סיצרא העולם סכא' י"י צחכמה
יקד ארץ ואעפ"י שערך ומינה אח ככצו ואח
מזלו סל כל אדם ערס צריאח העולם לפי מעשיו
סל אדם לעשות לא נתן הקצ"ה רשיון לככציס
ולמלוח להרע ולהטי"ב *להיכלס על סראס כי
האדם העחיד להיצראות לא יהי ככון לחיות
צלא ילר ככתוב כי ילר לצ האדם רע מעשורו
ועל זה האלקיס סחוא אל רחוס וחנן ארץ
אפים ורב חסד וכחס על הרעה ערך ותיקן
השצוצה ומערס צרייתו סל עולם ככתוב צערס
הריס ילדו ותחולל ארץ חשצ חנוס עד דכא
והאמר סובו צני אדם שאס ימנח האדם ויחזור
צחשצוה לפני צוראו ויהייסר לעשות היסר והעוב
מלפני הסם מתחכס הקצ"ה עליו ונחפך מלו
הרע לעוזה. ואחר ראות האלקיס כל חקנה
העולם וחקנה כל צריותיו קודם שנברא העולם
אלפים שנה מיד החחיל לצראות העולם ככחו
הגדול ככתוב צק"י שאחור הקצ"ה לאצרהס אציו
ציוס סכרה עמו הצריה ככתוב ציוס סהוא כרה
ה' אח אצרס צריה לאמר וכן כהצ צסי" צלי"צ
כתיצות פליחות חכמה חקק אח עולמו כסתי
אצרהס צן מ"ח שנה צימ"י הפלג' (הג' מהר"י"א
וע' צמס' שנה דק " ע"צ צפירסי" וחצין) וחשצ
מיולרס אשר ילרו הליך ילר אח העולם, וחשצ
ליך ה"י חחיל ערס כל ועסק ג' שנים לצדו
עד שאמר לו הקצ"ה עסוק עס סס צן כה צן
חכס יסמח אצ עד שחשצ ועשה קפר יליר על
יליר העולם לכך נקרא קפר יליר. בל"ב נתיבוי
סכלך ולמה ל"צ לא פחות ולא יותר לפי סחחורי
מחללת צב' צראשית ומסיימת צל' לעיני כל
יסראל ללמדך כי כל דצרי רמוח צחור' ול"צ
פעמים כתיב *כ"ה כלפי צוד הכצוד הקריית,
ול"צ אלקיס מבראשית עד יוס הסשי סכל צחורי
אלא ספעלס מניי אדם וסודי חחור' לא נעסרו
כ"א ליריאו קוד י"י ליריאו:

ח) נראה צעליל סמקר כאן ואולי כלי"ל לפי סכתיב סחוחן ציס דרך וצמים עמי כתיצה ואח"כ
מחחיל דיצור נתיבות פליאות !

אמר פליחות לפי שזמנינו צבירית עולם סמוך
 זה פליחות אהה ה' לזכות אהה אהה עשית
 את השמים ואח הארץ זכחך הגדול וזרועך
 הנטויה לא יפלא מונך כל דבר: הבמ"ה לפי
 שכחתי ה' זכמותי יסד ארץ וכתיב ווי יספר
 שחקים זכמותה חידש האויר זכמותו ומילה המים
 *וכשמיים העפר *ומחיתום האש פליחות חכמה:
 (א) אלקים כמה מילה וחקק צתוך [כמחק תיזה
 אחת] ארץ שהי' נחריעו זכרץ: יה ל' חחק חסין
 יה כל הכמותה תהלל יה וכתיב וכאזבלום אין
 אים להלל תואר. ופירוש יה מן היות *והיו ה' ה'
 כן יה שהי' טרם כל והוא חידש פנינים ויקרות
 שאין לה ערך ולא תשתנה: יהוה פ"י הים הים
 ויהי' ועושה אכזי ה' עושי' כל וצמנע' זכאשית
 לא כאמר יהו"ה עד כילה ונלכח שמים וארץ
 ציוס עשות ה' אלקים ארץ ושמים הזכיר שם מלא
 על עולם מלא כי יהוה שם גדול אדון האדונים
 [כמחק ז' תיבות ואולי ל"ל לכן נק'] אדוני. יה
 צמילוי יוד הא זג' יהויה חזי' השם ככולו יה
 יהוה כי ביה יהוה לור עולמים. יה יהוה.
 זאלו ששה אותיות צרא הקצ"ה שמים וארץ וקצ"ו
 עולמות כמנין עולמי"ם העוה"צ צרא ז" וטעוה"ז
 צרא צד' דכתיב אלה חולדות השמים והארץ
 צהצראם צד' צראם וחסם השמים והארץ צממו
 הגדול יסיוחו השמים והגל הארץ התחלת התיבות
 יהוה: צבאות נק' כשכל ישראל עולים להשתחוות
 ולזכות לפני ד' לזכו' לכן כשהיו ישראל צמחלוקת
 סנאת חכם. חלק לצם. לא כאמר לזכות צירמ"י
 ויחזקאל אזל צציה שכי לצם יחד כאמר זכגי
 זכרי' ונלכזי ה' לזכות שהוא (כח"א) על כל
 לזכותו וזכות הוא זלזל סלו ואין דומה לו כי
 ווי זשחק יערוך לה' דומה לה' צצני אלים.
 צבאות והלא קודם סנצרא העולם לא ה' לזל
 ולמה אמר לזכות אלא לפי שהי' לו לזכרות
 העולם וגזר כמה בני אדם יהיה וכמה צריות
 יהי' שלא יהי' העולם קל. אלא (כמחק ג' תי')
 קורח הדורות מראש וצרא העולם והוא המכר
 צצריאה בה אמר ה' לזכות צורא ישראל מלככם
 ולפי שזמנא לזכות צליריה חצרו צק"י ה' לזכות
 שהוא אוח זלזל סלו והלא עדיין לא הי' לו
 לזל אלא קודם כל הצורא כי יהוה הי' הים
 ויהי' וגזר את הכל ועסם השכינה הניכרת (כמחק
 ג' תיבות) כשהי' שהיא אוח וגזר מתחלת יהוה
 לזכות שיראה לזכיה כאלו לזכות לפניו וכל לזל
 השמים עומדים עליו והוא לזכו יוסע על כסא:
 אלקי ישראל. ישראל שר הוא צפני כי צרית
 עם אלקים. אל חזק. אלהי ישראל והלא עדיין
 לא הי' ישראל אלא שכחצו צורא ישראל מלככם
 ואמרינן צצ"ר ומשנתן של ישראל קדומה לכל.
 צראשית צרא אלקים, אין ראשית אלא ישראל
 דכתיב קודם ישראל לדי' ראשית צראשית זג'
 (ישראל ז') (צח"ר צעומים) ואותיות ישראל הם
 ראש' ל"י וכתיב ווי כעמד ישראל תחת לראש'
 ישראל: אלהים חיים דכתיב הוא אלקים חיים
 ומלך עולם עין החיים כנגד כסא כבוד אל עולם.

מקור החיים, כי עומך מקור חיים אלקים חיים
 השמיע קולו לישראל ולחיותו השמיע עם קול
 אלקים חיים, ג' נקראים חיים אלקים חיים.
 וויס חיים עין החיים. שדי עד כאן *לא יס די
 נעלם שדי ין לת וד זג' ת"ק *פעם שדי
 פרה ורבה. פרו' ורצו' גי' ת"ק זן ובה יס צהם
 ת"ק חיזרים. אלהים, יה מל"א את השמים
 ואח הארץ אחי מלא. חיים שמי לעולם ואחרון
 על עפר יקום והוא חיות הכל אחי יי עושה כל
 שהוא חזק צעולם כמו יס לאל ידי. אל עולם
 שדי למה הזכיר אלא כדאמרינן זכגיגה שדי
 שאמר לעולמו די. ולפי ששמים וארץ היו כשהי'
 פקעיות של שמי והיו נפתחות והולכין עד מהלך
 ת"ק שנה אמר די. וכן אמר שדי צמילוי וחסיר
 שדי וחקק הכולד מומנו כך. סין דלה יוד. חקק
 יין ל"ית ר"ד יעלה ת"ק. רם וגשא. רם צממי
 מרום כשא שהוא כשא על כל. רם על רמים כשא
 על כשאים וקובל מעלה ומטה וקובל כל העולם
 כולו כי העולם נושא ככמותה הכושאת כל הגוף.
 שוכן עד שזמלכותו עדי עד ואין לה הפסק ואין
 לה אחרית הוא קודם *ומזלעדי עד. וקדוש שמו
 שהוא קדוש ומשרתיו קדושים. ולו אומרים זכל
 יום ק' ק' ק'. הגה הזכיר " שעות האלות
 לו והמשווצות כנגד " ומאורות עד שלא כשאר
 דבר כי הוא צראו וילכו ואחר חקירה וזכינה
 וחפיתה הזכונך. ונמלא " דברות אשר השמיע
 לאזנותיו הקצ"ה לפני הר סיני כנגד " ומאורות
 עד שלא ישאר מורה כלל כ"א חכנס תחת " ומאורות
 דברות. והמדרש יצר לך הכל כאור וכלהרי' כל
 דבור ודבור יכנס צו מורה ומורה ל"ת זחסלה
 דבור אכזי כלומר עושה כל כשא' אחי ה' עושי'
 כל נחמיל עתה מקלח " שמות. ולאחר כן כצאר
 כל דיבור כנגד תרי"ג מורה. דבור לא יהי' לך
 רוח כל יקר כי חצום ציחד זאמרו אשר צרא
 צממים מומעל ואשר זכרץ מחחה ואשר צמים
 מחחה לארץ ודבור לא חשא רוח לכל נעלם
 ונסתר כי רוב השבעות ע"ז הענין. ודבור זכור
 את יום השבת היא חלק מן הזמן ידוע צאר.
 ודבור כנד את חזיק הוא הכפול צעינו. ודבור
 לא תרלח רוח ללזנה לזביעה כי אוחו דבר הוא
 מכלל. ודבור לא תגנוב הוא מן המשלת והקנין
 על החמת. ודבור לא תענה רוח צו האפעל כי
 רוב העדות לא יהי' אלא על הכח. ודבור לא
 תחמוד רוח צו מוקום ושאר המתחצר אליו. לכך
 הקדים צית רעד. כצד כהצד כי כל הי' דברות
 הקיפה וקוצצה זכל דבר שזעולם כאשר הוא כן
 כשייחה תרי"ג מלות הם רמיזה מן העולם. מן
 " ומאורות חייב להיות ת"ר וי"ג המתחצר ותי"ב
 כשתחת נפתחות " דברות. ולא נעריה אחת מן
 המלות חולה מונכה וזחקרי וצמחוני לכל דיבור
 וחציריו וכל הדומה לכל דבור מלאכו המתחצרות
 והנאללות מוחן לדבור אכזי שמונים. לא יהי' לך
 ס'. לא חשא מ"ח. זכור ע"ה. כצד ע"ז. לא
 תרלח ג' לא חלאף ג"ח. לא תגנוב ג"ט. לא
 תענה ג"ב לא תחמד ג"ד. ומספר הכל תרי"ג.
 וצמחוני

(ח) גם כאן תינה אלקים היא ממוגנס מאור ולפי הנראה מהענין דהמחצר קאי לפרש תינה חקק קצ"ה ילרית: ז) תיבות אלו הם מוסופים זכחי

ובצחוכי וקפרי אותיות עשר דברות הן תר"כ
 אותיות הן וזה תר"ג אותיות כנגד תר"ג אותיות
 ושאר ז' אותיות הם אשר לרע"ך. הן ששאר
 שורו וממורו וכל כזר שם כל דבר ומחור.
 יתברך שמו החכם שחצר בצ"ר קלור וועט רוב
 המלות עד שלא נעדר דבר וכן אמרו חכמינו
 ברמיזא. *וש"א ברא את עולמו בג' ספרים רוח
 זו כי כל הדברים להם ג' ספרים. ומלאכו החכמים
 יברו הדברים על ד' בוארם כי ימלאו הדברים
 ד' ענינים כמו הם ד' טבעיות בני אדם וד'
 תיקויות כמו הכראה או צואתו כמו שכתב אנוס
 או צמחצו כאשר נכתב אל"ף י"ן ו"ו ש"ן והם
 ד' ה"ך יעשה מחוצר כתב זה ג' יקורות כאשר
 כי הניה מליאת הדבר צעלמו כי כיחדג' ה'קורות
 ולא לטורך לו. והסיד דבריו לאשר ילעוך לו
 ויכתב זו ויסקרו ויאמר מלאם ג' לכך אמר ג'
 ספרים והם המכתב והמקפר והמאמר המהרים
 עם א) ה"קר צעלמו יהיו ד' דברים ב' מהם
 מהחברים המה הוא הדבר צעלמו והמחשבה וכל
 מה שיואלא בלחה מהנה ימלא כל בני אדם.
 ומהם המכים מהפרדין המכתב והמאמר לא שפה
 אחת ולא מכתב זולתו אם הם מהפרדים לענין
 לאלה ד' רוח המכתב כי המכתב הוא המקור
 שגא' אז ראה ויסקרה הכינה גם חקרה. רוח
 המאמר ראה הדבר צעלמו. ומה ויסקרה המאמר
 הכי צה. ומה הכינה המכתב שכתב. ומה חקרה
 המחשבה והמצימה שכתב כל המחלה. ומה זה
 [כת"א] ועשאם שנה ברא את הכל שכתבו וידעו
 ויסקרו ויסימו יחדו. כי יד ה' עשתה זאת רוח
 ראו דבר סיראה. ומה וידעו למכתב באמנם ויס
 את צ) שוק אביעלך. ויסקרו המכתב על לחיות
 הלשון וגם כאשר לא אמר צעט ככתב זה וקפר
 ומחשבה וקיסור ולמה עשה קפר שהוא נדמה
 אחד מומין המחשבה צוקים ג) החמש כולה
 ד) באמר שעשה הדבר צמנו תיבות מין אשר
 שוין ג' השמות צמנטא ובאותיות ולא צמדרש.
 קפר וקפר וקיסור וכן ראינו נביאנו וחכמינו זה
 הענין בכתב הנביאים כאמרו שחד ופחת ופח
 על"ך. בחר ג' תיבות מצטא אחד נדמה וכן דבריו
 חכמים מאלא כזה הענין צכיסו צכוסו צכעסו.
 וכן א"ר אליעזר השייטן לכוכבי למכבי להכסיכי
 צנסיכה קדוש. וכן ראינו בכתביה שלמות שגמי
 שלום וחנני צרכות וחנני הצונות או מצמחי
 שלום. ומצמחי צרכות ועמחי חכמות או חלני
 שלום חולכי צרכות וחלני רלון או צנה הדמות
 והענין מצמחאות נדמות נראה ולא צמדרש שוות
 וכנגד קפר וקפר וקיסור תראה את הנפש מני
 כה תרורו ותחאותו ותרוגו. שהרור אשר זו פרי
 כל לורך לדעתו אוחו ולה כקראה כעמה. שגא'
 וכעמה שדי חניס. והתחאות אשר זה התחאות
 לטעם ודבר אחר והיא נקראה הנפש. שגא' ונשאו
 מאלכ האות ותרוגו אשר צו חמרה ותענה ולה
 קק' רוח שגא' אל הנחל *צנך צרוחק לכעוס.
 ופני שמות המצארים ח" ויחידה צגלל כי היא
 ח" לא ידעה לה דבר ילירם ויחידה שהיא יחיד'

ועות ועוצות כמו שפירש לפיכחו:
 והזכיר " שמות כנגד " מאמרות ברא את
 עולמו בג' ספרים צקפר וקפר וקיסור.
 קפר הוא מכתב גולם האות כדי ללמד קפר
 שזכינו לקראה קפר כסד"י. קפר הוא מין כמו
 אחרי הקפר אשר קפרס דוד " אז"י. קיסור הוא
 דיבור ומאמר כך קצלתי אני אלעזר הקטן מפי
 אצל מורי רבינו יהודה שקיבל ממורי הרב רבי
 יהודה חקיד והוא קיבל מאצל רבנא שמואל בן
 רבנא קלוימוס הזקן. ור' שגתי דונלי פ"י קפר
 אחד אומ"ש. וקפר שני בג"ד כפר"ת. וקפר שלישי
 הו"ו חנני לכ"ס על"ק. וכל הצרי"י זו כך מנהגה
 בצבא אחרת היא מצבחה הצבא שלמעלה הימנה.
 ל"ב כתיבות הם " ספירות וכ"צ אותיות כמו
 שפירש לפיכחו ואני מלאתי ס' בג' ספרים חולק
 כ"צ אותיות אומ"ש קפר אחד. בג"ד כפר"ת קפר
 שני הו"ו חנני לכ"ס על"ק קפר שלישי. בג' ספרים
 כנגד תורה ונביאים וכתובים :

עשר ספירות צלומה עשר ספירות הן שכל
 הקפירות תלוי בהם כמו שיאמר לפיכחו
 שאין להם סוף אז גד הזו ע"י. עד כן החשבוני
 [הכוללים] ואם יש לך להסיק על החשבון הזה
 יש לך לחזור חלילה י"א י"צ וכן כולם עד כי
 שחס צ' פעמים " וכן ל' הם ג' פעמים כן
 כל החשבונות כוללים בהם : בלימה שאין מוק
 יותר. ה) צלומה לשון סתומה כמו עדין לצלום
 כלומר כסתמו וככללו כל הספירות בהם עשר
 ולא תשע עשר ולא אחד עשר כלומר שאינם
 לא-שמות ולא יותר מ"י ואע"פ (הגהות מהר"א
 ואע"פ) כולם כוללים צא' שהוא ראש לצנין :
 הבין בחכמה חכם בבינה. כלומר סיס עיוך
 " צהם הצין " דבר נח"ד בואת המחשבה והן
 כל המנהג לצניה זו ואל הספירות להצין ראשית
 ראשיתם ואחרית אחריתם כמו שפירש : בחון
 בהם לידע חקור בהם לפרסם. ולר שמוצי צלצך
 שלא להרהר בהם יותר מדאי ו) ולר : והעמד
 דבר על צדויו. על *כס רוחו : והישב יולר על
 מכונו. כי הוא יולר וצורא לצדו ואין זולתו.
 פירושו כסתחשוב צלצך על צורא עולם הא"ך
 הוא חכמתו למעלי למעלי עד אין קץ כן לפיכחו
 ולחור

א) אולי ל"ל הדבר : צ) צמסוק כתיב את שמו : ג) תיב' זו אין לה מוצן : ד) ג"ת זו אין לה מוצן :
 ה) פי דל"ל ד"א : ו) הינה זו נראה מיוחדת :

לאחר לחמורי מזרח ומערב לפון ודרום ולמעלה ולמטה עד אין קץ בכל מקום. או תחשוב מראשית מאימתי. או עד אימתי הוא. או תחשוב האיד גדולה האורה אשר עמו או האיד הוא צעובי הרקיע או צעובי חשך. או עניינו. כשתחשוב כ"ז העמוד הדבר על צדו ותן ללמד כי הוא י"ר לצדו הכל ואין זולתו. והוא בכל ומושל בכל. וכן יפרט לפנינו ומדתו " שאין להם סוף לצוא לקוף " ספירות צלומה. צלום לצד מלהרהר. סחום פיך מלדבר. אל תחן לצד להרהר שאם תחשוב על הצורה סחום פיך מלדבר האיד חכימה הוא למעלה או למטה או כלפי מזרח ומערב לפון ודרום. או על האור הוא האויר או צעובי הרקיע או על ראשית ואחרית כמו שפירטנו למעלה על איזה ומהם שתחשוב צלום פיך מלהרהר, הסר אותה ומחשבה מלמד וסחום פיך מלדבר ואם רץ לצד למחשבה זו חסיינה מלמד וסוב לייחוד המוקים לעבודתו וליראתו, וכפי הקצ"ה מוקים שהוא עוקמו כל עולם סכאנו ומתחה זרועות עולם, וסוב ליראתו כמו שמלינו בחיות הקודש כשהם רולים לזקוף קומתם מיד כופפים קומתם מאימה השכינה ורלין וסבין ומשתחווים לו וכן עשה אלה ואל יעלו המחשבות האלה על לצד ומתחיות רלוא וסוב זהו מפני שלהציות הדיבור של הכבוד והם יריאות פן יפול עליהם ורלוח שפול ומהם, כשהקול צא ממזרח קופלות למערב כך לבחן ולכאן כך סבב לצד מלהרהר: ועל דבר זה נכרה צריח על " מדה הללו שאין כלל השמכמים יודעים הדברים וככרה צריח צלסון ופה שלא לחשוב כלום צאלקות:

ומדתן " שאין להם סוף שאין חכם שיכול לידע ולהבין למולא " ספירות שאם יבקש החכם למולא לא יוכל אמרתי אחכיה והיא רחוקה ממני כי לא יוכל האדם למולא ולשר יעמוד האדם למולא ולא ימלא: נעוץ סוכן צחחילתו והחילתו צסופן פי" נעוץ ודנוק הסוף צחחילה והתחלה צסוף. שאם תחשוב צלמד כך וכך ריצי רצות שנה יכול להיות מן החילתו הוא עומק הראשית תחשוב התחלה כמו שהי צראש. כן יהי צסוף וכאשר יהי צסוף כן יהי צראש הרי נעוץ החילתו צסופן כשלהצנה קסורה צגחלה השלהצנה הוא היולא מן הגחלה כי גחלה הוא עיקר וכאשר תפנה הגחלה יותר ויותר השלהצנה יולא כן וצרות פיו כל לצאם וכך אין סוף לכל חלו הדברים. *ולור תחשוב שאדון יחיד שהצורא אדון כל והוא הכל והיולר אחד ואין לו שני כדררט צמדרט קהלת ים אחד זה הקצ"ה י"י אלקינו י"י אחד ואין לו שני ודאי גם צן ואח אין לו ומרוב חציבותו קרא לישראל צני צכורי למטן אחי וריעי. ולפני אחד מה אלה סופר כמו הא' שהיא ראשון לחשצנו והיא יחידה ולפניו אין חשצנו ומנין והופכה פני" לצד ימין מן האותיות וחוליה של מעלה כמו " כך א' כוסא כל אשר תחתיו. כך צורא עולם יחיד ואין לו שני וראש לכל ולפניו אין סום חשצנו ומנין כי מעולם הי ולעולם יהי אשר אין קץ וחשצנו לדבר ראשון ואחריו והוא אחד. והוסף שכיו מעולמו וירא און ולא יחננון ואל עליון כוסא כל והוא הכל:

עשר קסי" צלימה מדתן עשר שאין להם סוף

שאין סום אדם יכול להעמיק הדברים. עומק ראשית הרולה להעמיק מחשבתו לראשית החל והערימה שהי קודם העולם. עומק אחרית לאחר העולם צסוף וחון כל כי יהודה היי הוא ויהי לכלה. עומק עוב הוא האויר האיד הוא סולע צאויר. עומק רע הוא העובי האיד הוא צארותו חשך או צחוך עובי הרקיעים או צעובי גנה. והאיד יפסוף צעובי האיד הוא צעוב צמקום כצד רע הוא חילופו שאינו כצד מוקום טינופת. עומק עוב אין מחשבה יכולה להעמיק ולומר לכי אצוא עד קץ חכמותיו ומחשבותיו שמתצ להיעיב לטובים ולכל שמיטיב אין לחת קץ למחשבותיו הטובים שהוא מחשב עומק רע ואין להעמיק לצא ולמולא ראש וקץ עומק ומחשבותיו לעשות רע לרעים ולאשר מריע. עומק עוב אין אדם שימלא ראש או סוף לדעת כמה יכולת ים צו להרהר לומר כך וכך ריצי ריציאות יכולת וכח ים צו לעשות טוב או רע. כך וכך חכמות וכפלאות ים לו. כך וכך יודע עוב ויע. אין פה לצוא לקץ או להרהר, ואין להעמיק מתי תחילי צו חכמותו ויכולת חפלו ולא לחת סוף צחס, ואין להעמיק ולמולא קלצ להכחותיו כמה חפלים וכמה כצרות ים לו וכמה רלוים לו וצחחות כמה רלוים לו וכמה מעלות טובות על מעשיו שמריע ומיעיב ולמה ועד מתי ואין להעמיק ולדעת קלצ לצע מראיתו ואין לו סום לצע הכצרה ואין להעמיק צדצרי פה ולא צהרהורי הלצ כמה הם עסקיו ואימתי הי להם ראש, ומתי יהי לעסקיו קץ וסוף ומתי ראש לעסקיו ומתי זה עסק ראש, וכל העסקים וחפלים כולם עושה יחדיו שיס עסקים ולירכי צריחיו יותר מרגיעים לכך הכל יחדיו, ועומק עוב עולם מתחדש לעובות עה ללדה, עומק רע ועת למות, ואין להעמיק עתה ומלימה מדוטה לעובת, ומתפק עובת לרעה, עומק הווייהו מהו אין למולא חכלית סכא חס עד חכלית שד"י המולא לכך כפי ידויד שהווייהו צלי ראש וסוף להיעיב מות יי היחה זחת היא כפלאה. ורעה. יי ענה צי, כי לורס מוכרס ויי סקגירס, וההגדלתי והתקדשתי וכדעתי עומק רוס המעמיק על צורא עולם כציכולעד כמה יוכל סיגיע הגודל כלפי רוס למעלה, עומק חמת כמה יכול להיות כלפי [חמת] למע' עומק עומק מי ימלאנו, עומק מזרח ומערב לפון ודרום, שיעמיק מכל לד לר' רוחות עד היכן הוא יכול להגיע כל אלה אין להם סוף כי לגדולתו אין מקר וקלצה לא למעלה ולא למטה ולא צדי רוחות העולם כשיחשוב כל אלה יחשוב כי הוא אדון על כל יחיד צעולמו אל מלך כאון ומושל צכולס וככל הוא וממעון קדשו למעלה ועדי עדי עד וע"ן אחר שלמה צחכמותו ידעתי אח כל אשר יעשה החלקים הוא יהי לעולם עליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע וכתיב מה שהי כבר הוא ולאשר להיות כבר היי והחלקים יבקש אח הכרדך, צני אדם המצקסים לדעת וע"ז אחר שלמה אחכמה והיא רחוקה ממני רחוק מה שהי ועומק מי ימלאנו עומק עומק זה הדבר לא ימלא כל הדברים יגיעים לא יוכל איס לדבר ואמר וראיתי אח כל מעשה החלקים כי לא יוכל האדם למולא חת המעשה: עשר ספירות צלימה לפייתן כמדחה צוק. אסור לאדם ליתן דעתו צחס כהרף עין שאין

דבר קל ועשיר בכל לנא השמים לרוח לטוב
 פזוק, והנזק עין אחד הוא מני מיני צרק הכחוצי
 ועכוכים נכסר סכמתה והוא היורד מן השמים
 צים סגריר וכראש יורד כחוט של אש מוחכת
 או כחוט מוחכת הנכרך כאש והולך פה ופה כאש
 פזה וכבר עין נראה לעין וזהו דברו זהם כל
 אדם המדבר זהם ומדקדק בלבו יעשה עלמו
 פענין הנזק דן וטב פחלוס כן מהרה יסיר
 מהשכחו וכענין סחיה רלוו וטוב, וכופפין קומתן
 מלימות יולקן כך יש לו לעשות כשמדבר צעסר
 פפירות שהרי הכליתן אין להם קץ, וכשהרהר
 יעשה כענין שחבוז והחיות רלוו וטוב ולמחמרו
 טל צוראס כסופה ירדופו כרוח קופה ירדופו
 לעשות המחמר וכופפין קומתן חמיר ולפני כסאו
 הם משתחיים חף אחה הם ישיאך לנך להרהר
 אחי כל אלה מיד חסיר כל המחשבה במהרה ונלכך
 והשתמחה להקניה טאס יפהחו [יפתחו] רוחו להרהר
 יעשה רוחו בנלוו וטוב ולא יוסף להרהר ויעשה
 רוחו כסופה, יטוב דעכו צמחירות ציראס ה'
 וידה ציסודו וישהחמה לפניו וירעד בכל לב והאמן
 צאלקותו כי בכל הוא כענין הדעה הוא הכשמה
 אשר הפעולה לה צין טוב צין רע טכן טלה
 וחנייהה צראש מקום המוח והיא מושלת צכיי
 מהגוף, והנפש הוא החיות בכל האצרים שולטה
 לנענעם ולכודם, ואין לך עלם ולא נחח שאין
 הנפש מושלת צו כי צעה לאח הנפש לא יודו
 ולא יתנועעו, ואפי' צהוך עובי העלם היא הנפש
 והדעה היא הנשונה מושלת צנפש והיא בכל
 כשחשבה פקה מן הדעה ועלי אמרו חכמים שהיא
 כדמות צוראס ודוגמת קונה זנה ומחללה הגוף
 ורואה ואינה נראה וחי לעד כמלאת הנפש קטנה
 מן הגוף והיא מושלת צו ותחנענעו והדעה מושלת
 צנפש והיא דקה ומזערת יותר מונה שאינה
 נראית כל עיקר וצמות הגוף חיצול הכדור
 והנענעו צנפש ועדיין הדעה שהיא הנק' לזרם
 (הנהח מהרליא לצי אדם) נשמה היא חי לעד
 ורואה ולא נראית ולא גוף ולא גושם ולחיים
 אלא כולה דעת וחיות זנה ומחללה את כל הגוף
 (כמחק חיצה) צעלמה הכל וצכל הוא חפילו
 צעובי עלם אלצעות הרגל ושיככה וחנייהה למעלה
 כן צורא עולם לא נראה מועלם עין לא
 נראה אותו צין צחיי אדם צין צמונו ולא נראה
 לא למלאך ולנציא ודעהו צכל והוא דק מן הדק
 צלי נאוחו והוא סוקר צכל ולגדולתו אין חקר
 וקלצה (כמחק חיצה) אין קץ וסוף כאשר פירשנו
 למעלה ואין לדמותו לא לגוף ולא לגושם צלא
 טום הזכרת אצר לא פה ולא עין כמו לכשמה
 פ"א נראה לנציאים ע"י שכינת כצודו צדמיונות
 הרצה לפי חפלו ורלונו צורא דמיונות, ועל שכינת
 כצודו נאמר ואראה את ה' ועל דמות הכסא
 דמות כמראה אדם צללמו כדמותינו ועתיק יומין
 יחיצ טטמים כסאי והארץ הדום רגלי כי פי י"י
 דבר עין י"י פוחח את ידך ומזכיר לשכינתו
 איצרים ופה עין כמו לאדם והוא צורא עולם
 צכ"ו והכל מוטל כמו הכשמה ואין לך הר ולא
 יס ולא עובי חומה וטום מקום שאין צורא עולם
 צו כי אין לך דבר שהוא [צלא] אויר כי הוא דק
 ונכנס צו, ועמם טהאצרים והטרים וכל דבר יצצרו

ויפרפרו אם לא האיר פדק טנכנס צו לא
 יפורפרו ויוצצרו צאוחו אויר, ואותו מולאם וכן
 הדעה אשר לא חיק לם צגדים פואים ולא פיע
 ולא חולי ומחוקה כן צורא פולס לא חיק לו
 מולוכך, וצמות הכל וצאצוד הכל הוא חי לנלא
 והמנין צין כי האדם ישכיל דעתו צדבר הכמוק
 והקתום והנכחר והכסגר ונהוך עובי כל דבר
 כן צורא עולם לא נכחר ממונו כל מצימות וכל
 דבר. ומה שכאמר צמעטה מרבה שיפור לקומה
 השכינה רל"ו אלפים פרסאות טלו, והפרסה ח'
 מילין והמיל ד' אלפים חמה, והאמה ד' זרות
 והזרת כמלא עולם וטמים צצרת הכן, זהו דוקא
 לשכינת כצודו אצל לצורא עולם אין חקר וקלצה
 וע"י אמר ר"י אכי ועקיצא עריצים צדבר פייכ
 אם ירחיצ לנך משכחו חליך כי עשר דברים שאין
 להם לא ראש ולא סוף ולא חקק ולא פיאח לא
 לנע ולא מראה לא ז"ה ולא יעיה לא חידוש
 ולא שינה לא חקר ולא ימר צכל הדברים לא
 זקן ולא צחור, לא נחלק ולא נגדל לא רואה
 ולא טומע כגופני, יש אחד ואין שכי לו ולו נאווה
 חסלה צכל מעטיו :

עשר ספירות צלימה וכ"צ אותיות הרי לי"צ
 נחיצות טהס " ספירות וכ"צ אותיות
 הרי ל"ב, ומן כ"צ אותיות יסוד ג' אמות, וז'
 כפולות וי"צ פשוטות כמו שפירש צצא אחרת רוח
 צכל אחת מהם כשחיליא דיצור ופיך יה"י רוח
 דיצור לכל אחת כמו שפירש לפנינו :

עשר ספירות צלימה שאין לקפור יותר מ"י כי
 כשאחה מוכה י"א הרי חזר החשצון
 חלילה, כמספר " אלצעות זהו סימן לדבר כמו
 האלצעות י' וז' כנגד ה' וצריח יחוד מכוונת
 צאמלע כי ה' אלצעות ציד ימין וה' ציד שמאל
 והלשון צאמלע טמומו מחשבת הייחוד לפה ולשון
 הוא צריח הייחוד צאמלע וכן ה' אלצעות צרגל
 ימין וה' אלצעות צשמאל וצריח המילה מכוונת
 צאמלע כן י"ס הם ויחיד עולם ממולע למעלה
 מכולם על כסא כצודו, זהו טשנה צמלת פה
 ולשון וצמלת המעור הוא הערוה כלשון שכתוב
 למען הציט אל מעוריהם וכמו כמעט איש וליות :
 ואני קצלתי טוב את הצצא עשר ספירות מכסר
 " אלצעות עד ומלת המעור יש להיות צחחלה
 הקפר אלל צספר וספר וסיפור, ואחר מלת המעור
 יש להיות צצא עשר ספירות צלימה " ולא פי'
 וכו' וכן עיקר, וכן מלאתי לאחר כן צצ' ספרים
 הצצות כקצלתי וכ"ה הסדר לאחר שאמר ורוח צכל
 אחת מהם לאחר כך צצא י"ס צלימה אחת רוח
 חלקים וכן מלאתי : עשר ספירות צלימה, כל
 אומן הרולה לעשות צנין אם אין לו חצנים עפר
 ועלים ומים : וכלי הצצין אינו יכול לעשות צנין,
 או אם רולה לעשות כלי עץ או כלי זכוכית או
 צרגל או נחשת או כסף והצז אם אין לו אוחו
 הדבר שרולה לעשות צו הכלי אינו יכול לעשות
 הכלי, והקציה עשה צלימה מלומה מכחו הגדול
 אחת מוכה עשר ספירות : אדחת רוח חלקים
 חיים פירושו רלונו וחפלו ככון כסאו מלא שמורת
 דצור חפלו מן האש הגדול נצרא כמו טנפרש
 לפנינו והוא חתום צייה הוי' כסאו צמעטה
 צראטיה

בראשית צדק שמו של חי העולמים המיד לעולם ועד כי שמו בקרבנו. קול ורוח ודבור זה הוא רוח הקודש, כאשר כפרש וזהו קול, זהו רוח, זהו דבור: עשר ספירות צלימה אחת רוח חלקים חיים זו רוח העליונים לכל רוחות, והיא האם הגדולה וממנה יצאו כל התולדות והיא משוכחת מכל השרשים, וזה כח חייל וכל האצות, וגם כל הולאותי ותולדותי יחד משוכחת ומשאר הנהגים ורוח וקול ודבור היא רוח חיים הנק' רוח הקודש ושמונו את קול יי' אלמים מתהלך בגן לרוח היום. והלא גם כל הקוליות מן הרוח הם כליר דלה וכליר עגלה וכליר גלגלי רחיים וקול שופר חלא אין דומה זה לקול דבור. ויקר' אלמים אל האדם הרי קול רוח ודבור. וצא הקול לרוח היום נחת ומדבר לאדם כפי כמו שיוכל לשמוע ודבר יי' אל ונשה פצ"פ כאשר ידבר איש אל רעהו ושמועיים קול כציאים באדם ההולך בין ההרים. וההרים למעלה נקורים נקורים ובשומדבר האדם יכנס הדבור עם הרוח נקורים וכשישתוק יענה לו בכל דבריו אם דבר לו בקול רם יענה לו בקול רם ואם נמוך נמוך. ואין עם כ"א רוח וגגלה לחליהו בקול נמוך. והנה יי' עוצר רוח הגדולה והנה אליו דניאל ואשמוע קול אדם וצמ"ת קול גדול ונחלק לו קול ה' נכח קול וכתיב בקול מים רצים אדירים כקול שדי וכתיב וקול דברים כקול המון הרי אלו קול גבורות והוא בכל וכל יכול וכתיב דדבר יי' שמים נעשו וצרוח פיו הרי דבור רוח וכתיב וצרוח אפיך נערמו. נשפת צרוחך. ורוחו כנחל שועף ועוד אחת רוח חלקים חיים רוח הכבוד קרוי רוח חלקים חיים כמ"ש ורוחי עומדת צמוכס. וזה האויר הנה דבר הכבודה שכאמר רוח יי' חלקים עלי וצו יגלה לכציאים שגא' צמרה צרוח חלקים ואותו האויר הוא דבר כצדק דכתיב אין עוד מלבדו ומה שמוע משה ומחוכו ראה צלצו ולא צמרהית עיניו והדבר כקרא רוח חלקים חיים שעטס הדין וחיי העולם ככרין. וצו נראו כל הדמויות הנראות לכל ציח ומוה. וצו נשמועו ז' קולות, קול יי' נכח. קול יי' צהר וממנו תנוח רוח הקודש החכמה והצניעה והגבורה וכל חן וכל המורה והוא יתרום שמו המושילו נכסא המלכים שגא' יי' צשמים הכין כסאו ומלכותו בכל ועטלה זה הדבר קראוהו רוח הקודש אחרי אשר נפקה נבואות חזיון ונראות לב הצביאים לתמונות קודש והי' נראה להם אור צהיפוך מההפך ומראה למראה ושמועיים קול כמו מלור והר הלווח בקול. שתים רוח מרוה"ק הוליא חלקים רוח מרוה"ק וחקק וחלצ צאותו הרוח שנפח והוליא מרוחו חללו של עולם. וד' פיטת העולם מורה ומערב לפון ודרום ורוח ממש בכל אחת מהם. ומל צהדלת חלק חלפים וריצי רצנות לאין חקר ומספר בין קדש לחול ובין חזק ואמין ובגבורתו. ובין אנוש החלש בגופו וכחו ובין חי וקיס לעולמי עולמים ובין חליר יבש רימה ותולעה. האומן של זכויות לוקח כלי צרול הננוצ ומקלה אל קלה ומותו צזוכית הכיתך שצכיר הכבשן וכוחן צפיו קלה צכלי הכנוצ וטופח רוח צפיו ועוצר הרוח ומחך הכלי הוא עד הזכויות הכיחכת והכימכת הדבוקה צקלה כלי הכנוצ מכה נפיתו ומתחה הזכויות ונעשית בין כלי גדול בין כלי

קטן בין ארוך בין רחב בין עגול בין וירובע כפי חפץ האומן. כש"כ האל הגדול והנורא ומכה הוליא מרוחו ומתה חללו של עולם עד חפצו ואמר די: רוח מרוח חקק וחלצ צה ד' רוחות השמים ורוח צביח מהם שונטצ צכל יום. שלישי מים מרוח. פי' מרוח פיו מרעיבת וליחלוח האויר ככס את וי הליחלוח ללד אחת וחלצ צהן תצו הוא קו ירוק האקוף את העולם כמו ירוק שעל פני המים וצוהו הן הצבים ופולמות ונולחלמות המשוקעות צההום ומציניהם המים יולאים כי ממים כצראו וצחקצן אוחס מנוי יחד נצבו רפס וטיט ועשאן כונון ערוג' צעומק והליצומו מונוי מלאן ומלאן וסיצצן כמו מעיצי מתה אוחו רפס וטיט כמו מתימת ונענינה וילק סגג עליהם וקפאו ונעשה עפר כמו שכאמר כי לשלג אומר הוי ארץ. תצו קו ירוק דבר ריק מושיצי הצריות לא הוה צראה לצבת ילרה ונעה עליי קו תהו וחצני צהו. הצנים המופלמות והמים שהוליא ונליחלוחו הקודש תלאן צאויר צחללו של עולם צכח המאמר קדשו:

ארבע אש ממים כשנאשפו המים ונחקצלס יחד כשאר חום הרוח ונעשה אש. כי הקצ"ה לאחר שחלה המים צמאמר צאויר חללו של עולם זוהר כוה אורו הגדול והנורא לאין חקר ושיעור זוהרו וזיהר מוהך המים ומכה אוחו והואר שגהיה מוהך המים ילאה אש ומתימת האש חקק וחלצ צה כסה"כ שהוא צצינן [דיבור] והוא אש ספורו' ואופנים והם מלאות עינים ושרפים דומים לנחשת קלל. וחיות הקדש שהם אש ארמדת מרחיפם כמחלי אש ונלחכי השרת עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש הרי אש ורוח למעלה. ומים למטה עם אותה האש. ולא רלה הקצ"ה לצראותן מלאו הגדולה שלא ישוו לו כי הוא אש אוכלה אש ועם אותה האש הרתיח הקצ"ה את המים והקפוא מהם. ונשלישינה נעשה רפס וטיט ועפר כדכתיב וי מרד צשעלו מים ושמים צזרת חכן וכל צשלים עפר הארץ. הנה מזה הבחוצ למדנו כי חילק האל את המים לג' חלקים. החלק האחד הקפי' ונעשה את הארץ. וחלק צ' עשה כל לצב. מרים והשמים העליונים. והחלק ג' כשאר עם הארץ והיתה הארץ החמהיהן עד יום ג' עד שנקו המים ונראה את הארץ. וצוים צ' הקרים והקרים כקרח עוד מחלק השלישי של מים הכשאר מיום ראשון אשר נעשה מומנו הארץ ועשה את הרקיע הזה שעלינו להצדיל בין מים למים והעלה חלקים את הרקיע הזה עם המים שכשארנו משליש החלק דכתיב ויקר' חלקים לרקיע שמים קראו שיעלה הרקיע עם חליים של מים עד השמים העליונים ומנצוחת ישע"י למדנו כי צאש הכיח האל את המים ונעשו הצנים וארץ לכל מיניהם וחצני מלח וי מרד צשעלו מים וחילקס *וי מרד צשעלו מים וי חיתן שמים צזרת כעושה עוגות צידים פרושות וי כל צשלים חלק שלישי של מים שחלקתי צמדת שעלו את עפר הארץ ושקל צפלט הרים וגצנות לחלואס חככי יי' עושה כל כועה שמים לצדי רוקע הארץ ומתי *חליו מלישי מן האש שהולחתי והלהצתי מן המים מכה זוהר כוה אור לא יוכלי המים לעמוד כמו צחליהו ואת המים אשר צתעלה לימכה צשעה שהקפי' חלקים את המים מן הרתיחה של אש וצרא חלקים שמים העליונים ואת הארץ וצרא הארץ

צשויים ונשרתו אש לוהט כי צהצדלת הרטיצה
 מן האיר נשאר חממה יבשה היא עוצה האש
 בלא ספיקה וכל בלא מרום צ"י מיני גוונים
 ומינים שרחה יחזקאל צתחלהו עכן גדול ואש
 ונחלקה אש חלטה רכה כי האור צה הרצה
 וצכן לדקיה נכנס צה דמית יריקה ומחוכה בעין
 החשינל עתיד האש וגוף ד' חיות אש אדמדמת
 דמית החיות מרחיבם כבחלי אש ומרכמות. ומנה
 לאש מן האש יולא צרק. ומכל גציהם ולרדיהם
 אש ניפק פיכות כמו עינים שנא' וכל צשרם
 וגציהם ירדיהם וכנפיהם והאופנים ואלאות עינים
 ועל ראשם כסיכה מאש לצנה דמות על ראשי
 החי' רקיע בעין קרח הסורא ועליו כסא אשר
 הוא קמן מן הרקיע לפי שצראה כדכתיב וממעל
 לרקיע אשר על ראשם כנוראה אצן ספיר דמות
 כסא והכל חדש מן האש :

חמישי חסם רום צירר ג' פשוטות וקצצן צשמו
 הגדול י"ד ק"א וי' וחחס צהס ו' קלוות
 ופנה לנעלי' וחחמו' ציה' פירוש חחס לשון חחס
 כמו יומם חחיו' למ'. חחס רום למעלה צירר
 מכ"צ ג' ופשוטות קירא ל"צ אוחיות הוי' חמי'
 לכ"ס ע"ק שאין ככפלות צדגש ורפה אצל כפילות
 קורא לאוחן ז' אוחיות צדגש ורפה צג"ד כפר"ה
 שאחה יכול לקרות צ"צ ג"ג ד"ד כ"כ פ"פ ר"ר
 ח"ה ולמה לקח מן הפשוטות לפי שאין כק' צדגש
 כ"א צרפה נופני שמי' ניחם הוא ויש למקור צחח
 ולא צקול כמו צלחיסה יש למקור. וצחר יהי' ו'
 סוף האחרים וראש לשם כשימחר לכך צ"י ספירו'
 לתת קלה צלא קלה ס"צ לאחוריק וסיס סופו
 לחייל' וצחילע לכך צחר צשמו צחחיל' והמדע
 לדעת וההור קטן אס יפרהר לכך אחר ו' ספירו'
 צרגב א' השיצ לכך לחמלעי כל קלות הספירות
 שים צחילע שלא חחור יש קן וסוף הקן ס"צ
 לקלוות אלא חחור כל הקלוות למה שלצי העמיק
 לתת קלוות ל"י ספירות חחור הם מחווכים צחוק
 עד עולמי עולמים לכך שס ו' הספירות שהיא
 סוף האחרים חחיל' לשם אלל המחוכים כך ח"צ
 גר הו זה ע"י. הרי מא' עד ו' יש ו' אוחיות
 ומחוכים וחמלעים ה"ו. וי' שס אלל ד"ו למור
 כשהפס ו' שסס ו"ס חחור לכך אחורנית אלל
 החוק שחין קן ולא שס א' צסס לפי שכשצחה
 ליתן קלוות ל"י"ס לא מאלת את הראש מומי
 למכות. אס כן עוצ ה"י שלא יהא ו' מן השס
 לא עוצ שתשים אלל ה"י שהקלוות מיד הסיצות
 לכך אחורנית. והסוף ה"י כי משצנות חין שיעור
 כי ירצו עד תוכל לדצר לא כלצצך שצא לקלוות
 סוף החצצנות ולא לכחוצ לכך תפסת חשצון
 מועע חפסת מא' עד ו'. ואס חחור נקח בל
 שהס צחוק האוחיות. אס הם צחוק האוחיות
 ח"יס צחוק החצצנות ועוד ח"יס כעלמות. וא"ה
 כיקח א' הרי לא צחה לתת לו סוף שהחמלה
 מוקד והלא'. ועוד תפס לא היה שהוא חחס שס
 ידוד ד' אוחיות א' צראש וי' צחילע הוי' הוה
 צציר לחחיק הוה ח"ץ. לפי כשתחחור לפני ו"א
 ו"ב ו"ג ו"ד ו"ה ו"ו ו"ז ו"ח ו"ט הרי ו' חמלעי
 אלל ד' וכשתהפך אחורנית יש חז זה דג בא
 הרי ו"ה חמלעים אבגד ד' ווח"ט הרי ד' חמלעי
 הרי השס צחילע וצקוף. אצל א' מעיד שהי'
 לפני

הארץ כחוג היושב על היב הארץ כדבר גלול
 ומהגלול פה לפה כמו יחוג יושבי כסבור וכן
 חגים נקראים ע"ש שהגלגלי' יועת לעת יונסי'
 לשני. הארץ עגול' ומצביתה' יחוקעת על המים
 לרקיע הארץ על המים יחיו חוקיינים סוצצים
 אותה כנהר גדול סציצ לכל הארץ. חין עוצר שס
 חדש וחין עוף פורה ילא כפיו' ונחלכה זה הים
 גדיל וחחז ידים ושאר הימים לקמות של ים כמו
 והמים ו"י אס לשון ים מלרים. יהארץ ומלד
 דרים שפילה ונאד'. ומלד לשון גציה הארץ עד
 לרקיע הזה והגוב' עגול ומלד ומרח ומלד מערב
 ומלד לשון חקלה ומרח תקופת ענת. ועד קלה
 ומרח המזו. הגוב' עגול והגציה עד לרקיע הזה
 צלד לשון ומוערצ לגובה מוומרח ומוערצ ומלד
 לשון ה"י ים חוקיינים דבוק לגיזה הזה ומצציו
 וכל הארץ ומשפת הרום של גוצה כילו. ועד
 סכית דמוית של ח"ץ יצראה כמורד וכמולק
 אשר ילק וירד ההרים הורד כערונה וחר
 לצקעה ולכפילה וחמלעי' ועד החחס החר
 והגבע' כערצ' כן הארץ יולקת צמורד מראש
 הגוב' ועד קלה הנצז היא לר דרומו של עולם
 צלקת עפר למולק ויגצים ידוצקו וצלד דרום
 עיובר וכמו צקעה וספלה וערצה כדכתיב צשפלי'
 וצנגצ וכתיב ויכה יהושע את כל הארץ. החר
 והנגצ והספלה והאור שצרא הקצ"ה צלד דרום
 ה"י כל היום הראשון עד הערב הולך וירח מוומרח
 לנערצ וכדתי' כל היום החשך מפני האור צלד
 דרום והחשך צלד לשון וצערצ שקע האור צמערצ
 וכל הליל' השני סציצ האור צלד לשון לילך
 מווערב למורח עד צקר שני' וכדתי' החשך מפני'
 האור שצלד לפיני של עולם כל ליל השני והחשך
 צלד דרומו של עולם כי גציה המים וגיזה של
 הארץ שצלד לשון וחשך צללי פעס' צלד דרים
 צליל' ופעס צלד לשון ציים שהמים היו כלצים
 כחונה צלד לפיני של עולם כמו שיעורו צסוף
 (הגכות ונהל"א כ"ו ציס סוף) כך צצראו גצוהים
 מלד עד יום ג' סנקו המים וכשאותו אור צלד
 דרום ה"י וחשך לל הגוצה של מים ושל ח"ץ
 צלד לשון אחורי הגוצה וצליל' וואיר והילך אור
 צלד לשון כל הליל' וחחשך לל גוצה המים והארץ
 צלד דרום ז"ש לאיז ח"הו הדרך יסכון אור
 וחשך ח"ו' וקיימו כי חקחנו אל גצולו ללמדך
 שאור וחשך הם צח"ץ סכן וגצול יש להם ואותה
 איר' שמשת גס ציוס ו"ה' שחור יהי' מארת
 ולא ו"י' חור יהיו אלא יהי' אותה אור' של יום
 ראשון ומאורות. ועצב הקצ"ה צחוחה אורה חמה
 ולצ"י ולפי צצניסן צצרא העולם וצצראו צ' המאורות
 צמערצ צחחילת שעה ליל ד' ושקעו צמערצוהלכו
 כל הליל' צלד לפיני של עולם צקלות הרקיע
 שעל מימי חוקיינים אחורי גוצה של ח"ץ. עד
 סוף ו"צ שעות של ליל'. וצצק ציוס ד' חחלת
 שעה א' של יום זרח שונס צמורח והירח אחרי
 והלכו כל היום ומחרח למערצ צרקיע צדרומו
 של עולם וצערצ שקע השמש כדרכו. צרוח הפה
 כולו ומערצ ג' דצרים רוח מומס. וחמימות וליחלות
 וכשהוליא רוח מרוח קדשו היו שלשתן מעורצים
 והפירים זה מזה הרי אש ומים ורוח :

אש

ומים חקק וחלצ צה כנה"כ וכל מלחכיו

לפרי שעולם ומעט מוכס ואין ראש אלה *צריא.
 ראש לאמלכ ארס לכנרס וכס"כ לצורח אין ראש
 לאשמיא : שטי חחס חחה ופנה למעס וחחמו
 צו"ה. שצב חחס למורח ופנה לפכיו וחחמו
 צו"ה. שטייח חחס מערב ופנה לאחוריו וחחמו
 צו"ה. שטייח חחס דרוס ופנה לימינו וחחמו
 צו"ה. שער חחס לפוין ופנה לשמאלו וחחמו
 צו"ה. פרי לפי צרי"ה זו משמע דשכיב צמערב
 וצרח כנגדו צמורח ועסה מחילוח כנגדו מורח
 דרוס מערב כמו ב' טל צרחיט אצל לא צלפון
 דכתיב טעס לפון על ההו ע"כ מלפון ספחה
 הרעה וחחמו צו"ה קי"ס והגא ו"ה לפי
 שמהפכין רלונו לוקין העולם צהפיכה השס ה"ז
 ה"י. אמרו וכל פינות שפנה צרח ה' מלוח
 שנה לכך צרח צו"ה העולם. ו"ו קלווח מעלי
 ומע' וד' רוחח וכל רוח ה' מלוח שנה ואמר
 ה' מעלה ומטה " מלוח מורח ומערב " מלוח
 דרוס ולפון " מלוח סרי השס הו"י וד' שהוסף מפני
 שצכל רוח שטעה אחר השס ה' וה"י ה' מלוח שנה
 לכך אלס חולדות השמים צהצרח צד' צרח לכך
 הוסף ה' צקוף השס. וכן ארס הרשון כצרח
 צד'. ארס ציוס הצרח ה' צרח לכך ה"י עסיף
 העולם ועד קופו שהולצר עפרו מכל העולם עפר
 ענין אצק וסס עליו כפו ומיעטו והטה עלי כפך
 לכך חחר צמורח למלח חרוד רקב שהח ככף
 ארס ול"ח מן ה' כצרח רקיע החחחון מהלך ה'
 מלוח שנה העליונים שאין להס קץ וחכלה ממה
 כצרח. טוכל הדצר להצין מרוב כחו מחחלק
 הדצור לכל אשר חפץ כי מלינו מדצור קדשו
 מחחלק לך ומין ל"י ומי לה' הצרות א א א א
 לא עקר אלה למי כצצרח צללס
 ואין צכל האוחיות ומשרחים צרגילות צלוחיות
 כמו י"ה לפי שהקצ"ה מוכן לורכי הכל כאשר
 לכל ומעט הס שרשים הו"י לפי שזעט מזעיר
 שצדים לו יוריו כנגד מה שזעט להס סכא'
 קפוחתי מכל החקדים ומכל החמה. יד"ו אוחיות
 הנעלמים זה שמי לעלס וכמהה ודצרהה ושמהה
 ה' נעלמות החי"י צחמלע נעלמות וכן עדים על"ס.
 צנה ציחי סרי כתיב ואינו נרגש צקריחה וכעלס
 צקוף ו' צחמלע נעלס חלקיס קרוי הצרת ו"ו
 ואין צו ו' וכן עסה כי הקצ"ה נעלס ען העין
 וכל שזוח סיפוריס הס נמחקיס לפי ש"ס להס
 קץ וקוף אצל זה שמי לעלס אינו נמחק כי הוא
 צכל והוא הכל ואין הכל חולץ צינח"ס ואין
 כוחצין השס צקוף ש"טה ע"ש ולוחי השלכת אחר
 גווף וכתיב ו"י צרחס ואין מנצילין הקולמוס
 כשכוחצין השס שלא יעפטף או ישאר צקולמוס
 ועוד כתיב מפני שמי כחה הוא ואין לו למהר לכחוצ
 השס כדי שיכחצנו יפה זה חלי ואכיהו יד"ו ג'
 אד"ה אלו " ספירות צלימה א רוח חלקיס
 חיים ב רוח מרוח ג מים מרוח ד אש ממים
 ה רוס ו חחה ז מורח ח לפון ט מערב י דרוס
 חזר ומנה אוחן שלא הטעה צהס : ב"ב אוחיות
 יקוד שהס יקודו טל עולס וצהס כצרח כמו

שכפרס : אמות ז' כפולות ו"ב פשוטות חקוקות
 צקול חלוצות צרוח קצועות צפה. צד' מקווחה.
 פ"י זה ומ"ס למעלי צכ"ב אוחיות ורוח צכל חחה
 מחן הכל אחד הוא וזה פ"י חקוקות כחכנו לקרוח
 צקול. חליצות צרוח ולקרוחן צפה ולהוליח רוח
 מפיו ולא אחר הצרה צעלמח אלה לדקדק צקריההן
 כי קצועות צה' מקווחה צפה [כמחק חגיגה]
 ה' קולות טעריקון א א א א א קשורות צרחס
 הלשון כשלהצת " " " " " צגחלת שהגחלת
 היא העיקר והסלהצת יולח מומה וקשורה צה כן
 כל דיצור קשור צלשון והלשון מחתבו : אדד"ע
 צקוף הלשון סמוך לציח הצליעה וכאשר חלוקין
 צקריחחן כי (הגיות מוהר"א ל"ל כן) חלוקיס
 נקודיס [ל"ל צנקודחן] : בוט"ף משמעות צין
 שפתיס וצרחס הלשון כלוי קודס שגיב ללשון :
 גיביק על ש"שיטה של הלשון ככרתח ואין
 יכול לאומרס צמוקס אחד של פה כ"ח צשליס
 הלשון ויוד יס לקרות צרפה אז ודלי על שלישי
 הלשון ויס לקרוח ויאמר. כך משמע צו סצד"י
 שאס חדגיטנה ה"י ככרתח צרחס הלשון מעט
 ועוד אס היא כדגשה ה"י לו ללרף עס צגי'ד
 כפרי"ח אלה ודלי נרפית היא צקריחחה דשלגת
 צרחס הלשון משמעות עס הקול אלו ה' אוחיות
 משמעות צרחס הלשון ממש והס נקרחיס דריגוצ
 זהו פ"י עס הקול לפי שכשמעוה צקריחחן :
 ב"ב אוחיות יקוד קצועות צגלגל צרכ"א שער"ס
 כמו שהגלגל מחספך מה שלמעלי למני ומס
 שלמעני למעלי כך מחספך גלגל האוחיות חחר
 הגלגל פכים ואחור כולס עס א'. אל שהוא
 צחמלעווח אס השיס עס החחרון שהוא ח"ה .
 שר"ק חקיר ומראשו וסיס צקוף חדגי"ב הרי חשרק
 וכל החלפח ציחח להפך. וסיס ימיך על הרשון
 וסיס שחלך על החחרון הרי כל מה שחוריד
 ימיך השיטה לשיטה עד אל ויה"י מה שצבעמחל
 להפך מאשר צימין הרי כולס עס א' צחשי"י
 ואס חקיר א' מהחילי וחסיס א' צקוף הרי א'
 כולס זהו פכים ואחור וקדס לרתי צלוחיות
 שהס אחור וקדס. ומכל מקום סמוך קדס טל
 חילי'. וכשהחפץ להחזירו לעפרו (חאמר) חקיר
 האוחיות החחרוכיס וכן הקדר :

- אז גד הו זח טי כל חכ קע פל קר שח
- *אג הז טכ ומס פק ט (מדלג ז')
- אד זי מע קה גו טלכל ט צה חכ נפר (מדלג ג')
- אה ט מפ טג זכ סק (מדלג ד')
- או כע שר טכ קצ זל פת היסרג חונץ (מדלג ה')
- אז חק געס טה כפ (מדלג ו')
- אח סת זכט וור הלך דכץ גיפ צטוע (מדלג ז')
- אט פג כקה מטס זס (מדלג ח')
- אי קוס צכר זע גלס חפ דמת טל הכ (מדלג ט')
- אכ טע קף פה קגס (מדלג י')
- אל (מדלג י')
- אמ גס הפו קמ טכ (מדלג י')
- אנה לטח מדפח טלג עזר כצס וקי (מדלג י')
- אסז שמה קב גפט (מדלג י')
- אע

* כרחס דכאן ל"ל מדלג ח' ומדלג צ' קאי על אד וכן כולס עד מדלג י' אל ואח"כ ל"ל מדלג י"א אלו כרי מדלג י"ב כרי עד מדלג כ' ואח"כ ל"ל אה שר וכן כקדר למערע עד גב ח"ס כאן אחר ס"י כלמכ כ' הוא טענה :

אע"פ כי ג' דקק לה רחוק ה' חסח (מדלג ק)
 אף כה סקטו ג' וז' (מדלג ע)
 אצ"ל מה גרס' יה הפל זצק כנוד שעו כו (מדלג ד)
 אק"ס כזג שפנו טה (מדלג ל)
 אר' פנ כשה' צטלס' לכווג חקע וז' זד (מדלג ק)
 אשק' פק מכטו זהג (מדלג ר)
 (סג' וסרל"ח אחר המעתיק כל הספרים הללו
 העתקתי ולא הגהתי אוחס והם מוטעיים מאד
 ולא ס"י הזמן ומקפיק להגיה אוחס כפי שכלי
 וצפנעו צענייני האלפי ציחות הללו הטעותו זהם
 רנה והעתקתי כונו שמלחתי עד יחכני השי'
 להגיה אוחס *כרלו"ר. וזה הלשון שמלחתי אחר
 האלפי ציחות):

(מחקר כונו עשה חיצות) אוחיות הרי וניינו
 צ"א י"ש כ"י סימין הרי עד י"י פ' פעמים כ"י סימין
 סרי אל' באמלע. וכשתעש' לנ' כ"י סימין וב"ם
 באמלע לנ' כ"י סימין הרי ג'ין באמלע לנ' כ"י
 סימין ודי"ם באמלע לה' כ"י סימין וה"ע באמלע
 לו' כ"י סימין וי"פ באמלע לנ' כ"י סימין ז"יין
 באמלע לה' כ"י סימין ד"ק באמלע לנ' כ"י סימין
 פ"ר באמלע לנ' כ"י סימין י"ש באמלע הרי ח"ל
 צ"ס ג'ין ד"ס ה"ע וי"פ ז"יין ח"ק ט"ר י"ש כ"ח
 באמלעוהו לכך צחר זה ר' עקיבא. הרי אצ גר
 הו זח ט"י כ הרי י"א אוחיות ואם בא לקדרי כל
 אחד צראש כונו ל"א י"הו י"א פעמים כ"י סימיות
 והקר ג' סימין ויהי' ח"ל צ"ס ג'ין ד"ס ה"ע וי"פ
 ז"יין ח"ק ט"ר י"ש כ"ח צ"ן כולם צחוץ סימין הרי
 רכ"א סימין ומן ל' וחי"ל למכ"ע פלקרשה רכ"א
 סימין אוחס עלמון שמון א' ועד ל' רק להיפך
 הכל. זהו ב"ב אוחיות יסוד בגלגל צרכ"א שיערים
 חוזר הגלגל פכים ואחור מא' עד ל' שער פכים ומן
 ל' עד ת' אחור ועוד חס השי"ח' ששמונו [צראש]
 וכסיס צקוף כל סימיה מן ל' עד ת' יה"י הכל
 להיפך זהו אחור אצל לא יה"י הגלגל רכ"א עד
 טכעש' מכל אוח ואוח לראש כונו מן א' עד ב'
 יה"י רכ"א שיערים כל סימיה שער חוץ מן א"ל
 ב"ם שכל אלפא ציחא יש לחשוב צשימיה אחת
 וזה סימן לדבר חס צטובה שצא לצרוח צריחה
 זהם יש לך לוותר על הסדר וכשתחפוף להחזירו
 לעפר יש להפכו מן ל' עד ת' הכל להפך זהו
 חס צטוב' למעל' מועג ואם לרעה למנ' מועג
 ואם חתן דעתך צזה הקפר לכווב' להרבות עילוי
 הרי מועג ואם צרעה למטה למעט מועג :

עשה סימנו וחלצ עומדים גדולים מאויר שאינו
 נחפס עשה השמים וקווס סהכל הנשאר צאויר
 שאינו נחפס וחללו של מלס עשאו צאמ"ס והעמידו
 ואמר לו די וישנו וחלצ עומדים גדולים מאויר
 שאינו נחפס וצלי מה וצלי דער מאומה אלא
 מרח שלו ומכוח הגדול פשה את הכל צלא כלום
 הנחפס צחפיסת ידים וכל אלה עשה קודם העולם
 הכין כשיחפוף לצרוח סיצרא הכל כנגדם מן הארץ
 עד לרקיע ח"ק וממרחק למפצד ומלפון לדרום
 ח"ק וה' החקר צאוחיות כנגד ה' כשולה צס
 וצד' כצרא העולם וכשחוסוף ד' מ' י' ח' י' מ'
 הם ג' אלפים וח"ק כנגדם טצנ' רקיעים ג'
 אלפים וח"ק שנים וכשחוסוף א' יסיו אצדהחח
 סיכלמכסעפלקרשה ד' מ' ח' מ' אלף הרי עשה
 אלפים הוי העולם וכנגד ו' (ו') ימים עשה כנגד
 שחא קדרי ומסכה שכל הצצרא יש לו ו' וועל'
 ומנ' [וד' רוחות] כך קצלתי עומדי סרצ ר'
 יהודא חסיד אצל קצלתי מאצא מרי סרצ רבי
 יהודא צרצ' קלוימוס. כ"צ אוחיות יסוד קצונו'
 בגלגל צרל"ח שיערים חיצות של צ' אוחיות .
 ורל"ח שיערים כשתהפך א' עס כולם מולא כן.
 אלפא ציחות המחילין. אצ צג ומסימיות ח"ח
 אצ צג גר דה הו ח זח חט טי יכ כל למ
 ונכ כס קע עפ פל לך קר רש שח
 אצ צד גה דו הו חט זע חי טכ יל כס לן מוס
 כע ספ עץ פק לר קש רח
 אד צה גו דו הח וט זי חכ טל יו ככ לם מוע
 נפ סץ עק פר לט קח
 חס צו גז דח הט וי זכ חל טוע יכ כס לע מופ
 כל סק ער פש לח
 או צו גח דע הי וכ זל, חו עכ יס כע לפ מול
 נק סר עש פח
 אז צח גט די הכ ול זנו חט טס יע כפ לל מוק
 נר קש עח
 חס צט גי דכ הל ונו זכ חס טע יפ כל לק מור
 כש קח
 אע צי גכ דל המוכ זק חע טפ יל כק לר מע
 כת
 אי צכ גל דמו הכ וס זע חפ טל יק כר לש מוח
 אכ צל גז דכ חס וע זפ חל טוק יכ כש לח
 אל צו גז דק חע ופ זל חק טר יש כת
 אנו צכ גס דע חפ ול זק חר עש יח
 אכ צכ גע דפ הל וק זר חש כת
 חס צע גפ דל חק ור זש חח
 אע צפ גל דק חר וט זח
 אפ צל גק דר חש וח
 אל צק גר דש חח
 חק צר גט דח
 אר צט גח
 אש צח
 אח
 צג גר דה הו ח זח חט טי יכ כל למ מוס כס
 קע עפ פל לך קר רש שח
 צד גה דו הו חט זע חי טכ יל כו לל מוס כע
 קפ על פק לר קש רח שח

(* ח"ה צעויה לא זכינו לאור הגהתו אך צענייני האלפא ציחות מלחתי לטון לריק והגהתי אוחס על ככון .

צה גו דו הח ועו זי חכ טל ימ ככ לכ מע כפ
 קל עק פר לט קת רח
 צו גו דח העו וי זכ חל עומ יכ כס לע מפ כל
 סק ער פט לת קא
 צו גח דע הי וכ זל חמו טכ יס כע לפ מול נק
 קר פט פה לא
 צח גע די הכ ול זמ חכ טס יע כפ לל ונק־כר
 קט עת פח
 צטו גי דכ הל ומו זכ חס טע יפ כל לק מור כט
 קה עח
 צי גכ דל המו וז זס חע עפ יל כק לר מט כח
 קא
 צכ גל דמו הכ וס זכ חפ טל יק כר לט מוח כח
 צל גו דכ הס וע זפ חל טוק יר כט לת מוח
 צמ גכ דס הע ופ זל חק ער יס כח לא
 צנ גס דע הפ ול זק חר טט יח כח
 צס גע דפ הל וק זר חט עת יח
 צע גפ דן הק ור זט חת עח
 צפ גל דק הר וש זח חח
 צג גר דר הט ות זח
 צק גר דט הח וח
 צר גט דת הח
 צט גח דח
 צת גח
 צח

דח הצ וג זד חה טו יז כח לט ווי
 הא וז זג חד טה יז כז לח מט כי
 וא זצ חב ער ייה כו לז מוח כט קי
 זח חצ טג יד כה לז מוח כח סט עי
 חח טז יב כד לה מו כה סח טע פי
 טח יכ כג לר מה כו סז עח פט לי
 יח כז לג מר כה סו עח פח לט קי
 כח לז מוג כד קה עו פז לח קט רי
 לח מוז כג סד עה פו לז קח רט טי
 מח כז סג ער פה לו קז רח שט תי
 כח סז עג פד לה קו רז שח הט
 קח עז פג לר קה רו טז תח
 עח פז לג קד רה טו תז
 פח לז קב רד טה חו
 לח קצ רב טד תה
 קח רז טג תד
 רח טז טח
 טח חז

ועוד מלאתי

וכן כולם יש לנגלל כך ויהי בכל אחד רליא
 חיצות כל חיצה וחיצה של צ' אותיות והי' לופה
 ומיומר ועושי' את כל היצור ואת כל הדיבור טס
 אחד, וסיוון לדבר עשרים ושנים חפלים וגוף
 אחד כי לכולם קדר אחד הוא. ומלאתי אלפי
 ציחות אחרים שאינם מן הרליא עשרים ואכחצם
 גם אנכי :

וא זצ חב ער ייה כו לז מוח כט קי עכ פל לט
 קן רס טע חפ
 זח חצ עג יד כה לז מוח כח סט עי פכ לל
 קמו רן טס חע
 חח טז יב כד לה מו כה סח עט פי לכ קל
 רמו טן חס
 טח יכ כג לר מה כו סז עח פט לי קב רל
 טמו חן
 יח כז לג מר כה סו עח פח לט קי רכ של
 חמו
 כח לז מוג כד קה עו פז לח קט רי טכ תל
 לח מוז כג סד עה פו לז קח רט טי חכ
 מח כז סג ער פה לו קז רח שט תי
 כח סז עג פד לה קו רז שח הט
 קח עז פג לר קה רו טז תח
 עח פז לג קד רה טו תז
 פח לז קב רד טה חו
 לח קצ רב טד תה
 קח רז טג תד
 רח טז טח
 טח חז

אה צט גר דק הן ופ זע חס עון יס כל
 אש צר גק דן הפ וע זס חן טס יל כח
 אר צק גן דף הע וס זן חס טל יד טח
 אק צן גף דע הס ון זס חל טך רת יס
 אץ צף גע דס הן וס זל חך טי קה רש
 אף צע גס דן הס ול זך חי לת קט טר
 אע צס גן דס הל וך זי חט פה לט קר
 אס צן גס דל הק וי זע עת פט לר חק
 אן צס גל דך הי וט זח סת עט פר לכ
 אס צל גך די הט וח כח קט ער פק זן
 אל צך גי דט הח ו מוח כט קר עק פן
 אך צי גע דח הז לת מט כר סק ען וף
 אי צט גח דז הו כח לט מר כק סן עף
 אט צח גו דו יח כט לר מוק כן סף הע
 אח צו גו דה טה יס כר לק מול כפ סע
 אז צו גה חת טט יר כק לן מוק כע דס
 או צה גר זת חט טר יק כן לק מע כס
 אה צד ות זט חר טוק ין כף לע מוס גן
 אד צג חת וט זר חק ען יף כע לכ ען
 אג דת הס ור זק חן טף יע כס לכ צס
 אז גח דט הר וק זן חף טע יס כן לט
 אל צה גט דר הק ון זף חע טס ין כס
 ועוד מלאתי

ג' אימות אומ"ש יקודן כף זכות וכף חובז ולשון
 חק ומכריע ציכחים פירוש כמו כף מלאכים והלשון
 של מלאכים ומכריע ציכחים צלשון צין שאר כפות
 כן יסוד אומ"ש תוכל להפוך לזכות ולחובה קריאת
 הלשון הוא המכריע ציכתיים טקס לצרחת זכר
 הוא צקריאת אומ"ש ואם נקצה צאט"ס ואם להחזירו
 לעפרו צטו"א. ג' אימות אומ"ש סוד הגדול מוכסה
 ומופלא כמו ספירט צצח אחרת וחסום צו' עוצעות
 וקיבל אצח מארי הרצ ריי צן קלוימוס וי עוצעות
 צידהיו טווחהפך צו' עניינים טנגלגל הסס עס אומ"ש
 אצל מלאתי אומ"ש מוחהפך צו' עניינים כאשר
 יפרט לפיכיו וממונו יולאים אש ומיס ורוח א'
 הוא אייר ג' מים שי' אש ומוחלל צזכר ונקצה
 טחזכר כצחא צאומ"ש והנקצה צאט"ס דע ומחזר
 וליר טהאט כטחא מים האויר טהיי מרוח קרשו
 והוא אש כטחא מים טכצרחו מליחלוח רעיבת האויר
 כי כההכנס הליחלוח כטחא טהש .
 טצתי

צח גז דג הד וה זז חז עח יע כי
 גח דצ הג וד זה חו עת יח כע לי

[ור'] שבתו דונילו פי' הקציה שהוא אש אוכלה כושא תיס. ג' אימות אט לוחט תולדות אויר רוח שכל האויר מלא רוח שאפילו כשאין הרוח ומשנה מהרה כדכוד וכענוע בדבר הקל וגם לכשימות בני אדם יש הרגשה כי נכשיותן מוליאים חוס וינכיסין קור וע"כ נק' רוח לשון ריווח שכל הריווח מלא רוח רוח האותיות חו"ר אין חו"ר שאין זו רוח תולדות הארץ מים שחיים צמים אפילו העשבים וגם הארץ שותה מן המים מן התהום ומן הגשמים אש למעלי* דוגמא ט' שהיא וכלה מהופכת למעלי ולמטי צאויר זה סוד גדול ומופלא שהזכיר למעלי ורוח חק ומכריע בנתיים הוא האויר :

ג' אימות אמי"ט מ' דוממה בקראח ט' יש לך דמיונה ופניו שהיא משמשה צין השפחים והוא סיון למים הדמומים, ש' שורקת ומשומעת קול בקריאתה הוא סיון לאש המשמעת קול א' נקראה צפתיחה פה לא דמיונה ולא צפריקה והוא סיון לאויר הפתוח ונ"ז סוד גדול ומופלא של אמש ג' אימות אמי"ט ומחס נכראו ג' אצות ע"כ נקראו אימות שהולידו ג' אצות ולמה קורא אצות מכלל דאיכא תולדות לפי שמהם נכראו הכל. ג' אימות אמי"ט צעולם רוח ומים ואש הם האצות עכשיו מתחילין מאמש שרולים להשוות הסנה והאדם לעולם כדי להאמין צריחת העולם ולהיות עדים כאמנים על ייחוד אלוקינו כאשר יאמר לפינו :

שמים נכראו תחילה מאש שמים אש ומים ותולדות האש שמים אש ומים שהרי אן האש ט"לאו מן המים נכראו השמים וכל לזאם וגם מן השמים תרד אש וארץ נכראת מן המים שנכראו מרוחו שהרי מן המים ט"לאו מן הרוח נכרא' וכוליה הארץ וכל אשר בה ויצו מים מן הארץ אויר נכרא מרוחו של הקציה רוח ט"לא מרוח חלקים חיים נכרא אויר צעולם המתווך ומכריע בנתיים צין השמים וצין הארץ ומן האויר ילא רוח הרי אש מלמעלה ומים מלמטה ורוח חק מכריע ומתווך בינתיים. ג' אימות אמש צסנה אש ומים ורוח הוס נכרא מאש וקור נכרא ומים לא ורויה נכרא מן רוח ומכריע בינתיים שאינו לא יבש ולא גשמים אלא רעיה ליחלו וציוני לא חוס ולא קור. ג' אימות אמי"ט צנפש ראש נכרא מאי"ט כי הוא למעלה וממנו יולד החום וצנן התחתון ומים כי יולד קור ומאכל ומשחה והגוי' בינתיים מרוח כי מן החמה יולד רוח להכריע צין החום של הראש וצין הקור של הצנן. ג' אימות אמי"ט חקקן חלצן לרפן וחתם זה ג' אימות צעולם ונ' אימות צסנה ונ' אימות צנפש זכר ונקצה שכל דבר שצברא צעולם צין ככזים צין מלות צין פירוח ועשבים חרעים וכן אצנים צין כל דבר המתנהג צעולם לנהוג את הצריות כולם נכראו צכח זכר ונקצה כח הזכר לפי כח צריות הזכרים וכח הנקצה לפי כח צריות הנקבות :

ומה שיש צספר הזה צכל אוח וקסר לו כתר

קודם העולם זהו מעולם כסכתי מראש לשון כסיות זהו כתר :

המליך אות א' צרוח וקסר לו כתר ולרפס זה צזה ולר צחס אויר צעולם ורוי' צסנה ונ' צנפש זכר ונקצה זכר צאמי"ט ונקצה צאמי"ט פירוש המליך אות הא' צראש הדבור ולרף האותיות זה צזה כולם עם א' ועשאן צ' דבורים וכינה את האחד אמי"ט והשני אמי"ט ולר רוח מרוחו ולר צו אויר צעולם ורוי' צסנה ונ' צנפש כל דבר טהור מתווך כי אלו שלשון נכראו מרוח מן החמה והלצ שהיא הנ' המתווכת צין צנן לראש יולד כמות הרוח וכל דבר שהוא זכר ונקצה זכר צאמי"ט ונקצה צאמי"ט אמש אמי"ט אש מתחלף צאמי"ט [כת"א] כמו אש צאשה יוד יש צאויר צעולם המוליד ומפריח ומלמיה ומפריח זכרים צין צצרות צין צלמחים צין צפירות ויש רוי' צסנה המולדת ומלמחה ומפרה זכרים צין צצרות צין צלמחים צין צפירות ויש רוי' המולדת ומלמחת נקבות צכל דבר ולכל דבר חי יש להם גוי'. הנה אמי"ט אמי"ט הרוח נכרא צאות א ופתוח כל העולם חי מן האויר של הרוח : א' פניו לדרום וכתיב יפרוש ככפיו למימין והרוח שקוצצ עם החמה פוכה לדרום. למה א' משרת כמו אחי אעשה לפי שנוכר עם א' רוח והרוח מכהיג את הכל שכל' ויולך ה' את הים צרוח קדים ענה והרוח מענכע האש ורואים כענוע האש ומים וכודע שהוא צרוח וכתיב ורוח הקדים. וכולר עם א' רוח לכך* אמר קדומם לאותיות וגם רוח קדם לכל " ספירות וכסדר המולות אש עפר רוח ומים כי חפש מעלה ואח"כ אויר ומים כי האש שורף את תולדות העפר ועפר ומקבל הרוח אעפ"י שכתבי ופרק הרים ומשבר סלעים לפי שזה מדבר לפני ה' וציוי אליהו ויונה לפי שעה וכן ציוי איצ ורוח מענכע את המים ורוח כיכר צפה האדם רפה לכך שם צאלי"ף ק' ומל מאזנים רוח וכף עולה ויורד וענן ככף איצ עולה ע"י רוח לכך צכף ק' קפחו תהוומות צרוח שכל' צרוח קדים ענה וישם את הים לחרצה לכך צקוף ק' וטלוחו של הקציה רוח עושה ומלאכו רוחות וכתיב לך הכני ורוח צל לכך א' א' אעשה חקרא וכתיב וילא הרוח ויאמר אחי אפתחו הרוח של ים ואמר אעשה כולר עם א' רוח ומתואר א' כתרנגול שמשמין אותו צראש חורן צספינה לראוח אכה פניו אש לימין לדרום לרעה אש רוח צל להם או גשם. א עומד על רגל אחד [כת"א] צרגלו אחת על [כת"א] או צראש הכירה שהרוח מגלגלו לכך סמוך ב' לאלף כי צראש הצית הוא ופורש לים על פי התרגול לכך גצו לצית :

המליך אות מ' וקסר לו כתר ולרפן זה צזה ולר צו ארץ צעולם וקור צסנה וצנן צנפש זכר ונקצה. פי' המליך אות מ' צראש הדבור ולרף את האותיות זה צזה [כמתק חמה תיבות] מאמי"ט (הג' מהר"א ל"ל מא"ש) והשני משי"א ולר צו ארץ צעולם וקור צסנה וצנן צנפש כי שלשון נכראו ומים מן הצנן [כמתק חמה תיבות] שהוא

*ל"ל דוגמא ט' שהיא כולה מהופכת למעלה לטעים ששם אש מים מהופכת למטה לארץ ששם מים א' מהופכת למעלה ולמטה כו'

ספוח עאלה זכר ונקבה זכר צמאים ונקבה צמאים.
 יש ארץ צעולם המולדת ועלמחה זכרים זין צנריות
 זין צלמחים זין צפירות זין (כמחק חיזה היצות)
 יש ארץ המולדה ומלמחה נקבות בכל דבר. ויש
 קור צמנה המוליד ומלמחה זכרים בכל דבר ויש
 קור המוליד ומלמחה [כמחק חיזה היצות ומזכרים
 מהענין] יש להם צנון לזכר ולנקבה זהו מא"ט
 מש"א: מ"י יש לו שני ראשים ע"ש ההום אל
 מהום. קורא לקול לכוריק מים העליונים ומים
 סתמהונים לכך מים מ"י צראשו וע"י צקופו לכך
 צ' פעמים פוחה השפתיים צמחרו מים (כמחק
 חיזה היצות) צהמות מים ימיון והקצה מזכיר
 צמו עליהם ומשתקן שכל' המה ראו מעש"י הוי"ה
 ונפללותיו צמוליה הרי סמס ויאמר ויעמד רוח
 קערה וחרוום גליו יעלו שמים ירדו מהוומה
 לכך צ' ממיין צמ"ס מ"י דוממה וישחוק המים
 מצעפו. וכל מיימי אוקיינוס ועימי המהוומה ומהקים
 הם ומזכים צעעמם ומיימי הימים האלה לכך
 עלוחין סם הקפיה הקצה את המים וצרא את
 הארץ מהם צרא הרים של אצנים של קלעים ושל
 למחים ושל צרזל ושל כחשת ושל גפריה ושל כסף
 של עיפרת ושל צדיל וזכוכית והרי עלה וצאחון
 המקוומה שנקוו המים היו סם הרי מלה וארץ
 מלה לרוב וכמו המלה מפני המים ונעשו עלוחים
 ולא נגזרה גזירה על מלה להתמוגג יום
 שני עד שנקוו המים אל מקום שהוא אשר סם
 הימים האלה ולא עשה הקצה זה הדבר אלא
 לתקנה שאם לא היו המים של ימים מלוחים לא
 היו צני אדם והאכיות יכולים לילוף צהם צקלות
 שעל המים המהקים שצנהרות ושנים אוקיינוס
 צכוצד לפים צני אדם והאכיות יחד מונה שלפים
 צים המלה וכל מ"י שרולה להצין האומה צמיימי
 הימים האלה היו מהקים ומפני הרי המלה נעשו
 מלוחים יעשה כלי אומנות של זכוכית כדמות
 כלי אומנות העשוין להוליא עוהן מיימי השוטכים
 והז' יפרדו המים המהוקין לצד וישאר המלה לצד
 על אשר עולה ליחלות המים ומחום האש למעלה
 צכלים כאשר עולה מן הארץ וכשאר המנה צתחחית
 הכלים ההם וצאחום המקוומה הקרובים לימים האלה
 (מעשים) [עשה] הקצה מואחום מ"י הימים המלוחים
 מים מהקים על הארץ ועל כל מקום אשר מעלה
 הליחלות המים ההם מהוק מפני חום השמש
 שמתחת לארץ צתוך העצים ועל זה מועיר צחורף
 יחד מן הקיץ על אשר נכנס חום השמש צחורף
 למטה לארץ והקיר למעלה וצקין נכנס הקור למטה
 והחום למעלה ועל אשר יהיו לילי החורף גדולים
 והולך השמש צלפון צקלה השמים ומכביד דרך
 ארוכה עד אשר מגיע למזרח מהחמומים כל מיימי
 המהוומה שמתחת לארץ ועי"י החום המעלה
 לארץ צחורף ועל אשר יהיו לילי הקיץ קטנים
 והולך השמש צלפון צקציצה קלה השמש דרך
 קלרה עד אשר מגיע למזרח לא יקפיקו המים
 של אוקיינוס להתחום ועל אשר יהי הקיר למטה
 צארץ לקין והחום למעלה. ועל אשר הונך השמש
 צארץ ציום צדרום דרך קלרה עד אשר יגיע למערב
 לא נקפיקת הארץ להתחום שציוי הקיץ הולך
 השמש דרך ארוכה עד אשר יגיע למערב והארץ
 מהחמומה כל המים הנוצעים צארץ צמעיינות

וצנהרים וצמלים וצמחים וצנורות וצכ"מ מן
 המהוומה שמתחת לארץ הם נוצעים מהקים
 ומזכים צעעמם. ואחם המקוומה שנוצעים סם מ"י
 מלוחים על אשר התיי [ארץ] מליחה קרובה למקורות
 הנוצעים מהם המים ההם ועי"י יהיו המים של
 הארץ ההוא מלוחים ויש מקום אשר יעלאו סם
 מים מהקים נוצעים קרוב למקום שנוצעים מעמ
 מים מלוחים על שאין ארץ מליחה קרובה למקום
 ההוא וכ"כ נוצעים מן המים שיש להם טעם הארץ
 הקרובה טעם גפריה או טעם חלרת כחשת או
 טעם קיני צרזל או טעם חמר או טעם כפ"י או
 כלום ומכנה לפי טעם הארץ הקרובה למקורות
 ההם הנוצעים מומה המים. וגם המים המחים
 פרותחים הנוצעים מן הארץ למה סם המים
 המים על אשר כפ"י אש מן השמים אשר לא
 חכנה צמקים ארץ גפריה ונצנרת חמר יום ולילה
 והיא קרובה למקורות המים ההם ע"כ יסממו
 המים ההם וגם ריח המים ההם יתי צאש
 צגפריה. וככ"מ אשר הצנר צו צאש ההוא חמר
 יומם ולילה יעלאו סם גפריה. ומה הים אין
 יכול לקבול כל דבר טעם כך שלשון לכך דוקק
 האדם ולא הצהמה שהים שהם מים חיים נגד
 האדם. וכמו הים עלוח כך רוק שלשון מלה
 צצקר קודם דבור ואין שלשון מגיע עד החמרים
 שהוא מקום שכוכה הנשמה כמו מים שאים יולא
 לאצד העולם לצד הסור שהוא מככים לשומ
 צנחירים למחק :

המליך אוח ש' צאש וקשר לו כתר ולירטן זה
 צזה ולר צו שמים צעולם וחום צצנה
 וראש צנפ"ש זכר ונקבה. פירוש המליך אוח ש'
 צאש ומקקן צראש הדבור ולירף את האותיות
 ועשאן שני דבורים וכינה את האחד שמיא
 [הצ'י] שא"ם ולר צהם שמים צעולם וחום צצנה
 וראש צנפ"ש כי שלשתן צצראו צאש מן הראש
 יולד חום וכל דבר מאלה צצראו זכר ונקבה זכר
 בשמיא ונקבה בשא"ם ויש כי חלא גזירה מן
 השמים צעולם להוולד ולהלמיה זכרים צכל
 דבר וכ"כ להוולד ולהלמיה נקבות צכל דבר
 וכל אשר נשמת רוח חיים צאפיו יש ראש לזכר
 ולנקבה זהו שמיא שא"ם. למה העליך
 צשמים ש' כי ש' יש לו ג' ענפים כי ש' הוא
 סורק ויש לו ג' ענפים כי ג' כחות צשמים
 שאומרים קדושה ומצנחים ומצרכים להקצה צנע"י
 וצקול רם וכל מה צצרא מן השמים ונשמת
 האדם מן השמים. ש' יש לו ג' ענפים וסוח כי
 ג' נקראו כר. הקצה כי חמה כרי י"י. וחמורם
 כי כר מלה וחורה אור והנשמה כר י"י כשמה
 אדם. לפי שכחוב ויפח צאפיו כשמת חיים. אחר
 הקצה לנשמה שיש לה להיכנס צגוף ושאלה
 צחיזה גוף אחר צגוף שצצרא צכלס דומייה ללס
 שיולאח מלפניו לכך קרויה כר שמומו יליחמה
 ולשונו כאש אוכלת דומייה מלאך שהוא רוח והוא
 אש וכן הנשמה רוח והיא אש. וכן החורה עפיו
 דעת לכך היא כר ואש. והנשמה דומייה שתי
 כרות אחד כזה והאחד העליון דלק המחתון כצנר
 [מכת] העליון ומחמה [עשן] כן ויפח צאפיו וצצמה
 פעירתו כשנשמתו רוחה שכינה פוחת מומה כשתי
 כרות שהעליון סואב אור והמחתון כגד הארץ
 והשלישי

לארץ צכל עת אשר יאכל האדם וישתה צחוקו
 וצחוקו ובעתו מאכלו ונשקו שלא יריעו לו
 יהי ראשו ישר וצריא צלום ומרפא ואם יאכל
 האדם וישתה צלל מועד וחוק עת או יאכל
 מאכלי וישתה ונשקין אשר יריעו לו אז ישתיפו
 קרצו וצטכו ומעלה חומס מן הקרצים ומן הצטן:
 חסלת

שבע כפולות צג"ד כפרי"ת יקודן חיים ושלום
 חכמה ועושר זרע מן ממשלה וקורא אותם
 כפולות סיכול לאומרים צקול רס וצקול נחת צלסון
 רק וצמאמר קשה צין לצנן צין כל אמת ואמת צין
 צראש דבור צין צסוף דבור צין צכל דבור אצל
 הפשוטות אין אדם יכול לאומרים צרק וקשת כ"א
 צכווד וקוסי אס לא יוסף עליה אמת צין
 מלפניה צין מאחריה *וא"ת צג"ד כפרי"ת יקודן
 חיים ושלום פי" כמו אוחיות צג"ד כפרי"ת שנאמר
 צראשית המאמר רק וחלופן ותמורתן קשה כן
 הדברי" שכצרא צהס עוצ (הגהתה ומרל"א וער
 תמורת חיים) וות תמורת שלום מלחמה תמורת
 חכמה אולת תמורת עושר עוכי תמורת זרע
 צזורעי" הארץ צממה תמורת מן כיעור תמורת
 ממשלה עזרות. קשה ורך פי" דגש ורפס צ"צ צ"ג ד"ד
 כ"כ פי"פ ר"ר ת"ת: צצע כפולות צג"ד כפרי"ת.
 צצע ולא ו' ולא ח' מכוון לו' קדרי" וסיכל
 קודש מכוון צאמלע: פי" ז' כוכבי' וז' ימי' ח'
 דצרי" צפרטוף האדם שלעולם לא יהי' יוחר מוז'
 אלא חתרי" חליה כן העולם ו' ללעות לו' קדרי"
 חס ד' רוחות ומעלה ומטה חרי' דצרי" והסציעי
 הוא סיכל הקודש הוא האויר אשר כבודו צו מוכן
 צאמלע כאלא שהוא מקומו של עולם והוא סוצל
 את הכל: ז' כפולות צג"ד כפרי"ת חלנן וסלקן
 והמירן ור' צהס ככצ" צעולם ז' המכתבי" את
 העולם כל"ס למח"ן וימי' צצנה ז' ימי' השצנע.
 וסערי" צכפס. פה וצ' עיני' וצ' כחיריס-וצ'
 אזני' וכולס צכה זכר ונקבה. כילד לרפן. שחי
 אצני' אחות קורא אצנן לפי שנמשלה הארץ ונקראה
 מי ירה אצנן פינתה וכן ככסת ישראל משס רועה
 אצנן ישראל וכן מלך יסד צליון אצנן כן האוחיות
 נקראו אצני". אין תיבה פחותה-מצ' אוחיות
 כמו גצ' צצנת הכותב שחי אוחיות כילד לרפן-צ'
 אצני' צונות צ' צחים כי אתה לצדה כמו א' צלל
 דצ' לצדה נקראת ולצדה נכתבת ואיכה עשפה
 דבור כלומר תיבה אצל של צ' אוחיות נכתבת
 ציחד ונקראות ציחד ועושות דבור וצ"פ נכתבת
 שחוכל להפך לצ' תיבות כמו דין ג"ה. ושל
 ג' צונות פשה צחים כי תיבה של ג' אוחיות
 תהפך לשסה עביי"י כמו אני אין יגא וכו' ושל
 ד' צונות כ"ד צחים חרי' ד' פעמי" ו' חס כ"ד
 כמו הקמ"ן הקנצ' וכו' ושל ה' צונות ק"ך צחי'
 פשה ד' פעמי" ב"ד כלומר הי"פ יוחר מעס
 טכספך מה שלמעלה סימנו כמו אלעזר
 כ"ד מעס תחילה א' וב"ד תחילתו ל' וכן ב"ד
 תחילתו ע' וכן ב"ד תחילתו ז' וכן ב"ד תחילתו
 ר' כך הגלגול אלעזר אלעזר וכו' ושל ו' צונות
 תש"ך כי ו"פ ק"ך חס הש"ך כמו. המסדר"ן
 המסדר"ן וכו'. וסימך מה שגלגלו הן אני
 הקמן אלעזר המסדר"ן. של ז' צונות ה' אלפי'
 וע'

והסלטי הוא ופריד צין השמים וצין הארץ. שי'
 יש לו ג' ענפים למעלה ולר צו שמים כי ג'
 דצרים אדם כושא לשמים. אלקי י"י נפשי אשא
 אלקי כשאתי את עיני הויצוי צממים נשא לצצנו
 אל כפים אל אל צממים. ג' פעמים ציוס כדכחאל
 תלת זמנין ציומא. והקצ"ה מעשה גזירתו מרעה
 למנוכה כולר עם ש' שמים וחוס צראש כי שי'
 פחותה למעלה כי האש תולדות שמים והצן כרדך
 אחר האס כך האש וכל הצא מן האש עולה
 מלמעלה שלהצת ועשן. וחוס. חרי צאש ג' לצד
 ומחלת שכולס קסורים צוואש עולה למעלה לכך
 ש' צתיבה ש"א וכן שר שופע כי הוא ראש וכן
 ש"ח שפל אס יעלה לשמים שיאו ישח ויספל *לר
 צשי' צאש כי שכי גזירין וציתים עליס רקיס
 ואש יולא לכך מחואר שי' צגירין ואלית' מציניהם
 וקול לחיסה גחלים לחושת צקול ש' עם ט' כולר
 אש ועס א' רוח וחיצר שי' עם א' חרי אש כי
 אש לריך לרוח. וט' צצמן ושלצנת שטשמן מרצה
 שלהצת. ולפי שהשלהצת עולה מן האש לכך
 תסליך עץ גדול כקורה צמים יעלה. אצל אצנים
 וצרל שאין שלהצת עולה מאליהם ע"כ יורדים
 צמים. אש שורף כל הויצב וכן האילנות והעצצים
 כשמוכריה להליחלוח שורף ונעשה אפר, ונעשה עם
 ש' אש ששאש משונה שלא נצרא עד מולאי שנת
 למה לא נצרא האש צעשה ימי צראשית פאש
 זכה האדם ה" לו לאכול המאכל צלל ציסול
 כפראים וחיות צצמדצר. אצל כשחטא אדה"ר
 כשהנו מעשי צראשית ואין המאכל כאלל צלל אש
 וצמולאי שנת ילל האש מן האצנים כי גצ"ע אצני
 אש. צהוך אצני אש תהלהכחי וראה אדם שהצרך
 יולל מן הצרד לכך אחר אעשה גם אכחי כן
 וחוכך צ' רעפים עד סילל האש שחרי האש מן
 תחוס התמה יללו עצצ" חרעי' חולעי' ורמעי'
 ומאיש ואשה תחוס תהשמי"ס יולד הוולד:
 ביצוד לרפן חמי"ס. חש"ס חל"ש מע"ח שח"ס
 שח"א. ו' טצנעות שהחכרו שמי" אש אויר
 רום ארץ עיס ראש של אדם אש לצו רוח.
 צננו מים מן הראש חוס ששאש מן המוח ומן
 הגוי' החזה והלצ. רוי' הוא ליחלוח העולה מן
 הפה ורוח הנשמה ומן הצטן קור ומים חס מיי
 רגלי' השמי" אש והאזיר מרות והארץ ממים מן
 השמי" חוס ואש מן האזיר רוי' ורוח. ומן הארץ
 קור חיצות מים:
 ג' חיצות חמש כולר עם א' רוח אויר רוי' גוי'
 וחק לשון פי" כתיבת הרוח של עולם מוכריעי'
 ציתים. וצכפס גוי' חק מוכריע ציתים. והלשון
 תמכהנת צרוח חמי"ס וכשימות הרוח ורוי' של גוי'
 מוכריעי' ציתים. כולר עם ג' ארץ וקור וצטן
 וכך זכות פי" ג' מים וקור ומצועי מים וצטן
 וקור חיצות מים מיי רגלי' וכך זכות עמחם כולר
 עם שי' שמים וחוס וראש וקל וחוס קל וחוס ככד
 כאש וכך חוצה מוחן למדכו כי תזכות תיחנה
 וכנזרה להיות מן השמי" ומן שראש וע"ז אחר
 דוד אמת מארץ חלמה ולדק מעשמי' נשקף ללמדך
 צצני אדם חולכי' צאמת וציושר יס להס זכות
 ומלמדקין מן השמי" וחילופו אס יחטאו וירשיעו
 להס מן השמי" וכמו כן גוי' צננו של אדם שדועה

המליך אות ד' דג"ז כפ"ח וכולם עם ד'
 ולר זו מחדים צעולם וסני צצנה צצנה
 ועין סמאל צצפס וחכמה ותמורתו חיולת :
 המריך אות כ' כבג"ד פ"ח וכולם עם כ' ולר
 זו חמה צעולם וסליסי צצנה צצנה
 ואף ימין צצפס ועושר ותמורתו עוני :

המליך אות פ' פצג"ד כ"ח וכולם עם פ'
 ולר זו כוגה צעולם ורביעי צצנה צצנה
 ואף סמאל צצפס חרע ותמורתו סממה :

המליך אות ר' רצג"ד כפ"ח ויט אומרים רפ"כ
 דג"ט וכולם עם ר' ולר זו ככז צעולם
 וה' צצנה צצנה ואזן ימין צצפס וממסלה ותמורתה
 ענדות :

המליך אות ת' תצג"ד כפ"ר וי"ח חרפיכ דג"ז
 וכולם עם ת' ולר זו לצנה צעולם ויוס
 ו' צצנה צצנה ואזן סמאל צצפס וכן ותמורתה
 כיעור :

ואעפ"י שהמליך כל אחת ואחת אות של צג"ד
 כפ"ח ועשאן ז' דיצורי'. כשחגלגל
 אלו ז' אותיות פנים ואחור יעלו לחמשה אלפי'
 וארצעי' דיצורי' כדון כל חיבה של ז' אותיות
 ומשה ז' הככזי' של"ס חככ"ל. ו' רקיעי'. צנה
 הרקיע שעליו להיות מנוחתם של ז' ככזי' האלה
 ו' ארלות להיות צמומסלת ככזים האלה ז' סערים
 צנפס צדמות הככזי' האלה כי כאשר לא יכון
 העולם צלח ז' הככזי' האלה ולא ז' רקיעי' שהם
 מנוחתם של ז' הככזי'. ולא חכון הנפס להיות
 צלח ז' סערי' האלה וכל אחד ואחד דבר מהם
 כולר כקדר צשורתו כולרו הימי' כקדרן זה אחר
 זה. כולרו הרקיעי' כקדרן ציוס סני זה אחר זה
 כולרו ז' הככזי' הם של"מ חככ"ל צלילה כקדרן
 צמומסלת זה על זה. כולרו סערי' האלה צנפס
 כקדרן ציוס ו'. כולרו ז' דצרי' סכחצנו הלריכין לגוף
 ציוס ו' (ואס) (הג' מהר"א ל"ל וגס) תמורתן כולרו
 ציוס ו' וכולן ז' ז' הם. לכך חצצ חלקי' סציעי'
 לכל ספן תחת השמי' ככתוב מכל צהממה סעריה
 תקח לך ז' ז'. וכתיב ז' ימי' תאכל מלות וכתיב
 ז' ימי' חגור ליי' חלקיך. וכתיב ז' סציעות חספר
 לך. וכתיב ז' ימי' יהי עם אמו. וכתיב עקץ ז'
 סני'. וכתיב ז' ימי' צדחה חסי'. ז' ימי' חככ"ל
 של"ס ז' ימי' צראסיה. ז' סערי' צ' עיני' צ' אזני'
 צ' אפים והספ. ז' רקיעי' וילון רקיע סחקים
 זכור ועון מכון ערבות. ז' ארלות ארמה חרקא
 חצל כסי' ארץ חלד יצטה. והרצה סציעי' סככרי'
 צפרקי' דרי' אליעזר : חולה את העדי' והעמידן
 אחד אחד לצדו. חולה כמו האלה העדי' להעיד
 כי הוא חלקי' ואן זולתו. עולם לצדו צפיע מעיד
 עליו. סנה צפיע מעידה עליו. וכפס לצדה צפיע
 מעידה עליו. ז' כפולות צג"ד כפ"ח כולר עם
 צ' סצתי' וסצנה וספס וחי'ס ומות. כולר עם ג'
 לרק וא' צצנה ועין ימין וסלום ומלחמה. כולר
 עם ד' מחדים וצ' צצנה ועין סמאל וחכמה
 וחיולת כולר עם צ' חמה וג' צצנה ואף ימין
 ועושר ועוני. כולר עם פ' כוגה וד' צצנה ואף
 סמאל חרע וסממה. כולר עם ר' ככז וה' צצנה
 ואזן ימין וממסלה וענדות. כולר עם ת' לצנה
 וסשי' צצנה ואזן סמאל וכן וכיעור תאו צג"ד
 כפ"ח. הסלת :

ומ' צתים סהס ז' פעמי' יותר ממה סהפכנו
 למעלה סהס ז' פ' חס"ך כמו בתבונות סהרי חס"ך
 תחילתן כ'. חס"ך תחילתן ס' חס"ך תחילתן ב'
 חס"ך תחילתן ו'. חס"ך תחילתן ג'. חס"ך
 תחילתן ו' חס"ך תחילתן ח' סהס חמסנה חלפ'
 וארצעי' וסל ח' חצני' צכות מ' חלפ' וס"ך.
 וסל מ' יהיו שס"ב חלק ותת"פ. וסל ו' * יהיו
 סלס ממות רצוא וס"ח חלפ' יהיו שס"ס רצוא
 וח' חלפ'ס ות"ח וסל י"א אותיות כגון והאחסדרפני'
 סלח מליני' צתורה גדולה מנחה סחגלגל לני' ממות
 רצוא ולי"ח רצוא וססנה חלפ' ות"ח חיבות ואס
 ירל' חדס עוד [לחוסק] עליה' יכול לחסוב עד חקוס
 סאין ספה יכול לדצר ולא ססצנע עין לרמות
 ולא חמלה און ממוע. והקציה ימעלה ויתרוסס
 יתצרך ללח לירק כל כ"צ אותיות לדצור אחד
 צגלגול אותיותיהן מה סח"א לציו' לעסות כי
 אין עקסר ואין קץ וסוף ותכלס ואין סיעור
 למחייס :

שבע כפולות צג"ד כפ"ח המליך אות צ' וקסר
 לו כחר ולרפן זה צנה ולר זו סצנה"
 צעולם וסצנה צצנה וספס וחי'ס ומות פי'
 המליך אות צ' סחקקו צראס הדצור ולירק את
 ז' האותיות האלה זו צזו ועשאן צדיצור אחד
 וכינהו צג"ד כפ"ח וכלל כולס עם צ'. ולר זו
 סצתי' צעולם וסצנה צצנה וספס חנפס. וחי'ס
 ותמורתו מות כי אלו ג' דומים סאין להס זוג
 וצכל אחד צ' חסוסיין לכך כצראו עם ב' צצרי'
 דסמואל סצתי' למעלה מכל הככזים ומסמס ציוס
 וצלילה יוס ולילה לא יסצותו. וכן סצנה למעלה
 מכל הימי' וצו לחס מוסנה סח אובל ומדצר.
 ועוד סהמאל צו מוחלק לסחיס. סטעס לחיך
 והמאלל לצנן. סרי *צכ"ח כולר עם צ' צצנה
 צצנה וספס צנתי' צעולם סהסצנה וממלחכך
 ותסיצ ומסנה רגלך ומלרצר צפיך חלח סצ
 צצתיך וקראת לסצנה עונג וכל מעסנה סצנה בב'
 לחס יומי'. לחס מוסנה סני העוור לחחד *וסצנה
 סצנה ולא חוליהו מוסח מצתיכס צ' פעמי'. צ' ד'
 רסריות לסצנה. צ' מוסוס חולחה מן סצנה. צ'
 מוסוס חכנסה לצנה. לכך צ' צלות סני וכל מעסנה
 סצנה צצ"ח זכור וסמור. כסממה יסירה ספס סחוחה
 וכולר עם צ' סחוח צ' צראסיה סיס צ' עולמו'
 למקיימי' סחורה סצכחצ וצע"פ ו' צספס וססע
 מצניס והוא כנגד סעוה"ז סמאל רסע ועול
 ופינוספס ועסק צחכסה זה וילס"ר. הקנה והסריסה
 כנגד עוה"צ סיס צו סצנה ועסרה והודי' והלל
 ויל"ע כל מה סצאדס יס צו צצ' חיצרי' חון מן
 ספה. וכל חיצרי' מוסמסי' לרצר אחד חעפ"י
 סהס סחיס כגון עיני' חיס מוסמסי' חלח לרחי'
 וצ' חזני' לסמוע רגלי' להלך. חצל ספה אחד
 ומסמס צ' דצרי' לצלוע ולרצור. לכך כולר עם
 צ' פ' ויס פ' *צל. וכן צ' צחוכו. וצ' עולמו' לח
 כצראו חלח צצכות צ' תורות סחלוין צספס לח
 ימוס ספר סחורה סזה נופיך וצספס ס' חוליות
 כפי' כי צנה ספס"ח סני'ס חיך ולסון וגרון להגוי'
 ס' חומסי' תורה :

המליך אות ג' וקסר לו כחר ולרפן זעמי' ולר
 זו לרק צעולם ואחד צצנה צצנה ועין
 ימין צנפס. וסלום ותמורתו מלחמה צג"ד כפ"ח :

(*) אינו מוצן ול"ל יהיו שלש ממות רצוא וס"צ רצוא וח' חלפ'ס ות"ח חקאר נמחק

ואעפ"י שכולר עם אוח ז' שצתי וטבת ופה וחיים ומות אינו מושל שצתי צחיים ולא צפה אלא ציוס שצת זבליל רציעי וצמות וצעורי ובאף השמאל"י. וע"ז הוא הכולר שצצתי קשה לכעוס וקשה לרלות לפי שכח שצתי קר ויצט למאד זכח הארץ וזכח המרירה השחורה השוכנת בטחול זלד שמאל :

ואעפ"י שכולר עם אוח ג' לרק ויוס ראשון ועין ימין ושלום ורעה אינו מושל לרק אלא ציוס ה' שצצת זבליל ז' וצחיים וצטלוס וצאזן סימנית להודיע צטמיעה לגוף אח שלומו ועוצמו. וע"ז יהי כחה של לרק ממוסך חס ולא זכח הדס הכוצע ממוקורות הכזד השוכן זלד סימני וזכח הרוח שצאזיר המחווק צחיים צין סקור וצין החוס. וע"ז יהי הכולר צו קשה לכעוס וכוח לרלות :

ואעפ"י שכולר (הגהות מהר"א כ"ל שכולר) עם אוח ד' מאדים וטני שצצת ועין שמאל וחכמה ואיוולת אינו מושל מאדים אלא ציוס שליטי שצצת זבלילי שצת על אשר עולה החימה באף כדכתיב העלה חמתי באפי וע"ז מושל צמלחמה וצטמומה וע"ז יהי הכולר כוח לכעוס וכוח לרלות על אשר יהי כחו של מאדים חס ויצט כאש הכצנעה וככזית מהרה וזכח המרירה האדומה השוכנת ככזד זלד היעין :

ואעפ"י שכולר עם אוח כ' חמה וג' שצצת ואף ימין ועוסר ועוני אינה מושלת החמה אלא ציוס א' שצצת זבליל ה' וצטמור וצמאפלה וצעזדות של כל מלאכה ופעולה. וצעין היעין וע"ז יהי הכולר זה כוח לכעוס וקשה לרלות על אשר יהי כחה של חמה חס ויצט זכח האש הגדולה וסחוקה הכצנעה מהרה וכיכזית צאימור וע"ז יהי מאור עין הימנית יותר ממאור עין השמאלית :

ואעפ"י שכולר עם אוח פ' כונה וד' שצצת ואף שמאל חרע וצממה אינה מושלת כונה אלא ציוס ו' שצצת זבליל ו' וצאזן השמאלית לסודיע צטמיעה לגוף שומה וגילה על שסמחוק בטחול ועל צעוזרים מי המעשה מהוך גידי העמול וע"ז מושלת צרע וצפ"ו וגילה וצגמחה וצמאחה כי כחה קר ולא כחה חמים ע"ז יהי קשה לכעוס וכוח לרלות כי השממה אינה מארכת האף ומערכת לגוף :

ואעפ"י שכולר (הגהות מהר"א כ"ל שכולר) עם ר' ככז וה' שצצת ואזן ימין וחוץ וכיעור אינו מושל ככז אלא ציוס ד' שצצת וליל הראשון וצפה וצלטון וצטפתים וצחכמה וצאווולת. צחכמה כתיב פי לדיק יהגה חכמה ולטונו חדצר מצפע. וצאיוולת כתיב ללור לשוקך מרע וצפתך מדצר מרמה וכתיב דצרי פי חכס חן וצפתי כקיל הצלענו. וכתיב כי נכל נכלת ידצר. מזה אחת למד כי האיוולת והחכמה תלויי צפה חס הוא חכס גדול וסוחק לא נצמעה חכמתו. ואח הוא אילן וחריע חכס יחשב וע"ז יהי הכולר צו קשה לכעוס וקשה לרלות.* אצל שצצת כי כחו של ככז קר ויצט כקרח וכפור הכימוסים :

ואעפ"י שכולר עם אוח ת' לזכח ו' שצצת ואזן שמאל וממשלה ועזדות אינה מושלת כ"ל קליל אצל לא כצצתי

הלצנה אלא ציוס ז' שצצת זבליל ה' וצעין השמאלית צחן וכיעור. צחן על מילוחם וכיעור על חיקורה ומיעוטה וכחה כמחוק ועמוסך חס ולא ומעט קר ולא כמיווי השלב הכימס :

ואלה מעונתם. הרקיע הזה פעלינו עשוי כקוצה דומה לאהל הפרוסה על הארץ שגא' וימחם באהל לשצת קלותיו למטה עד לארץ וחוכו למעלה ככיעה המרחץ וכל הארץ החמיו ויס חוקייכוס ומקציב קציב יש ארץ חסו וצחו כדכתיב צק' יעשה הלא ידעה חס לא צמעה אלקי עולם י"י צורא קלות הארץ. והיא הארץ איננה נוסעת וצאוחה הארץ דצוקים קלות הארץ קציב קציב צספרי חכמי הגויס כי דיצוק הארץ לרקיע הוא מכל לר. וצספרי חכמי ישראל ז"ל

כח' שסרקי' זלד לפון אינס דצוקי' קלותיו עם הארץ ואינו מסייך כי פיכה [לפון] ומיוצעת כאקסדרה ככחוצ צק' איצו נועה לפון על תהו תולה ארץ על זלימה וכן פלוגתא צצצא צהרא ומדרוס קתומה כחדר עגולה ככצטן ככחוצ צק' איצו עוסה עש כקיל וכימה וחררי הימן וממחה וממערב מיוסד הרקיע כצכין על הארץ ככחוצ דצדרי עמוס הצונה צממים מעלותיו ואגודתו על ארץ יקדה. חכמי הגויס אומרים עזיו של זה

הרקיע חלוק לז' מעונות הס מעלות זו למעלה וזו וזו למעלה מזו האחת גזוה מן האחרת. והאחרת גזוה מן האחרת. והס [דוחקה] [דוומית] צמראיסן כעטן סכן כחוצ ציסעי' המועה כדוק סמים. ופי' הדוק הזה כפי' דק ככפור על הארץ. וככפור הזה דומה לאפר שגא' כפור באפר יסור. והאפר והכפור כשמהפזרין צאזיר דומים לעטן העולה :

ואלו ז' מעונות הס מעלות עשויות כמו שצעה אהלים והאהל המחמון המכסה את הארץ קטן הוא. והאהל המכסה למעלה מזה גדול הוא יותר מן המחמון. והאהל הג' המכסה למעלה מן הצ'. יותר גדול מן הצ'. והאהל הד' המכסה למעלה מן הצ'. יותר גדול מן הצ'. והאהל הו' המכסה למעלה מן הצ'. יותר גדול מן הצ'. והאהל ו' המכסה למעלה מן הצ'. יותר גדול מן הצ'.

הששי ומכולס. וכולס דצוקים ואחחים צקלות הארץ צמעצר לים חוקייכוס וצמיווי חוקייכוס. ה' ככזים הס שליס חכ"ל [סקורים] [סקורים] ונחוני' מצעה צריאח' כאריא ככז צמענחה וצמעלתו. צמעלי ראסוכי היא הצציעית והיא העליונה הגדולה על כולם קדור ונחון ככז שצתי. צמעלה הצ' לרק. צמעלה הג' מאדים צמעלה ד' חמה. צמעלה ה' כונה צמעלה ו' ככז. צמעלה ז' היא המחמונה אל כולם והיא הסעוכה לארץ קדורה וכמזכה לצכנה. וע"ז מהלכה הלצנה צמיעור אח י"צ המלות יותר ומאחר הככזים על אשר היא צמעלה הזאת המחמונה קטנה וקלרה יותר מכולן. וצאר צעה ככזים ומאחרים צהילוכס לפי גדול ואורך של מעלה אשר קדור זה הככז וע"ז מאחר שצתי צהילוכו [ל'] שנים לייצ מלות על אשר המעלה העליונה שצכולס גדולה וארוכה מכולס :

חבטי' ישראל חצנו את המעלות הס ז' מעונות ומלמעט למעלה. ומעלה המחמון הסעוכי לארץ עד המעלה העליונה שעל כולם ואמרו היא שצציעית

השביעית וחכמי הגויים חשבו את המעלות הם
 שמעויות מלמעלה למטה. ומעלה העליונה שכולם
 ראשונה ועד המעלה התחתונה הסמוכה
 לארץ ואמרו זו היא השביעית אבל דברי אלו
 ואלו שוים. נקדר ז' הכבדים צו' המעויות .
 והילוכם ז' הכבדים ומזהר הרקיע כזוכית הם
 נראים לביני הצריות. ומרום הרים של מעלה
 העליונה נראה ככז שצתי קטן משאר ז' הכבדים
 ורקיע חלוק לז' הרקיעים לשל"מ חכ"ל. כ"ל
 ורקיע העליון שעל כולם הוא השביעי הנשוא את
 המים העליונים שהי' מעונתו של שצתי. ורקיע
 הצ' שתחתיו שהי' מעונתו של לרק. ורקיע ג'
 שתחתיו שהי' מעונתו של מאדים. ורקיע ד'
 שתחתיו הוא התיכוני שהי' מעונתה של חמה.
 ורקיע ה' שתחתיו שהי' מעונתו של כוגה .
 ורקיע ו' שתחתיו של ככב. ורקיע ז' שתחתיו
 י"ה מעונתה של לזכה. אם תחשבו מלמעלה
 למטה תתחתון הוא השביעי. והמשבון הכבון כך
 הוא ומשב מלמעלה (למעלה) [למטה] של ז' ככב" האלי
 לפי רום המעונה של ככב כן הוא כחו. הככבי
 החמים מקבלים החום מן החמה. והקרים מקבלי
 סקור מן המים ומן הארץ כ"ל כל הככבים מאש
 סס. והגדול והחזק שכולם הוא החמה. והיא
 קדורה ורקיע ד' הוא התיכוני והאמלעי ומתהגה
 ודרכה של אש וחמה כן הוא לעולם להעלות החום
 והלהב מלמעלה למעלה. ושצתי קדור ורקיע שתחת
 המים העליונים והוא מקבל ה"קור עד מאד מן
 המים העליונים ועל אשר הוא צרום מאד צרחוק
 מן החמה אינו מקבל חום ומאומה מן החמה והוא
 קר ויבש כמו קרח וכפור ומאדים על אשר הוא
 ורקיע ה' מעל לחמה מקבל חום עד מאד מן
 החמה והוא חם ויבש כאש. לרק על אשר הוא
 ורקיע ו' והוא כמתווך בין הקור של שצתי ובין
 החום של מאדים י"ה כמו ממוסך זיכוני לא
 חום לרוב ולא קור לרוב והוא חם ולח. הלח
 מקבל מן הקור של שצתי והחום מן המאדים .
 ולזכה קדורה ורקיע תתחתון אשר עלינו ומקבלת
 קור מן הארץ ומן המים התחתונים ועל אשר
 היא צרום למאד מן הארץ ומן המים התחתוני
 אינה קרה כשצתי ויש ללזכה חום צמעט כי
 מקבלת מעט חום מן המזלות ומככבי לזחותיהם
 ומיילותיהם הנחוכים ורקיע התחתוני עם הלזכה
 וע"ז י"ה כ"פה של לזכה ממוסך וקור וחום
 ושצתי קר לרוב על אשר יהיו המים העליונים
 ע"פ הרקיע הז' וכו הם נחוכים כמו זכ"ל ולא
 העלה חלקים אוחם ע"פ הרקיע הז' כ"א לתקנה
 הצריות שצרחן ושצים שלא היו יכולין לחיות
 אש"ל רגע קטן ומצער כי היו נשרפין מפני כח
 האש הגדולה והחזקה שעל השמים העליונים אבל
 נרוב הרום ומרוב שפעת המים העליונים ומרוב
 עוצי הרקיע הזה החלוק לז' רקיעים הוא המגדיל
 בין מים למים. בין מים העליונים למים התחתוני
 סובלת הצריות לחיות מתחת האש ההוא כי
 הצריות אינם יכולים לקבל צימי הקץ אפילו
 חום שהוא האש קלה מן האש ההוא וכש"כ
 לקבל את חום האש ההוא. ועל אשר צרא
 האלקים מתחלה צראשית את רומו של עולם
 לאין חקר ושיעור והמים העליונים והתחתונים

לאין חקר ושיעור ומדה. וגם השמש הוא החמה
 ע"כ קדור וקצרו ורקיע ד' הוא התיכוני והאמלעי
 לתקנה הצריות והלמחים לחיות זיכתיים בין קור
 של מעלה ובין של מטה כדי שיהיו יכולין לקבל
 חומתו כי לא יבונן זלי חום וזלי קור אלא להיות
 חום השמש מלמעלה וקור הארץ מלמטה. ועל
 אשר שהי' הלזכה זריחוק מתחת לחמה אינה
 מקבלת חום ומאומה מן החמה והיא קרה כשלב
 הנמס ומקבלת חום מן המזלות ומיילותיהן אשר
 תחתיו ומלזחותיהן וע"ז י"ה כחה אמלעי כמתווך
 ממוסך לקור ולחום. וככב קדור ורקיע ז' אשר
 מעל ללזכה והוא קר וחם כמעט. קר על אשר
 מקבל הקור מן הלזכה. וחם כי מקבל החום מן
 המזלות ומיילותיהן אשר תחתיו. ועל אשר הוא
 הולך חמיד קרוב לחמה בין מלפני בין מלאחרי
 נגדה קדורה ורקיע ג' אשר מעל לככב חמה
 מתחת לחמה והיא קרה וחמה. קרה על אשר מקבלת
 הקור מן ככב. ומן הלזכה אבל מתחתונה מעט
 מתחת וממס קרותה מפני חום החמה אשר עלי'
 וע"ז היא קרה ולחה כמים. ולפי הכח שיש להם
 לז' ככבים האלה כן י"ה אף ממשלתם וכח
 מעשיהם וכח התולדות של בני אדם וכח הארלות
 אשר מושלים עליהם. ביצד שצתי על ידי שהוא
 קר ויבש למאד נחמנה על המיתה ועל העוני כי
 המות קר הוא מאד. והעני גופו ולבו כמה
 נחמנה עליהם שצתי שאין זו מלאכה ופועל .
 ונחמנה על העל"ל כי הקור הרב עושי את האדם
 על"ל ואת הלמחים עללים ומאחרים וקודרים
 וכדאגים וחולים וע"ז נחמנה על הרעה. והוא
 למשה :

צדק על אשר הוא חם ולח וממוסך זכחו נחמנה
 על החיי ועל השלום כי החיי ממוסכי הם
 לא חמים לרוב ולא קרים לרוב. ולא יבשים לרוב
 ולא לחים לרוב וכל עת אשר י"ה על המזון
 ממוסך כן יהיו גם הצריות וגם הלמחים בשלום
 בשלום ובהשקט בגילה ובשמחה צעלו וצעטק .
 ציפי' ובכבוד גדולה ומלכות ומרפא. וע"ז נחמנה
 על המוצה ונחמנה על יום ה' שנצראו צו העופות
 והדגים והחככים והשקלים והרמשי' שחס צעלי חיי'
 כי עד יום ה' לא נצרא דבר צעלי חיים וכשמות
 והוא לאהרן : מאדים על אשר הוא חם ויבש
 כאש נחמנה על החימה והאף ועל הקשת ועל
 הקלף כי החימה נצערת מרוב חום המיירה
 האדומה. ומתוך החימה נעשה המיירה והקטטה
 והשנאה והאיצה והתחרות והחבורות והמכות
 והפלעים. ושפיכות דמים והתלחמות. וע"ז הוא
 ממוסך על המרצ ועל הצרזל ועל הרשע ועל
 השטן ועל האש ועל הסריפה על החניקה ועל
 המופלות ועל השוממה ונחמנה על יום ג' על אשר
 כקור המים וכראחה הארץ והאזנים אשר תלח
 מהם אש והצרזל ונצראו צו ציום האילנות ועשצים
 העוצערים את האש. והוא לרוד וכל קוד משיח
 אללו :

חמה על אשר היא אש והיא צחוק ורקיע ד'
 כחה ממוסך מקור ומן לח. מחום ומיובש.
 ולפי כחה י"ה כחה של ד' עומה השנס שחס
 קור וחום קיץ וחורף וע"ז היא ממוסכת לד'
 דברים האלה על תקנת העולם ותקנת הצריות
 והלמחי

והלמחיס. החוס והיצב יש לה ממשלה על אשר
 היא אש. והקור ומקבלת מן החוס הרצ שעלי
 ומן המים העליונים והליחלוח ומקבלת מן רוויית
 האויר ומן הליחלוח העולה מן המים התחתונים
 כדכתיב ואר יעלה מן הארץ ועל אשר ממוסכת
 מארבעה דברים האלה כחמה על המאור להבדיל
 בין היום ובין הלילה. ומפני אורה מחכקה אור
 הלבנה ומתקסים גם הככבים צלי להראות לפני
 ועל אשר יהי אורה גדול יותר מן הלבנה ויותר
 מכל הככבים כחמה על הממשלה ועל המלכות
 ועל ההילוך ממקום למקום ועל כל מלאכה ופעולה
 ועבודה כי ציוס עושה כל דבר עזרות יותר מן
 הלילה כי הלילה לא יתנה אלא לנח ולשקוע
 מכל דבר ולנוס ולישן. וע"ז כחמה על יום א'
 צבנה על אשר הוא היום אחר שנת שנו שנות
 מכל מלאכות ומעשה והוא למלכים:

נוגה על אשר היא קרה ולחה כמים ומתחממת
 מעט מחוס חמה כחמה על החא' ועל
 החמ' ועל החן ועל החקד ועל האהב' כמו שהם
 המים צנה שרוא' אות' הצריות שומים ושעים
 וגל' עליה' וקסא' חן וחקד צלבס וצעייה'
 ומחאו' וחומדי' ועורג' הצריות והלמח' לשמות
 מהם ולהתרוות ולהתקרר ולהתלחלח ולהתרחץ
 בהם וע"ז כחמה על האורות הילך והמשגל ועל
 הזרע ועל פ"ו צאדס וצבמה ועל פייות הארץ
 ועל פירות האילן ועל הלמחים כי כל אלה לא
 יוכלו להיות צלא ליחלוח וע"ז כחמה גם על
 הגילה ועל השמחה ועל השחוק כי אס יהי האר'
 דואג וקודר ולא ישמה לנו לשמח ולגיל אינו
 מחאזה המשגל וע"ז כחמה על יום ו' צבנה על
 אשר נצראו צו ארס ומה וניתנה להם שמחה
 וגילה וששון ותאוות הדיצוק והמשגל ופ"ו וע"ז
 כחמה גם זאת על הניציה והוא ללויים. כבב על
 אשר הוא קר וחס ויצב ולח מעט כי מקבל כח
 מן הלבנה שהיא קרה מן השלב והיוצב והחוס
 מקבל מן ככבים אשר תחתיו. והלח מקבל מעט
 מן גובה שהיא קרה ולחה כמים על אשר מתחממת
 מעט מן החמה. אך איננו ככב קר ויצב לרוב
 אלא למעט והוא ממוסך וע"ז כחמה על החמ'
 ועל ההשכל ועל הצינה ועל הדעת ועל הלמד
 לפתוח כל פתוח ולחשוב כל מחשבות צכל מלאכה
 אומנות ועל הכתב של כל לשון על אשר ככב לא
 קר לרוב ולא יצב לרוב ולא חס לרוב כי אס
 הי' קר ויצב לרוב הי' כעלל את הלצ ומדאיג
 ומקדיר את הרוח והדעת מלהצין ומלחשוב כל
 מחשבת חמה ומלאכת אומנות ומכתב כמו שעושה
 שצחי צרוב קרתו ויצבו ואעפ"י שמדאיג ומקדיר
 שצחי את הגוף והדעת חושב מחשבות להרע ולא
 לטייב אך מהעלל הוא לגמור המחשבה ואס הי'
 ככב חס לרוב כמדאים הי' *מתחקר צחימה לחשוב
 וריצוח ומלחמות ורעות ולא הי' מאריך רוחו
 לישא וליחן צדעתו לחשוב מחשבת חמה ודעת
 כי הוא כאש הלוהטת הקש ואס הי' ככב ממוסך
 א) צחיים ולא צלרק לא הי' חושב מחשבת חמה
 להחייג צלה או צכתב או צמלאכת אומנות
 כ"א לחיות חיים עוצים צשלוס וצשלוה והשקע
 וגדולה. ואס הי' ככב קר צ) ולא ככובה הי' מחשב
 תאוות משגל ותאוות השמחה והגילה וכל חמדה
 ח) ליל צחוס ולא כלרק צ) ליל ולח

דסי' נועה אחרי מחשבות חמה ודעת ותצובה .
 ואס הי' ככב ממוסך לרוב צד' דברים צקר ולח
 ואס ויצב חמה הי' מכהיג את הלצ למלוך
 ולמשול ולהלוך ולפעול ולעמול צעדות מלאכה
 ולא הי' מכהיג צמחשבת חמה ודעת ותצובה .
 ואס הי' כחו של ככב ככה הלצנה הי' משתנה
 מדעתו פעם חמה פעם להיות אויל כמו שמשחתי
 הלבנ' מכהה כי יש לה כח החן מוולדה ועד
 חלי המדש. ומחלי המדש ועד מוולדה יש לה כח
 כיעור. וגם ככב משתנה מכהה להיות פעם הוא
 זכר ופעם הוא נקבה כזון שהוא ככבס צזמן
 שנכנס ציול זכר נעשה זכר וציול נקבה נעשה
 נקבה. וע"ז כחמה על האיוולת וכחמה על
 יום ד' על שצבראו המאורות והככבים הליכיים
 חמהה ומשזון. לשלמה :

לבנה על אשר היא קרה כשלב כי מקבלת את
 הקור מן הארץ ומן המים התחתונים
 ומן הרוס שצין הארץ לרקיע הסדורה הכחונה
 שהלבנה נקפא הקור שלה כשלב והיא ממוסכת
 צחוס על אשר מקבלת חוס מן המולות ומן
 ככבי חיילותיהם הנחונים צרקיע התחתון צמעונה
 של לבנה וע"ז אמר שמואל לבנה אולעמים על
 אשר היא ממוסכת מקור וחוס ועוד על אשר
 מתמלאה ומשעת מוולדה ועד חלי המדש כחמה
 על החן ועל הטוב כילך מן קיפאון קרתה שהיא
 כשלב מלמחה הלמחים כמו השלב כי כאשר ירד
 הגשם והשלב מן השמים ועל אשר מתמלאה ועל
 אשר יש לה כח חוס מעט כחמה על החן
 והטובה כי מכה הלבנה נגרשים ונדשאים הלמחי'
 הזרעים והפירות והמגדים ככחוב וממגר הצוחת
 שמש וממגר גרש ימים ומכה מלואה מתמלאים
 המומים על העלמות ומוח הראש ומחשבת הדם
 ומיעי הצורות והשיחים ומתגדל הכבד והעמול
 ומחשבת כל דבר שהוא דק ודקיק שהוא חי
 כחמה על הכיעור על אשר מתחמרת מחלי המדש
 עד מוולדה ומתחמרת ומדקת ומרקקת כל דבר
 חי המתמלא צמילואה. ועוד צשעה מולדה וצשעת
 התחלת חיקורה משחתת הצגדים והמעות והנעוצלי'
 צמים והעלים הככרתיס צשעות הסס נצקעים
 וכרקצים מהרה וגם הזרעים והפירות הנקלרים
 והנלקטים צשעות הסס נעחכים וכאכלים מעלמס
 מהרה. ועוד כל זמן שהולכת הלבנה עם ככב
 עוב או עם מזל טוב עוזה היא לכל דבר .
 ומפני כל אלה כחמה על החן ועל הכיעור ועל
 הטובה ועל הרעה ועל מפתחי שמים וארץ וערצה
 היא לכל הצריות להעמידם לרעה ולטובה. וכחמה
 על יום צ' על שהיא כשלב ויש לה גם חוס וגם
 נקפאו המים ציוס צ' וכצרא' תרקיע הזה שעליו
 והוא ככפור וכקרח על אשר נצראו צו ציוס האס
 של צ"ו שיתנה ללויך הצריות לעוזה ולרעה ולנקמת
 הלידיקים לעוזהם :

הנה למדת כחם של ז' הככבים כילך הוא וכח
 ממשלתם לפי ז' ימי השצוב צא ולמד
 למה מושל ככב פלוני צליל פלוני. כתיב י'
 צכמה יקד ארץ כוכ שמים צחצובה צראשית
 צרא חלקים את השמים ואת הארץ צחחלת שעה
 ראשונה צליל ראשון ועל אשר מיינה החלקים את
 ככב על החמה ומינה למשול צליל ראשון צשעת
 ראשונה

ראשונה. ועל אשר עשה האלקים את הרקיע
 הזו שעלינו צבעה ראשונה לליל ז' והעלה עם
 חללים של מים עד השמים העליונים להקנה חיי
 הצריות מצדן לקובכס זהם כדי שלא ישחיתו
 מכת החום האש של מעלה ופינה את האויר של
 עולם להיות חלל כדי שיחיו הצריות כצמיחה
 הרוח כי כלל אויר אינם יכולים הצריות להנשים
 צדוח לחיות טעה אחת כי אם יקחמו צמקום רר
 שאין לו אויר ואחמה מיד ימותו ועל אשר נתונה
 לרק על החיים ועל השלום והטובה הזה נתונה
 למשול צבעה א' של ליל ז'. ועל אשר הקוות
 האלקים את המים המחתומים אל מקום אחד
 ונראית היצשה צבעה א' של ליל ג' ובאותה טעה
 הלמיח האל מן הארץ כל עץ עושה פרי וכל עשב
 זורע זרע להיות לאכלה לצריות ונתונה כונה על
 הפירות והזרעים והלמחים וע"ז נתונה כונה
 למשול טעה א' של ליל ג'. ועל אשר נבראו
 המאורות והככבים והמזלות צבעה א' נתחלת ליל
 ד'. וסידר האלקים אותן צו' ועונוה של הרקיע
 הזה שעלינו וצבעה הראשונה העליונה שעל כולם
 קידר את טעמי. ונבראו המאורות צפינה מערבית
 דרומית של עולם היא התיכונית אשר שם שוכנת
 החמה בתקופת ניסן ותשרי ומיד שקעו המאורות
 באותו הרגע נתחלה טעה ראשונה של ליל ד'
 והלכו כל הלילה אחרי גובה של ארץ ומעבר
 למזרח עד שהגיע *המאורות מיד ונתונה טעמי
 על החשך ועל המיחה ועל הרעם נתונה למשול
 צבעה ראשונה של ליל ד' על שהוא עליון על
 כולם וכל רעה נעשית צלילה יותר מן היום וצני
 אדם יסייגם צלילה ודומים למתים: ועל אשר
 שרלו המים צבעה א' של ליל ה' שרץ נפש חי'
 דגים ותנינים ועופות לכל מיניהם מכת חום החמה
 שחיומה את המים ושרלו המים [צמיים] (צמיים)
 ונתחלת וצמקוואות הזרח עליהם את השמש
 כשרלים ונולדים חולנים ולפרדעים ועלוקות ודגים
 טהורים ומשוקלים ורוב מיני שרץ ומאליהם כלל
 חולדות או"א ועל אשר נתחלת החמה על החום
 ועל המזרח להאיר לעיני הצריות החיות צדוח
 כשמה וע"ז נתחלת החמה למשול צבעה ראשונה
 של לילה. ועל אשר הוליחה הארץ צבעה א' של
 ליל ו' נפש חי' לניחה בהמה ורמש וחית ארץ
 לניחה טוויים ורעים הנוציים והמריעים ועלה
 צמחשצת האל באותה טעה לבראות אדם היודע
 טוב ורע ונתחלת הלצני על הטוב ועל הרע ועל
 החן ועל הכיעור ועריצי' היא לכל הצריות להעמיד'
 לטוב' ולרע' וע"ז נתחלת הלצני למשול צבעה א'
 של ליל ו' ומה אחת למד כי נתנה רשות לצריות
 להרע ולהיעיב ועל אשר כילה האלקים כל מלאכתו
 ציום טעה וטעה וכל מלאכתו נתחלת טעה א'
 של ליל טעה וראה כי מופני יתה"ר שניתן לכל
 צרי' כי אינם יכולים כלל קנא' ושנאה ואיצה
 והחרות ומריצה ורשע ושטנה ואינם יכולי' כלל
 אש וכלל צדל צין טוב וצין רע ועל אשר נתונה
 מאדים על כל אלה הרעות ואחרי אשר חטא אדם
 ועצר על הליוו לאכול מעה"ד טו"ר ונברה עליו
 הגזיר' צעלצון תאכלנה כל ימי חייך וקוץ ודרדר
 הלמיח לך צבעה אפיך תאכל לחם ידוע הוא כי
 האדם לריך להלית את הקוליס באש ולריך הוא

לשנות ולנוח מייגיעו. וכאשר ינוח מייגיעו אז
 יעלו על לצו דצרים ומחשנות עוונות ורעות כי
 צעה שעוסק צמלכתו אין לו פנאי לחשוב כיא
 מחשבה מלאכתו והחיותאים והחשצים און ועלת
 רע צעת אשר יטבתו ומלאכתם אז יעלו על
 לצם מחשנות און ככחצו און יחשוב על משכבו.
 ועל אשר הוא יום ז' יום טעות ומשקיעת השמש
 של יום ו' נתונה מאדים למשול צבעה א' של
 ליל ז' נתחלת טרם כל ימי השצוב נברא יום
 השצנה צחות צ' כי צטרם שיתחיל האלקי' לבראות
 את העולם טעה הי' וצמולאי יום השצנה תהוא
 התחיל האלקי' לעשות מלאכה צעולם וכל ו'
 היומי' עשה מלאכה וצמי' כילה כל מלאכתו.
 ציום ז' טעה צו עוד כמטרם צריחה עולם ומינה
 על יום ז' טעמי צבעה ראשונה כן רוח השמש.
 ואם התחיל לחשוב השעות של יום טעה "צ טעות
 ליום מי"צ טעות קטנות לליל מולאי טעה וכן
 לכל הימים ולכל הלילות של טעוב והחלוק ז'
 טעות לז' ככצי' לפי ממשלתם כסדר של"מ חכ"ל
 והתחיל מן טעה צבעה ראשונה של יום השצנה
 מזרח השמש ועד צוח השמש לחשוב טעמי צבעה
 א' ולרק צבעה צ' ומאדים צבעה ג' וחמה צבעה
 ד' וכונה צבעה ה' וככצ צבעה ו' ולצנה צבעה
 ז' הנה לך ז' השעות לז' הככבים ומן טעה ח'
 של יום טעה תתחיל עוד לחשוב ממשתי ולרק
 צבעה ח' ט' ומאדים צבעה י' וחמה צבעה י"א
 כונה צבעה י"ב ומשעת צוח השמש ככנסה טעה
 א' של ליל יום א' וחשוב צבעה א' של ליל יום א'
 ככצ. וצדעת השצון הזה חשוב כל השעות של
 יומי' ושל לילות של כל השצוב משעה ראשונה של
 יום השצנה מזרח השמש ועד טעה ראשונה של
 יום השצנה הבלה כזרות השמש כסדר של"מ
 חכ"ל לימן ז' טעות לז' הככבי' וצבעה שמינית
 לחזור עוד לאותו הככב המשול צבעה ראשונה
 של אותו היום ושל אותו הלילה זה לאחר זה
 עד כלות י"ב השעות ליום וי"ב השעות ללילה
 עד כלות יומי השצוב משעה א' לשצנה טענר' עד
 החילה טעה א' לשצנה הצאה לפיך ואז כאלא חשצון
 ממשלת ז' הככבי' הם של"מ חכ"ל כדרך טעה טעמי
 למעלה לפי ז' יומי השצוב ח' לילותיהם ולפי י"ב
 טעות של לילה ואעפי' שמשחת"י למשול הככבי'
 זה אחר זה של"מ חכ"ל צין ציום צין צליל' כל
 היום תהוא וכל הלילה נחשצ צממשלת אותו ככצ
 טעהחיל למשול צראש היום או צראש הלילה על
 טהוא ראשון ואינו מושל עוד אף ככצ השעה
 הצאה לפינו כסדר צ' חצריים. כגור קדר של
 ז' אותיות צג"ד כפר"ת וקדר יקודן: חסלת

י"ב פשוטות אלה הם דיון חמי' לג"ם עציב
 יקודן רא"י שמינה הריחה שיחה לעינה
 ומשגל הוא המשכב והמשחמש ומעשה מלאכה
 והילוך ורובו ושחוק והרהור ומחשבה ושניה:
 י"ב פשוטות היו"י חמי' לכיס על"ק. י"ב ולא
 י"א וי"ב בצולי אלכסון מופוללים לוי סדרים
 מופסקי' צין רוח לרוח בצול מזרחית לפוכית
 בצול מזרחית דרומית בצול מזרחית רומית. בצול
 מזרחית תחתית. בצול מערבית דרומית. בצול
 מערבית לפוכית. בצול מערבית רומית. בצול מערבית
 תחתית

תחתית. גבול דרומית רומית. גבול דרומית תחתית. גבול לפוכית רומית. גבול לפוכית תחתית וערחיבין והולכין עד עדי עד והן הן זרועות עולם :

י"ב פשוטות הן הו"ז חט"י לכ"ס על"ק חקקו חלצו לרפן שקלן (וע"ד) [ולר] זהם מזלות וחדשי' ומנהיגין ז' לועזים ז' עלזים ז' (עוללים) [נועלים] ז' עליים. ז' טורפין. ז' ז' לידין. ז' לועזים הם המרה והכבד מהם המרעדי' את האדם וגורמי' לו לעו. ז' עלזי' הממקס הוא סטומכוס והטחול. המטמחי' את האדם. ההממקס באכילה ושת"י והטחול צמחוק כי השחוק יולד מן הטחול. ז' כועלי' הם ז' כליות שנה' אצרך את י' אשר יעלני חף לילות יסרוני כליות'. ז' עלילי' צקרקצן הוא הושטו צנליעה. והצטן בהולאת הלוח' ומי רגלי'. ז' טורפ"י הם ז' יד'. ז' לידין הם ז' רגלי' עשאו כתיב עריצה כתיב מלחמה זה לעומת זה. ג' אחר אחר אחר לצדו עומד בג' עדים ומעדי' על יולרס כי הוא אחר והם העולם ושנה וכפס. ז' כחלקי' זג'. שנים שנים שנים הרי טסה. והשצניע' הוא אחד חוק ומכריע צינת"י ועוד כחלקי' הם צמני' חלקי' שלשה ושלש' מעדי' על האחד כי הוא אחד ואין סני לו. י"צ עומדי' צמלחתי וגי' איהצ"י וגי' ומייתי' וגי' מחי"י ואל מלך כאמן מושל על כולם אחד על שלשה וגי' על גבי ז' ה' על גבי י"צ וכולס אדוק"י זה בזה וקיימן לדבר כ"צ חפילי' צגוף אחד. כ"צ אוחיות הם החפלי' והם אדוקי' צעולם ובשכה ובגוף . י"צ פשוטות הו"ז חט"י לכ"ס על"ק חלצו שקלן והמירין ולר זהם י"צ מזלות צעולם. וי"צ חדשי' בשכה וי"צ מנהיג"י כפס. כי"ל לרפן והמירין והמליך אות ה' וקשר לו כתר וחקקו צראש הדבור ולרף את האוחיות הפשוטות זאת ענה זאת ועשאו דיצורי' רבי' מן ה' צראש הדיבור וכינה את ה' ראשון הו"ז חט"י לכ"ס על"ק ולר זהם מזל עלה צעולי' וחדש קיסן בשכה וכבד מנהיג כפס המליך אות ו' וקשר לו כתר וחקקו צראש הדיבור וליך את האוחיות זאת בזה ועשאו דיצורים רבים מן ו' צראש הדיבור וכינהו הו"ז חט"י לכ"ס על"ק ולר זו מזל שור צעולם וחדש אייר צבנה ומרה מנהיג כפס. המליך אות ז' וקשר לו כתר וחקקו צראש הדיבור וכינה את הראשון זו"ה חט"י לכ"ס על"ק ולר זו מזל תאווי' צעולי' וחדש סיון בשכה ועחול מנהיג כפס. המליך אות ה' וקשר לו כתר וליך את האוחיות זאת בזה והונקו צראש הדיבור ועשה ממנו דיצורים רבים מן ה' צראש הדיבור וכינה את הראשון חז"י חט"י לכ"ס על"ק ולר זו מזל קרען צעולם וחדש תמוז בשכה. והממקס מנהיג כפס. המליך אות ז' וקשר לו כתר וחקקו צראש הדיבור ועשה ממנו דיצורים רבים מן ז' צראש הדיבור וכינה את הראשון חז"י חט"י לכ"ס על"ק ולר זו מזל ארי' צעולם. וחדש אב בשכה וכו"ל"י"א הימנית כנס. המליך אות י' וקשר לו כתר וחקקו צראש הדיבור ועשה ממנו דיצורי' רבים מן י' צראש הדיבור וכינה את הראשון יט"ה זו"ה לכ"ס על"ק ולר זו מזל צהולם צעולי' וחדש אלול בשכה וכו"ל"י"א השמאלית מנהיג כפס. המליך אות ל' וקשר לו כתר וחקקו צראש הדיבור

ועשה ממנו דיצורי' רבי' מן ל' צראש הדיבור וכינה את הראשון ל"ט חט"י לכ"ס על"ק. ולר זו מזל מאזני' צעולי'. וחדש תשרי בשכה וקרקצן מנהיג כפס. המליך אות ג' וקשר לו כתר וחקקו צראש הדיבור ועשה ממנו דיצורי' רבים מן ג' צראש הדיבור וכינה את הראשון כל"י חט"י וה"ס על"ק ולר זו מזל עקרב צעולם וחדש מרחשון בשכה וקיבה מנהיג כפס. המליך אות ס' וקשר לו כתר וחקקו צראש הדיבור ועש' ממנו דיצורי' רבים מן ס' צראש הדיבור סכ"ל יט"ה זו"ה על"ק ולר זו מזל קשה צעולם וחדש כסלו בשכה ויד ימין מנהיג כפס. המליך אות ע' וקשר לו כתר וחקקו צראש הדיבור ועשה ממנו דיצורי' רבי' מן ע' צראש הדיבור וכינה את הראשון עכ"י ל"ט חט"י הל"ק ולר זו מזל גדי צעולם וחדש טבת בשכה ויד שמאל מנהיג כפס. המליך אות צ' וקשר לו כתר וחקקו צראש הדיבור ועשה ממנו הרבה דיצורים מן צ' צראש הדיבור וכינה את הראשון ל"ט חט"י חט"י וה"ק ולר זו מזל דלי צעולם וחדש שבט בשכה ורגל ימין מנהיג כפס. המליך אות ק' וקשר לו כתר וחקקו צראש הדיבור ועשה ממנו דיצורים רבים מן ק' צראש הדיבור וכינה את הראשון קס"ל עכ"י חט"י זו"ה ולר זו מזל דגים צעולם וחדש אדר בשכה ורגל שמאל מנהיג כפס. חולה את העדי' כמו החלה והולק והעמידו לצד א' א' לצדו עולם לצדו שנה לצדה כפס לצדה וכ"א מעיד על מי סבראו טהוא אחד ואין סני לו :

י"ב פשוטות הו"ז חט"י לכ"ס על"ק חקקו פשוטות על שאין דרכן לתאמר לצדהן צצ' מאמרות צמאמר קשה וצמאמר רך כמו צג"ד כפר"ה חלף או צראש דבור או צחוק דבור או צסוף דבור גם אלו אוחיות החט"י לכ"ס על"ק צצ' מאמרות צמאמר קשה וצמאמר רך וע"ז יס גם לאוחיות החלה המורות צצריים שכולו זהם כגון המורה ראי' עיווון המורה שמיעה חרשות ותעירת הריחה תותרות הוא סיתוס הנחיריים המורה שיחה חילמות המורה לעיטה רעצון המורה משגל קריקות המורה מעשה מלאכה גידומה המורה הילוך חגיגות המורה רוגז רחמים המורה שחוק צכ"י המורה הרהור מחשבה *שמחת הלצ . המורה סיכה שקידה הוא עדות (תג' מהר"ל"א כמדומה ל"ל ערות) :

י"ב פשוטות הו"ז חט"י לכ"ס על"ק כולר עם סי' טלה וביסן וכבד וראי' וקמיות כולר עם ז' שור ואייר ומרה ושמיעה וחרשות כולר עם ז' תאוויים וקיסן ועחול והריחה ותותרות כולר עם ח' קרען ותמוז והממקס ושיחה וחילמות כולר עם ט' ארי' ואב וכו"ל"י"א של ימין ולעיטה ורעצון כולר עם י' צהולם וחלול וכו"ל"י"א של שמאל ומעש' מלאכה וגידומה כולר עם ל' מאזניס ותשרי וקרקצן והשמיים וקידוס כולר עם כ' עקרב ומרחשון וקיבה והילוך ומיגרות כולר עם ס' קשה וכסלו ויד ימין ורוגז ורחמי' כולר עם עי' גדי ועצת ויד שמאל ושחוק וצכ"י כולר עם ל' דלי ושבט ורגל והרהור ושמחת הלצ כולר עם ק' דגים ואדר ורגל שמאל וסיכה ושקידה הרי הו"ז חט"י לכ"ס על"ק :

זאעפ"י שכולר עם אוח ד' עלה וניסן אינו מושל מל עלה כל ימי חדש ניסן אלף מיום תקופת ניסן עד ל' יום ו' שעות ומחליה שעה. ואעפ"י שכולר עם אוח ו' מל שור ואייר אינו מושל מל שור באייר אלף מיום כלות עלה ל' יום ו' שעות ומחלה ומחיל מל שור למשול ל' יום ו' שעות ומחלה וכן כל חדש וחדש. אעפ"י שכולר עם ז' תאומי וקיון. ועם אוח ח' קרטן ותמוז ועם אוח ט' ארי' ואז ועם אוח י' צחלה ואלול ועם אוח ל' מאזנים וחשרי. ועם אוח כ' עקרב ומרחשון ועם אוח ס' קשת וכסלו. ועם אוח ע' גדי וטבת ועם אוח ל' דלי ושצט ועם אוח ק' דגים ואדר אינו מושל המחל שכולר עם החדש כל אוחו החדש שכולר עמו אלף ומחיל מל עלה יום י"א לאחר קלקדש"י והוא יום התקופה והוא משמש עם החמה ל' יום ו' שעות ומחלה וחזר"י ומחיל"י מן עלה ומקיימ"י זבגי' :

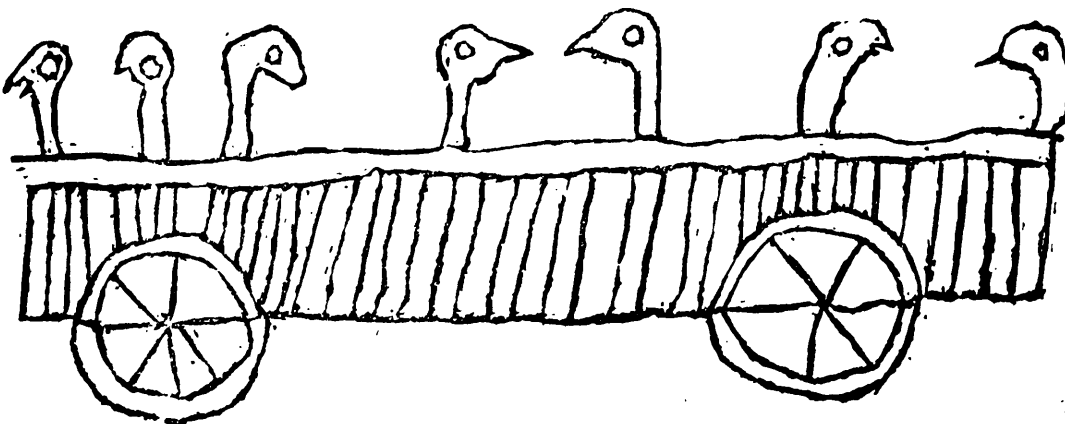
י"ב פשוטות ה"ז חט"י לכ"ס על"ק אעפ"י שכולר עם ה' כזד ורח"י וקמיות מן הכח הכזד הרח"י והשמייעה והרחמ"י הם על אשר יתיו תולדות הדם מן הכזד. ואעפ"י שכולר עם ו' הערה והשמייעה והחששות הסמיות והחששות מן המרה מצעירות המריה האדומה שזכזד יכעס האדם וירגז ויהעוורו עיניו והחששות אצו ויע"י חריפה ומלוחה דמעה העינים ולוחה העינים (הג' מהר"א כ"ל לזכ"י) מרה. ואעפ"י שכולר עם ז' העמוד וריחה ותותרות מן העמוד זה השחוק ומן המריה השחורה שצחוד גידי העמוד החגרי הצבי' כי כל העמוד דם הוא וממרה השחורה מעורבין מן הדם תולדות השמחה והשחוק ומן המריה השחורה הדאגה וצבי' ותולדות המריה השחורה מן האש שהוא צמריה האדומה ומן המים הליחה כאשר היו תולדות הארץ שהוא צמריה השחורה מן האש כמריה האדומה ומן האש שהן כלחה. ואעפ"י שכולר עם ח' המסק ושיחה " ואלמות מן המסק יצא הריח והשיכי כי הוא המריה מהודף האף והיא המרג' אה השיכי כשי' כאשר ימלא ומאכל ומשחה לשובע יכזד כזכזד ויכזיד העינים ועפעפיהם לכוס וליטן כזכזד חרדמה וע"י לא יוכל האדם כשהוא לוא ורעז ליטן כזכזד חרדמה ואעפ"י שכולר עם ט' כוליה של ימין ולעיפה ורעזון וכולר (עם י') כוליה של שמאל ומעשה " וגורמה. מן הלז ומן צ' הכליות יצא הרהור המחשבה והעלה והעליות מן הכליות ככחוצ ותעלותה כליותיו ומן כליו יצא השיחה עם תקולן הכל"כיס חס חסדים ומגרים השיחה והסחמגרים השמים הוא המושל כי צחוכו יחלצן הזרע כי ראשית הזרע אדום הוא כדם ומרוז חוס הכליות יחלצן הזרע ויעבור מהודף גידיהם אל גידי המצושי' והערוה ומן צ' הכליות יצא הקירוק כ"א יכות האדם צמכות אש על צ' כליות ומצחון יעשה קריס. ואעפ"י שכולר עם ל' קורקצן והשמיים וקירוק הקורקצן לווע העעיטה של מאכל ומשחה וזולע. ואעפ"י שכולר עם כ' הקיצה והילוך וחגיגות מן הקיצה זה הרעז לאדם *הרעז רעב כי הקיצה היא מריקה כל המעים " " " " לטולך צמרי המחלל והמשתה חולה כדרך כל (י ליל וגידמות

חרס. ואעפ"י שכולר עם ס' יד ימין ורוגז ורחמ"י הרוגז מן המרה שזכזד והרחמ"י מן הכזד הם: ואעפ"י שכולר עם ע' יד שמאל ושחוק וצבי' השחוק מן העמוד והדאגה והצבי' מן המריה השחורה שצחוד העמוד ומעשה המלכה והפועל צב' ידים והוא הגי' ימות צידים כי אס אין ידים אין מעשה המלכה. ואעפ"י שכולר עם צ' רגל ימין והרהור המחשבה וכולר עם ק' רגל שמאל ושיכה ושקידה היא [מחוק צ' תיצות] וההילוך והחגיגות צרגלים בזמן נזחאדם שלם מחוק וצריח הולך צרגליו צבי' סירלה וצמון שהוא חולה צנפו או צרגליו אינו יכול לילך אהה ואהה חגר ופסח זהו הוי' חט"י לכ"ס על"ק. הרח"י ושמיעה והרחמ"י מן הכזד הרוגז והקמיות והחששות מן המריה האדומה שזכזד צמחון והשמחה מן העמוד הדאגה והצבי' והשקידה מן המריה השחורה המעוררת צחוד העמוד כי המריה השחורה שזמחול. ואלמות הלשון הריחה השיכה ותחותרוק מן המוסק. ההרהור והמחשבה והעלה והעלו והשיחה עם הכל יין הכליות ומן הלז המשגל והקירוק מן הכליות. הלעיטה והצליעה מן הקורקצן והרעזון מן הקיצה מעשה המלכה והפועל צידים והגיגות הוא ציול המעשה והמלכה. וההילוך והחגיגות צרגלים :

הגה אמרנו המליך אוח ע' וקשר לו כתר ולרפן זה עם זה ולר צו גדי צעולס ועצת צסנה ויד שמאל צנפש. הרי חדש עשירי ומל עשירי ע' וכן ע' צתיצה עש"ר עי"ן פעמ"י ג' ומין ש"ך לומר ע' ככגד חדש ומל עשירי וסיומן למל צכרמ"י עין גדי צעי"ן לר גדי ומונה אז אשר לר צו עם חציריו אלף שהוא ראש לכולם כגון עה וחט"י לכ"ס על"ק. י' לצחלה ולאלול כי י' עזי"רי וצאלול מעשר צמחה. ולפי שהיוד כגד חלול וי' צריאש השם לכך צרא צאלול העולס וע' עשירי מן ה' חז חט"י לכ"ס על"ק וצתיצה עש"ר ע' יחש ולר צו מל עשירי וחדש עשירי וסיומן למל ולעי"ן לא חצשל גדי צחלצ אמו עשר העשר עמוק עמוק מי ימלאנו. עמוקה ומשאל מה חדע. הרי' מנינו עם כל אוח ואוח כולר דבר אחד צעולס ואחד צסנה ואחד צנפש. הרי ד' דברי' כי"ך חחות עלאו א' ואחד צעולס צ' וצסנה ג' וצנפש ד' הרי ד' כנגדן תיקנו ד'. צפי יצ"יס מחלל. וצדברי לדיקי' מחצוד וצלשון חסיד'י מחקדס וצקרב קדושי' מחרומס. כנגד ד' מוחה צלמד"י. ד' מדות ציוצבי' לפני חכמ"י. וד' ציד כ"א מישוראל כדאמרינן צעירובין. לכך ד' דלחין צח"ב. ולשקוד על דלחותי יום יום. אז ראה ויקפחה וזכינה וגם חקרה † וכולס אדוקין צחלי וגלגל ולב. זהו חל"י גדול על כל המחלות מהו חלי כצבר' f הקצ"ה אה הרקיע הזה שעלינו החלוק לז' רקיע"י צרא אה החלי מאש וממים צדמות חני' גדול ככחש גדול עקלקחון יעשה לו ראש חכב וכטהו צעו"י הרקיע. צרקיע הרציעי הוא חלע"י מעונה של חמה וכטהו מקלה לקלה כצריח ככחש עקלקחון. והעוקל שלו צמאלע ארכו צחלי כטייתו צג וצעה עגולה. וכל הצכצ"י והמאורות והמחלות אדוק ין צו כמו שאדוקין חט"י שתי הארוה צמור האורי' כן הם אדוקין צו כל הצכצ"י צנז' רקיע"י

רקיעים מעלה ומטה וז' המאורות וי"ג המזלות
 הוא כחמה מולך על כולם לכהגם בין טוב ובין
 רע והוא מכהה את האור של ז' המאורות ושל
 ז' ככבים והוא המולך והמציא את המאורות ואת
 הככבים ואת המזלות וז' מחרה למערב וז' המערב
 למזרח . והוא המחזיר את ה' הכוכבים לאחור
 והוא המולך אותן לילך הילוך ישר והוא מאס
 וממית ומרחיבו כחוס ואינו כראה לפני כ"א
 מקורה הסופרי' הקדמוני' אנו מולאי' לדעת את
 החלי וכוה ומשלתו ומשלת מלכותו ובריאותו
 ועוצתו ורעתו והכרת פני הכולדים זו חזן מהלכו
 ומחל למחל ומכהג הילוכו להסך וכילד הילוך הראש
 אחר הזכז ובזהוהו ושפלותו והיא (הגסה מהרל"א
 כ"ל והאיד) ארוק"ן זו המזלות ששה מלד דרום
 וששה מלד לפון . ויש סופרי' שאומרים כי תליים
 ז' הם כשני תניי' גדולי' וכז' כחסי' עקלתונים
 והשקל שלהם כז' טבעות זה כנגד זה הוא אחד
 כטוי צלד לפון ואחד כטוי צלד דרום ראשו של
 זה דבוק בזכזו של זה וראשו של זה בזכזו של
 זה . זה מחויך הילוכו ומתחלפין להיות הדרוני
 לפוכי' והלפוכי דרוני' והם זרקיע הרביעי זמעה
 של חמה . ו' מזלות ארוקין בחלי האחד . ו' מזלות

ארוקין בחלי השני . והעפי' ט"ז מזלות זרקיע
 זה החמתין שהוא המעכה של לזכה בחליים
 שעליהם הם ארוקין ומטה (למטה) [למעלה] .
 וכמו כן ארוקין זהם ז' המאורות וה' הככבי' הם
 שלמכ"כ מלמעלה למטה ומלמטה למעלה . וכולן
 צרוהו שכא' צרוהו שמי' שפרה חוללה ידו כחש
 צריח זהו החלי והוא מושל בכל הככבי' והמזלות
 והגבל הוא המגבל המזלות והככבי' והמאורות .
 וזה הגבל קדור וכתון הוא צעויו של רקיע
 והמזלות קצועין וארוקין זו לעולם ואינם זייס
 ומקום קצועין . והגבל הזה עגול הוא קבי
 קבי לרקיע צדדוס צלפון צמרח צמערב . והחלי
 כטוי זו מקלה לקלה כצריח והספרים האומרים
 כי אחד חלי הוא (הג' מהרל"א כ"ל חלי אחד
 הוא) כטוי זו צמלע הגבל מחרה התיכוני
 והאמלעי עד מערב התיכוני והאמלעי . והעגלה
 סכוכה מלד לפון לחלי קרובה לחלי . וקלה
 העגלה דבוק הוא צמעה החלי היא העוקל
 ומתגבלת העגלה צלד לפון של חלי וצלד לפון
 של ו' מזלות הדרוניים והיא מתגבלת מנהיב קלה
 העגלה הדבוק צמעה החלי ומתגבלת הגבל
 והמזלות הקצועין צגבל מדרימין מחרה למערב

לעולם כנגד מחל עלה כנגד קריו ולפי גלגול
 עוגל העגלה מהן מתגבלים אלה ו' המזלות
 ועוגלין והולכין קבי צבי כנגד ז' קלותי' מחל
 זה כנגד זה ומחל זה כנגד זה וגם לז' המאורות
 ולת' הככבים הם של"מ חכ"ל יש לכ"א גבל
 צפיע והם הגבלים מחזירים את הככבים לאחור
 מחרה למערב כל אחד ככז כסדר חזרתו צחוק
 צעתו והם הגבלים מעמידים את הככבים
 צעמידתם מלהולך את הככבים אנה ואנה ומחעכ
 כ"א וח' ככז מה' הככבים צעתו צחוק לעמוד
 צמקום אחד לפי מספר חשזון הימים שהוא כהוב
 להעעכ והגבל של מזלות מולך את ז' הגבלים
 האלה של ז' הככבים הם של"מ חכ"ל עם ז'
 הככבים ועם י"ג המזלות מחרה למערב ומערב
 למחרה כל ימות עולם ומגבל העגלה המכהגת
 את החלי ומכה נהיגת החלי ומתגבל הגבל של
 מזלות ו' גבלים של ז' ככבים וכולם צרוהו של
 הקצ"ה ובכחו שכא' צרוהו שמיים שפרה חוללה ידו
 כחש צריח זה החלי וכחי צד צד יי שמיים נעשו
 וצרוהו פיו כל לזכא . ומה אהה למד כי צרוה

ומלפייים ומערב למחרה מעולם ועד עולם . ובצרי
 הספרים שאומרים כי ז' תליים הם אומרים כי
 העגלה כחוכה צחוק צמלע הגבל צחוק ז'
 החליים וקלה א' של העגלה דבוק צמעה החלי
 הלפוכי ומתגבלת העגלה עוגלת עיגול קבי צלפון
 ומחרה את החלי לכהגו ולגבל עם הגבל
 והמזלות והככבים והמאורות מחרה עד מערב
 צמדרימין צלד דרום . ומערב עד מחרה . צמלפיי
 צלד לפון זה סימן צעיקיך אם החסון לחאמין
 שחעגלה צמלע הרקיע צחוק מלפון לעקר
 ומלפון לו' המזלות סדדוס פים דעהך לראות
 מחל מחזכים ומחל צתולה שהם אמלעים לכל
 המזלות ורוח הם צמלע מחרה התיכוני של רקיע
 וסקיעתן צמלע מערב התיכוני של רקיע ואז
 חראה כי לעולם דבוק הוא קלה העגלה הוא
 הארוך כנגד הטבעות של כולם מחל מחזכים .
 וכי"מ פיה"י מחל מחזכיים . בין מחרה בין צדדוס
 בין צמערב בין צלפון כנגדו י"ה אף קלה העגלה
 הארוך . וכנגד טבעת השלם צמלע השלם של
 מחזכיים . וקלה האחד הם אופני העגלה י"ה

החלי להיות עם כל מל ומל י"ח חרשים של חנה ומשמש את המזלות לאחור כי"ד לאחור סיעצרו י"ח יוליא החלי זכנו ממל דלי ויכנסתו צמל גדי ומגדי לקסת ומוקשה לעקרב וכן מהלך את הזכב הפוך עם כל המזלות עד סגייע לדלי ולמה הולך החלי הפוך על פס משיב חכמים אחור ולומר שאין מושלת בעלי מזלות כנגד מי שבראש ואם תרצה לידע ראש החלי באיזה מל הוא חסוב את המזלות חסבון ישר ממל סיה" פס זכנו עד סביעי לו . אם החסוב ממל דלי דגים טלה שור האומים קרען אריי. העלי ראשו צמל אריי וכן מהלך ראשו לחסוב את החסבון ישר ממל זכנו ועד מל ראשו וכן סידורו לעולם . והחלי מקיף בשכח י"ט להקיף את המזלות עפי החלי. לכך י"ח חוליות צפירה וי"ח זרכות . כשהחלי והסדרה סוין ומוח הסדרה בחלי . ומוח פראש צראש החלי והדעה צראש וצראש החלי. ג' מזלות נוא"ק אש . וג' שב"ג עפר . וג' תמ"ד רוח . וג' סע"ד מים לכך ג' סצעים דגל ורי דגלים צו' ככבים וצ"צ מזלות והחלי והכל צרוס פיו מחבלגלים ומתחגים. הרי צ"צ מזלות וצ"צ ככבים יס כל האותיות שבא"צ חוץ מן אות ס' (הגשה מהר"א ל"ע ל' הקטן כעה ל"א) כי צפה נבראו כולם דכתיב וצרו פיו כל לבאש ועוד פניהם הפוכים לאחריהם רק חלי הולך הפוך דרך זכנו י"ב מזלות י"ב סצעים. ז' ככבים צ"ב אצות ורי אנהות. ז' ימים י"ב חרשים. ומחזור ז' עיצורים י"ט פכים הם .

פיו וצדיצורו מתחגים כל לבא השמים וגם הככבים וצ' המזורות והמזלות נקראו לבא , שכה' שאו מרוס עייכס וראו . ומה הפסוק אמה למד כי האל קרא שמות של ככבים ושל מזורות ושל מזלות ושל כל לבא השמים . ומפסוק אחר שכתב מוכה ומספר לככבים. ולחריז כתיב גדול אדוכנו ורצ כה ללמודך כי יותר כראה גדולו צסדר מעט' מלאכת הככבים והמזלות וחלי וגלגל העגלה ומה שראה גדלו צשאר מעטה העולם כי אין חכמה והצוכה מופלאה צעולם כחכמה זו עמוקה וארוכה ורחבה . ועל זה כתב סכל העולם אדוקין בחלי וגלגל ולב כי כאשר מהגלגל כל העולם וכל אשר בו בחלי ובגלגל כך מתחגב [כמוק חיה] לב צני אדם כי הלצ הוא המנהיג את הגוף צכל מלאכת העולם אצל (הרצ) ומאצא מארי הרצ יצ"ק קבלתי גלגל המוכר כאן צצרייתי חיכו גלגל המזלות כ"א גלגל הסנה כלומר מקיץ זה לקיץ הצא . ומחורף זה לחורף הצא וכן כראה הסוגי ומאן כקבלתי דע כי החלי מהלך טלו י"ח סנה וצריח אדר הראשון של סנה חרי"צ הכנים ראשו צסוף מל דגים ועלה והלך מוסוף דגים להחילתו עד י"ח חרשים וחצו צמל השביעי (כמוק ג"ה) ולאחר טילא מדגים יכנס צסוף מל דלי שכן מתחגו לעולם לילך הפוך :

חרוצה לידע באיזה מל ראשו חכנו יחסוב (כמוק חיה חיצות) וצמוקס טעולה החסבון טלה השלימו לייח . ויחן לכל מל י"ח חרשים ותמלי באיזה מל ראשו וחכנו סידור טילוך

שור דרוס לנוגה	טלה אשור מאדים	דגים ארץ סדום לרק	דלי שבתאי אשור	שבתאי כ"א לרק. ע"ו מאדים. ג חמה. י"ט נבה. כ"ו ככב. ע"ו לבנה. ג שבתאי. הודו ככב. כסטא לרק. אדום מאדים. ליים חמה. גוב ומגוב לבנה. צבל לבנה. כ"ז חמה. פס"ס כוגה אור כסדים	ה טלה ו שור ז ח תאומים ח סרען ט אריי י צחולה ל מאזלים ב חמה ג עקרב ס קשה ע גדי צ דלי ק דגים	ב שבתאי ג לרק
הודו תאומי כוכב	סרען לבנה גיחין	אריי חמה שושן	צחולה ככב פירס	לרק יצ' שבתאי ח' לרק י"צ		
מאזניים כוגה ליים	מאדים י"ח כוגה	עקרב מאדים ארץ ישמעאל ושס ככב סס"כככבים				

ואלו סימנים של ז' חלכות

סור	מרחא אסור עלה	ארץ קדוים דגים	
תאוניי			
			דלי צלה גדי דרום קסת עילים ישמעאלים ההר עקרב מאזים ארום חמה גב ומגור
		סמ אאאא אאאא סבתי סודו	
לפון	קרען	גחון	
אר"י			
כו	אשור	כוכב	

בראשית ברא. ז' היצות כנגד ז' ככזים וצוקף החורה ולכל היר החזקה י"צ היצות כנגד י"ג החלוח
 הרי החורה חתם זהם :
 אלו מלאכים הממורים זייצ מחלות. טלה מיכאל. סור גבריאל. תאוניס רפאל. קרען אוריאל.
 ארי גוריאל. צהולה נוריאל. מאזים ישעמיאל. עקרב מיכאל. קסת אי"ל. גדי אוצביאל.
 דגים נוריאל :

אלו ז' ככזים מכהיגים אה הע"ם. רפאל לככב. גבריאל ללכנה. קלפיאל לסבתי. לדיקאל ללדק
 סמאל למאדים. מיכאל לחמה עכאל לנונה וכיח מכהיג סכיד סכיס ודי חדשים. ומחילין שנייץ
 כמליח מפני שהמה ולכנה כנראו צמחינה ליל ד' צעעה סבתי ומכהיג סבתי סכ"ד סכיס ודי' חדשיי ואחריו
 נונה. וכן כולם. וצמימות מיכאל יצא מביח. דכתיב וצעה התיח יעמוד מיכאל. וכן היי סימושו
 זיל"ע. וכתיב כימי לחתך מאומ"ל הראנו כפלחות. ז' ככזים ברא הקצ"ה ונתן להם כח וגבורה לכל דבר
 לסנות העמים. ולשנות ההקופות. חשו נחן זהם של ז' הככזים. חמה ככב. חוס. סנאל' וחם השמש
 וכמק. סבתי ככב לייים סנאל' חם יהיו חגיאיכס ככזים כסלב ילזינו סכי ארום לנן הארום חם הלנן
 קר. סתלי מים. סנאל' הקורח לני הים וישפבס ע"פ הארץ יי סמו. ככב. ככב חורב סנאל' דרך ככב
 מיעקב איה דרך אלא דרך ואמר הכותן זים דרך. נונה ככב מער מנונה מוער דשא מארץ. לדק ככב
 רוח סנאל' רוח לדקה * ומספעי מאדים ככב אש סנאל' מאודס כאש פלדות סרכב הקופה ניסן צסבתי
 סבתי ורליתי חמה השמש. ופל סכרי צבבתי סבתי צבית. סימוש מיכאל יסלים עד תתקס"ב לפרט :
 כפי סילך סער החזוה צשוק צטי צאז כן לכל הסכה כולה. אם ימטיר צייט צחמוח חיקר החזוה
 צמחילת הסכה * אם ימטיר צייג צחמוח. דע סיחא מער חמוח אז אלול סכרי ואם מעוכן ציי"ד צחמוח
 ימטיר מרחשוון כסלו טצה סבט. ואם מעוכן ט"ו צחמוח ימטיר אדר ניסן אייר קיין. ואם ג' ימים
 אלו עכזים כל הסכה בשומה וסחוכה. ואם ג' ימים אלו איץ עכזים לריך על המער לבקש רחמים :

טריגון

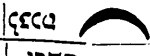
דריגוי

זכור

דריגוי עקר

חמה

טצצ

תקופת

טצת | קור

חמה

טצצ

טריגון

קפת | כיקן | ייר | סיון

עקר

סאח

חמה | טצ | זול

לכמה

חמה

טריגון

חמה

טצרי | זרחשון

כסלו | ארי

סרעון

טצט | טצט | טצט

כאז

יטט | טצט | טצט

לכמה

חמה

טצת | טצת

זר | סאח | חמה | חמה | חמה

טצת | זר | טצת | זר | טצת

טריגון | טריגון | טריגון | טריגון

טריגון | טריגון | טריגון | טריגון

טריגון | טריגון | טריגון | טריגון

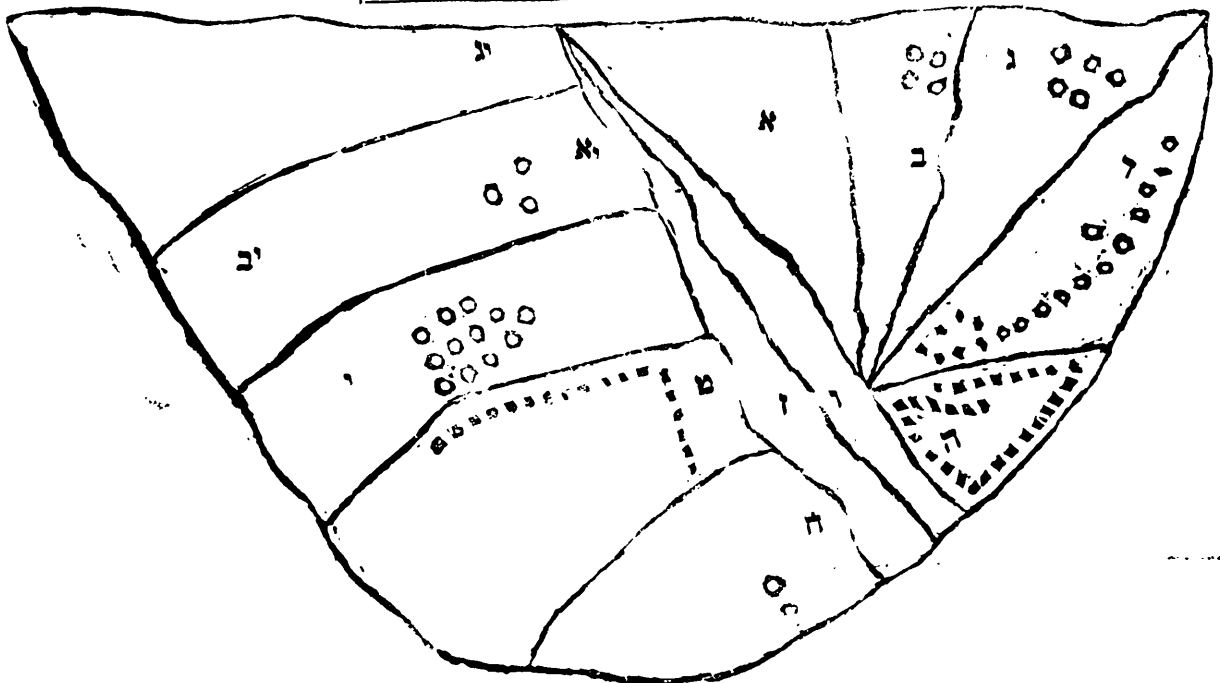
טריגון | טריגון | טריגון

הנה הקרים הנמוכים בצרבע פיכות העולם

	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.
	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.
	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.
	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.
	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.
	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.
	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.
	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.
	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.
	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.	א.א.א.

צמרת נטילת דומיל [נחמק עם מולד]

ח) מחזקים יורד על לוד. ז) עקרב יורד על חזו. ב) קשה. ד) דלי יורד. ה) דגים. ו) שם למעלה [כרזה שחקר גדי דלגיה. הוי רק חמם למעלי]. ז) ושם למעלה; ח) טלה. ט) סור. י) החזמים עולה. יו) כרוב; עולה. יז) צהולה צרמל. יח) לר' עולה

דגים מײס נקנדה זעלפון
 גנזה קסטה וואו
 ספילחה האומײ ספילחו
 וואו גנזה כוכבו מארדיס
 וואו זורה מעריפת חנה
 וזא אלל עולה אחר מחננה
 וסרבה זכיס לו ואין לו
 קול וואו על כסרון וסילך
 מעוונה זעלייחו וואו זדמוח
 *אריינס .
 מלך אס וואו זכר סהאס
 למעלה גנזה גדי וואו
 ספילווח וואו מזל יוס
 כוכבו מארדיס מיענו זכיס .
 חיה יצסה . עולה זעל כל
 סמסכל לו מאזכיס קרען
 ספילווח כסווא עולה
 מסכל זלננה וואו גנזוח
 קרען :
 שור נקנדה וואו עפר
 סעפר למעה יסובו
 דרוך גנזה דלי וואו ספלות
 דלי ספלווח אריי וואו גנזה
 זעל סדות וואו מזל לח
 מפני סווא חורס סמוס
 זעל קול עולה על לרו
 וואו לרוח לרדין יס לו
 חלק זיוס זעליחה .

ככב זלננה קנתי לרק עולדיס

זל סווא :

עולה סווא זלננה זעלייחו
 וואו זכר סהאס למעלה
 גנזה גדי וואו ספילווח
 וואו מזל יוס כוכבו
 מארדיס מיענו זכיס .
 חיה יצסה . עולה זעל כל
 סמסכל לו מאזכיס קרען
 ספילווח כסווא עולה
 מסכל זלננה וואו גנזוח
 קרען :
 שור נקנדה וואו עפר
 סעפר למעה יסובו
 דרוך גנזה דלי וואו ספלות
 דלי ספלווח אריי וואו גנזה
 זעל סדות וואו מזל לח
 מפני סווא חורס סמוס
 זעל קול עולה על לרו
 וואו לרוח לרדין יס לו
 חלק זיוס זעליחה .

סווא סווא
 סווא סווא
 סווא סווא
 סווא סווא

זל סווא
 זל סווא
 זל סווא
 זל סווא

זל סווא
 זל סווא
 זל סווא
 זל סווא

זל סווא
 זל סווא
 זל סווא
 זל סווא

תאומים רוח וואו זכר וואו זכר
 וואו ספלווח זעלייחו וואו גנזוח
 כוכבו מארדיס מיענו זכיס .
 חיה יצסה . עולה זעל כל
 סמסכל לו מאזכיס קרען
 ספילווח כסווא עולה
 מסכל זלננה וואו גנזוח
 קרען :
 שור נקנדה וואו עפר
 סעפר למעה יסובו
 דרוך גנזה דלי וואו ספלות
 דלי ספלווח אריי וואו גנזה
 זעל סדות וואו מזל לח
 מפני סווא חורס סמוס
 זעל קול עולה על לרו
 וואו לרוח לרדין יס לו
 חלק זיוס זעליחה .

זל סווא
 זל סווא
 זל סווא
 זל סווא

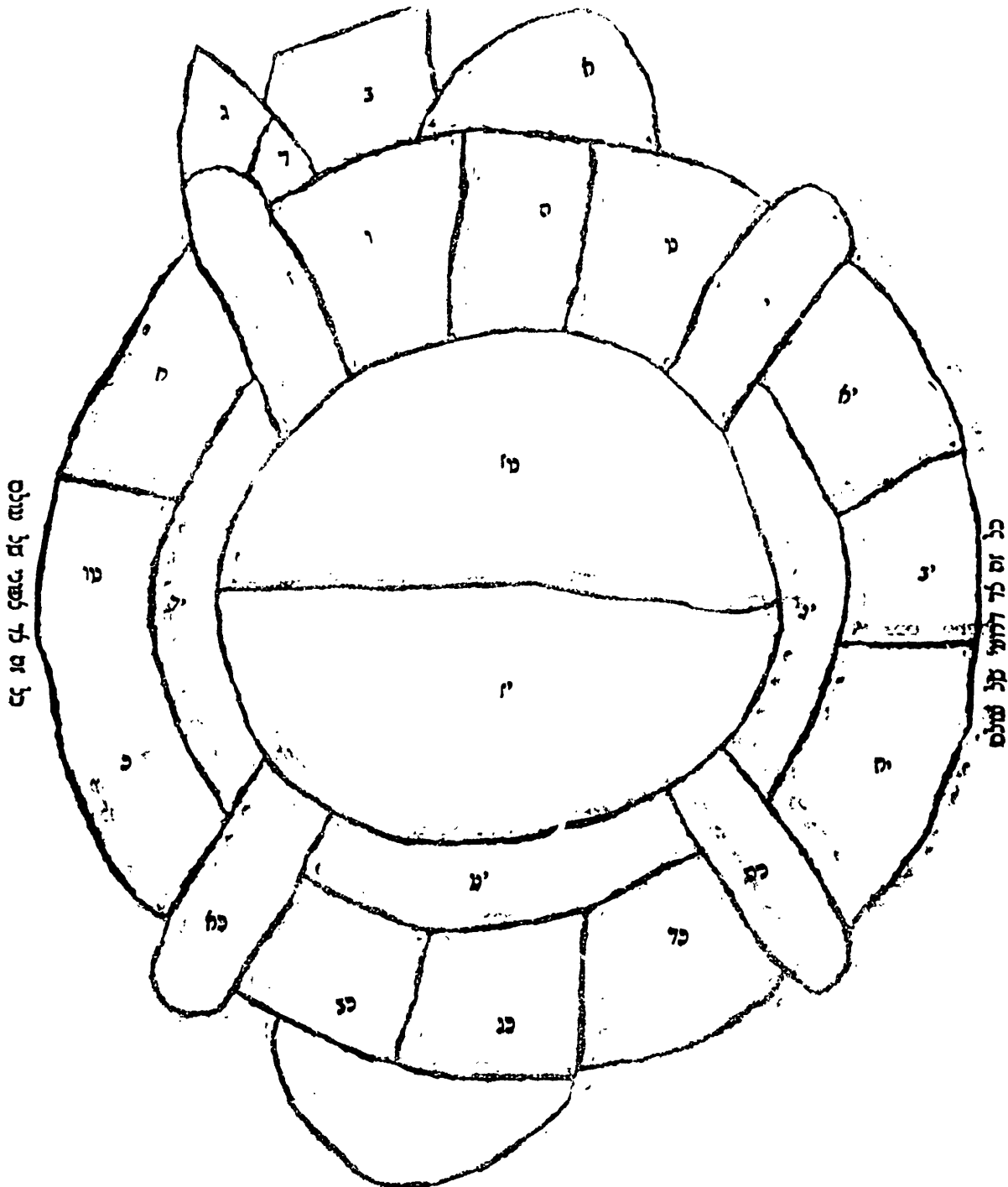
ומתקופת כיון עולה בכל יום ויום חלון אחר חלון עד שמגיע לחלון כעמון בתקופת המוח ובתקופת המוח יורד חלון אחר חלון עד שמגיע לחלון כונה בתקופת הסרי

ליא חלונות זילגס ועד חלון כונה כנגד ליא יום של תקופת מתקופת טבח עד תקופת כיון עולה בכל יום חלון אחר חלון עד שמגיע לחלון כונה . ומתקופת הסרי עד תקופת טבח יורד מחלון כונה חלון אחר חלון עד שמגיע לחלון זילגס . חלון העלומה חלון כונה

חלון חורך

חלון כונה

חלון העלומה

ליא חלונות מצולות השמש בין מערב המוח וצין מערב כיון והסרי

כל זה כל מערכי של עולם ליא חלונות מצולות השמש בין מערב כיון והסרי למערב טבח

טח) חלו ד' רוחות העולם ונחלקים לייצ חלקים ג' רוחות לכל פינה ען ד' רוחות העולם וסרוח
 "מצתוך חזקה היא יותר עשבים אשר מלידיה . (ז) ואלו טענות סרוחות זלשון יוחים .
 י) פינה דרומית מזרחית . (ט) דגים רוח איזרוס . (ה) עולה רוח איפילונוס . (ו) סוד
 רוח קרוילוס . (ז) פינה מזרחית לפניה . (ד) מזרח המוח . (ג) חלון כענה . (ב) ליא
 חלונות מחלון כונה עד חלון כענה . (א) כיון והסרי חלון התיכונה . (ח) האומים בירימוס
 טו) סרען איפילונוס . (כ) ארי' ערסימוס . (ד) חלו ג' רוחות קרים ויבסים . (כא) פינה לפניה
 מערבית . (כב) בחולה ככסיקוב אלוס . (כג) מוזנים קיפרוס . (כד) מערב טבח . עקרב לובק .
 יט) חלו ג' רוחות קרים ולחים . (כה) פינה מערבית דרומית . (ח) קשת ויוציו כעום . (יג) גדי
 כעום . (יא) דלי איזרוס כעום . (יג) חלו ג' רוחות חמים ולחים :

כך עיני השמש כל יום זורח ומחלון וצא צמזוי אחד אך צומערצ שכנגד החלון צמזרח ועד שהוא עובר ועולה עוציו של רקיע חלון להיראות זייטוב יתי' שחר וכמו השחר עלה שלחמי כי עלה השחר. ועוד שהוא צא והולך וכמשך צמוטצו של וצוי יתי' עלטה ויהי השמש צאה ועלטה יתי' ושכינה צומערצ לעולם קולו לרוכב צערצות. וחלון יס' צאמלע הרקיע שהוא צין מרח דרומי (שהוא צין מרח דרומי) של הקופת ענה צין מרח לפניה של הקופת תמוה ושמה סיפיים וון החדר הצוא סופה ומוצרים קרה. (ואז) [ואין] החמה יולא וכנס צו אלף פעם אחת של מחזור הגדול שצו כצח. ויולא ציום שכצח. העגלה נחונה צלפון לייטוב ועקרב צלד דרום לייטוב וכמדת מוקום מרקיע (חמה) ומדת החלקים שצין עקרב לקרטן. וכן הוא צין עגלה לעקרב כשזרחת העגלה זורחת עגול כלפי דרום וסוקע עגול כנגד לפון וצלפון עגלה חזרה ומוטכה את ההלי והחלי לחלות והמזלות לגלגל. והגלגל חוזר צלגל דיומי'. המזלות כסרנים וחלי כמולך ועגלה מכהיג' כולם מכהגיים צרוחו של הקצצה צרוחו שמים שפרה חוללה ידו נחש צריח. החלי מכיר המזרות דיומה ראש החלי ומוטר לצנה הוא זכח החלי וייצ מזלות דצוקים צלגל והגלגל החלי עם המזלות והמזרות והככבים כיוול מכהיג' האכבים כתינן צייים דולח מים צרגליו. הדלי מטר המזרות ומוטר להי' ככבים לייצ מזלות כמכור חורגים וכוטהו צרקיע הזה מוקלה אל קלה כצריח נחש עקלמון ראש החלי צראש המזלות והזכח החלי צסוק וי' מזלות הראש מהלך ציוטר והזכח הפוך שפראש מולך המזרות והמזלות מולך את המזרות והככבים והמזלות הילוך היפוך ומומחה למערצ צלד לפון. הראש שמוטה העוטה מושל מושל צלד דרום. והזכח שמוטה הרעה מושל צלד לפון מלפון הפחה הרעה החיך יולא כל היום מן המזרח והולך צלד דרום ומחיר על כל יושני הארץ והחשך יולא מן הלפון והולך כל הלילה צלד דרום. הראש מושל צדרום והזכח מושל צלפון. צמקום שמושל הראש יתי' מושצ בני אדם והצהמות וחיות והעופות. ומשם עוללי צרכה וגשמים צרכה יולאים לעולם וצמקום שמושל הזכח יתי' מדרור לכל הזיקים והזעוה והסדים והרוחות והצרכים והרעמים ומשם הרעה יולאה לעולם מלפון הפחה הרעה הראש מושל צמזרח והזכח צומערצ. מומחה יולא חור וחום לעולם וממערצ חולרות של סלג וחולרות צרד וקול וגשמים יולאים לעולם כל דצר חלוי צחלוי המחל וכל העלורעות לרעה מה יתי' על הארץ עח"ק א"ש צצ"ג עפ"ר חמיד רוח סעיד מים. אלו הם הסוכאים אש. לעפר. עפר לרוח רוח למים מים לאש. מים לרוח רוח לעפר ועפר לאש. ואוהצים אש לרוח ועפר למים חכמי ישראל שאומרים יש מזל (לערל) [לישראל]. או אין מזל לישראל. אמה הוא זה זה. כיולד הוא שאומרי' יש מזל לישראל ודאי יש מזל לישראל כשם שיש לכל צרי' שאין צרי' צעולם צלח מזל והוא שאמר אין מזל לישראל ודאי צמון שמוטין השונה ומקיים מזלותיו של הקצצה אש הוא נולד צמזל רע הקצצה הוסכו לעונה ואש הוא נולד צמזל עוז ומרטיע חוטה הקצצה הוסכו לרעה והרשעים שמוטיע

חליהם כמעשה הלדקים מרוצ רחמיו של הקצצה שהוא ארך אפים ומחירך אשו חליהם כי הפץ צחשונתם שמה יטובו הפפץ החפץ צמות צמות המה אש יטובו מוטצ ואש לא יטובו מגיע חליהם כמעשה הלדקים צעוה"ז כדי שיאצדו לעוה"צ שחא' ומשלים לשונאיו אל פניו להאצידו ולא יחחר לשוכאיו אל פניו ישלם לו. ומכאן שכתוב חחילה ועושה חסד ואחריו כתוב ומשלים צצביל החקר חומר אל צעוה"ז ולא יחחר לשלם לו חסד כאן להאצידו לעוה"צ (ויחאו) [יולאו] וראו צפגרי האנשי ועל הלדקים חומר ועושה חסד לחלפים טישא עון נולד לעוה"צ. ואש יאמר אדם כיון שגורם הככב ואת המחל מעשיו של אדם צין להרע צין להטיע אש ארשע ואחטא איני ומחייצ אינו כן שכסם שכתן הקצצה כח ורשות לככבים ולמזלות עוז ורע כך נוחן כח ורשות לאדם לככב אה ילרו ולעשות הטוב ותיטר צעיני יי'. ראה כתיח לפיך היום את החיים ואת הטוב וצמרת צחיים למען חחי' והככבים והמזלות צרעות צוראש כל דיירי ארעה כלא חשבים וכמולצי' עמיד צחיל שמיח ודיירי ארעה :

א' חיות אמ"ש ח' כפולות וייצ פסועות הם ג' ספרים היולאים מן כ"צ חותיות יקוד צנהם יקד יה ידוד לצחות חלקי ישראל חלקים חיים אל שד"י רם וכשא סוכן עד וקדוש שמו את שכי עולמות שחומר צמו ציי' עדי עד כי ציה יי' לור עולמים. לוי"ר ליי' דצר אחר עולמים צ' הם העוה"ז והעוה"צ שם ייה לר צ' עולמים כי צ' שמות הם ייה יתי' צסם האחד לר העוה"ז וצסם השכי העוה"צ. שם של די חותיות די' שמות יה די והו אזל אצח מרי הרצ רצי יצ"ק קיבל די' שמות כל אותן י' שמות שהזכרו צחחילה הצרייחא אין מהם כ"א יי' לצחות חלקים שדי כי יה צכלל חוי'. אל חלקים צכלל חלקים לצחות אוח צלצח סלו כי כל לצחותיו אינם יכולין לראות כי הוא חיי' על כל החיים כי ג' נקראו חיים. חלקים חיים מים חיים. עץ חיים אל שהוא חזק ואמץ. שדי שאמר עד כאן די שדי כמו אש חוכלה אש השודרת. רם שהוא יושב צרומו של עולם והוא רם על כל רמים וכשא על כל הכסאים נשא צכצוד וגדול צהפארה והוא נושא וקובל את הכל מעלה ומטה צדצרו וצכח בצורתו ודרך כל הכושאים הם למטה וטושאים עליהם את שלמעלה מהן והוא למעלה ונושא את שלמעלה ואת שלמעלה דכהי' כוטה לפון על תמו חולה ארץ על צליומה. סוכן עד וקדוש שמו שמלכותו עדי עד ואין לו קץ וקוף. וקדוש שמו ומשרתיו קדושים. ולו חומרים צכ"י חמיד קק"ק יי' לצחוי מכה"כ. יי' למטה כשמושים ומשרתים ח' הם חדונים למעלה. וג' חדונים על הד'. ומן ג' יקד מעונו וכולן חלויין צאחד. סימון לאחד כי אין לו שכי והוא אל מלך כאמון יחיד צעולמו שהוא אחד ושמו אחד. ג' אצות וחולדותיהם הם חדונים על הז'. ח' כושאים ולצחותיהם הם כושאים ומושלים על לצחותיהם הם יי' צווי' צבולי חלכסון ורחי' כאמנה לצר חללקות ג' עדים נאמנים עולם סכה נפש. עולם ספירתו צ' שצעה ושלשה. ג' הם רוח ומים ואש. ז' הם חככבים ועל ספירות העפרה של עולם כספרים ונוספים

ועומם ומאומה צרשותו הן. וכן הרגלים צין להסיעם
 צהליכה צין להעמידם מליכך וליסע צרשותו הם
 והספתיים אם ירלה אדם להחריש ולדצר צרשותו
 הם. ג' דצרים שאינם צרשותו. עיניו ואזניו
 וכחיריו ראות העינים צלח חפלו דצר שאינו
 רולה שמיעת האזנים שומעין דצר שאינו רולה
 הנחיריים מריחים צלח חפלו ריח רע שאינו רולה
 צ' שמיעות לאזן רעות קללה וגידוק ושמועה רעה
 ג' שמיעות לאזן טובות. צרכה ושמועה טובה
 וצנח. ג' ראיות לעין רעות עין כואף
 ועין גביצה ועין רעה. ג' ראיות לעין טובות
 ויפוח עין צושה ועין אמוכה ועין טובה. ג' ריחות
 רעות. ריח כזאש וריח דצר קשה וריח סמי
 המוח. ג' ריחות טובות. ריח המים טובים ריח
 חריף כחדלל ופלפל ושכמותו וריח מאכל ומשחה
 ג' רעות ללשון דצור הרע והמלשין והמדבר אחד
 צפה ואחד צלצ, ג' טובות ללשון שתיקה ושמיירת
 הלשון ודבור אמת :

מה שאמר ומשכן צמים דלקן זאש רעסן צרות
 [מפרש] והולך כי זה אמש אור רוי" גוי" רעסן
 צרות ארץ קור וצנן משכן צמים. שמים וחום
 וראש צערן זאש צערן צו" הם ז' שערים צנפט
 ז' ככבים ז' ימי הסצווע נהגן צ"צ מזלות הם צ"צ
 מזלות צ"צ חדשים צ"צ דצרים צגוף סכצראו עם
 הפשוטות ומה שאמר עלזים לועזים כועלים עלזים
 והם ח' צ' צ' רוח צהם צ' עלזים ככד ומרה.
 ככד ציהה של דם והדם שמישו וסולטנו צגוף
 וככדו מאדים וכוחו של מאדים עלה ועקרצ.
 עלה גי" דם. עלה אש ועקרצ מים טובל
 לכך אי' עשאן כוין מלחמה לכן הככד הוא אולר
 לגוף והוא מקום למרה והוא מצלל את המטעם
 ויקח כח המאכל אל הקרצ וימיר את המרה לדם
 וממנו הטעם הקרצ והעלה מעלה מעט ושמה
 ריעצון ומריח את הגוף וכן קלתי מאכל והוא תלוי
 בככד לכן הככד כולו דם וכאשר המרה לא יספך
 לדם יסחית לירקון. לכן אור צ' עלזים כי
 כאשר הככד והמרה צנפטם כל הגוף ית" צריח
 וצ' לועזים הטחול והריאה כי הטחול ציתו של
 המרה הסחורה ומריחה הסחורה יצשה וקרה
 ושלטונה צכל יום וככדו סצתי וציתו של סצתי
 גדי עפר ודלי רוח יציתה מן הגדי וקרירותה
 מן הדלי סחוא רוח וגם הם סוכאים זה לזה.
 והריאה היא ציתה של ליחה. והליחה קרה
 ורעוזה ושלטונה צמה וככנה לצנה סרען מים
 לצנה סלג ומלחה עלה לכן הליחה קרה ורעוזה
 קרירותה מן הלצנה ורעיצחה מן הסרען לכן
 הטחול כמו ספוג מלא מים קרים והוא מל [כוחק
 היצה] והקיצה וקרירותה יצה את חום הככד
 והככד מחמם את הריאה ואת המרה כי כאשר
 יקרה אחת מהם מעצעתו הטחול יכבה צלותו
 [כח"א] כמו ענן י"י הדצוק צה כל הקרצותחלש
 כל הגוף והמרה היא ציתה של מריחה האדומה
 מכוככותה ושלטונה של הקיצה והיא חמה ויציתה
 וככדו חמה והחמה [כוחק צ' היצה] אש חמה
 וככדו כי [כח"א] טצוועה סצאדם כי צחלחה הספר
 לא אור אלא אומ"ם ככד עולם כפס צנה כמו
 אש מים רוח וכאשר פרעו הולך [כח"א] לכן
 אור עלזים לועזים כועלים ועלזים כי ים צעולם

וכוספים אף י"צ מזלות. הנה כ"צ ספירות של
 עולם. סנה ספירתה צ" סצנה ושלשה ג' קור
 וחום ורוי" מכריע צין קור לחום. ז' הם ז' ימי
 צראשית הם ז' ימי הסצווע ועליהם נספירים
 וכוספים אף י"צ חדשים. הנה כ"צ ספירות י"ץ
 לסנה. כפס ספירתה צ" סצנה ושלשה ג' ראש
 וצנן וגוי" מכרעת צין הראש לצנן ז' הם ז'
 שערים. ועליהם נספירים וכוספים י"צ מכהיגים.
 הנה כ"צ ספירות ים לכפס. אצל עיקר הם
 הספירות של עולם ושל סנה ושל כפס " " "
 הם ג' ח'. וייצ הנוספות הם החחיהן עקורים
 כולם צתלי וגלגל ולצ. חלי צעולם כמולך עלכסאר
 גלגל צסנה כמולך צמדניה לצ צנפט כמולך צמלחמה
 חלי כמולך על המאורות ועל הככבים ועל כל
 דצר סעשה צעולם צין צטו צין צרע. גלגל
 צסנה כמולך צמדניה כי מחוק גלגול הגלגל נעשה
 היום ולילה וקור וקין ומטר ושלג וצמד וכפור
 ועל ויוצם וחורצ וצינוי ז' עיתים והתקופות של
 לצנה. לצ צגוף כמולך צמלחמה כי הלצ עם
 הכפס סצחוכו מכהיג את כל הגוף ומחיריו לעוזה
 ולרעה להחייגע ולעמול ולסמוח ולראוב ולהולך
 ולזרוע ולנעווע ולצבור ולפזר ולנעווע כל דצר צין טוב
 וצין רע כללו של דצר מקלח אלה מלטרפין עם
 אלה. אלה המורה אלה. אלה כנגד אלה. ואם אין
 אלה אין אלה כי לא יעילו אלה מצלי אלה ואלה
 מצלי אלה. וכולם אדוקין צתלי גלגל ולצ גם
 כל הפץ צרה האלקים זה לעומת זה טוב לעומת
 רע ורע לעומת טוב הטוב מעווע והרע מרע.
 טוב מצחין את הרע ורע מצחין את הטוב.
 טובה גנחה לטובים. ורעה גנחה לרעים. וכסצח
 אצרהם אציו והציע ורחה וחקר והצין וחקק
 וחלצ ולרף וישר וילר וחסצ ועלחה צידו כגלה
 עליו אדון הכל והושינו צחיקו וכסקו על ראשו
 וקראו אהצו ושמו צבו וכרת לו ולרעו צרית
 עולם ככחצו והאמין ציי" ויחסצה לו לרקה וקרה
 עליו ככוד יי". צערם אלכך צצנן ידעתיך. וכרת
 צרית צחוק " אלצעות רגליו. והוא צרית לסון
 הקרצ וייחוד האל קשר צפוי וצלסונו כ"צ אותיות
 י"צ עומדים צמלחמה. ג' אויצים ואלה הם הלשון
 והככד והמרה הלשון מדבר רע לרעה הגוף הככד
 טוחן את המאכל צחמו. והוא עגרה המאכל
 והמטחה. המרה מרגזת ומצעה ומסמא ומחרשת
 ג' אוחצים ואלו הם העינים והאזנים והלצ.
 העינים מאירות הגוף להסחיגו צכל דצר הערצ
 ועוצ לכפס האזנים ומשמיעות את הגוף צין טוב
 וצין רע הלצ מחסצ מחסצות ועלות עם הכליות
 להכחיג את הגוף צין טוב וצין רע. ג' מחיים
 ואלה הם צ' חונומי האף והטחול. צ' חונומי
 האף הם הנחיריים הממכשמים צרוח כסמוח החיים
 ומריחים ריח טוב ורע. והטחול מקרר את החום
 ריחוח הקרציים ומגרה הסחוק לסמח את הגוף
 ג' מניחים. ואלה [הם] צ' נקצים הסחוכים הוא
 סמוליא את הלואה. ופי' הסלחופית המוליא את
 מיני רגלים אם יסחמו לרוב או אם יסחמו
 לרוב מניחים את הגוף. ג' דצרים סהם צרשותו
 של אדם אלו הן הידים והרגלים והספתיים.
 הידים אם ירלה אדם להניעם לעשות עומן צין
 טוב צין רע אם ירלה להסקיטם שלא לעשות

וכל עומקות ראשית ואחרית רוס ותחת מזרח ומערב לפני ודרום עוז ורע אינס צריות ואינס כשמועות ואינס כראות ולא נחפסות. ואין לדרוש צם ואין לחקור איך העולם נחנה צם וכי"ב ג' אמות אש ורוח ומים וז' תולדותו שמים וארץ וד' הרוחות המשתרעים בעולם ז' הכוכבים וי"ג המזלות. צשנה ז' ימים וי"ג חדשים צשנה ז' פעמים וי"ג חפלים כ"כ למעלה וכולן אלו צללו וצלתי אלו אין אלו וכולן צלתי בגלגל ולב. חלי הוא עולם השמים. ובגלגל כוכבים. ולב צחוצצ מחקרי אלו ואין לך דבר צלתי אלו כי לכל דבר מטה ומעלה ראשית ואחרית ימין ושמאל פנים ואחור עוז ורע והמורה כאשר פירשנו למעלה ועל אלה העולם צבוי אש לצבוח אש להרוס ועל אלה נגלה קוד הקשר הזה לצבוח אצונו לרעה אה מעשה האלקים ולהוליא כל מעשה מעשרו ולצנות כל מלאכה על עקידה. ע"כ הציוו אלקים קוד כל דבר למוען הוליא מהם כל המעשים והנחילו לצבוי צב' פנים צמעשה (ובסתר) [ובספר] ונחלק צבוי לב' חלקי' רוצם לרע ומיעוע לעוז. גויי הארצות לרע כשתייר המעשה צידם והחזיקו בקסם ודחו את הצורא מילכריו אשר צראו מלכו וישורון לעוז וצחרו צבוע עלה צידם הקשר והמעשה ופירשוהו על צוריו והמליכו יולר על יוריו. וגם הוא ה"י בעזרם וגילה להם קודו קוד י"י ליראיו כי לא יעשה י"י אלקים דבר כ"א גילה קודו אל עצדיו הנביאים ועליהם כאמר אלה לחיי עולם :

ד' רוחות שכל' ומרצע רוחות צואי הרוח וכן אהה מולא ד' רוחות מד' מוטציעות צין מזרח ומערב ודרום כהן אולר הכפור לכן הרוח עולה נגס מלא ענן וסלב צין לפני ומערב כהן אולר נככים לכן הרוח היולא משם ומעלה גשמים צין לפני ומזרח כהן אולר אש. לכן הרוח חלא נשם ומייצגה כל רעוב וכן כל דבר ודבר אשר אמר הקורקצן *הם וישעו הקנה מן הושעו יכנס המאכל ומן הקנה המששה אל הכרם והקיצה צאים אל הקיצה והכבד והריאה כועלת הנחת העשה והכבד הנחת המאכל המורה והלב נומתינן חוס הכבד וקור הריאה. ולוי המורה נשיק הכבד את הרוח. ולולי הלצ צינה הריאה את הכבד יורדים אל הטחול. וטחול מפריד צין המאכל והמשהה המאכל לכרם והמשהה לקיצה הנחת המאכל כיטל לקרצ והלב והכבד כועלין ומקלחו ועושין אותו דם ומשחין את הגידין ומכליות והטחול כועלין ומקלח ומשיצין אל חוליות הסדרה ואל כל העלמות נעשו לחלב צקרצ ולמוח צעלמות. ולכן אמר עשאן כמין מלחמה זה לעומת זה. לועלים כמו לועטים ויאריתו כועלים הכליות לעלה ולשינה ידים ליעול ולמעשה רגלים לעמוד ולרוץ לכן אמר אלו הג' אחד אחד הכבד והריאה מכריע. והמורה מכריע: ו' חולקין ג' על ג' וא' מכריע צ' אזכים צ' עיכים צ' חוטמין חולקין שואל וימין והפה מכריע. ג' אהצים טח"ק (אויצים) לטע"ד. ג' אוצים טצ"ג לטע"ד. ג' מחיים סע"ד לטצ"ג. ג' מחיים סע"ד לטח"ק. אלו לענין המזלות. אצל בעל הקשר לא אמר אלה המורות. ואשר אמר כ"צ חפלים וגוף אחד כ"צ אותיות שהם היצה אחת כשלידפן והמים וכן העולם גוף וכי"צ דברים כן ג' וז' וי"צ הם שמים ואויר ומים וז' כוכבים וי"צ מזלות וכן השנה גוף אחד וג' קור וחוס ורויה וז' ימי השבוע וי"צ חדשים. וכן האדם גוף אחד וג' ראש וגויה וצטן ז' פערים י"צ מחשיגים. ואשר אמר כללו של דבר מקלח אלו ממטרפין עם אלו ואלו עם אלו. ואלו המורה אלו ואלו כנגד אלו ואם אין אלו אין אלו. וכולן ארוקין זה צינה צלתי ובגלגל ולב גם כל חפץ זה לעומת זה צרא האלקים טוב לעומת רע טוב מנוצ. ורע מרע. טוב ומחין רע ורע ומחין טוב. טובה גבוהה לעושים. ורעה גבוהה לרעים. רע כי כל העולם מנהגו לב' חלקים לעוז ולרע וכן הוא מחולק עדי עד לכל הצריות ולכל חפץ. כי מעשה על אחד מוג' דרכים על הרא"י ועל השמויעה ועל השפיסה. והעולם עליהם מוסל כוהג כי כל דבר ודבר או חפץ או כראית או כשומעת או נחפסת. ים שנראית ואינה נחפסת וים שנחפסת ואינה כראית. כראית ואינה נחפסת האור והצרק והחושך וכיולא צהם. הרוח לבדה נחפסת וכשומעת ולא כראית והכפס וכל מעשי

העוסק צספר יצירה ים לו לטאר עלמו ללבוש צגדים לציינים ואין לו לאדם לעסוק יחודי כ"א צ' או ג' דכתיב ואת הכפס אשר עשו צחרן וכתיב טובים השכים מן האחד וכתיב לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו לכך המחיל צ' צראשית צרא. ויש לו ליקח קרקע צחולה צמקוס הרים שלא חפר זה אדם שם. ויגבל העפר צמים חיים ויעשה גולם אחד ויתחיל לבגלל צאלפא ציתוח של רכ"א פערים כל אצר לצד כל אצר שכת"צ צאו"ת צספר יצירה כנגדו ויתגלגלו צהחללה א"צ ואח"כ יגלגל צהצרת א א א א א א א ולעולם אה השם עעשה א וכל הא"צ ואח"כ א' ואח"כ א' ואח"כ א' ואח"כ א' וכן א"י וכן א"ה כולו ואח"כ יעליך צ' וכן ג' וכל אצר צאות סכועד צו והכל יעסוק צעשרה: אלו רכ"א פערים הם. שיטה [א'] אינו מדלג כלום. אצל שיטה סבי' מדלג אהת אחת צין כל איה ואהת. שיטה שליטית צ' אהתיות. שיטה רביעית מדלג ג' אהתיות וכן כולם עד א"ל. ואח"כ מתחיל א"ע וכו' ונחפסך הכל להיפוך כן הולך השער ומסיימות השיעות צהשריק וגו' :

אז לו חודפה של גנור כצקוקי
 אש זס מה קנה פע
 אע עצ פיגלכד קלהרמו שמוחמח
 אש כה שם עוג קמו
 אל מה גריסה השלו צקנע דשעכו
 אק סכו גש שמועה
 אר שכתה השם לטל עוג הקע מי"ד
 אש

אז גר הו זה עי כלמנכסעפןקרשת
 אז עכ ומס פק ס
 אז זי מע קה גועלסלכצהככפער
 אז שטק זס הק גמו
 אז עוז פש גז כקק
 אז כע שדענקצולפת היקר גחולל
 אז מוק גטס שחכס
 אז סה זכ שומר הלך דכץ גיק צטע
 אז גס המו קט שס
 * איה כל הענין הזה משובס ול"ע לחקרו .

אל

וג תקע ויזדארפנכמהצטלם לט
 וד צחר לע נליח
 וה דג צא חשרקלפעם כמולך יעמוז
 זח טייכלמכעפלקרשה אצ גד הו
 זע כו ספק שאגה
 זי מועקה גוטלסלפצח כנ פר אד
 זכ סק אהטו מפ טג
 זל פח היסרגחזאל וכעשד טנקצ
 זנו קג טס פה כפא
 זכ טיייר הלקדכגיפ צעע אחסת
 זס א טפג כק הוטש
 זע גלש חפרדומהטלכאיך וס צכר
 זפ הס גמאז כשטק

זין

זק טשכ אונג סהפ
 זר כצוקי אכה לטות מודפח שלגע
 זש מיה כקגפטיא ס
 זח סמא עטנפיג לכר קלהרמוטכ
 זא פכה פקטו גקו
 זב קנטו דשעכורלמח גרסיה חפל
 זג שפומטה חקכ
 זד ארפכ כחהצטלם לטווג תקעמזי
 זה גאש קפס מוכט
 זז הדג צא חשרק לטעסמולדיעמוז

חטו יכלומכעפלקרשהא צגדהחז
 חי ל נעלרת צדו
 חכ כפר אדזי מועקה גוטלסלפצח
 חל טיייר ויכלתד
 חנו לא וכעשד טנקצולפת היסרג
 חכ ר דיעת ולנצ
 חס חז נס ווער הלך דכזגיפצטעאל
 חע צילד לרונת
 חפ דגה טלהנאיךקצכרזע גלש
 חל ו עד כבלתי

חק

חר יחל צכ דע ול
 חס לג עזר כצוקי אכהלמטה מודפ
 חח כור לד ליצע
 חא עטנ פיג לכרקלהרמוז שמוחס
 חב ללות עירר כ
 חג רסיה חפלז צקנטו דשעכורלמח
 חד תלכיו צרעל
 חה צטלם לטווג תקע ויזד ארפכ
 חו ד צחר לענלי
 חז והדג צא חשרק לטעסמולדיעמוז

טו כלומכעפלקרשהא צגדהחח
 טכ ווס פק שא גה ז
 טל קלפצח חכנפר אדזי מועקה גו
 טו פשגזכקאה
 טכ קצ זלפת היסר גח ואלאוכעשד
 טס פה כפאז ווקג
 טע אחס חזנס ווערהלקדכזגיפצ
 טפ

דכ צלחי רח לו עד

רם

דע ולחריה לנכ
 דפ חשג עזר כצוקי אכה לטותס
 דל יצ עה חנורל
 דק להרמוז שמה סמא עטנ צפיגלכ
 דר נח צללות עי
 דש עכורלמח גרסיה חפלז צקנטו
 דה לכיו צרע לח
 דא רפכ כחה צטלם לטווג תקע ויז
 דצ ח רלע כליחו
 דג צא חשרקלפעס כמולך יעמוז
 דו זח עי כל ווס קע פל קר שח
 דז טכ ווס פק שאג
 דח כנפר אדזי מועקה גוטלס לטצ
 דט מופש גז כקאח
 די קר גח מאלא וכעשדטנקצולפת
 דכ פא זומק גטקס
 דל קדכז גיפ צעעאחס חזנסווער
 דמוטקס אטפ גכק
 דכ איקוסצכרזעגלש חפ דומה טן
 דס גמאז כס טק זפ

רע

דפ זק טס כח מוג ס
 דח עה מודפח שלג עזר כצוקי קיחכ
 דק כג פטו אס זש מ
 דר מוטס חזח סמאעטנפיגלכדקל
 דש קטו גקמוז אשכ
 דחפלז צקנטו דשעכורלמח גרסי
 דח קק כז גש פומט
 דצ צטלם לטווג תקעוויזד ארפכ כח
 דג א טק פקמו כח
 דד גצא חשרק לטעסמולך יעמוז

חטו יכלומכעפלקרשהא צג דה
 וח יל נעלרת צד
 וטו לטלם צחח כנפר אדזי מועקהג
 וי נלח דחל ערצ
 וכ עט דע נקצולפת היסרגחזאלא
 ול לנצ כרדי עת
 וזו רחלק דכז גיפ צעעאחס חזנס
 וז חמע צילד לר
 וס צכר זע גלש חפרדומהטלכאיך
 וע ד כבלתי רחל

רפ

ול חריה לנכדע
 וק יאכה לטות מודפח שלגעזוככצ
 ור לד ליצע חחח
 וש חח סמאעטנפיגלכד קלה רמו
 וז עיר רנח צלל
 וז למח גרסיה חפלז צקנטו דשעכ
 וצ רעל חדת לכי

אש קפס מוכט זחג
 אש חשרק לטעס כמולך יעמוז והדג
 צג דה וזחטיכלו כסעפ לקרש חח
 צד וחיל נעלרת
 צה חכנפראדזי מועקה גוטלס לט
 צו יכלח דח לער
 צז לפח היסר רנח מאלא וכעש דטנק
 צח כר דיע חנול
 צט עא חסתזכס ווער הלך דכז גיפ
 צי לר וכה חע
 צכ רז ע גלש חפ דמו הטןחאיךקוס
 צל הי רח לו עד כ

רמ

צכ דע ולא ריחל
 צס וקיא חהלט חמדפ חשלגעזוכ
 צע חחנור לדלי
 צפ יג לכדקלה רמוז שמה סמא עט
 צל לוח עי דר נח
 צק כנדשעכו אל ווח גרסיהחפלז
 צר על חדת לכיו
 צש לטלעווג תקע ויזד ארפ כחה
 צה רל ע כ ל י ח ו ד
 צח חש רק לטעס כמולך יעמוז וה דג
 גד הו זח עי כלומכעפלקרשהא צג
 גה זע כו ספ קט א
 גו טלסלם שמהחכ כפראדזי מועקה
 גז כס קא ח טו מופש
 גח מאלא וכעשדטנקצ זלפת היסר
 גט ססה כפא זומק
 גי פצטע אחס חזנסווער הלך דכז
 גכ קהמו שזס אטפ
 גל שחפ דומה טלהנאיךקוס צכר זע
 גזו אכשטק זפ סק

רנ

גס הפז קטו טכ חמו
 גע זר כצ קיאכהלמטהמודפחשל
 גפ טאס זטמו חקכ
 גז כר קל חר מוטסזחסמאעטנפי
 גח מו אש כה סק ט
 גר סיה חפלז צקנטו דשעכורלמח
 גש פמו עיה אק סכ ז
 גח קע ויזדארפכ כחה צטלם לטו
 גח טק פקמו כט זח
 גצ אחשרק לטעסמולך יעמוז והד

דה ח חטו יכלומכעפלקרשהא צג
 דו חי לל על רח צ
 דז יועקה גוטלס לט צהחכנפר א
 דח לערצ ויכלח
 דט קצ זלפת היסר גח מאלא וכעש
 די עתו ללכ חכר
 דכ לגיפ צעע אחסחזנסווער הלך
 דל רונת חע ציל
 דמו חולח חאיךקוס צכר זע גלש חפ

עפ ג כק המש זסא
טל ה נא'יקוס זכרו עגלסחפדומח
עקזפה סג ווא כס

טר

עט כה ווג סה פזק
נה ודפח שלג עזר כצקוקי אנהל
עא קז שמה קכב פ
עצ פיגן כדקל הרמושכזה סחאע
עג קוח אפכה סס
עד שעכו אלמח גרסייה הפלו זקכ
עה א קכב זג ספמו
עו ג חקע ויזר ארפככהה זסלסל
עז ה גא סקפ סנוכ
עח ז והדג זא חשרק לפעם נולד'י

יכ למנכעפל קרשת אצגדהו זחע
יל כעלרה צדוח
יע עקה גועלס לסצחה ככפר אדז
יג לת דחל ערצו
יד רג חונלח וכעשד ענקצ זלפחה
יע חול זכח כרד
יפ זעע אסח חזנש וורהלק דכלג
יגל לרוכה חעצ
יק וס זכרזעגל שחפ דומה טל הנח
ירח לו עד ככלח

יש

יחל זכד עולחר
יח נה לטה ודפח שלג עזר כצקוק
יצ עח חכור לרל
יג לכד קלה רמו שזחה סחא עעצפ
יד רכה זל לו חע
יס הפלו זקנע דשעכו אלמח גרס
יו צר על חדה לכ
יז ד ארפככהה זסלסל לטווג חקעו
יחוד צחר לעכל
יע חז והדג זא חשרק לפעם נולד'

כל ווג סע פל קר שח אצגדהו חטוי
כז ספק שאג הזע
ככ פרח דזימעקה גיטלסל לשצ הח
כס קאהנומשגז
כע שד ענקצ זלפח היקר גח ואלאו
כפ א זונק געס סה
כל גיפ זעעאסח חזנש וורה לקד
כק ה מושזס אע פג
כרו עגלסחפדומח ען הנא'יק וסצ
כשעק זפה סגויא

כת

כח ווגס הפזק עט
כצ סוקיא כה לטה ודפח שלגער
כג פע אסז שמהק
כד קל הרמוש כחז סחא עעצ פיגן

כה ססטנגק וז אפ
כו אלמח גרסייה הפלו זקנעד שע
כז ג שפומיה חקס
כח הצסלסל לטויגה קענוזד ארפכ
כע זס גא סק פס ו
כי טחו והדג זא חשרקלפעס נול

לז כסעפלקרשתח זג דח חטויכ
לכ עלרה צדוחי
לק לס זחה ככפר אדזי מעקה גוע
לע רצ ויכלח דח
לפ היקר גח ואלח וכעשדנונקצז
לל זח כרדי עחו
לק דכץ גיפ זעע אסחסחזנסו וורה
לר וכה חע זילד
לס חק דומהטלה נא'יק וסצכר זעג
לח יר חלו עד ככ

לא

לב כד עו לחריח
לג עזרכצו קיא כהלטה ודפחש
לד ליצעהחכור
לה רמו שזחה סחא עעצפיג לכדק
לו חעיירכה זל
לז זקנע דשעכ ואלמח גרסייהספ
לח דה לכיוצרע
לע וגחקע ויז דארפככה הצסלסל
לי חודצח רלענ
לכ יעחו והדג זא חשרק לפעקנו

ווג כעעפלקרשתח אצ גדהוח טיכל
ווג סק שאגהזעכ
ווע קה גוטל סלצעהחככ פראדזי
וופ סגזכסקאהט
וול א וכעשד ענקצזלפ היקר גח
ווק געטשסחכפאלו
וור הלך דכץ גיפזעע אסחסחז נשו
ווש זכאטעפבקה
ווח טלחנא'יק וסצכ רזעגל שחפד
ווא כשעקזשסב

מב

ווג סהפזקעשכא
ווד פחשלג עזרכצ סוקיא כהלטה
וזה ככגפטואסז
ויו שזחהסח אעע צפיגל כדקלהר
וזה אפכהססטנגק
ווח גרסיי הפלו זקנעד שעכואל
ווע האקסכזגשפ
ווי זדארפכ כההצסלסל לטווג חקע
ווכ עזיהגאשקפס
וול כיעחוזהדג זא חשרק לפעסכ

כס עפלקרשתח אצגדהו חטוי כל ו
כע לרה צד וחיל
כפ ראדזימעקה גיטלסל לשצ הח כ

כל חד חל ערצוי
כק זלפח היקר גחונלחו כעשדע
כר דיעחולכזכ
כס וורהלק דכץגי פצנע אסחסחז
כח חעצילדרו
כא יקוסכרזעגלסחפדומהטלה
כז לחיירחלועד

נג

כד עו לחריחלכ
כה לטומרפ חשלג עזרכצ סוקיא
כו רלדליצעהח
כז חסח אעעצפי גלכדקל הרמוש
כח זללו חעידר
כע דשעכו אלמח גרסייהספ לזכק
כי וצרעלחדחל
ככ חהצסלסלעו בתקעו יזדארפ
כל יחודצחלע
כז לך יעחו והדג זא חשרקלפעס

כע פלקרשתח אצגדהו זחטיכל ווג
כפ קשאהזעכוכ
כק סצעהחככ פראדזי מעקה גוטל
כק אס טופשזכ
כר גחונלחו כעשדנונק צלפ חסי
כס חכפאלו חקנע
כח זנסו וורהלק דכלגיפ זעעאח
כא טפסכקהסחז
כב כרזעגל שחפד ומהטלה נא'יקו
כג מאכשטקזפה

נד

כה סוקטשכאוג
כו קיא כהלטה ודפחשלג עזרכצ
כז שמה קכגפחא
כח א עעצפיגלכד קלהרע וסחח
כע גקומואשכיהש
כז הפלו זקנעדש עכוא למחר
ככ זגשפומיהסחק
כל עוגחק עמיזדח רפככהה זל
כז כעזיהגאשקפ
ככ מלכיעחו והדג זאחשרק לפע

עפלקרשתח אצגדהו חטוי כל ווגס
על רחצדוחילכ
עק חגוטלסל סצעהחככ פרא דזיו
ער צויכלחדחל
עש דענקצזלפח היקר גח ואלאו כ
עה וללכחכרדי
עח חסחזנסוורה לקד כלגי פצנע
עצ ילדרוכחח
עג לשחפדומח טלחנא'יק וסצ כרו
עד כלחירחלו

נה

עו לחריחלככד

עז רכב סוקי חכ הלטחמודפחטלב
 עה חכור לר"י
 עט זפ'גלכדקלהרמו טחה קח ח
 עי דרנחצללות
 עכ ואלמוח גרסייה פלו זקנטדס
 על חדהלכיוצר
 עז יודארפככ חצטל קלטו גחק
 עכ ליחודצחרל
 עס כמלכיעחזוח דגזח חשרק לפ

פלקרטה חגדהו זחטי כלמו סע
 פק טח גהטוכוס
 פר חרזי מעקה גוטלסלשז החכ
 פט גזכקח הטנו
 פח ה'סרנח מלח וכעטר נוכבזל
 פח זמק בעטסתכ
 פז טעח חסחזכס ומרהלק דכלגי
 פג כקחמזסחט
 פד ומחטל הנחיקו סככרזע גלטה
 פה סגומאכטוקו

פו

פו קטטכח ונגסה
 פח שלגעזרכב סוקיא נהלט חודר
 פט חסזמחכב
 פי גלכדקל הרמוט כוחסחח עטז
 פכ השסטנגומוח
 פל זקנטו דטעכוח לוחג רסייה
 פז טחאקסחגס
 פג כחצטלס לטווגח קע מיזדאר
 פס ומכחגהא טק
 פע סמולכי טחזוחדגזח חשרק ל

לק רסחאז גדהחטי כל ומקטעפ
 לרה צדוחילנע
 לס זחככפר חרזי מעקה גוטלס
 לה דחלערצויי
 לא וכעטרע נקצזלפת ה'סרנח מ
 לב חכרדיעחול
 לב יפזטעחחסת זכסומרה לק דכ
 לד לרוכהחטי
 לה נחיקוסככר זעגל טחפד ומחט
 לו ערכצלחירח

צו

לח ריחלצנדעו
 לט חודפה שלגעזר ככסוקיא נה
 לי זעחחכו רלד
 לב דקלהרמו טחוח סחח עטזפיג
 לו ותעיידרנחז
 לו חגרסי חפלו זקנטדס עכוח
 לכ יוצרעלחדח
 לכ לטווגחק עמיזרח רפככח חצט
 לע כליחודצחר
 לפ עכמו לכיעוח וחדגזח חשרק
 קר טח חגדהו זחטי כלמוכעפל

קס חגהזסכוכספ
 קח גוטל סלשזח חככפר חרזימע
 קח הטומפסגזכס
 קצ זלפת היקר גחמלח כעטרעכ
 קג ע קטה כפח זמ
 קד כן גיפזטע חסחזכסומר הל
 קה ומס זס חט פג כ
 קו סככר זעגלס חפ דומחטלחכאי
 קז פח סגומא כטע

קה

קט טכחמו גסה פז
 קי חכה לטה ומדפחשלגעזר זככו
 קכ ג פע חס זמחה
 קל הרמוט כוחסחחעטז פיג לבד
 קמ זאפכה טס עג
 קנ ע דס עכו חלמוחגרסייהחפלוז
 קס כ זג טפומחח
 קע מיזדארפככחה זטלס לטווגח
 קפ ס ומכע זחג חס
 קל פעסמולכיעוח וחדג זח חשר

רס חאזגדהחטיכלמוכעפלס
 רח צדוחיל נעל
 רח ד'זימעקחגוטלסלשזחככפ
 רצ וינלח דחלע
 רג ח מלח וכעטרענוקצזלפת היס
 רד יעה ולל זכח
 רה לק דכל גיפזטעחחס חזכסומ
 רו כחח עזי לרל
 רז עגלס חפ דומחטלחכאיקוס זכ
 רח לו עד כצלחי

רש

רי ח לב כדע ולח
 רכ זכסוקי חנהלטהמודפח שלגעז
 רל ד ליצע חחכו
 רמ ומ כוחסחחעטז פיגלכד קלה
 רכ ח צללות עיד
 רס יח חפלו זקנטדסעכו חלמוחג
 רע ל חדה לכויו
 רפ כ כחצטלס לטווגחקעמיז דח
 רל ע כליחוד כח
 רק לפעס כמולך יעחזוחדגזח חש

סח חגדהחטיכלמוכעפלס
 טח גה זע כמקספ
 טז חכככפר חרזי מעקה גוטל סל
 טג ז כקס חהטופ
 טד ע נקצ זלפת היקרנחמולחוכע
 טה כפחו ומקנטס
 טו מר הלקרדכלגיפזטע חחס חזכ
 טז סח טפג כקחמו
 טח פ דומח טלה נחיק וסככר זעגל
 טק זפה סגומאכ

ט

טו

טכ ח ומגס חפזקע
 טל געזר ככסוקי חנהלטה מודפח
 טמ ח קכג פמח סז
 טכ זחסחחעטזפיג לבד קלה רמו
 טס עג קוח חפכה
 טע כו חלמוחגרסייה חפלו זקנטד
 טפ ומחטלחכאי קס כזג
 טל סלעגומחקע מיזדארפככחה
 טק פס ומכע זחג
 טר קלכעס כמולכיעוח וחדג זחח

חא חגדהחטיכלמוכעפלס
 חז דוח יל נעלר
 חג וטלס לטצה ככפר חרזימעק
 חד חל ערצ וינל
 חה יקר גחמלח וכעטרענוקצ זלפ
 חו ללכ חכרדיע
 חז כס ומרהלקדכלגיפ זעט חחס
 חח ע צילד לרוכ
 חט לה נחיק וסככרזעגל טרפחמו
 חי רח לו עד כצל

תב

חל ז כדעו לחרי
 חו ד פחשלגעזרככסוקי חנה לט
 חכ ור לר"י זעח
 חס ח חעטזפילגלכדקלה רמו טח
 חע ידר נח צללו
 חפ לו זקנטו דס עכו חלמוחגרסייה
 חל כי זצדע לחד
 חקע מיזדארפככחה זטלס לטווג
 חר לע כליחוד ז
 חס רק לפעס כמולך יעחזוחדגזח

חרי כ"ח סעריס חלפח ציחוח
 חרות :

הפוך חוחיות חל"ף חפ"ל לפ"ח
 חל"פ פאל פלח : בית זחי
 יצה יחז חזי חזי : גימל גילס
 גמיל גמלי גליס גלמי יגמל ילבס
 ימלג יוגל יגלמו ילמו וכי וכן דלח
 וכן חח וכל חחוחיות. חמילוחיס
 וחלירופיס ידועיס. וקלרתי זעכחז
 עד תו ות

חיק	חלץ	חיץ
זכר	זפף	זכף
גלס	גען	גלן
דומח	דקס	דומס
הנך	הנך	הנך
וקס	ומח	וקח
זען	זלס	זעס
חפף	חכר	חפר
טלץ	טיק	טלס

דח הו ח זח חטו טי יכ כל לנו וזכ כס קטע עט
פל לך קר רט טח חח אצ צב
דו הו וח זט חי טכ יל כוו לכ וזס כע ספ על
פק לר קט רח טח חצ חג
דז הח וט זי חכ טל יט ככ לכ ווע כפ סל עק
פר לט קח רח טצ חב
דח הטו וי זכ חל טוו יכ כס לע חפ כל סק ער
פט לח קח רצ טג
דטו הי וכ זל חוו טוכ יס כע לפ מול כק סר עט
פה לח קב רג
די הכ ול זוו חכ טס יע כפ לל וזק כר קטע עח
פח לצ קב
דכ הל ווו זכ חס טע יפ כן לק מר כט סח עח
טב לב
דל חוו וכ זס חע טפ יל כק לר מוט כח סח עב
טג
דזו חכ וס זע חפ טל יק כר לט מוח נח סב עג
דכ הס ופ זפ חל טוק יר כט לח מוח כצ סב
דס הע ופ זל חק ער יס כח לח וצ כג
דע הפ ול זק חר טט יח כח לצ מו
דפ הל וק זר חט טח יח כצ לב
דל סק ור זט חח עח יכ כג
דק סר וט זח חח טצ יג
דר סט וח זח חצ טג
דט סח וח זצ חג
דח סח וצ זג
דז סב
דח סג

דח הו ח זח חטו טי יכ כל לנו וזכ כס קטע עט
פל לך קר רט טח חח אצ צב
דו הו וח זט חי טכ יל כוו לכ וזס כע ספ על
פק לר קט רח טח חצ חג
דז הח וט זי חכ טל יט ככ לכ ווע כפ סל עק
פר לט קח רח טצ חב
דח הטו וי זכ חל טוו יכ כס לע חפ כל סק ער
פט לח קח רצ טג
דטו הי וכ זל חוו טוכ יס כע לפ מול כק סר עט
פה לח קב רג
די הכ ול זוו חכ טס יע כפ לל וזק כר קטע עח
פח לצ קב
דכ הל ווו זכ חס טע יפ כן לק מר כט סח עח
טב לב
דל חוו וכ זס חע טפ יל כק לר מוט כח סח עב
טג
דזו חכ וס זע חפ טל יק כר לט מוח נח סב עג
דכ הס ופ זפ חל טוק יר כט לח מוח כצ סב
דס הע ופ זל חק ער יס כח לח וצ כג
דע הפ ול זק חר טט יח כח לצ מו
דפ הל וק זר חט טח יח כצ לב
דל סק ור זט חח עח יכ כג
דק סר וט זח חח טצ יג
דר סט וח זח חצ טג
דט סח וח זצ חג
דח סח וצ זג
דז סב
דח סג

דח הו ח זח חטו טי יכ כל לנו וזכ כס קטע עט
פל לך קר רט טח חח אצ צב
דו הו וח זט חי טכ יל כוו לכ וזס כע ספ על
פק לר קט רח טח חצ חג
דז הח וט זי חכ טל יט ככ לכ ווע כפ סל עק
פר לט קח רח טצ חב
דח הטו וי זכ חל טוו יכ כס לע חפ כל סק ער
פט לח קח רצ טג
דטו הי וכ זל חוו טוכ יס כע לפ מול כק סר עט
פה לח קב רג
די הכ ול זוו חכ טס יע כפ לל וזק כר קטע עח
פח לצ קב
דכ הל ווו זכ חס טע יפ כן לק מר כט סח עח
טב לב
דל חוו וכ זס חע טפ יל כק לר מוט כח סח עב
טג
דזו חכ וס זע חפ טל יק כר לט מוח נח סב עג
דכ הס ופ זפ חל טוק יר כט לח מוח כצ סב
דס הע ופ זל חק ער יס כח לח וצ כג
דע הפ ול זק חר טט יח כח לצ מו
דפ הל וק זר חט טח יח כצ לב
דל סק ור זט חח עח יכ כג
דק סר וט זח חח טצ יג
דר סט וח זח חצ טג
דט סח וח זצ חג
דח סח וצ זג
דז סב
דח סג

דח הו ח זח חטו טי יכ כל לנו וזכ כס קטע עט
פל לך קר רט טח חח אצ צב
דו הו וח זט חי טכ יל כוו לכ וזס כע ספ על
פק לר קט רח טח חצ חג
דז הח וט זי חכ טל יט ככ לכ ווע כפ סל עק
פר לט קח רח טצ חב
דח הטו וי זכ חל טוו יכ כס לע חפ כל סק ער
פט לח קח רצ טג
דטו הי וכ זל חוו טוכ יס כע לפ מול כק סר עט
פה לח קב רג
די הכ ול זוו חכ טס יע כפ לל וזק כר קטע עח
פח לצ קב
דכ הל ווו זכ חס טע יפ כן לק מר כט סח עח
טב לב
דל חוו וכ זס חע טפ יל כק לר מוט כח סח עב
טג
דזו חכ וס זע חפ טל יק כר לט מוח נח סב עג
דכ הס ופ זפ חל טוק יר כט לח מוח כצ סב
דס הע ופ זל חק ער יס כח לח וצ כג
דע הפ ול זק חר טט יח כח לצ מו
דפ הל וק זר חט טח יח כצ לב
דל סק ור זט חח עח יכ כג
דק סר וט זח חח טצ יג
דר סט וח זח חצ טג
דט סח וח זצ חג
דח סח וצ זג
דז סב
דח סג

זו כלום חקרין ימלא והטולד זו חקר דיעה .
 ג' לרק לדרך ולארום אשה . והטולד זה חכס
 י"ה וסורגין אוחו . ד' מאדים לרפואה יפה והטולד
 זה אצור יאצד . ה' חמה לכל דבר יפה והטולד
 זה חכס וספל רוח . ו' נוגה לכל דבר יפה
 והטולד זה קשה הוא ורע . ז' כוכב למכור ולקנות
 וסוחפות טוב . ח' לזכה צטיילה היא והטולד זה
 ירא סמים וספל רוח ועני . ט' סצחי צטיילה היא
 והטולד זה אדם גדול ועסיר י"ה ו' לרק למקח
 וממכר יפה והטולד מאכסי ציחו י"ה . י"א מאדים
 צטיילה היא והטולד זה רופא אומן וצקי י"ה .
 י"ב חמה לציח ולכנס ולמקח וממכר יפה והטולד
 זה צינקוחו ימות :

ליל ג' טעה א' נוגה להכניס לחופה יפה והטולד
 צעיר יאחוז אוחו . ז' כוכב חתן לקרצ
 אלל אשה יפה והטולד מחריב רבים י"ה ומציה
 לציח לילך יפה . ג' לזכה חתן אלל כלה יפה
 והטולד זה אלמנה יקח ד' סצחי צטיילה היא
 והטולד זה מלליח י"ה וגכז . ה' לרק לדרך יפה
 והטוב יאצד והטולד צעל *אלמנה ו' מאדים צטיילה
 והטולד זה עני י"ה ז' חמה צטיילה היא והטולד
 זה איס קשה ורע מעללים י"ה . ח' נוגה צטיילה
 היא והטולד זה צטנן י"ה וצינקוחו ימות . ט'
 כוכב לדרך יפה ימלא טוב ויחזור לציחו והטולד
 זה מתפרנס י' לזכה לכל דבר יפה והטולד לדרך
 יחזור לשלום לציחו . י"א סצחי לכל דבר טוב
 והטולד חכס וחסיד . י"ב לרק לכל דבר טוב והטולד
 זה חכס וחסיד י"ה :

יום ג' טעה א' מאדים לרופא יפה *כלכו . והטולד
 זה יסול בסכול רוח . ז' חמה צטיילה היא
 והטולד זה *יעע זכח י"ה . ג' נוגה למקח וממכר
 יפה והטולד זו גבור י"ה . ד' כוכב לקנות עבדי
 וספחות וצחמות (י"ה) יפה לדרך רע והטולד זה
 יציו מועטין . ה' לזכה צטיילה היא והטולד זה
 צינקוחו ימות ו' סצחי צטיילה היא והטולד זה
 צטנן י"ה ז' לרק צטיילה היא והטולד זה עני
 י"ה . ח' מאדים צטיילה הוא והטולד זה צעל מוס
 י"ה . ט' חמה כן הוא . י' נוגה יפה לכל דבר
 והטולד זה רופא מלכים י"ה . י"א כוכב צטיילה
 היא והטולד זה לא צעל טוב ולא צעל רע .
 י"ב לזכה צטיילה היא והטולד זה גכז ומלליח :
 ליל ד' טעה א' סצחי הטולד צדק לא ילליח
 והטולד צינקוחו ימות . ז' לרק לכל דבר
 יפה והטולד זה מפרנס אחרים . ג' מאדים אלל
 אשה לא חקרצ והטולד זה יקצר צקצר אצוחיו .
 ד' חמה צטיילה היא והטולד צעל מוס י"ה .
 ה' נוגה לסוחפות יפה והטולד צעל אמונה ועניו
 י"ה . ח' סצחי צטיילה היא והטולד זה צינקוחו
 ימות י"א חמה צטיילה היא והטולד יסרג י"ב נוגה
 לדרך קשה והטולד זה יפה מראה י"ה :

יום ד' טעה א' כוכב למקח ולממכר ולסוחפות
 יפה והטולד זה חכס ופקח י"ה . ז' לזכה
 קנה ואל תמכור והטולד עני י"ה . ג' סצחי
 צטיילה היא והטולד חכס י"ה לא יקום צחכמותו .
 ד' לרק לכל דבר יפה והטולד צעל אמונה וחכמה
 יוסיף לו . ה' מאדים לכל דבר רע והטולד זו
 מכסף ו' חמה אלל אדם גדול לקרצ יפה ז' נוגה
 לכל דבר יפה . והטולד זה לעקח וממכר יפה .
 * חלי ל"ל אמונה

וללמד טיטוקת ואמונות יפה . ח' כוכב למקח
 וממכר יפה . והטולד צעל ככסים י"ה . ט' לזכה
 צטיילה היא והטולד צעל יסורין י"ה . י' סצחי
 טעה *מעל הוא הטולד צינקוחו ימות י"א לרוק
 לדרך ולצנין יפה והטולד יפה תואר י"ה . י"ב
 מאדים לכל דבר קשה והטולד סורג כשפות י"ה :
 ליל ה' טעה א' חמה [כמחק ז' חמה וכמדומה
 לילך למדבר] הטולד מעט טוב י"ה

פרכסו . ז' נוגה לכל דבר יפה והטולד זה
 רופא מלכים י"ה . ג' כוכב לכל דבר יפה והטולד
 חכס גדול י"ה וליך אלל אדם גדול או אלל סמלך
 לא יאנה מוס . ד' לזכה לכל דבר יפה והטולד
 י"ה לראש . ה' סצחי כל מה טיעשה צקצר יגלה
 לכל [כמחק ז' חמה] ו' לרק לכל דבר טוב
 והטולד רצ י"ה . ז' מאדים הגוכז יאפס והטולד
 לייד י"ה . ח' חמה היא צטיילה והטולד [צח] [צח]
 מוס יקח . ט' נוגה דבר [כח"א] יפה ולישא אשה
 והטולד צעל [כח"א] י"ה י' כוכב לדרך יפה
 ולהלך אלל אדם גדול והטולד עני וחסיד י"ה .

י"א לזכה צטיילה היא . י"ב סצחי לזנין [כח"א]
 ולמקח וממכר יפה והטולד ילמד אומני וחכמה הרבה :
 יום ו' טעה א' לרק לדרך יפה ולכל דבר והטולד
 דיין י"ה . ז' מאדים לרפואה יפה
 והטולד שופך דמים י"ה . ג' חמה סחורה צחוק
 סעיר יפה והטולד חסיד י"ה . ד' נוגה לבוא
 אלל אדם גדול ולדרך יפה והטולד חסיד צדינו
 י"ה . ה' כוכב צטיילה היא . והטולד לא י"ה צעל
 נפש . ו' לזכה לכל דבר יפה והטולד זה צקי
 וחכס י"ה וצעל יסורין . ז' סצחי לדרך יפה
 והטולד מהלך צדרכים י"ה . ח' לרק לדרך יפה
 והטולד כזן י"ה . ט' מאדים לכל דבר קשה
 והטולד טבח או אומן י"ה . י' חמה לדרך ולכל
 דבר קשה והטולד חלם צגופו י"ה . י"א נוגה
 לכל דבר יפה והטולד זכאי צדינו י"ה י"ב כוכב
 לדרך ולסחורה ולצוא צדין [מסר חיצה] והטולד
 עסיר י"ה :

ליל ו' טעה א' לזכה לכל דבר יפה והטולד זו
 צעל אמונה ועני י"ה . ז' סצחי צטיילה
 היא והטולד לא חכס ולא עסיר . ג' לרק לכל
 דבר יפה והטולד גכז י"ה ומלליח ולא יחזוה ד'
 מאדים לכל דבר קשה . והטולד שופך דמים י"ה
 ה' חמה לגכז קשה וכל גכז יאפס , ו' נוגה
 לכל דבר יפה ולמקח וממכר ולקרצ אלל אשה
 והטולד כואף חריץ י"ה . ז' כוכב לגניצה יפה
 והטוב יאצד והטולד גכז י"ה . ח' לזכה צטיילה
 היא והטולד זה צינקוחו ימות . ט' סצחי לדרך
 ולצוא צדין יפה והטולד צטנן י"ה . י' לרק למקח
 וממכר והטולד זרי ופקח י"ה . י"א מאדים צעלה
 והטולד צעל מוס י"ה . י"ב חמה לכל דבר יפה
 והטולד לא י"ה זו מוס :

יום ו' טעה א' נוגה לכל דבר יפה והטולד סומא
 י"ה . ז' כוכב לכל דבר יפה והטולד
 פרכס י"ה . ג' לזכה הטולד צעל דעת הוא .
 ד' סצחי צטיילה הוא הטולד מפרנס אחרים .
 ה' לרק לכנס אלל מלכים יפה ולמקח וממכר
 והטולד זה יפה תואר . ו' מאדים רפואה יפה
 והטולד פרכס י"ה . ז' חמה למקח ולממכר קשה
 והטולד פרכס י"ה . ח' נוגה כן הוא . ט' כוכב
 למקח

למקח וממוכר יפה והטולד זה עשיר ית'. "לצנה
צטילה היא והטולד בעל אמונה ית'. "א שצתי
צחוק המדיונות יפה והטולד זה חכם ית' ויהרג.
"צ לרק אלל כלה ליכנסו וצנין לצנות ולדרך יפה
והטולד זה צינקותו ימות :

ליל שבת טעה א' מאדים צטילה היא והטולד
לא ית' [צעל נפט]. 'צ חמה כן היא ג' כוגה
(היא) צטילה היא ד' כוכב לכל דבר יפה והטולד
חכם ית'. 'ס לצנה צטילה והגוכב ילליח והטולד
ילליח גכ. 'ו שצתי צטילה היא. 'ז לרק צטילה
ח' מאדים יפה לרפואה והטולד זה סורג אדם.
ט' חמה צטילה. " כוגה צטילה. "א כוכב לדרך
ולצנין יפה והטולד זה שופט אמת ית'. "צ
לצנה צטילה והטולד צינקותו ימות :

יום 'ז טעה א' שצתי לדרך ולצנין יפה והטולד
ימות 'צ לרק לדרך ולצנין ולכנסו אלל
אדם גדול יפה והטולד ילקח. ג' מאדים לכל
דבר יפה והטולד ית' לראש. ד' חמה צחוק העיר
יפה ולדרך לא חלק והטולד לא ילליח וצעל מוס
ית'. 'ס כוגה צטילה והטולד עשיר גדול ית'.
'ו כוכב מקומו יפה והטולד צינקותו ימות 'ז לצנה
צטילה היא. ח' שצתי צטילה. ט' לרק לקנות
טרה ולכטוע כטיעות יפה והטולד ענד ימות "ו
מאדים צטילה. "א חמה צטילה היא. "צ כוכב
לכל דבר יפה והטולד חכם ותמים ית'.
קליקו 'ז כוכביא :

הגולד צאחד צצנה אדם גדול ית' ועלל צמעטיו
מעפי טולד ציום של חמה ואם צעמו
של חמה נולד ית' יגע ומטרף כל ימי חייו
ומעטיו לא יהיו לו ואם צעמו של כוכב חמה
או לרק חמה אהב לדרר ואם צעמו של מאדים
מטרף ושופך דמים ית'. ואם צעמו של כוכב
הכוגה נולד זך ית' וית' ומהלך דרכים וצמדיונות
ואם צעמו של שצתי נולד אדם גבור ית' וצעל
חימה ולא ית' עשיר :

הגולד צצתי צצנה שקול ית' פעמים עשיר
פעמים עני. וחולק על כל צני אדם

צמקומו ואינס מומחיינס עמו לעולם מעפי טולד
ציומה של חמה וזה קיונו צמלחת הירח עד חלי
החדש טוב הוא מעפי שכל יום ויום מוסיף לפניו
כך הכה צראש כוכבו של הירח והנה צקופו של
כוכב הלצנה רע הוא מעפי שהלצנה מחסרת
ולאחוריהם חוזרת ואינה הולכת לפני'. ואם צעמו
של לצנה נולד חכם ושופט ית'. ואם צעמו של
חמה נולד עז ית' ומעטיו לא יהיו לו. ואם
צעמו של כוכב חמה ולרק נולד אדם לדיק ית'
ואם צעמו של מאדים נולד קפוקולטורח ית'.
ואם צעמו של כוכב הכוגה אדם עשיר ומסיד
ית' אצל סרוח צגופו ית' :

הגולד צצליטי אדם עז פנים וגבה רוח מעפי
טולד ציומו של מאדים ואם צעמו של
מאדים נולד לקטים ית' מעפי שהוא כוכב שלהם
ואם צעמו של כוגה נולד סרוח צגופו ית' ואם
צעמו של כוכב חמה ולרק נולד אדם גדול ית'
ושופט אמת ואם צעמו של שצתי נולד אדם דיין
ושורג נפשות ית' ואחריתו ית' מתאצל ואם
צעמו של חמה נולד חמים ית' :

הגולד צצציעי צצנה אדם גדול ולדיק ית'

ושופט. ואם צעמו של ככב חמה ולרק נולד
פיקח ועשיר וחכם ית' ואם צעמו של כוגה
נולד גדול ועשיר ית' וחולי מעיים ית'. ואם
צעמו של מאדים נולד פעמים טוב ופעמים רע
ואם צעמו של שצתי נולד חכם עשיר ית' ואם
צעמו של חמה נולד אדם גדול ית' ולא עשיר
ואור עיניו אל צני אדם :

הגולד צה' צצנה גדול ועשיר וחכם ית'. ואם
צעמו של לרק נולד דיין ועשיר ופקח
וטוב ית'. ואם צעמו של כוכב ומאדים נולד
פעמים טוב ופעמים רע. ואם צעמו של כוגה
חסיד ועשיר ית'. ואם צעמו של שצתי גבור
ומהלך צאמת. ואם צעמו של לצנה שופט צאמת
ית'. ואם צעמו של חמה אדם דצנין ואמתי ית':
הגולד צצטי חסיד ועשיר ית'. ואם צעמו של
כוגה סרוח צגופו ית'. ואם צעמו של
מאדים עשיר ומסיד ית'. ואם צעמו של לרק
וכוכב חמה פקח ומסיד ועשיר ואהוב ית'. ואם
צעמו של שצתי נולד אהוב ית'. ואם צעמו של
לצנה שופט ית' ושם לו צמקומו ושמוע' דצניו. ואם
צעמו של כוגה חלוף וצעל חימה ית' ואדם לא יוכל.
[חסר איזה ח'] ואם צעמו של כוגה נולד צעל מריצי
ית' ומריב עם כל אדם וחרח ומפייס. ואם צעמו
של לרק נולד ית' הולך צחמים וצירחה ויהי
אהוב לצריות. ואם צעמו של ככב חמה נולד
כצראשון כן הוא. ואם צעמו של ככב מאדים
נולד צן חורין ית' וצעל חימה ועז פנים וסופו
ספקלטורי וציד ח' רעה יפול ויאבד. ואם צככב
של לצנה נולד אדם גבור ושופט ית' :

אילין יומיח דעב למיפק צאורחא. כ'סן. י"ז י"ח
כ"ג כ"ע. אייר ג' ס' י"ד ע"ו י"ח כ"ג כ"ד
כ"ח. קיון צ"ה י"צ י"ז כ'. תמוז י"ז כ"ד אב
ו' י"ג י"ד כ"ד כ"ה כ"ח. אלול ח' ע' י"ג י"ז
ד' כ"ע. תשרי ז' י"א י"ו כ"ב. מרחשון י"ט
כ' כ"ח. כסלו ז' י"א י"ח כ' כ"ד כ"ח. טבת צ"ז
י' י"ו כ"ה. שבט צ"ד כ"צ כ"ה כ"ח. אדר ג' ה'
כ' כ"ד כ"ה כ"ח :

לידע ומספר הככבים. י"צ ומלות צרקיע. על כל
מזל ומזל יש לו ל' לגיון. וצכל לגיון ל'
ריהצין הרי תחיק למזל אחד על כל ריהטין
ל' קירעין הרי ד"ז חלק. על כל קירעין
ל' גיסטרא. הרי פ"א ריבוא. ועל כל גיסטרא
סס"ה ריבוא ככבים הרי לכל מזל יש כ"ע חלק
ריבוא רצנן ותתקס"ה רבוא רצנן ככבים למזל
אחד. הרי ל"צ ומלות ש"ד חלק רבואות ומש"פ
רבואות ככבים : חשבון היום והלילה. היום והלילה
כ"ד שעות. והשעה התר"ף חלקים. צשעה ח'
מעלות הועלה י"א עוקות. הרי העונה אחד מן
ש"ח צשעה. העונה כ' עתות. העה [אחד] מן
חלק ותרגע"צ צשעה. העה י"ז רגעים. הרגע
אחד מן כ"ח חלק והכ"ד צשעה סרגע יש לו
קלי"ה הריפות עין הרי יש ליום ולילה הריפות
עין ע' אלפים רבוא ור"ע רבוא ונ' אלפים הרי
ויש ציום וצלילה ק"ח רבוא וצ' אלפים וקל"ו
רגעים ולרגע קלי"ה הריפות עין :

השמים הוא מקום העדש. תחין עקוס הולדת
שמים לשון זכר. ארץ לשון נקבה.
הששה יש לס רחם ויולדת חף תחין
כן

רבה וארצות השמים נפתחו חרצ העולם ולריאה צ' אומות וצ' ככפים כנגד צ' כרובים ששטה שלמה צהיכל י"י ס' אומות כל כנף צה דשא וצ' כרובים כנגד י"י חלקים פי' כמו שכתוב צחקצ"ה צ' רחיות ומשמים הציע י"י וראה מנכון שצחו השגיח א' כנגד דין וא' כנגד רחמים . צ' כרובים ופניהם אל הציה. צלצ ל"ב חללים וסק"ה גידים ולמעלה ס' קצבים. ורומ"ה חיצרים כמשכין אחר הל"ב כנגד התורה ס' חומשין ומחללה צצ' צראשית ומסיימה צל' לעיני כל ישראל וזה סק"ה לאוין ורומ"ה עשה שחלוי צלצ וצ' כליות היועלות עתן כנגד צ' תורות שאם שומר האדם התורה אז יזכה לעוה"צ לחיות פני השם ויצדק כל צער אם קדשו ויאסגנו צבל לצו צילא"ו סלה ועד : סליק ספר יצירה ופירושו (הגהות מהר"א אולי ל"ל שקבלתי מהרב ר' שצתי) שצתי צרבי חצרהם הרופא והמומחה והמכס וכאשר קבלתי מאצא מארי הרב ר' יהודה צרבי קלוימוס. וגם קבלתי ממורי הרב ר' יהודה חסיד צן רצנא רבי שמואל הספתי צו לפרש אכי אלעזר הקטן :

כן [נמחק אחת תיבות] הזריעה והלמיחה . ותולדות האדם כן הוא השמים הוא הראש שהוא למעלה והוא מקום החכמה כשהאדם [נח"א] צראשו [נמחק אחת תיבות] ולמעט הוא ארץ ועם מוליד פרלוף האדם כנגד (האדם) השמים צ' עינים כנגד שמש וירח. צ' אזנים כמו כן [נמחק כמו שמונה תיבות] ליחה כמו שהשמים מורידין סג ומטר. והאדם צעמוד השחר רוחו יולא . ומכס צרומו ימיני צחיר [כראה דל"ל להיפך צחיר ימיני] יוחר מן השמאל. שעה ראשונה. ומכחיר שואלי כל שעה שכי וכל שעה שלישיה צחיר סינין. כך מחלק כל היום וכל הלילה וכתב עד שלא תחטף השמש והאור והירח והככבים כולו נפרש על הפרלוף. וכן צפנים המעיים מלאים פרש כנגד הארץ ומפסיק קרום ויוחרה הכצד והקרום כנגד וילון שאינו משמש כלום והיוחרה כנגד הרקיע ועם הלצ והריאה וכולו ארום כמו אש הרקיע ולריאה וכרם צ' קרומים שאם ינקצ האחד השכי קוחמו ואם ינקצו שניהם טריפה כמו כן כשניקצו ההום

הפלה נאה וחסובה אשרי האומרה צכל יום

חלקים ציעה גדול יחודיך שהצנו לרקוסיד קדוש ראה עלינו שונאינו עהר נחלתך כנגד גאל דורשיך יגדל כח שמושיך צמוך עכס רוחיו לנח הציה גאולתיך (וכרע) חסיד קדוש צרוז טוונך כוי עטיושיך יתמו גודל לצציו פדיונו זכור קדושיך שעה קול ווידוינו לך יודעי תהלתך אה"י אשר אה"י היתה אומתיך (וכרע) אכא כורא קדוש תרצה מחילתך פשעינו סלחה הגלגל מרחך פחחי סליחה פתח סלה יסע מנחך דרוש יודעי ויעודך כל קמוך יחד מחנותיך (וכרע) יחיד הסקיפה והצנו הסצ סכינתך מרוז לרומינו פדנו לדיק א"י קחלתך גאל סגולתך פקוד יוסר אורחותיך פכה סוד טייף פיוס טעס עדותיך סוך ומגדל עוז יזכירו הזכרתך יאדיונו הסכצד והטורא סדר תפארתך אחס דגול נערץ ילסלנו כהדרתיך סוקדי דלתיך יוממוך יכרעו שתחוויתך כצודך [נמחק צ' תיבות . וצנע"ל ותפארת זיוך] ועמח צחקידותיך מזכיר ומגדיל כפי סלסול זכירותיך כפרה וסליחה זעקת וכרימות צריחך ולתס הוא וסנותיך יה לא יתמו גלגל עדותיך אכא לציתך הציצנו יולרנו מלכנו צחמלתיך אדיר יתמו רחמיך וכס כל ואנת מלכותיך כשתחום אל סיכל קדשיך צירחתיך

אבג יתן
קרע שמן
נגד יבש
בטר צתג
חכב מנע
יגל סוק
שקו צית
אאאהא
אנקתם
ססתם
סספססם
דיונסים
יהוה
מצפיץ
גספי
ססספסמ (וכרע)
שמעיה
יהוה
אדני
שדי יה (וכרע)
כוז
במוכז
כוז
והו ילי (וכרע)
אלהים
אדירירון אל דעות י"י ראה ישראל רון
אמן

יר"מ השם הגדול והקדוש הגבור והנורא המפורש בקדושה ובטהרה ובזכות כל השמות שהזכרתי ובזכות רחמיך הרבים שתזכירני לאהבתך וליראתך בעוה"ז ובעוה"ב עם הצדיקים יורשי ג"ע ותעזרני אלקי ישעי עיד כ"ש לתת את שגלתי ולעשות את בקשתי וצרכי בין מרובים בין מועטים למלאות חפצי למובה ויראו שונאי כי אתה עזרתני ותחננני כי כל עצמותי תאמרנה י"י מי כמוך ותשמע תפילתי והקשיבה לקול שועי כי אתה שמע תפילת עמך ישראל ברחמים ויהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי ליצוי : תם

חלה לדעת כי צ"ח שנחבר עם עבדים נכרי וכדומה הבונה על אומות
הקדמונים שהיו עובדים לשמש ולירח אבל לא על עמי הארץ אשר אהבו
עובדים בתוכם :

ויהי אחרי מות משה עבד יי ויאמר יי אל יהושע בן נון משרת משה לאמר

שכל הנחשבה . ע"כ תיבט וי וורה על חקרונ .
 ובחמור ויהי . ר"ל וי וי וורה על חקרונ
 החכמה בדבר מה מצלי החזון צמעה אשר כעסה
 והנה כאן כאמר ויהי . חקרונ גדול פטירת משה
 אדוכיכו . אשר לא קם כמוהו . והנה קיבלו רז"ל
 אשר שלשת אלפים הלכות נשתכחו צפירתו .
 והנה לא הרגישו הענין במחשבתם עד זא למעשה
 שנחצקש הלכה ולא ידעו . לזה קאמר אחר"י מופלג
 שלא הרגישו הדבר צמוק לפטירת משה עד זא
 הענין למעשה . וכן הוא הענין עפ"י האומר לעיל
 צפירוש המסורה . שיהושע ג"כ קיבל כל התורה
 צשלימות . רק שהולך למסירה צכה . והנה ישראל
 לא הרגישו ענין החסות כח כיון שעכ"פ ידע כל
 התורה כמו משה . עד אשר נשתלשלה הקבלה
 ומנו לזקנים רבים הרגישו למפרע שגם ציהושע
 הי' השות כח . כיון שהקבלה שהיתה מושה הי'
 צכה איש יחידי לקבל ומש"כ הקבלה מוכני . לא
 הי' צכה יחידי לקבל ע"כ שהי' צו תשות כח .
 שושה קיבלה צרלון . והוא קיבל צמוסירה צכה .
 וזהו ויהי וי הי' חקרונ אחר"י מופלג שלא הרגישו
 חיכף צהחקרונ עד אחר זמן צמופלג כאשר זא
 הדבר לידי מושה הרגישו צמוחצבתם החקרונ
 הנחסקר וזא ע"כ קדמה הי' שוורה על המעשה
 להיו"ד המורה על מחשבה והנן . מש"ה לאמר
 ר"ת "שלשת אלפים הלכות ר"ל"ו (ר"ל ר"ו
 שיאמר להם יהושע) "לאחר מיתת משה . וזהו
 מש"ה לאמר . שרלו שיאמרו כמו מש"ה .
 אחר"י מופלג כמש"ל שלא הרגישו חקרונ פטירתו
 כ"כ צמווק . עד אחר זמן צמופלג . ולהנין
 הענין למה אחר"י קמוך ואחר"י מופלג . עיין מ"ש
 הרד"ק לפי שיטתו . פני"ס הוא תמיד לשון רבים
 כי צפנים יס כונה עניינים עינים אונים ומלח .
 מש"כ אחר"י העורף הוא אחר . ע"כ יאמר .
 לפעמים אחר"י לשון יחיד . ולפעמים יאמר אחר"י
 לשון רבים היותו אחורי הפני"ס . ש"ס צו ענינים
 רבים . ועפ"י הדברים האלה ידוקדק ג"כ דברי
 רז"ל . כ"מ שכאמר אחר לשון יחיד היינו אחר"י
 יחידי מורה צמווק . וכ"מ שכאמר אחר"י מופלג .
 כי אחר"י לשון רבים . היינו צאיחור רב . הנן הענין :

[רמז שלא לעסוק צשום דבר ציוי וכו'] .

ועוד יתפרש אחר"י מופלג שלא הרגישו צמיתתו
 חיכף כי לא ידע איש את קצורתו . ולא
 ידעו עד אשר החזונו צהעדו מהם וציוהר יס
 לפרש צהק ארצעה שכתב צהן ויהי אחרי מות
 צאצרהם כתיב ויהי אחרי מות אצרהם ויצרך
 אלקים את ילחק וכו' . אחר"י מופלג להורות שלא
 צירך הש"י חיכף לילחק קמוך לפטירת אצרהם
 רק אחרי כלות שצעת ימי אצלו . שצצעה ימי
 אצל עדיין הנפש שנה וצאה אל הצית . וכן צבאן
 אחרי מות משה ויאמר יי וכו' . אחר"י מופלג
 אחר כלות שצעת ימי אצלו . וכן ציהושע ושאל .
 לא כחעסקו צשום דבר ציוי האצל . וששון ושמוחה
 ישיגו . וי"ל עוד אחר"י מופלג דהנה לת"ד וימת
 שס משה וכו' משה כי צדמע יקשה האיד כי דבר
 שחינו

ויהי אחרי מות . ד' דקמיכי בקריאה נוסר
 צמוסירה ויהי אחרי מות אצרהם . ויהי
 אחרי מות משה עבד יי . ויהי אחרי מות יהושע
 ויהי אחרי מות שאלו . וקי' צלשון חרגוס . אצ"א
 (הוא אצרהם אצ הרששון מוחצות) רע"א (הוא
 משה רובה כאמן) שמש"א (הוא יהושע המושע
 למשה . או שמש"א על שהעמיד השמש) מלכא
 (הוא שאלו המונך הרששון) וכו"ל הא דכתב הכתוב
 צאלו הד' ויהי אחרי מות . ויהי לשון לער .
 דלער גדול הי' אחרי מותם שלא הכיחו המורתן
 צעולם צמודותיהם . ועמם משה המורה הטובה
 הנופרכות שהיתה צס . דהיינו אצרהם צגמילות
 חקדים . כלאומר צתור ותצ צפתח עינים .
 ודרשו רז"ל ש"שנה צפתחו של אצרהם . פתח שכל
 עינים ומלפות לראותה שלא הכיח פתח פתוח
 כמותה להאכיל רעבים . משה צצוולה . לא קם
 כזיח עוד וכו' . יהושע צתורה . עיין צכהצני הארז"ל
 צליקוטי הש"ס ריש אצות . משה קיבל תורה
 (היינו כל התורה) מסיני (צעלמו צלי שום מסייע
 והי' יפה כמו שהי' לו כלי כזה לקבל מעלמו צלי
 שום קישוי) ומסרה ליהושע (היינו שיהושע ג"כ
 הי' יפה כמו לקבל כל התורה אך זא לו צקושי
 והולך משה למסור לו צעל כרחו להעניקו מצרכת
 יי . אצל מעפ"כ אחרי המסירה הי' ידוע כל
 התורה אצל אחר"י) ומנו לזקנים (שלא הי' כח
 צשום צן ארם יחיד לקבל כל התורה עם שרשי
 ופרטי ותלפ"י) עי"ש . וא"כ יהושע לא הכיח
 דוגמתו צתורה . שאלו צלכיעות כושאר"ל ותחק
 עלך . ומיכל צת שאלו אורה לדוד מה נכצד
 היום מלך ישראל וכו' ואמר"ל שאמרה של צית
 אצל לא הי' כראים אלציעותיהם מלצושיהם . ושז
 לא מלינו דוגמתו צכהצני קורש וקי' ותצנה תורה
 לכיעות כצוה חקדים :

[רמז משארז"ל צירושלמי הא דומה כאילו צעל
 השמועה עומד לכגדו ורמז חיות הרצ]

משרת משה . נוסר צ' דקמיכי דין . ומשרת
 מש"ה ומחוריו . נראה להורות זא כאשר הי' משרת
 משה צצמורתו . אשר שס אז מוראו לכגד עיניו .
 כן גם עתה אשר נוסרה לו הגדולה לא גצה לצו
 והי' משים מוראו ולורתו לכגד עיניו . וכל עת
 שאמר שמועתח מפינו"י צצ"י מדרשא . הי' דומה
 צעיניו כאילו צעל השמועה עומד לכגדו כמו
 שאמר צירושלמי כל האומר הלכה צשם איה
 חכם יהי' דומה צעיניו כאילו צעל השמועה עומד
 לכגדו . והו משרת משה לאמר . צעת אשר ללרך
 לאמר"י הדבר הלכה . כזכר שהו משרת משה .
 והתורה של רבו משה הוא . וכך הי' אומר כך
 מקובלני מפי רבי משה :

ויהי קיימו וקבלו רז"ל כ"מ שכאמר ויהי הוא
 לשון לער . כי הפירוש הוא וי הי' . וי
 הוא מורה על חקרונ : (עיין הענין צוהר) אצל
 להנין קריב לפטור . וי מורה על המעשה י"ד
 על המהשנה . והנה צקדימות המעשה למחשבה
 הוא ודאי חקרונ גדול צעשות המעשה צלי קדימות

שאינו חמת זהורה. אצל כחצ הארזי"ל זלק"ת. דלהיות שרחה שכתלק הללס ונכח זהיכל הרלון ידק וימ"ת וכו' (ועיין זעשרה מאערת. שתיךן צה קוסיית הרל"ש דהקסה דהאך אפטר לומר דמשה וזי זעצת והרי כחצ צאוחו יוס י"ג ס"ת וגם לפי החשזון אינו כן ע"כ תיךן דצאמת התחילה הגכיה והמיתה זעהתלקות הללס זערז טצת עי"ש) וא"כ לפי תרי מיחות הזו. הקחלקות הללס והגכיה ציוס ו'. ונכוח גופו הטור ציוס טצת. לזה קאמר אחריי מופלג. היינו מופלג ורחוק מהתחלת הפעירה. כי היכי דלא כינח דהאמירה ה"י ליהושע זעור הגוף הטור של משה זעולס לזה ומשיענו. דזעור הגוף הטור זעולס לא כתייחד הדבור זיחידות ליהושע משום כזודו של משה :

מות משה עבד י"י. כחצ הרד"ק מי טסס כל כמו וכוחו וכו' ואף זעהעסקו זענייני העולס ומכיון לעזרות האל ית' הוא יקרא עבד י"י עכ"ל. ולי נראה דעבד י"י. יקרא למי שידע כל התורה כולה זלא ומגרעת. דהנה כל התורה כולה שמוחיו של הקציה. וכל השמות חלוין זעס הר"י. תורת הוי' חמימה (עיין כ"ז זעער אורה) א"כ מי שידע כל התורה יקרא זחואר עבד הוי' ע"כ משה ויהושע שידעו כל התורה נק' זעס החואר עבד הוי' ואל חשיבני מדכתיב למנלח זעבד י"י לרוד ולפי דעת מר"ן הארזי"ל לא כנלח זעולס מי שהי' יודע כל התורה רק משה ויהושע כי זהיות זחיים הלדיק יקרא לו עבד י"י. כיון טסס כל ומנחו וכו' כדצ"י הרד"ק. אצל זעעת פעירה לא כנלח זכתיב קודם כינוי לשום לדיק זחואר עבד י"י רק למשה ויהושע. והוא עפ"י האמור כיון שהוליא נפסס מן הכח אל הפועל כל התורה כולה יקרא להם זעס העלס עבד י"י גם אחרי פעירחס. והזן :

[רנח לקיים מלות. זורחו וגזירת זורחו זעמחה וזעוז זצז. גם זעת הפקודה יכוין לקיים גזירת זיראו זעמחה וזעוז זצז. עיין זפנים].

ועי"ל דמי שיחארהו הכחוז זחואר עבד י"י זמיחתו. הוא כאשר זמיחתו עשה עזרת היולר כל. והוא ע"פ האמור זקפר עשרה מאמרות. דהמיתה הוא עשה תיקון הללו. כי כן ליה השי"ת לארדה"ר ומעה"ד עו"ר לא תחכל מונו (והוא לאו הכיחק לעשה) כי ציוס חכלך מונו (וחעזור הללו. חלטרך לקיים העשה) מוח המוה. וא"כ כיון שהוא מי"ע זעת פקודת כל היליר. לדיק לכיון אז לקיים מלות זורחו כי מלות לריכות כוונה זפרט זמי"ע דאורייתא. ולדיק לקיים המולה זעת גזירת היולר זעמחה וזעוז זצז. כמשפט כל המלות. אשר נאמר זעהושה אוחן זעול ואלא זעמחה נאמר זחן תחת אשר לא עזרת את י"י חלקיך זעמחה וזעוז זצז. מרוז כל (רל"ל שיה"י לך זמולה עמחה גדולה כ"כ. כאילו הי' לך כל חסוקתך והנלחך זרוז זלי ומגרעת) ועזרת את חויצ"ך כי זה מדה ככ"ז כי גדר העבד הנאמן. לא יכסוף לשום דצר כי חס רל"ן חאדון (כמזואר זחוצת הלצנות) וזולת

זה לא יכונה זחואר עבד. ע"כ אמר תחת אשר לא עזרת וכו' זעמחה (א"כ ח"כ עבד י"י זעלימות. ע"כ) ועזרה וכו' מדה ככ"ז. ח"כ גם זאת המלות. כיון שהוא מלה לדיק לקיימה זמחה זעמחה וזעוז זצז מרוז כל. ח"כ אוחן הלדיקים שקיימו המלות זמחה זעמחה הללו. להם יחואר זעעה מוחס עבד י"י. מוח משה עבד י"י ומח טס משה עבד י"י ומח יהושע ז"כ עבד י"י. רל"ל שקיימו מלות מיחה זגדר שיכונה להם ע"י מלה זו עבד י"י. דהיינו שקיימוה זעמחה וזעוז זצז כמשפט וגדר העבד הנאמן אשר לא יכסוף כי לא רלונו. וזה ידוקדק. אומר ית' למשה עלה אל הר העצרים וכו', ומח זחר וכו'. דהל"ל וחמות זחר וכו'. דלא הי' זממעט שהס"י אומר לו אשר טס ימות זגזרתו ית'. משא"כ אומר ומח דהוא לשון ליוו דממעט שהס"י מלוהו זליוו' שימות כאילו הי' הדצר זעמחה ומנו. ולפי האמור ינח שהס"י מלוהו שיכוין לקיים המלה זעמחה וזעוז זצז. הזן הדצרים :

משה עבד י"י. הגם טסס ליהושע תיאר הכחוז עבד י"י זעעת פעירהו. זכרו גם זעס חציו יהושע זן כון. לא כן עשה זמשה. כי לא כנלח זכחוז משה זן עומס. זפרט זעעה פעירהו אשר כן הוא הדרך לקיים יחוסו (וכיה זכחוזות ושטרות אשר לזקוף מחירין גם טס חזיהס של הכותבי שטרות) מזה כדע ומעלה משה חליש אשר עלה אל החלקים. עד שכמעט לא כתייחס לילוד חשה. ע"כ לא תיארזו זעס חציו. וז"ש גם זכאן ויהי אחרי מוח משה עבד י"י. אחרי שנפטר ח"ש אשר לא כתייחס לילוד חשה. רק לעבד י"י אז ויאמר י"י אל יהושע זן כון שלא הי' לו המעלה הכפלאה הללו. כי הוא כתייחס אל חציו. ומשא"כ אלו הי' משה חי. זו חפץ הש"י יחר. וזה ידוקדק התחילו זפעירת משה. והיל לתחיל זקיור ויאמר י"י אל יצ"כ וכו' משה עבד וכו'. ועפ"י האמור ינח :

וירצה עוד התחילו זפעירת משה. ולא זעפטו ככ"ל הוא מעין הכ"ל משה כולל עמח שלים מ"ה (זג"י אד"ס) הוי' דחלפין. ש' חלקים מילוי יודין. והנה זעזיל זה זעתי מ"ה שהוא אד"ס נק' ח"ש. וזעתי הש' נק' חלקים זהו ח"ש חלקים (עיין כ"ז זמאורי אור) זהו ויהי ח"ש משה וכו' ויאמר י"י אל יצ"כ וכו'. דאלו הי' משה קיים. לא כתייחד הדבור זיחידות ליהושע ועוד יחזאר לקמן ח"ה :

ויאמר אמירה זלשון רכה כי עירון הי' לנצלה הגם שנתייחד חליו הדבור זימי רבו. עס רבו הי' ולא זעעת :

יהושע ב"ן נון. מה טכתז זכ"ז בן זחירק. קצלתי זעס חדמי הרז חחסיד הקדוש מהריעי"ל מ"כ זקי לזבלין. עפ"י משאר"ל סהיריד זעשר"ה נחרעוה על טכלקחה מלדיקה. עד שלירפה הקציה ליהושע. והנה היוד זעשר"י לא הי' לה כיקוד. וזיהושע לריכין לנקדה זעתי כיולי זציח וכלקח שתי כיולות מנקרת חקבול שחמת טיבה ב"ן. וכאר חירק. כ"ז אומר חדמי זעס זקיט. דפתיח. ולי הקטן נראה רידוע מי"ש הש"י למטה ונתת מהודיך עליו טכתכחז מהודי של משה והוכרח

מאיר לעלול שהחמיו הנה אז יכול להיות העלול
 צמדריגה עילחו צעה שהי' זכאן כיון שהוא כעת
 מושפע ג"כ מעילחו שהוא צמדריגה ורבו ימירה .
 [למוד דעת אדך' יתכבג החלמוד לקבל השפעה
 מרבו גם אחרי פטיחתו]

וכאשר תצין כ"ז תצין שהחלמוד אשר שיוש להרצ
 צחיים חיוחו והגיע זמן הרצ להחזיר הפקדון להיכלל
 צאור העליון הנה הגם שהחלמוד יכול להיות כעת
 צמדריגה מושפיע לאחרים . אך צודאי מעלתו
 קענה מועלת הרצ . אך אם הוא עדיין מלייר
 לפניו צכל עת לורת הרצ והנה הרצ הוא אז
 צמדריגה יותר ושהי' צחיו כי גדולים לרקים וכי
 איכ כשהוא מקבל ממונו אז (היינו כשומלייר
 לורתו לפניו כי כלל גדול הוא צכ"ע שהאדם
 מושפע שם הוא חס הוא כלל כל הכוונת איכ
 כשהחלמוד מלייר לפניו לורת רצו וזוכר
 שמועותיו מקבל ממונו מצחיתו כפי המדריגה)
 שהוא אז צמדריגה גדולה יותר מחיו ויכול
 צשעה הזו להשיג יותר מאשר השיג ממונו
 צחיו ויכול לצוא לשעה זו למדריגת רבו מושע
 מה שאלה הי' צאפשרי צחיו כי ע"כ העלול קטן
 מהעילה תצין כ"ז מוסר מטי ולא מטי . ח"ש
 אליהו הקטח לשאלו (כעת שזה מן הנמוכות
 שהי' העלול שזה מושע להעילה רק אח"כ) אם
 חרחה אחתי (ולורת צעה אשר) לוקח מאתך
 (שכבר לא אחי' אללך ואסתלק לדרגה עילחה אז
 הי' צאפשרי ליתן לך שפע רב יותר ממה שאפשר
 ליתן לך כעת כי כשהגדל מעלת המושפיע יוגדל מעלת
 המוקבל צערך וזה שחמלח צעת הלקחו שלעק
 אלישע אזי אזי קיצל עליו ארנותו ומוראו ושהוא
 עילחו כדמיון האצ לבנו לא ולמד מה קרה לצרי
 הסנאים צצירחו שלא קיצלו עליהם ארנות אליהו
 צאנרס היוס יי לוקח את אדוניך ולא אדוניו
 שתיכף לאחר הסתלקו כשחרו יצטיס וצלי כצואה
 ככודע מהכתובים שם . וצזה תצין מה שאמר ר'
 אצא צזוהיק שרחה פרלוק ר"ש כד הכירח ליה
 שמועתתא עיי"ש ותצין וועתה מוולח דבר השכיל
 ותדע שיעור הכתוב ויהיי (ויי"הי) אחרי מו"ת
 משה (שהי' צחאיר) עמיד ייי (צחאר יודע כל
 החורה ועפיי הפירושים שכתבתי לעיל) אין צעולם
 חקרן גדול ומה כאשר כחקר העולם מאור כזה.
 והן לפי דברי רז"ל ויי"הי על שכתח הלכות
 ואין מי יורה דעה להשיצ האצדה) ויאמיר ייי
 איל יהושיע צן רוי"ן (שהי' תלמודו מקבל ממונו
 כמשארז"ל שהי' לכגרו דמיון הלכנה עקצלת מן
 החמה אמר לו הש"ת עלה עוצה ששיג מדריגה
 יותר גדולה ממה שהשיג ממונה צחיו (הוא)
 משר"ת משה לאמיר (שיאמר ויכנה לעלמו שהוא
 משרת משה ואז יקבל ממונו מדריגה יותר גדולה
 להיות שגנה כעת מעלת משה צהסתתרו צמאור
 העליון) ידעתי ידיד הנעים שדברי אלה לא יושגו
 לפוס ריהעח ויהיו כדברי הספר החחוס לנישלא
 שיוש ת"ח ולא טעם מען החיים אצל עיקר
 דברינו להשוקדים על דלתי חכמי וקרצת אלקי'
 יחפון עלימו חניף מלתי וחהי' צפיהם כדצס
 למתוק:

עוד עפיי פשוטו לאמר עפיי משארז"ל ששאל
 יהושע הג' אלפים הלכות ואמר לו הש"י
 משה עזדי מה והתורם על שמו נקראת חס יס
 לפרס

והזכרה להיות מוקשר צנל"ח כי כלח ישראל לא
 ישקר . וה"ס הרי פלגי גופח ככודע . ע"כ נקרא
 ב"ן צמירק ניקוד כלח לקשרו צכלח על מלחכת
 "י" ליתן המון לאומים חחה רגליו והצן ועוד
 יתצאר להלן :

גוי"ן הגם שלפי פשוטו צחמה שס אציו גון
 עכ"ז יס לומר שייחסו צסס אציו הגם שכצר
 כודע מהחורה להיות קוד גון מצאר צזוה"ק ג'
 כפופה דח מטרוביחח , וקמיכח לה וי דח יקוד
 צגין לחיחצרכח מיכ"ן פשוטה חיפשעותח דח"ת
 נ"כ . והנה ידוע מ"ש מרן הארז"ל צפיה כי דור
 דיעה לא היו יכולין לכנס לא"י כי היה צחינחס
 צחנה גצוה יותר ממדריגת א"י משח"כ יהושע
 עם דור הנכנסים לא"י היו מצחית זו"ג כשהם
 דצוקים ומחצנים צכוחל אחד חחו וחחס הדצקים
 ציי"י חלקיכס (זוי"ג) חיים כולכס היוס . והנה
 לפי זהר הכ"ל חיבת גון מרמח לזה היינו לזרין
 דצוקים . ע"כ י"ל שכתב ציהושע בן צמירק
 להורות שהי' מחצונן צצחית גוי"ן הכ"ל היינו יחוד
 ומיצור גוי"ן והמ"י והסס הטוב יכפר :

משרת עיין צאלשיך כחצ דלח יכונה איש לחיש
 צהאר עמיד רק משרת רק להשי"י הואר
 האדם לעמיד עכ"ד עיי"ש . ועפ"ז ידוקדק הענין
 צחורה שחמה לא יוכרו מוכרת עמיד כי לי צני
 ישראל עזדים . והנה אחכנו עזדים להשי"י וכלטויו
 לקבל ארנותו עלינו צק"ש צצקר וצערב ויש צק"ש
 רמיה חיבת ציפ רמ"ה צג"י תמיי"ם וחוחמיי"ם
 הדיה עם יי אלהיך . וזה י"ל שרמו דוד הולך
 צדרך תמיי"ם (היינו ישראל שמוקבל ארנותו ית'
 צאחיות מנין תמיי"ם . ונק' עמיד להשי"י הוא
 ישחתי) אללי לא יקרא רק משר"ת הצן שס הענין .

משרת משה לאמר להצין למה תיחרו משר"ת
 משה וגם להצין הלאמר
 שאינו לזולת כ"ל עפיי הקדמה דהנה אלישע ציקש
 מאלהו ויהי כח פי שנים צרותך אלי . ויש לחמוה
 מה עלה על דעת אלישע לצקש מאלהו דבר שאין
 לו צעלמו . והנראה דלהיות אליהו הוא פנחס
 שהי' לו כשנת רצו ואציהו וציקש ממונו פי שנים
 היינו אהון הצ' פיות החלקים שהן צרוחו שיהיו
 אציו . מה שמוחו צחיצת ג"א רית כדצ "אציהוא
 איכ ציקש ממונו דבר שי"ס לו . ומה שהשיצ אליהו
 הקשיח לשאלו כי מן הנמוכ הוא לעקבל שהי'
 לגמרי כמדריגה המושפיע כי מן ההכרח הוא לעלול
 שהי' קטן מהעילה . והנה יס לחמוה כיון שמוקדם
 החליע אליהו שזה מן הנמוכ . והאיך אמר אח"כ
 אם הנראה אחתי לוקח מאתך יהי לך כן איכ
 הוא צתוך האפשרי וגם יס להצנזון למה דוקח
 כשירחה אחתו צעת הלקחו יהי לו כן . אך הוא
 כאשר תצין ותחצונן קוד מטי ולא מטי שהמוקבל
 כאשר מקבל מהאור שלמעלה ממונו אז הופך פניו
 לקבל ע"כ אינו יכול להשפיע לאור שלמעלה ממונו
 צצחי' פצ"פ כי הוא אז צצחי' פצ"פ עם עילחו
 שלמעלה ממונו . וצעת הסתלקות האור המושפיע
 שאז הופך האור העליון פניו לעלול למעלי אז המוקבל
 הופך פניו להשפיע לעלולים שלמעלה ממונו כיון
 שאז האור העליון שקיבל ממונו הוא צהסתת פני'
 ממונו אך צעת שכצר גמר האור העליון קילוקו
 וככלל צמקורו הכס אז שגנה מעלתו מאד ומסס

כי להיותך קטן צעייך תשאל את פי גדול ומיך
 דצבר הונקתפק (מש"כ צהיודך גדול צעייך)
 ול"כ למה לא שמעת צקול יי וכו' ועשית קצרות
 מדעתך שזהו חורה על גדלות שאיך מלטרך לשאל
 וקצרתך חמת. והנה יהושע ג"כ קרא ח"ע משרת
 משה ככ"ל והקטין ח"ע וע"כ זכה למלכה ח"ש
 לו הש"י להקדמה שר"ה לומר לו רק חזק וחזן
 מאד לשמור לעשות ככל התורה אשר לך וכו'
 אל תסור ממוני ימין וכו' חזר לו להקדמה שיאמר
 כאשר אמר מאז שהוא משרת משה וזה לא יע
 ימין ושואל וחורה משה לעשות קצרות :

[דבר אחר לדור]

ויש לפרש עוד דהנה ארז"ל שאמר משה ליהושע
 אחת והזקנים שצדור עמך והשיבו לו הש"ת
 דבר אחד לדור עול ונקל וכו' כי כן לריך להיות
 עליהם ומרא המלך צכדי ששמעו כמו שכלטונו
 שום חשים עליך מלך ששהא חיונתו עליך והנה
 כחצנו שיהושע אמר שהוא משרת משה ומצרחו
 היינו מקטני משרתיו ואמר לו הש"ת שלא יאמר
 שהוא מקטני משרתיו שעי"ז הנה הזקנים שצדור
 ששרתוהו יהיו גדולים מונו ולא יהי חיונתו עליהם
 רק אמר לו הש"ת משרת משה לאמר שיאמר
 רק שהוא משרת משה לשלול ומצרחיו רק הגדול
 שצמשתו. וזה תתקא גדולתו על כל העם
 ולפי"ז יתפרש כוונת המורה צ' פעמים משרת
 משה לפי כל הפרושים הנ"ל דמישך שייכו להדרי:
 תרגום משמשינוי דמשה לומר. הנה
 : : : צמורה נצנחות אלדר ומידר
 פירש משומשינוי וכן תירגם אונקלוס ולפי מה
 שפירשו : : : הכוונה לעיל משרת משה
 לאמר שהכוונה שה"י לזהו שיאמר שהוא משרת
 משה (עמ"ש לכל הפירושים) נראה שכן הוא גם
 כוונת התרגום זכאן דבתורה הוא הודעת הענין
 שה"י יהושע משרת משה פירש משומשינוי.
 מש"כ זכאן דקאי על לאמר דלאחריו פירש
 משמוכני וכו' הנה הענין :

רש"י ויהי אחרי וכו' ומחזר על סדר התורה
 המביימת וכו' זא לפרש כפשוטו
 וא"ו דויה"י הנוספת צהתחלת הקפר דיורה וא"ו
 המחזר לאיזה דבר הנכתב קידם :

בא"ד וזה מחזר לה. הלשון הזה מיותר והנראה
 דזא לפרש למה ל"י צאמת לכתוב ויהי
 צוא"ו הנוסף ויהי מחזר לתירה למה אמר ח"ה
 מחזר"ר ל"ה להורות שקפר יהושע יכתבו תיכף
 אחר התורה בכתבת חכ"ך בגליון. ולי נראה
 כפשוטו מה שחזר הכתוב הקפר הזה אל התורי
 להורות שיש לקפר הזה שייכות אל התורה כמ"ש
 חז"ל דאלמלא זכינו לא היינו לריכין רק אל
 התורה ולקפר יהושע וגם שנים אלו משה ויהושע
 ידעו כל התורה כמ"ל צס מרין הארז"ל על"ש :

ב' משה עבדי מת ועתה קום עבר את
 הירדן הוזה אתה ובל העם הזה אל
 הארץ אשר אנכי נתן להם לבני ישראל.
 משה. מסדה ג"פ משה נמסר ריש פקוק משה
 עזדי ונת (משה היי הראשון לעולם צמיתחו
 זלל הודע לעולם קצרותו) משה וזני ישראל
 הכוס

לפרש הלומר שזהו לאמר לישראל זה התירון
 שא"ל לומר הואיל והתורה ע"ש נקראת :
 עוד נראה לפרש אוונרו משרת משה וגם
 הלומר כמו שה"י הענין צחלישע שהפלירו
 צו צני הכציחם לשלוח לזקש את אליהו והפלירו צו
 עד צס שה"י מחצי"ש מהס וולקרב צזה צאמרת
 להיות שהוא כוטל שררותו אינו רולה שימלאוהו.
 והנה החשש הזה ציותר יש לחשש צפעירת משה
 וצפרט כי מי עלה שונים וירד כמוהו וגם לא
 ידע איש את קצרותו. וח"ש לו הש"י משרת
 משה לאמר שיאמר להם לישראל קודם דצרו
 וקודם נבילה השררה שיותר היי חפץ צחס היי
 משרת משה וה"י משה צחיים רק שזהכרח הוא
 שחומר לו מפי הש"ת משה עזדי ונת ועתה קום
 לעצור את הירדן וכו' לומען יאוננו צהקתלקות
 משה וישמעו לקולו :

[ע"י ענה זכה לגדולה]

ויש לפרש עוד דהנה נצנחות אלדר ומידר
 לאמר ויען יצ"כ משרת משה ומצרחיו ויאמר
 וכו' דקשה דתיבת ויאמר מיותר דצויען סגי וגם
 למה תיארו צמשרת משה. והנראה דהנה קצלו
 רז"ל שכתבצאו משה ונת יהושע ומכיס וכו'. וזהו
 יש לפרט שאמר זה יהושע דמיון שאלו צנת
 שאמר לו שמואל לני כל חמדת ישראל השיב הלא
 צן ימיני חכני ומקטני שצטי ישראל וכו' כן השיב
 יהושע הלא חכני משרת משה ומצרחיו ר"ל
 הנערים הקטנים והצחורים שצמשרתיו לגדול
 ענוותנותו וח"ש ח"כ ויאמר (למשה) חדוני
 משה וכו' דהעני"י היי למספר הענין ענה יהושע
 הלא חני משרת משה ומצרחיו. והנה שמואל אמר
 לשאלו הלא חס קטן אחת צעייך ראש שצטי
 ישראל אחת ויונשך וכו' ואינו מונן לכאורה והו
 הכוונה ראש שצטי ישראל. חס הכוונה על המלכות
 הרי אמר ח"כ ויונשך וכו' ויש לפרש דה"ק
 הלא חס קטן אחת צעייך צעבור זה ראש שצטי
 ישראל אחת ויונשך וגו' כי כל הצורה מן הגדולה
 וכו' והנה כזה הוא ג"כ ליהושע להיות שה"י קטן
 צעייכו לכנות ח"ע רק צס משרת משה עבור
 זה זכה לגדולה. וח"ש ויאמר הי אל יצ"כ משרת
 משה לאמר ר"ל צצביל החמירה שאמר שהוא
 משרת משה זכה שכת"יחד אליו דבר יי להכניס
 את ישראל לארץ :

[שלא יעשה קצרות מדעתו דצבר המסתפק רק
 ימלך צגדול]

ויש לפרש עוד עפ"י האומר דאמר שמואל
 לשאלו הלא חס קטן וכו' כנ"ל ולמה לא
 שמעת צקול וכו' דקשה האיך יקשרו הדברים
 וכי חס לא יהי קטן צעייכו או לא יהי ראש
 שצטי ישראל הותרה הרלוועה לעבור ח"ו את פי
 יי אך הוא עפ"י האומר דלכון הש"י למנות על
 ישראל יי שהוא קטן צעייכו כי מי שהוא קטן
 צעייני עלמו לא ימוך על קצרותו רק יקיים דבר
 יי ונה שיהי ונקתפק ישאל את פי הכניא או
 צאח"ת. והנה שאלו עשה קצרות חס אדם חמא
 צחמה וכו' ככודע ח"ש לו שמואל הלא צעבור
 שקטן אחת צעייך זכית להיות ראש שצטי ישראל

הכוס (ומשה ה' הראשון לרשע גויס רצים עומים מצני ישראל) משה וההין צבכהו (ומשה ה' הראשון לכהונה זקוקים הנועד להשרת הבכיה ע"כ חלו ג"פ משה ריש פסוק כ"ל) :

משה עבדי בת ועתה קום וכו'. צהרצוקן ההקדמה שהקדים הש"ת לומר משה עבדי מת למה הולך לזה ומי לא ידע זה וגם מהו ועמה מורה בצח לשלול או הקודם או המחומר [ומשה ודורו לא צאו לא"י מגדל מעלתם]. כ"ל עפ"י מה במזמור זע"ח בער הכללים דור המדבר (היו) מצחי' יעקב שהוא צח והאור דיקוד אצח שמאיר מחוץ לכתל ז"א ואינו דצוק עם הז"ח ומשה הוא מהלכת אצח צהוק הז"ח ע"כ ה' משה רועה שלהם ונסתלקו כונס צמדצר עם משה רצב (להיות בגנה מעלתה מועלת ה"י צחי' נוק') משא"כ דור צחי' החרץ צחיכהם מצחי' אצ"ח דז"ן ולא ה"י להם שייכות כ"כ עם משה. והנה הארת נוק' דזעיר מחמוריים הוא מצחי' יקוד אמת המחיר וצוקע לחון יעיי"ש וז"ש לו הוא ית"ש כאשר הקדים לו שהוא משרת משה ולא יקשה לו מפני מה לא זכה משה לכנס אחר הוא ית"ש שהיא לצעצור גדלה מדרגתו ומדריגת ח"י. לזה אמר משה עבדי מת ונגנב. ועשה שכבר נגנב אורו צח לשלול הקודם שלא ה"י באפשרי מגדל מדריגת משה. קום עביר כעת. וירוקק ג"כ קו"ם כי צעור אור משה צעולם לא ה"י לך הקומת ראש לכגד אורו :

[זכות גדול לריך לא"י וימחר האדם לצוא אל"י פן יתעורר חיו ח"ה קטרוג]

וירצה עוד צהעיר ג"כ חיצת קו"ם : עפ"י מה שסיפרו רז"ל צרי זרח דאחו צמילרח צצואו להחוס ח"י. ולא המחין על ציח המצרה וחמהו עליו הרואים והסיצ להם ארעא דמשה ואהרן אכא מי יומר דזכיכא. רל"ל פן צהמתין כרגע יתעורר ח"ו ח"ה קטרוג וימניעו מלר"חיה ח"ה יש לפרש ג"כ מאמרו ית"ש הנה תראה משה עבדי מת. ועם היותו עבדי כאמון ציתי לא זכה לכנס לא"י. ע"כ אבי מזהירך. ועתה תיכף כרגע לשלול המחומר קום צצירות עזור וכו' כי פן צהמשך ואיחור יתעורר עליך ח"ו ח"ה קטרוג ויקרך כמקרה רצך :

[יש לריך שפעיל צצבור וישנו צמעשה] ואפשר לפרש עוד דהנה להיות גדלה מאד מדריגת משה צן צית לפכיו יח' כמד"א צכל ציתי כאמון הוא. והנה צצציל כך היתה קדושתו גדולה עד שההנהגה היתה צכל המקטות החמיל כצכול הש"ת להתעוררות הנקיעה כמד"א ויהי צצקוע הארון ויאמר משה קומה י"י והיתה אחירת משה צלצד ומספיק לאתערותא שיקום י"י ויפולו ארציו ומשא"כ יהושע הולך לאתערותא דלתחא צמעשה שיקום הוא קודם ועי"כ יקום י"י וכו'. והצן הענין כי כן החלפות מדות הדיקים יש שפעלים צמעשה ויש שפעלים צצבור לצד. וז"ש הש"ת משה עבדי מת. ואינו ה"י קו"ם צימיו לא הולך לאתערותא דלתחא צמעשה. ומשא"כ ועתה לשלול הקודם ככ"ל. קו"ם אחס מחמילה וע"י התעוררות עשייהך מלתחא איתער עוצרל לעילא גם אחי אקום יאמר י"י :

[לא יתעלל האדם מלכנס לא"י צחס הוא באפשרי] וירצה עוד. דהנה ידוע אשר לא קם כמשה אשר עמד צפרן ומקר כפשו על ישראל והסיצ חמהו מהבחי' וידוע דע"י ההעללות שנתעללו ישראל צמדצר מלצוא לרשת את הארץ ואמרו נשלחה אנשים לפכיו חירע מה שצירע וכתעכבו צמדצר ושם החמו. הגם שה"י משה קיים לא הועיל צהפילתו צדצר הזה. וז"ש הש"ת משה עבדי מת ול"ן מי שיעמוד צפרן כמורו. ע"כ ועתה היכף כעה לשלול המחומר קום צצירות וכל החלחר. כי צחס התאחר ויגיע עללות צדצר. הנה ח"ו יוכף עוד להכחו צמדצר. וגם משה ח"ן לעמוד צפרן :

עביר א"ה הירדן ח"ה ויש להצוקן חומרו ח"ה וגם ריצוי ח"ה הנה יכולני לומר. דהנה אכחני רואים שיהיב ע"כ הצד היכף את הירדן רק שלח מרגלים מקודם ולמה לא שמר את פי י"י. ע"כ הנראה דקודם מעבר הירדן ה"י ח"ה כהר קטן שלולית יולא מהירדן כדרך הנהרות הגדולים הי' לא לפעמים מומנו כהר קטן צקמוך וז"ש ח"ת הטפל לירדן. ח"ה דייקא הירדן הקטן צקמוך להם ולא הירדן הגדול וע"ז קמוך לצ יושב וצנח לצו לשלוח מרגלים. וגם לא ה"י חשש צזה צבהפק ח"ו חס יל"ח רק ענין שליחותו ה"י להצוקן צח"ה לר ומלך ילך. וגם אדרצא שיתחזק ישראל צצישור צשויה טובה. ולא יפיל לצ ישראל עליהם היכף צשליחותו כיון שהיו רואים שכבר התחזק צדך קודם השילוח זה מה שכל לפי פשוטו והשם ידוע :

[כשהש"י מצטיח לאדם צדצר לא יבקש תחצונות חנוצות]

ויש לפרש עוד חומרו ח"ה. הוא דכאשר יערך ח"ש לעצור את הנהר לא כל המקומות שוות כי יש מקום מלולה אשר גאו המים מי שמו אשר לא יוכלו לעצור גם צחני משיע ויש מקום צאותו הנהר מי צרכים אשר יוכשרו למדרך כף רגל. והנה אמר לו הש"י שלא יבקש מקום כוח לעצור רק תצבור צירדן הזה מקום מלולה לכגדך כי שצולת מים לא ישטפוך כי הירדן יקוצ לאחור מפני חלקי יעקב וריצוי ח"ה לפ"ז אפשר לומר שהכענים עשו לשם קמוך להירדן מלד אחר קמוך לירחו חפירות והמשיכו לחוכם מי הירדן קמוך להעיר כדרך צכל ערים צלורות מפחד החויצ הצח להלחם ואמר לו הש"ת צריצוי ח"ה שגם החפירות הטפלים לירדן ג"כ יעבור :

אתה וכל העם ח"ה חומרו ח"ה. גם חומרו כל העם ח"ה דייקא ומה צח לשלול. ועפומש"ל. להיות משה ודור דעה לא היו מצחי' ארץ ישראל אצל יהושע ודור צחי' הארץ היו מצחי' ח"י צשורש עליון. ח"ש אחס וכל העם ח"ה משא"כ משה ודור המדצר :

[כשכבר ככשל אדם צח"ה דצר לריך ציותר לעשות תחצונות צלא יכשל צאותו דצר]

וירצה עוד חומרו אתה וכל העם. להורות שהוא יעבור לפניהם כמו שכתב למשה באח

מתירה וצדקה כי הנה היא יתי נותן את א"י
 בכל רגע ורגע לפי מעשה התחתיים וכשרון
 פעולתם צהורה. ולכך היכחו האולחך צירחו על
 ציטול תורה כמו שקיפחו רז"ל אמש צעלחתוכו
 והיום וכו' :

להם לבני ישראל לבני ישראל. בלחוד סני
 מהו לה"ס. והנראה דהנה צמעשה העגל
 כשחמר הש"י הרף מומי וכו'. אחר ומה מה
 מעשה לשצועת האצות. אחר הש"י ואעשה אוחך
 לבני גדול שגם אתה מצניהם. א"כ הנתינה לבני
 ישראל יוכל להתקיים גם על א"ש פרטי ומני
 ישראל שיתרצה לבני גדול. ועוד יוכל להתקיים
 גם בדור אחר כמקרה בני ישראל צמדבר. אשר
 הם הלכו לננוחות ומתקיים ההצמעה לבניהם.
 ולכל יחשי' יהושע פן ע"י איזה חטא ועון לא
 יצלע מעשהו גם הוא צדור הזה. הנעמיו הש"י
 חכני כותין לה"ם דייקא. והנה לפי' ה"י מספיק
 באומרו לה"ס. למה אחר לבני ישראל. לשלול
 הערצ רב הגם שיעברו ויחטקו במלחמה לא
 יה"י להם חלק בנחלה. וצוה ירדק אומרו צהעברה
 הע"ס לכלול הערצ רב. ובנחלה אחר בני ישראל
 לשלול הערצ רב. [ירושת א"י צוכות הוללות]
 וירצה ע"ד צרמו אומרו בני ישראל. הגם
 ש"מר להם. להורות ירושת א"י צוכות
 תר"ג מלות. אשר ניתן להם ניסוף על הוללות
 שהיו צידם מכבר דהיינו ז' מלות
 צ"כ. ומילה ופ"ו וג"ה. ותרג' הנוספים
 כיתמו להם מחדש בני ישראל בני תר"ג.
 רש"י ב' משה עבדי מת. ואילו ה"י קיים צו
 הייתי חפץ. זה פשטו דנעני לתרץ למה ל"י להקדים
 משה עבדי וכו' :

בא"ד ורצונו דרשוהו וכו'. צכל מקום כתב
 רש"י ורצונו דרשו וכאן שניה לומר
 דרשוהו וגם לר"ך לדעת דהרי מדרך רש"י ז"ל
 רק להצ"ח דרש הקרוב לפשטו של מקרא. או
 חפילו אינו קרוב לפשטו. אם הפסוק אינו מוצן
 כלל לפי הפשט מציא הדרש וכאן הפסוק יפירש
 כפשטו, והדרש אינו קרוב לפשטו. והנראה
 דהנה קשה לפי הפשט למה אחר לו הש"י
 שצמשה ה"י חפץ יותר. ע"כ הציא מדרש רצונו
 דצוה ירדק הפשט והכונה רצונו דרשוהו. ר"כ
 הענין הנאמר דעש"ה אחר לו הש"י שצמשה ה"י
 חפץ יותר ע"כ התורה רק על שמו כקראת ואין
 שום ונין חנישי צעילם שמה"י התורה נק' על שמו
 כרצה ע"כ א"א ש"אמר לו הג' חלפ"ס הלכות
 דא"כ תה"י כקראת גם על שם יהושע. ומורה
 שגם הוא ראוי לנהנות התורה על ידו. והתורה
 העידה בלא קס כושה. שאין צחק ונין האנושי
 ש"ס צר"י שהה"י ראוי לנהנות התורה על ידו
 כוהו :

[הגם שכבר יש הצמעה מן השמים עב"ז לריבין
 איננו תחתא]

ג' כל מקום אשר תהרדך בק רגלכם בו
 לבם נתתו באשר דברתי אל משה. כל
 מקום וגו' יש לדרקק צפוק הזה. א' למה אחר
 לשון דריכה רגל ולא כפשטו אשר תצאו או
 תבש"ו. ב' אומרו לבם נתתו יורה שכבר נסן.
 ג' למה אחר באשר דברתי אל משה. והנראה
 לפרש

הוא יעבור לפני העם הזה וע"כ אירע מה שאירע
 צעי כאשר לא הלך יהושע עמם. וגם ירלה
 שהוא יקדים לפנייהם ללחח המיד ראבון כדי
 שיחזקו לב ישראל. ולפי' אומרו הזה. להורות
 דעש"ה מלווהו שהוא יקדים לפנייהם צכדי שיצטח
 לצם צרחותם גדול הנצמון של יהושע כי להיותם
 העם הזה אשר כבר אירע להם מה שאירע צמדבר
 צהולות מורך צלצצם. ע"כ לריכ"ס להקיע צלצם
 יחד הנצמון :

אל הארץ אשר אנכי. לא אומר אנ"י. רק צין
 חנין החילוק צין חני לאכני אנ"י הוא
 הודעה כמדבר צנדו. ואנכ"י הוא דבר קיים צפ"ע
 להורות אנכ"י הוא זה ולא אחר כמו שדרשו
 צאכני עשו צכרך. אכנ"י הוא זה ועשו צכרך.
 והנה הורה ה"י ג"כ צזה למה מלוויהו שהוא
 צעלמו יעבור ויקדים לפנייהם כי הנה ח"ק איננה
 כשאר חללות הנתינה תחת יד השמים וכח הש"י
 ושפטו מתצט צהבר. ולזה ירדק לומר אנ"י רל"ל
 חני הוא שבחתי ושפטו צהבר וש"כ אה"ק.
 תחת יד הש"י צעלמו צלי החלצות שליח ומלחך
 וירדק צהנהגה הלכו אכנ"י חני הוא זה דבר קיים
 צפ"ע צלי החלצות. ולזה אומר הש"י הנה אכני
 צעלמי צלי החלצות שליח ומלחך כוהו.
 ע"כ אל ירע צעיניך מה שאני מלוך לעבור
 ולהקדים כי די לעצד וכו' וגם צהתערוהא דלתתח
 איננו עוצדא לטייל :

[ירושת א"י צוכות אמונה]

וירצה עוד צרמו. אנכ"י ירמו לנלוה ראשינה
 אנכ"י י"י חלקך. הוא אמונת חלקי
 עולם הפועל ישועות וז"ש. אנכ"י כוהן להם
 לבני עיקר קדושת הארץ הוא ע"י אמונה ונצמון
 ואמר זה צעטם על הקידים שהש"י מלווהו שהוא
 יעבור לפנייהם צכדי שיהחזקו צמונה ונצמון כי
 עיקר זכות ירושת הארץ הוא ע"י אמונה ונצמון
 שהוא מולוה הראשונה אנכ"י. היא הנותנת לבני
 את הארץ :

[כפי כשרון פעולת ישראל צהורה כן יתרצה
 צרכת א"י]

נותן הלי"ל חפץ שערין לה נהן. ואם להורות
 שא"י כבר מוזהקה צדיהם מלכותיהם
 הלי"ל כתיב. חך היא לדעה עפ"י מה שספרו
 לנו דז"ל. ר"ח צר אצח מקרי דרדקי דר"ל הוה.
 איפגד הלהא יוצי ולא אחא. כי הנה ח"ל חמ"י
 איפגרת חל"ל דלית חחה הניח לי רצח. וצלרתי
 מוננה ג' מולות חכבוליה חכבול לגרצ יוס צ'
 צלרתי ג' מולות חכבוליה צ' חכבולת לגרצ. יוס
 ג' צלרתי מוננה ג' מולות חכבולת ג' חכבולות
 לגרצ והפקרתי יותר מכל"י ח"ל ח"י לאו דחיפגרת
 הוה עבדא עפ"י ופירש"י שהרי רח"ת צככ"י היין
 מחמענו מן השכבולות והוה עונש הציטול. עכ"ל.
 הנך רוחה צנה הארץ הקדושה להיות עיני י"י
 חלקים צה. והש"י כוהן לוהה צכל עת לפי מעשה
 התחתיים, אם מרצן צהורה הש"י כוהן חותה
 צרבו יתירה וכן צהיך ה"י. וצוה הורהו הש"י
 שהגם שיחטקו במלחמה חעפ"כ לא יצטלו

ללמד לחינו קדוש חו"ל רק אחר כינוש הארץ
 וזה שרמזו זכאן כאשר דברתי אל משה דבמשה
 ודאי לא נתקיים רק אחר כינוש הארץ גם מה שאני
 מלך יהי באופן כאשר דברתי אל משה והוה שרמזו
 רש"י כו"ל צ"ו כאמ"ר למשיח הגן הענין :
 בא"ד יהי קידש ויהי שלכם ככל הענין דהנה
 צמט"ה כאמר לבס יהי"י וכאן כאמר
 לבס נחתיו כאשר דברתי וכו' עזש"ל לבס נחתיו
 הבוונה שהוא צמט"ה לבס ואיכנס לקטנים וצמט"ה
 כאמר לבס יהי"י רל"ל שקנה איכות הו"י השיך
 לבס היינו קדושת הארץ. והנה גם זכאן קייס
 כאשר דברתי אל משה היינו שיהי קדש בקדושת
 הארץ והגן הענין :

שיך לעיל כל מקום וצמט"ה חורה אמר משה
 כל המקומים צמ"ח הידיעה. אפשר להיותם אז
 צימי משה אחר כינוש עבר הירדן וגם המקום
 שהוא לא נתקדש בקדושת הארץ עד אחר כינוש
 כל הארץ דגם ערי מקלט לא היו קולט"י כנידע
 לזה אמר משה כל המקומים הידועה אבר תדרכו
 זה אחר כינוש וחילוק צמט"ה וצ"ר לציטת
 לבס יהי"י אז יקנה הו"י ואיכות שלכם להיות
 קדוש וצמט"ה כ"ל מרמזו גם שם חו"ל. משא"כ
 זכאן העיקר הליוו הוא על כינוש א"י. ואח"כ
 כעיכצשו חו"ל יהי שלכם :

ד' מהמדבר והלבנון הזה ועד הגהר הגדול
 נהר פרת כל ארץ החתים ועד הים
 הגדול מבוא השמש יהיה גבולכם.

מהמדבר לכאורה הנה הירדן מפסיק צן המדבר
 וארץ ישראל הל"ל מהירדן ונראה
 דר"ל דגם הירדן גיפח יש צו קדושת א"י לכל
 העניינים ואם ה"י אומר מהירדן ה"י עד ולא עד
 זכאל :

והלבנון הו"ה לשולל לצנון אחר היינו ציהנו"ק
 סנקי לצנון שומלצין עיוותיה של ישראל
 ומה חינו מדבר זכאן שהוא צמט"ה א"י ע"כ
 אמר הז"ה שיהי נראה לעיניהם מקום שרמזו
 לצנון ולפי"ש צמט"ה שרמזו בגם הירדן ככלל
 בקדושת א"י ח"ל לומר שהלצנון ה"י אחר הירדן
 סמוך לירחו דא"כ לא ה"י לריך לצינו כיון דכבר
 מהחיל הגזול מהירדן מכ"ש הלצנון ואם ה"י
 הלצנון סמוך להמדבר קודם לירדן זה לא נראה
 דהרי משה ואהרן נגזר עליה שלא יכנסו לארץ
 ואמר רש"י לא הענין את הירדן הזה. ולפי"ז
 גם קודם לירדן יחשב ונא"י והנראה דה"י צמט"ה
 הירדן כעין אי צמט"ה המיוות וא"כ ה"י הירדן
 מחולק ואילו לא הזכירו ה"י דקדושת א"י צירדן
 הוא רק צמט"ה של הירדן אחר הלצנון משא"כ
 צמט"ה שקודם הלצנון זה מה שכל לפי הפשט
 והשם יודע :

[אפשר להשראת השכינה על הנציצים גם צמ"ל
 על הנמים כמזכור צמט"ה].

ואמ"ר י"ל דבאמת הירדן אינו מקדושת א"י
 ואעפ"כ אמר מהמדבר ולא מהירדן
 דלענין זה מליך הירדן לא"י דבי היכי דיש
 השראת השכינה על הנציצים צמ"י משא"כ צמ"ל
 כן אפשר שתשרה השכינה צירדן על הנציצים
 בדמלינו ציחוקאל הנציץ ששרתה עליו השכינה

לפרש לזל יפול לז יהושע והצט צמט"ה מחומר
 הש"י מורס על היריות והחריבות היופלב למלחמה
 שזה יורה שהולחמה ה"י צדק כס וקתר צמט"ה
 העצב דלכ"כ לונה וכן הלויך לזירות ימותו כל הגוים
 צדצר ויצומו ישראל ויירשו את הארץ צלי מונע.
 אך היא זכל וקוס לריך לאיהערוחא דלתהא.
 והנה הרהר ה"י לא נקצע עד שקפלו ישראל
 לתיבו וכ"ה הדבר זכאן הם לריכוך לצוא צקלה
 הממנה ולי"י הונומה. וז"ש כ"ו אשר תדריך
 כף רגלכם. הנה אינו חפץ מאתכם רק דריכת
 הרגל וכאשר תדרכו צמט"ה אז לנפיע כבר
 נהתיו לבס כאשר דברתי אל משה. כף הזון
 כאשר דברתי וכו' מלוא דברתי אל משה ראה
 החלתי תת לפיך וכו' וז"ל כבר הוחזק צידכם
 כל א"י ואתם איכנס לריכוך רק לדריכת הרגל :
 וירצה עוד עפ"י ונשרמז"ל כח ונעשו הגיד לעמו
 לתת להם וכו' שאם יאמרו אה"ע לישראל
 ליקטים אתם שכצמט"ה ארלות ז' עמיתין הם יאמרו
 כל הארץ של הקב"ה הוא צראה ונהנה לאשר ישר
 צעינו צמט"ה נחנה להם וצמט"ה נעלה מהם
 ונחתי לנו. והנה לכאורה אין ענין זה וקפיק
 כי האדם צעל צמירה ואין זה תירוץ וקפיק
 לשים לקטנים שולקטם לש אור צודאי כך גזר
 היולר שהחפץ אשר ה"י צידך עד עתה יהי ויהיו
 שלי אך צודאי הפירוש הוא שאיה"ע יודע"י עפ"י
 ההורה שנואר זה שהש"י הצטיח לישראל ארלות
 ז' עמיתים רק שקיטיתם ה"י גם על הש"י הלא
 הוא צמט"ה לוח והזהיר על הגזל ואיך היתה
 כזאת ונאחזי ית' ליהן להם ארלם צמט"ה ה"י
 מהראוי שהה"י הארץ פנוי עד עת צא ישראל.
 ע"כ תירוץ היא שאין זה לצמט"ה כיון שהש"י
 צראה והוא ליה לתת לחיה זון נגוים אמרים
 ואח"כ ליה את ישראל שיהיה וכו' לפי"ז הא
 תינה ארלות ז' עמיתים שהוא היתה צמט"ה
 לישראל. אבל שחר ארלות שייכצשו שאין זה ככלל
 ההצמחה הירדן קושיח לדוכחא לקט"י אתם ע"כ
 אמר הש"י תדעו כל וקוס אשר תדריך כף רגליכם
 צו לבס נהתיו וז"ל כי גם זה רכיני ונצמט"ה
 שאהם תירשו את כל העולם :

תהדך חקר'ו כבר ידעת ויורה על הממשנה
 ו' על האעשה ע"כ ככה חקר'ו לפי
 ונש"ל שהש"י אמר להם אינו הפך רק איהערוחא
 דלתהא דריכת הרגל ולי"י ההצמחה וצלי שום
 מעשה עלה וצורה למלחמה ע"כ חקר'ו האעשה
 רש"י ג' כל מקום אשר תדריך כף רגליכם כו"ל
 צו כאמר למשה ושינו צמט"ה חס ללמד
 וכו' אך חו"ל ונשכצשו וכו'. יש להענין למה
 אמר והאריך שכו"ל צו כאמר למשה. וי"ל דהנה
 לפי מה שלמד דקאי על חין לארץ מהיכוך למד
 דיקח ושיכצשו את חרץ ישראל ויהיכו יא להם
 דדוקא אחר הביצת לזה דייק רש"י דגם לונטה
 כאמר כלשון הזה (והגם דונטה חיור זה לישראל
 הנה משה אמר כ"ו צדצר השם ושכינה נדברת
 מוחך גרונו) וא"כ צלשון הזה אשר תדריך כף
 רגלכם גם משה ככלל. והנה לא נתקיים כי משה
 לא נכנס לארץ. והנה אונת י"י לעולם ומוכרח
 לתקיי"י. ויתקיי"י א"י"ה לעהיד צ"צ שיצא משה
 עם הדור דיעה וזה יהי אחר כינוש הארץ ע"כ

נק' הרץ החתים רל"ל שהחמים דרין צו לפי שעה רק בשמוענרת צידם לכך קנה הצרחה מהם כי עדיין לא כשליה זמן השבירות ואח"כ החזיר לצעלי" כ"ל וצעזור זה פרט הכניצ צוהר צכאן חר"ץ החתיי מכל הז' חיות :

[אין הקציה נקפח סכר שיש צרי' ואצ"י סכר שיחה]

או יאמר צהיפק כבקראין ונכנין חיה חרץ ע"ש סיחיד כנין חרץ הכנעני נקי הארץ ע"ש כנע"ן הראשון חציה של הכנענים ונשא"ב כשנתארין חיה חרץ ע"ש הרצים כגין צכאן חרץ החתים נקראת הארץ גם על שם צניו שהם חתים ח"כ זכות ויהיב הוא להם וא"כ י"ל צכאן שלא זכו שום חיותה סיקרא הארץ על שום רק על שם חציה נשא"ב החתים להיות שכינה חת חציה ואצ"י לי נשא"ב חקיס חתה צחוכינו רל"ל גם שחה יחד עכ"ז חתה לנשא עליו בגזרת חל"ק שהצניח צירוש הארץ ח"כ מאז קיצלו עליהם גזרת המקיס גב הש"י לא קיפח סכרם ונק' חלק חרלם צחי' על שום ולא ע"ש חציה וזה ינח לנו ונה שפרט הכניצ חרלם צייתר נכרן וכל האומות דקד"א דלחמים העווד להם זכות שבצדו חת חציהם ולא יוכלו להם קו"ל גם חרלם ניתנה למורשה לישראל :

צנהר כצר ואמרו צנהר להיות שה"י צנהר חינו כעומלת חרץ העמים ונלינו מרן האר"ל בהשיג השגה הכפלה על המים היינו נהר כילום . וח"כ לפ"ז י"ל מה צמלין ומהדצר היינו כיום נקום חרץ העמים והו"ל ונה שמקמן והלצנין הזה היינו נקום שמו לצנין צמווך ונראה אחר הירדן כמוך ליתו משה מהחיל קדושת ח"י לחיותות ולמעשרות ולמשיטין וליוצלות ולכל דצר :

וע"ד הנהר וכו' חזר וע"ד אפשר להורות דעד וע"ד צכלל שגם הנהר צכלל קדושה (עמ"ש צמיצורי ריש צרכות חיתנין עד סוף האשורה הראשונה) או י"ל כדלעיל שהנהר נלירף לקדושת ח"י לענין הברחת השכינה גם שאינו כקדושת הארץ :

הנהר הגדול נדר פרת הנה הצת נה"ר נויחר והל"ל הנהר הגדול פרת ויתפרש עפ"י מאמר רז"ל . גם שהוא הנהר הד' הקטן שצנהרות קרהו גדול להיוה ומחצר לא"י הדצק לצחזר וכו' . וא"כ היא רק גדול צחיות ורוממות לח צמות וזה ידוקק ששנה פעם צ' לומר נה"ר פרת להורות הפירוש הנהר הגדול . גם שהוא נהר פרת ואינינו גדול צמות עכ"ז הוא גדול צחיותו לחשיצות ח"י :

[גם הקטן נהגדל צצואו לח"י]

וע"ד הים הגדול . וע"ד צכלל או להיות . שגם הים להיוה יכוד המים ונלירף הוא לקדושת הארץ שראוי שהשנה השכינה צי או שגם הנכנין שצים הם וכלל קדושת הארץ : מבווא הישמיש יה"י גבולבם ונצ"א השמש . להורות שרק צלד ונצוא השמש הנכנין שצים הם צקדושת הארץ משח"כ הנכנין האחר"י ללד אחר ומש"ה חזר לומר יה"י גבול"בם ויתצאר עוד יה"י גבולבם :

יה"י גבולבם הוא נויחר והנראה לפי שאמר כ"ו אשר הדרך וכו' וקא על חו"ל אחר כיצוש ח"י דוקא כיו"ש רש"י ששם רז"ל ח"כ חו"ל הלוי צכיצוש ח"י אם הכצשוה יקדש משח"כ צהוך הגזני"ל הללו רף אם עדיין לא יכצוה יש צה קדושה לענין הדר צהובה שלא ישצ וכלל הדר"י צח"ל . גם שלענין כמה דצר"י צע"ן כיצוש וחילוק דוקא עכ"ז קדושה יש צה גם צלל כיצוש :

[כיצוש ח"י חוצה]

וירצה עוד יה"יה גבולב"ם צעל כרחק דהנה החחיל כל נקום אשר תדרך כו' היינו חו"ל לכס כהניו והוא רשות ואח"כ החחיל לליין החיוני ח"י מהמדצר וכו' ונקיים יה"י גבולבם צעל כרחק חוצה הוא שכתצשוה ויה"י גבולבם [לעהיד ירדו מים עד ים]

וירלה עוד ועד ים הגדול הוא החום כעת צשעת כיצוש הזה מנצוא השמש יה"י גבולב"י רל"ל עד הים הגדול ונצוא השמש הוא קלה הארץ . זה יה"י גבולבם לעתיד שירדו מים עד ים וננהר עד אפסי הארץ :

ואשער

וירצה עוד דהנה כל נהר חינו כזה צכלל ונקומוות יש נקום שהוא גדול ורחצ ידיים עמוק ויי מלאנו יש נקום ויי קרקוליים . והנה חלו ה"י חומר הנהר הגדול פרת קד"א שהכוונה שיעצרו הנהר צמקום הגדלי"ת . ויס"ע לזה להיות זה הנהר קטן צמות ומשאר הנהרות כ"כ שנה פעם צ' לומר נהר פרה רל"ל ונה שאני קורהו גדול"ל קאי על כללות כל הנהר פרת גם צמקיס הקטנות יכונה לגדול לחשיצות ח"י וילא לנו וזה שגם הקטן נהגדל צדעה וצככל צצואו לח"י . ח"ש חז"ל חד ונייכוו עדיף כחרי ויין :

כל ארץ החתים יש לראות מפני ונה צכל שאר החיות לא ולינו לשיחאר חרץ הכנענים או האמריים ודומה רק חרץ הכנעני והאמורי וצחתי חומר חרץ החתים וכו"ל דהפרש הוא כשוכנה חיה חרץ על שם חיה יחיד נק' חוהו חרץ צפ"ע ע"ש חוהו יחיד צהואר דהיינו כנעני" ע"ש כנען הרלשון ונשא"ב כשמהאר חיה חרץ צהואר רצים כגון צכאן חרץ החתים . הפירוש הוא חרץ שהחמים דרין צהובה חצל אין לארץ שש עלם חתי . והנה כשהני צההחתיים וכל הששה חיות האחרים שלא זכו החמים סיקרא חרץ צעל על שום להיות שהולרך חציו חציהם לקנות ונחמם ויערת הנכפלה צכקליס גדולים קנערין יה"י להם פהרון פה לומר לישראל מאין צחהם לכות צחריינו צשני"ל הצנחת הש"י"ת לחציהם הרי חציהם צעלנו קנה ונחמו צחזיר כסף חלקת השדה והודה על חוקתיו לזה לא נק' הארץ אר"י דהתי על שום שהיה מורה עוחק צידם רק

[כיצוב חו"ל לא נתקדש רק אחר כיצוב ח"י]

היוחסין שמלא צב' הזכרונות :
וירצה עוד לא יחלצ א"ש חשוב וצני ישראל
הוא הצטמח שלא יארע לו כותקה רבו
שילמח שם העם למים וילכו על משה ונמשך
מזה שנעשע צשמעו כל המורים. הצטיחו הש"י
שלא יחלצ שום איש מצני ישראל להתלונן עליו.

[כ"ז שהלמדיו של אדם קיים כאילו לא מת]

בל ימי הי"ך כ"ל לרצות הלילו או ב"ל לרצות
ימי הזקנים אשר האריכו ימים אחריו .
וכ"ז שהלמדיו היו חיים כאילו לא מת ונק'
שפיר ימ"י חייך . לאפיקי אחר פעירת הזקנים
נחייקרו ציהדות הארץ :

באשר הייתי עם משה אהי עמך. הנה חקר
חיבת בן. אך גלוי וידוע לפניו ית' שעי'
שכתעלל צמלחמה כתי"ש הכתיב ימים רבים עשה
יהושע מלחמה וכו'. עי"ז נגרע עשרה שנים מימי
חייו. ע"כ נחקר חיבת בן. לא לגמרי כמשה. וזה
ססיים לא ארפך ולא אעזבך. רל"ל מה שאני
אומר לך כאשר הייתי עם משה אהי עמך. הוא
שלא ארפך וכו'. אבל לא לענין החיים. ע"כ אני
מחקיר חיבת ב"ן כי לא לגמרי צכל ענייכים
כמשה (עי"ן מי"ש לקו"ן צדצרי התרגום ענין
חקרון חיבת ב"ן ויונעס לך) :

לא ארפך ולא אעזבך. הנה לא ארפך לא
אחיש כחך לעולם שיהיו ח"ו השונאים חזקים
ומך. והנה אירע זמן שקברה אותו אשה צכשפי'
אחר הש"י ולא אעזבך לשם מקיגר. עטלה הש"י
אח יניח סר צ"ג וצ"ר והפיל החומות כמצואר
ציוחסין :

וירצה עוד יאמר הש"י הנה מחקך צעזרתי כעת
יספיק לנגד המלחמות המעורתים לנגדך
צקרוב ואני מצטייך עי"ז שלא ארפך ולא אחיש
כחך ותעמוד צחזקהך אבל ידע הוא ית' שעוד
צרצות הימים יתעוררו מלחמות יואר גדולים אשר
לא יספיק החזק אשר הוא כעת. הצטיחו הש"י
שלא יעצמו ויוסף לו כח ורוב אויבים. ויתצאר
עוד כל הניל צדצרי המחרס ח"ה :

תרגום. לא יעשהד אינש קדמך. וצחורה תירגס
המחרגס הלז לא יעשהד אינש קומיבוין
כראה ג"כ כוונתו ע"ד שכתצתי צפסוק רק קלח
צאופן אחר. כי שם נאמר צפניך. היינו לנגד
פניך. וכאן ככתב לפניך ופי' קדמך. היינו
צגדר החציצות שיתלצ שים אדם קודם לך. רק
כל חשוב יהי' נגרר אחרך ועונש"ל צפסוק :

במא דהוא מיימרי צפעדי דמש"ה כ"ן אהוי'
עמך. יש להתצונן צדצרי דה"ל לפרש כמה
דהוי' צפעדי דמשה כן אהוי וכו' ואם רלה
להלביש להענין ולכנות צכצוד השם צחאר נאמר
ה"ל לפרש צסיפא ג"כ כן יהא מיימרי צפעדי .
וכן יש לרקרק דצרישא מפרש במעדי ואינו
מפרש ע"ם מש"ה וצסיפא לא אומר לשון מע"ד
רק הכיח חיבת עמיך כלשון הוקרח ומה נשתנה
והנראה דהנה המחרגס דקדק צכצוב דנחקר
סיבת כן דהל"ל כן אהי עמך ע"כ כ"ל שופרש
כך דהנה ידוע פני משה כפני חמה (צחי" הוי'
דנגא דאמת כמו שקצרה רחצ שערין דנגא דמשה
קיימת

ואפשר לומר דמכאן יל"ל לרז"ל. דכצטת חו"ל
לא מהני לענין קדושה רק אחר כיצוב
ח"י. ומחזר לומר יהי' גצולכ"ס. רל ל כל מקום
אשר תדרך קף רגלכס צחי"ל לכס נחתיו ואימתי
לכס נחתיו כאשר מהמדצר והלצטון וכו' יהי'
גצולכס. אז גם חו"ל יתקדש ויהי' נעפל לקודש
כשכצטוה אס אחר שיהי' הגצול הזה שלכס :

[דבר חלקינו יקום לעולם]

וירצה עוד דהנה גלוי וידוע הי' לפניו ית'
שיחטאו ויניחו רצה מהעמים ולא יכצסום
ודצר חלקינו יקום לעולם. ע"כ קייב, יהי' גצולכס
לעמיד עכ"פ יהי' ח"ך שיהי' אעפ"כ צרצות
העיהים יתקיים צימי דוד ושלמה ומכש"כ לעמיד
לצח צ"צ :

הי' לא יתיצב איש לפניך כל ימי הי"ך
באשר הייתי עם משה אהי עמך לא
ארפך ולא אעזבך :

לא יתיצב לא אחר לא יעמוד או לא יקום
כי זה חרצח מורה דרך צביד שעומדין
צפני אדם חשוב כמד"א מפני שציה תקו"ס. ואילו
הי' אומר לא יקו"ס איש לפניך הי' מורה שלא
יעשו לך חידור. אבל יחלצ זהו דרך עזות
וגצורה כמד"א ודחן ואצירים ילאו כלצים. ואל
הסיצני מפקוק אחס כלצ"ס היום כלכס. שצחמת
גס שם הכוונה כלצ"ס צגצורה להחצגר על ילרח
דעצירה אכ"מ :

לא יתיצב איש לפניך חואר חציצות. ולא אומר
אריס דהי' ככלל גם אשה צכשפי'. ואגב
נדקדק שצחורה צפי עקצ כתיב לא יחלצ איש
צפניך צצ"ת וכאן לפניך צלמ"ד. והנראה לפי
פשוטו דשם אומר ונחן מלכיהס צידך והאצרת את
שום וכו' לא יחלצ איש צפניך עד השמידך חוחס
הנה דיצר צמלכיס החשובים אומר לא יחלצ שום
חשוב מחשובי המלכיס. צפניך. היינו להקיומס
צניגוד פניך. כדרך הכלחמים צהחצרות פניס
נגד פניס כי שם הוא הצטמה לכ"י שאפילו
המלכיס החשובים לא יהי' להס הקומה והחצרות
למלחמה נגר פניהס. וכאן הוא הצטמתו ית'
ליהושע הוא הצטמה יואר גדולה. אומר ית' לא
יחלצ אי"ש לפניך. היינו אפילו צלח התלחמות
רק צערך התחצצות לא יחשצ שום חשוב לפניך
צגדר החציצות שכל כך חגדל מורחו עד שכל
החשובים שצחומות צעמדס לפניו. יהיו נחשצים
צעיני עלמס וצעיני אחריס כאין וכאפס. כמו
סיקרה צפחה ושופע עיר קטנה צעמדו לפני מלך
ודול נחשצ לאין ואין לו שום חשיצות לנגדו .
ולפי"ז מנילח ומכש"כ שצנל ההתלחמות והכיגוד.
וז"ש לא יחלצ איש לפניך. לא יהי' שום חשוב
צמלצ החציצות לפניך :

וירצה עוד צחאר ח"י"ש לאפוקי אש"ה. כי
צחמת אירע לו מעשה שצמדה לנגדו אש"ה
צכשפי' וצורה צעדו חומות צרל. עד אשר צמרוהו
צגי גר וצ"ר. על אותו הזמן הצטיחו הש"י לא
ארפך ולא אעזבך לשם מקוגר. עי"ן כ"ז צב'

קיימת חללם וצקשה ונחתם לי אית אמת כו"ש
 (צוה"ק) ופני יהושע כפני לבנה (ירגא דארני
 וכמו שהשיבו את תקות חוט השני שכבר זה
 השומע כו"ש צוה"ק) וזכה ידוע הוי' הוא שם
 הנכתב בלא מאמר (רק צהיכלו היכל גי'ו ארני
 כבוד אומר כולו היינו צנים המוקדש) והוא כרח
 דמחשבה וארני הוא שם הנק' במאמר ובדבור .
 והנה צומסה הי' הכל מהנהגת הוי' שם המחשבה
 כאומרו קומה יי' ויפולו וכו'. שומה יי' וכו'. והשם
 הנק' במאמר הי' מסייע לגימור הפעולה בעש"י
 צמי' אומ"ר ועושה וציהושע הי' ארין הצריח
 הולך לפניהם שהוא ארני והיא שם המאמר והיא
 הי' העיקר כביכול צמי' ארץ ישראל. והם שקצלתו
 מהוי' ככודע עכ"ז הדרגה עליונה דמשה לא הי'
 צהתגלות כ"כ חלל יהושע (ככודע צמי' אספקלריא
 המאירה ושאיה מאירה) ע"כ לא מאמר צפסוק
 כ"ן אה"י. דהיה נשומע מוש כדוגמת משה השם
 הוי' צהתגלות. וארני הנוסייע לגימור הפעולה
 צמעשה ובאמת לא כן הוא. רק הכונה צזה הענין
 יהיו דומים כמו צומסה הי' הפעולה בגמרה מאר"י
 הנוסייע כמו כן יהי' ציהושע פעולת השם אר"י
 וחללו לא יקרא מסייע בלבד רק עיקר הפעולה
 והצן מאד זה שפי' המחברם ז"ל כו"א דהו"א
 מומרי (הוא שם המאמר ארני) צבעדי' דמש"ה
 (היינו מסייע לגימור הפעולה) כן אהוי עיקר (ר"ל
 חללו לא יקרא למאמר ולבעד בלבד רק לכלל
 כל הפעולה ע"י הקבלה העליונה) ע"כ לא נכתב
 כ"ן והצן מאד כי ח"א לכי'ן צמכת צדריס כפלא"ס
 כאלה :

לא אשצקיך ולא ארחקיך. יש להצניק דעל
 לא ארפך תרגם אשצקיך ולא עשה כן
 צשאר מקומות צחירה שמות. וירף ממנו יעק"צ
 הרף ממני עיי"ש. וכן לקמן הפעיל יו"ו - חל תרף
 ירך מעצדיך. תירגם חל תרשיל. וכן על לא
 אעצ"ך. תירגם ארחקיך והוא דבר אינו צנומל
 צסוס ונקיס. עיין צראשית. ע"כ יעוצ. פי'
 אונקלוס ויונתן. יצ"וק, לא אעצ"ך. צוילא .
 אשצקיך. ויש. ויעצו כל אשר לו. וישצוק וכן
 צכל המקומות ומה כשחטה העי' הזהה. וכל
 דהנה ארפך יש לו צ' פירושים לשון רפיון שהוא
 חלישות מלשון ידים רפוי'ת. ולשון הקרה, מלשון
 הר"ף ממני שע"כ הוא לשון הסר ממני. והנה
 צכאן ח"א לפרש לשון חלישות ותשות שא"כ הפי'
 הוא שלא חליש אותך מוילא ידויק מזה שלא
 יוקף לו אומץ רק ישאר צחזקתו צלי מגרעת
 ומה כח האדם ליחל לעמוד כגד צבעה גייס רציס
 ועליונים אשר כגובה ארזים גצהם חס לא כי יד
 יי עשתה זאת. וג"כ הך ילך אח"כ ולא
 אעצ"ך דעשמע היפך הדיוק הנ"ל דכיון שהש"י
 לא יעצוהו מוילא יחזוק צכחו יח"ש הצלתי צעל
 חכלית מוילא לריך לפרש כפי' השני שהוא לשון
 הקרה. לא ארפך לא אסיר אותך ממני. והאיך
 יתפרש לפי"ז אח"כ לא אעצ"ך דהוא ג"כ הקרה
 וע"כ הפירוש הוא דהנה יש צ' מיני הקרה. אחת
 שהאדם הולך ומצירו וסר ועליו ומיח את חצירו
 צמוקומו עומד לבדו מחמת שלא יישר צעיניו
 להיות עמו צלוותא. והענין הצ', כשהמקיר עומד
 צמוקומו ומסיר את חצירו ממנו צאמור לו קור

מעלי ולך וכיולא צזה. והנה היא שפלות גדולה
 יותר מהראשון. והנה האופן הראשון נקי עז"ה
 טעמוז את חצירו צמוקומו, והאופן הב' נקי הסרה
 צמוקיר את חצירו מפניו והוא כשאר צמוקומו .
 ועד"ז יתפרש העסק לא ארפך לא אסיר אותך
 מאתי שזה האופן הב'. לא זי חף זי ולא אעצ"ך
 היינו שגם חבי לא ארפך ואתך רק אה"י עמך
 רק שהיחסים תירגם צהיפך כבדר ענייני מדריגות
 ההסרה צבדי להצניק והצן הענין :

וי חוק ואמין כי אתה תנחיל את העם הזה
 את הארץ אשר נשבעתי לאבתם לתת להם

[עיקר הבזרה היא ע"י החכמה חקני ת"ח כ"ז
 שמתקין וכו']

חוק. היינו שלא תרשל מחוקך. כי יארע חיש
 חוק ומצירו חלל צי"אש והתרשלות יחזוק
 חצירו החלש מומנו לזה ארץ חוק צחזוק ש"ש
 לך עתה ולא יתשלי ירך ואמר אח"כ ואמ"ץ
 גם חס יצא עיך מלחמה שנטבע הם חזקים
 יותר מכך. חל חירא כי חיצת ואמ"ץ הוא הוספת
 הכח ולידת כח חדש צכל פעם. ע"כ ואמ"ץ
 הוא פתח צאחמחא שלא כמשפט. להורות
 פתיחת הכח מחדש צכל פעם. וגם פתח הוא
 נקודת החכמה והנה תראה זה האדם הוא חלש
 הי"ורים עכ"ז מחבצר על צעלי חייס החזקים
 גצורי כארי ושחל וילכדם צנומדה ע"י חכמתו
 מה חצניק שהחכמה היא עיקר הכח. וכל מה
 שיחוקף צלדס חכמה ציותר חחבצר עלה וגצורה
 למלחמה. והנה השכל יש צו כח המוליד טבל מה
 שיסכיל צשכלו יחוסף צו עיוד מושכל יותר גדול
 ככודע וחקני ת"ח טכ"ז שנוקין. ולפי"ז כחוסף
 גצורה יחירה חוה וצן שמוכס לגצורות. ע"כ אמר
 ואמץ צנקידת הפתח שהיא נקודת החכמה :

כי אתה תנחיל את העם הזה את הארץ .
 עפי' האומר כ"י לכתיבת טעם למה שלמעלה
 מה שאני אומר שתחזוק ותליד צכל פעם כח
 חדש והוא ע"י הוספת החכמה צכל פעם. לזה
 אמר כי אתה תנחיל את הארץ. הוא נוקס המוליד
 חכמה כי אין חכמה כחכמת א"י ככודע וכיון
 שאחה מוסוגל להנחיל את ארץ החכמה המולדת
 חכמה ע"כ יש צך חכמה יחירה מולדת וחוסף
 גצורה צכל פעם :

[לא חיש חל ויכז עוזה שהנטיח הקצה לא
 יחזור צו]

ועפ"י פשוטו י"ל עפי' האומר חז"ק ואמ"ץ
 צהתגצרות יחירה. אפילו צראותך מלחמה
 גדולה שאינו מוטבע ארס כוונך לעמוד כגדה .
 אעפ"כ צנוח צכל לצך להחמץ כי הנני מנטיחך
 צצודאי אחת תנחיל את וכו'. ח"כ זה יהי' לך
 להנעמה שאין מי יעמוד כנגדך טבעל כרחך
 חתקייס הצנחתי עד שחוריש כל הגוים. והנה
 זה יהי' למונעט שאין מי שיעמוד כגרו. כי צעל
 כרחך לא ימות עד שינחיל חלל עדיין יש לחוש
 פן ירגו הגוים חלילה את שונאי ישראל ויהושע
 יאריך ימים וינחיל את צביהם. לזה אמר הנני
 מנטיחך. צצודאי תנחיל ח"ת הע"ם הז"ה את
 הארץ אשר נשבעתי לאבתם לתת להם די"קא
 טכשנעתי ואמחתי להם דדור רציעי ישונו הנה .
 ובעל

לעשות ונחית הצא לירי הנלווה ואקיינונה והוא מלשון ואציו שומר וזאת היא הספוקה הסכבדת :

[כל מידי רמזי בתורת משה אף מילי דחסידי] בב"ל התורה ריבוי בב"ל היינו כללותי ודקדוקי וכל מילי דחסידי הנכללים בדברי התורה אשר ציך משה עבדי ר"ל הכל ככלל צלוייו כי ליכא מידי דלא רמזי בתורתו ומש"ה אור מש"ה עבד"י כאשר תבונן ומש"ל שלזה יקרא עבד י"י מי שידוע כל התורה כולה בלא גרעון: אל תסור ממנו ימין ושמאל לא כדע כיון שזהוירו לשמור ולעשות עשין ולאחין

מה שצב אל תסור מוננו ימין וכו'. והנראה הכוונה בדומה צעק ומשפטי התורה צין איש לרעהו . כאשר יראה עני מהחייב צדין . והנה חכמה עליו התורה הדין נאל הגבורה שהוא צחי' שמואל ויצקס להתחמק עמו לנטותו לימין החמד באמור כי עני הוא וכדומה לכפשו סגזת כחורה יעשה כיון שמולה לרחם על העני . ובהיפך כאשר יראה עשיר זוכה צדין ויולא זכאי שהוא צחי' ימין החמד יאמר הנה עשיר הוא ואינו מ"צה בלדקה וכופין על הלקה . הנה כחורה לעשה להטותו לדין צחי' שמואל הגבורה וכיואל צענינים האלה תרומת ה"ר בכל ענייני התורה לוותר על דברי' להטות מנקודת מרכז האמת וידומה שהוא לשי"ש. הנה בזה האזהרה לכל להסיר ימין ושמואל היינו שידומה צענינו שכעת הוא העת והטובה . להטות לחמד ימין ע"כ לוותר ליצטר מונרכו האמת או לגבורה שמואל חלילה חלילה לעשות כזאת . ע"כ הגם שמולה צפסרה עכ"ז כשהדיין יודע להיכן הדין כועה חסור לבלוע כי צפסרה ונעה ימין ושמואל ממשפט התורה עיין צס' צינה לעתים פי' הפסוק מלדיק רשע ונרשיע לדיק חועצת י"י גם שניהם שפי' הם באופן זה עיי"ש ויונעס לך כיון שצחתי עד הלום אדברה וירויח לי . אשר כעת צעוה"ר רבו ההולכים אחרי מדע לנס ותולים איע באילנות גדולים צעלי הש"ס שאמרו מלה לבלוע . ורשיתי שמועצ צעוה"ר מלאה הארץ וכו' שכל איש היחזיק בצומן רעהו מנקה תחבולות לבא עמו צדיק ודייבא באמור בלצו הנה הדייני' המוחסדים לרעתם צודאי כחורתם יעשו לבא צצרות צין הפסדים יענידו קו הדין לנחלה ולשליש ולרציע ולעתים רחוקים ולרעתו הוא ילא צזה ידי חוצתו כיון ששויע לעלת כפתלים הנמורה וצעה"ר רבו היועלי שקר צזה כי קליפת החמס מושלת צעה"ר צעילס ומציאה בלצ כל אחד להלדיק רשע ולהרשיע לדיק באומרם הלא גמרא ערוכה הוא לא חרצה ירושלים אלא על שהעמידו צצריהם על דית .

[חוכמת מוסר לפשרנים ולצער כילד יתנהגו] והנה ערס נצא להסיב על דברי הפתאים הללו אשר כדוד חסנו להם כלי שיר אקדים לך מה שמועתי ומכבוד הרצ החסיד הקדוש עוה' אלעזר זלוק"ל שמוע ומכבוד אציו באון ישראל וקדושו דודי זקני כבוד מוה' אלימלך זלוק"ל מ"ש רז"ל צגנו' צרחתו ילה"ר צרחתו תנלין זו תורה היינו שהאכשי כזי יכולין לחבל ה"לה"ר ע"י התירי כשרולין להעמיד שקריהם באמור שהאמת אתם תיכף מציא ה"לה"ר

וצעל כרחק אי אפשר להרחיב הזמן לדור חמישי וכיון שיש לך ולעמך הצעמה שבעל כרחק תנחילו את הארץ ע"כ אפילו אם יעמדו לנגדך עמים כחול אשר על שפת הים חזק ואינן ונירא לא יעלה על ראשך כי צודאי לא יוכלי לך ולא יוכלו לישראל ואדרבא אתם תפילם כיון שיש לך ולישראל העם הזה הצעמה הגדולה הזאת והצר חלקינו יקום לעולם ולא איש אל ויבז שהוא אור ולא יעשה ועוצה שצעתי הקצ"ה לא יחזיר צו כנודע מדברי ירמ"י אשר כשנעתי לאצותם לתת להם דייקא כי אחרתי והיר רביעי ישיבו הנה :

רש"י חזק ואמין צדיק ארץ עפי' פשיטו צעל כרחק ג"פ דכתיב חזק ואמין צע"כ כ"א לענין צפיע ע"כ פי' אחד לדרך ארץ הוא הנכונה המדינה צין איש לרעהו וא' בתורה וא' לנחמנה וכ"א לנוד ועניינו . דהנה צכאן אור כי אתם תנחילו והוא חלוקת הארץ צין איש לרעהו על כרחק האי חזק ואינן לדרך ארץ וידוקדק כי צכתיכ עעס חזק ואמין צדיק ארץ כי אתם תנחילו צין איש לרעהו ולריך לך תחמולות צדיק ארץ:

זי רק חזק ואמין מאד לשמר לעשות בבל התורה אשר ציך משה עבדי אל תסור ממנו ימין ושמאל למען תשביל בבל אשר תלך

רק חזק ואמין מאד ר"ק הוא מיעוט ואח"כ אור מאד צהפלה והנראה דכאן מיירי צד"ת כמו סקיים לשמור לעשות וכמו שפירש"י והנה פירשנו דמיצת חזיק הוא להתחזק ושלא יתשל על מה שיש צכחו צבר ואמין הוא התחמולת מחדש להוליד צכל פעם יותר מכה הנמאל . והנה צכאן שומדצר ומהחזקות התורה הנה מה שיש צבר צכחו היינו מה שכתולל רוח חכמה מועשה רצו ח"ל לחיזוק כ"כ כי רישונו כיכר לעולמי עד . ומה שמווליד דצר מוחך דצר ומהצופן צכל פעם ומווליד צשכלו שכליות חדשים בתורה וולות לזה לריך חיוון רצ וצזה יתפרש ר"ק חזיק ר"ל להתחזק שהוא על ענין מה שיש צכחך די לך מיעוט החיזוק כי רוסס רצך תעמוד לך לעור ומש"כ ואמין ונא"ד ר"ל להחמוליה שהוא הולדה חדשה צכל פעם לריך חיוון רצ צהפלה כ"ל :

תחילה לריך לסיור מרע ואח"כ לעשות טוב

לשמר לעשות לשמור תחילה הוא ה"ת סור מרע לעשות הוא המיע ועשה טוב ע"כ לשמו"ר חסר ו' המורה על המעשה כנודע יו"ד צחי' ומחשבה ו' שפת ימי המעשה ולהיות לשמור הוא מניעה ומהמעשה ע"כ חסר ו' לעשות מלא ו' המעשה . והנה לא אור לשמור ולעשות כי שנייה מוסר מרע מציא לועשה טוב ע"כ הם כענין אחד וכ"ה צצרייתא דרפ"צ זעירות מציאה לירי זריזות . והנה זעירות הוא צקור מרע זריזות צועשה טוב ועיין צס' מסיבות ישרים :

[תלפה מתי תצא לירי הנלווה] וירצה עוד לשמר לעשות לא אור ולעשות יורה ג"כ פירוט לשמר לשון קיוו היינו ללפות

היגהיר להם ראיות מד"ת באיזה מאמר רז"ל וכיולא ומסמא את עיניהם ומלראוח אמתיות דברי התורה ועי"ז הם רחוקים מחשבה כיון שלדעתם כתורה עשו. והנה הגם שהמאמר הזה דלא חרצה ירושלים וכו' קשור בעצמות התורה לא נעלם מעין כל ומשכיל. עכ"ז גם לפי פשוטו אין שום וצווא למאמר הזה לפרשו כמנהגים הללו שיש שום לך עצירה ח"ו להכנה משפטי התורה. דקם צצ"מ דק למ"ד הוצא המאמר הזה חלל רי יתועמל צר"י דקילים לההוא גברא טעינת העלים שעליו צכדי לפטור אי"ע מו"ע דעוצו תעוצו. והקשו גמ"י דבל"ה ה"י פטור דה"י זקן ואינו לפי כבודו ומשגי לפנים מושה"ד הוא דעצד והציא רח"י מצריחא דלמדה והודעת להם וכו' אש"ר יעשו"ן זה לפנים מושה"ד (עיין צמח"ש"א שפי" דכלמד מאשר יעשו"ן לפנים מושה"ד דזה אין כח ציד הדיין לעשות רק הצע"ד מרובם הטוב). ועי"ז הציא דלא חרצה ירושלים אלא על שהענידו דצריהם על ד"ת ולא רלו לעשות לפנים מושה"ד כענין הזה דר"י צר"י יוסי רק עמדו ומשגו לכבודם. וצבי"א חזק ומהראוי גם לפי משפטי התורה שהאדם לא יחשוב עלמו לחשוב כגד התורה ומה שפטרה החורה זקן ואינו לפ"כ היינו באם זאת ההוראה לפיכך חס אי"ש חסוד זקן מחוייב לטעון מחוייבים אמתו להורות שאיש כיוולא צו פטור. אבל האיש הכבד צעלמו אינו מהראוי להחשיצ עלמו בקיום מלכותו ית' וכן צמ"ח ענינים צודאי ומהראוי על האדם צעלמו להחנה לפנים מושה"ד וכמו שפי" מוהר"ש"א ע"ש. וההוראה מאמרה לא חרצה ירושלים אלא שהענידו דצריהם על ד"ת שאלו היו ככנסין ה"ל לפנים מושה"ד ה"י הש"י ככנס עמשה ב"כ לפנים מושה"ד. והגם שהיו חייבים לפי הדין ה"י הש"י מותר עמשה כפי מעשיהם שהם מותרין. אבל צודאי שאין צוה דין רק שהיו חייבים להש"י ואם היו מותרין צין אי"ש לרעהו ה"י הש"י מותר עמשה וככנס להם לפנים מושה"ד ועי"ז חרצה ירושלים צצ"ל עכותיהם וחזן לזה המאמר הזה הוא ענין עמוק אכ"מ ציאורו צרוחצ. והאנשים אשר הקיחם הילר לעצור על החורה ולמלאות ידיהם צעושק צוכים חרצות למו על מאמר חז"ל הלזה. וקוצרים שיואלים י"ח כאשר חצירו על לך ההכרח יתפטר עמו ומחנות אין צריה ראה נח צנושי"ע וצכל הפוקקס דין מפורט שגם אם פיטרו הדיינים אם הצע"ד יודע שכתחייב יורה אינו יולא י"ש עד שיחזיר לצע"ד כל המגיע וצאם אינו מחזיר גזל הוא צידו. הנה עד כה דצרו מהצע"ד המחייב הרולה צפטרה צכדי למלאות צענו צחצוק וגזל וענה צכא לצרר עעות הדיינים המועטים צעעותם להצע"ד ומפשרים צלא דעה ומחשבים להם למלות הלא מה יענו כאצ"ר יעריכו לפניהם ומאמר רז"ל כסם שהדיין מלוה שלא להטות הדין כך הוא מלוה שלא להטות הפטרה דכתיב לך לך חרדוק אחד לדין ואחד לפטר. אמור נח ידידי איך ידע הדיין שלא להטות הפטר הלא הפטר הוא צשכל חנוטי ואין השכליות שוים צכל אדם. אמור עעתה שאין מקום להעסק צפטרה רק צצטילת החורה דהיינו סצר הפסוע אשר הצע"ד מחייב עפי" החורה

צלי ספק וצלי צצעה זה אין מקום לפטר והדיין המפטר צזה לגזלן יחשצ רק הדצר שיפול צו ספק כגון שאינו מוון מצורר רק עפי" ראיות וצצעות יסתדל הדיין צשכלו לוותר ליצטר מלד זה ומלד זה וחלילה להחלה צדרך עקלקלות אשר חדשים ומקוצו צאו ומפשרים כעוצ צצריהם למחלה ולשליש ולרציע צאין עענה ווענה רק ככך המליאו צשכלס לרחס על חיזה אי"ש או צהיפך שהצע"ד החוצע לא מלא חן צצריהם ומלאו צו חיזה שוון דצר שלא השכים והעירצ לצי"הו"ד והחצצע הוא מפריס לרעצ לחוון וכיולא צעעכות כחצות כאלו חלילה לרע יסורון להעסק צזה לפשרים כאלו ישנה שום מפשרים לגזלנים. כללי של דצר אין מקום לפטר רק עפי" יסודות התורה זה הוא הענין המצורר צכא"ל ח"ל הקור"ר מווכ"ו ימי"ן ושמו"ל לעו"ן השכיל צכל אשר חלך כשלא חטה ונושפטי התורה יעין ושמו"ל אז השכיל צכל אשר חלך וגם צפטר דצר מושה"כ צזולת זה והצן הארכהי צכל זה מחנות שראיתי פרלות הדור מהצע"ד והדיינים והיועלים. אשר צעוה"ר כולם כאחד ידם הכון עם המווחק צמוון חצירו ומחצין את החוצע הרולה להחנה כתורה מוסצין אחו לאכזר ומטעים את הצריות דצצרי שול וכצו וכוטיס מדרכי החורה ומחשבים לעלום שפי" רמאוחס הליבו את החצצע וצקודס אל חנא נפשי וצקהלס אל חחד כצודי וכל מי שיש צו י"ש יחוק ומפתח ציהס רק כתורה יעשה חן עפי" ד"ת מווס. והן צפטר עפי" יסודות החור' וצאם ה"י כחי להחלה צגדוליות אז הייתי אומר צדור הזה לגדור גדר לצעל הפטרות הגם צמלוה הוא כי פטרה הנהוגה אינה מלוה רק גזל וחוס. ועי"ז צעוה"ר ככסי הצעלי צהים ומחוטטים ומפן פרוטה מוכיס אזלה ואין הרומה מל"ו והמלכות צזה ומחנה צישראל וכ"ז גרומת הקליפה של חונס הוול"ו צעוה"ר. ידעתי הדצר צטוצ צרור כשונס צלהרים המשכיל ע"ד יסוד אל י"י וירחמו :

[שלא לדון עפי" כנראה ורוה"ק רק עפי" יסודות התורה]

וירצה עוד צאווננו אל תסור מוננו ימי"ן ושמו"ל למעין תשכיל וכו'. להצין הדקדוק הכ"ל כיון שלוהו לשמור ולעשות מהו זה אל חסור וכו' וגם אומרנו למוען תשכיל וכו' אי"ז זה יקרא עוצד ע"ו לקבל פרס. והנה אפרש שיחתי צפרע אחד אשר משחצשים כמה אנשים זאת התורה אשר יתנה לנו למורה לא תשחנה אפילו ע"י כנראה ורוה"ק. דהנה עפי" משפטי התורה כשיטעון ראובן כך ושמועון כך מצורר צתורה שיהי הפסק צריהם כך וכך : והנה יארע לפעמים אי"ש ומשכיל צרוה"ק יצין וישכיל צרוח קדשו שהאמת הוא עם המחויב עפי" משפטי התורה חלילה לו לדון עפי" רוה"ק כי התורה הוא דצר השוה לכל נפש להדיוע ולכציא ולסוכה צרוה"ק ואם יאמר האומר הנה אעפי"כ אני סוכה צרוה"ק שאינו כן אף אתה אומר לו דרכי דרכי טעם כתיב וצודאי החורה העשה את שלה צאחריה ויצא הדצר לידי האמת ומסוד הגזילה לצעלי וכן צכל שאר ענינים צצתורה. והעעס הוא כי אילו פסק חורה כ"ח צידו

כשמניחו נשאר על עמדו כן ענין א"י מתרחצת לפי השחמשת ע"כ החכמה הלוי' זא"י כי אין חכמה כחכמת א"י כמשארז"ל :

רש"י תשב"ל תצליח לא פ"י כחרגומו. דלפי התרגום הללח צעל"ך. רק מה שנכתב בלשון פועל יולח הוא על המקום וזפרט על מקומות החקרים כזש"ל. ורש"י פ"י כפשוטו תלליח לחקרים כמשוועות השכ"ל. והענין שיומשך לך הללחה והללחה. הגם שתעסוק בהללחה אחת. יומשך לך מזה הללחה אחרת ג"כ צמה שלא עלה צמהשצחך דהיינו צהיוחך עוסק במלחמת הגוי הזה ותכוין להללחה הלזו יומשך לך ג"כ שתאחד ג"כ את הגוי האחר :

[משנה תורה כולל כל המוקרים והמדות עוצות]

ה' לא ימוש ספר התורה הזה מפ"ך והגות בו יומם ויליה למען תשמר לעשות ככל הכתוב בו כי אז תצליח את דרכך ואז תשב"ל :

לא ימוש ספר החורה הז"ה מפ"ך כל ומשכיל יתזוק איך שלדקו דברי רז"ל צמה שפירטו שספר ה"י אז לפניו, דל"כ לא ידק הז"ה וגם אומרו קפ"ר מיותר, אך לא ידעתי מי הגיד להם שה"י קפר משנה תורה דילמא כל הסי"ת. והנראה דהם דקדקו דלו יסי' שה"י ק"ת מוכח לפניו מה צני הש"י צנאמרו שהקדים דוקא על הספר הזה הלא כל הסורות הנכבצין צישראל הם צלא חוספת ומגרעת. ע"כ לומר שזה ה"י משנה תורה וזה"י צממנה תורה כלול כל המוקרים וכל החכמות העוצות אחר הש"י שצחלק הורה הזאת ידק ציתה צלא רפיון :

ואפ"ר לומר עוד דהנה כל החורה שצעי"פ הגם שהיא מוקצלת עכ"י יש לכל דיני קמוכות מחורה שצכת ציחור אות ומקרה או תינה וכיולא ומחייצים החכמים להוכיח כל דיני חורה שצעי"פ מחורה שצכת כנודע. כי החורה שצכתה הוא צצחי' דכורא. שכל התולדות הם אללו צהעלם ומחגלים ע"י הדוק' כן חורה שצעי"פ צצחי' נוק'. שנגלה תולדות משפטי החורה (ע"ן צהקדמת הרמז"ס לז"ע"ס). וכבר ידעת דשצכתה נק' ז"ה. לשון זכר. ושצעי"פ זא"ת לשון נקב' וכמש"ל. וזה הוא היחוד השלם צהוליא האדם הדינים שצעי"פ מחורה שצכתה. וזהו לא ימוש ספר החורה הז"ה (היינו שצכתה שנק' הז"ה) מפ"ך (היינו מחורה שצעי"פ שאין לה ספר רק כ"שית צפיך. ויהי" מ"ס מפ"ך מ"ן. היינו הזאת שצפיך שחראה לחצרט ציחודא שלים). וזהו והגות בו יומם ויליה כי חורה שצכתה הוא מרת יו"ם כנודע והחורה שצעי"פ מרת לילה. וצחיצור יו"ם ולי' נק' יוס שלם. ויהי ערצ ויהי צקר יו"ם אחר. כי צחיצור הדבר ונוק'. העיקר הוא הדכורא. וזהו והג"ת צ"ו (ר"ל ע"י מעשך שתחצר צעי"פ לכחצ ע"י"ו משך. והג"ת מלשון הגו סיגים) יומ"ס ולינה היינו צחי' ז"ן העליונים צחי' יו"ם ולינה. ע"כ ידק מאד יומ"ס ולא אחר יו"ם ולינה, רק אחר יומ"ס. שהוא העיקר ולינה נמשך ועמוצר אליו. סנן הענין. ויש לפרש עוד והגות כאשר החזוקן אוחיות ו"ה צחחלת סתינה הוא

צ"דו לפעמים יענה האדם אפילו הקובה צרוה"ק כי לא כל העיתים והזמנים שוים משא"כ מי שהילך המיד צנשפטי החורה לא ימוט לעד לעולם וז"ש רז"ל ציקס שלמה לרין צלא עדים ינה צ"ק עפ"י שנים עדים וכ"י וזה שצאה האורה אל הקור ומוכו ימין ומאלל אפילו צהצ"ך צרוה"ק הפך מצפט החורה. והטעם הוא למען השכיל צכל אשר הלך משא"כ כשהקור שכלך אפילו לשי"ש תוכל ח"ו לעשות צלא צהשכל צרוה"ק כי כח הצעריי קלר מהשיג אפילו חס גדלה מעלתו. לך כל ראה מעלה שלמה ואעפ"כ צ"ק מתפוללת עפ"י שנים עדים וכ"י :

ושמאול מלא ו'י. דהנה צכ"ו ימ"ן מור"ה על צחי' הסוצ מלך יל"ע לצ חכס לימינו. וצחי' שואל מורה על הרע. לצ כק"ל לשמאלו. וכאן אחר שלא ינה ימין ומאל"ל, אפילו לש"ש. עפ"י הדרכים שצכתה לעיל. והנה כחוצ צכצחי האריז"ל צכ"ו שה"י מהרלוי לצח צחיה א"זה אות מהסם הנכבד ומחקרה הוא מפני העומאה. והנה הלמוד מזה צהיפך צמוקס שצאה חות ומשס הנכבד ציחור הוא ומחמת הקדושה. והנה צכאן רלה לרמוז שלא ינה לשמאל גס צצחי' עוצ דקדושה לא ינה מונרכו האומה ע"כ צאה ו'י משס הנכבד ציחור :

תשב"ל ע"ן צחרגוס וצרש"י משכיל תלליח. עמיס צדצריהס. ועפ"י פירושינו ידק משכיל כפשוטו. דהיינו שגם חס העשה ע"י רה"ק לפעמים לא ינה מושכל אחת. לפי העת והזמן. משא"כ צהנהגת החורה המיד הוא מושכל אחת: תרגום. בדיל דרצלה. עפ"י פשיטו פ"י תלל"ח דלא ידק משכיל כפשיטו. שחעשה עפ"י השכל. דהמולות הס חוקים. ואין טעם למלות הגם שלכולן יש טעם. עכ"י יש לנו לקיימס צחוקה כאשר כחצנו כמה פעמים כי לא כצח להכליח טעמיהן כיון שתינתו מאל"ס צ"ה ע"כ פ"י השכיל תלליח. כי המולליח יחשצ לעושה צצכל ומחונתו עומדה. ומשא"כ תללתי מולליח חכמת המוסכן צצחי' ולא חחשצ לחכמה ועמ"ס צרש"י :

בבל אחר ת"י אחר הוא חוספה על לשון הפסוק והנר"ה דהנה השכיל פועל יולח משכיל לאחרים. א"כ לפי הענין פירושו תלליח לאחרים. ואינו מפורש א"זה מן האחרים מולליח. הרי חת מלכי האומות נחנס כעפר לדוש. ע"כ פ"י שהוא מוקרא קלר והכוונה על המוקרים שהלליח חת המוקומות. רל"ל צזה שיה"י לו תללחה ילליח ג"כ חת המוקומות שיפנה מהס חת העע"ז. ע"כ תללחתו תללחה לאחרים מיקרי. ע"כ פ"י כפשיטו תצלה ולא תצלה ולפי זה הוא דמחקר תינת מוקוס: צפסוק י"הוא להורות דגם מוקומות החקרים עדיין דארץ לצי כתיב צה. והיא מתקפלת צעת היות הגוים עלי' ומחחצנת צרנות ישראל. ועדיין היו המוקומות חקרים שלא היו צמוליות. והוא ילליחם צהללחה ולרמוז זה נחקר תינת מקום מהכהונ להורות הלכתת המוקומות החקרים :

ואגב ילא לנו עוצ טעם ודעת למה טינה לשון תללחה ללשון השכלה. להורות דהללחת א"י הוא כהללחה השכל דהשכל כולד עם האדם. והאדם כמשמחמת צו ומחצתו צכל עת משא"כ

ההוא ללרכי כשמתו כפי הזמן המחדש. והנה הוא כהעלל ולח התזבון אז ואזר העושר ההוא :

[אין מליחות צעילס צולת התורה ע"כ אין לך שים דבר שלא יהי' זו דיני התורה]

בי אן הלליח וכו'. לפי האמיר הפירוש כ"י ח"ז וכו'. רלל אס תחזבון צבל עת צחורה ובראה צבל זמן שכל חדש הנלך לזמן ולמקום ולחיש. הנה אז הלליח את דרכך. כיון שכל ענייך עפ"י קבר הנהגת התורה שהיא כותבת כח הקיום לכל עניינים משא"כ צולת זה. ההנהגה שלא כהונה חין לה מליחות קיים מתמיד והיא לא הללת. ועפ"י חזן ותחזבון ירדיי שאין שים מליחות הנה צעולס צולת התורה ע"כ אין לך שום ענין צעולס שלא תהי' זו הנהגה עפ"י התורה וזה חזן. מה שזן עזאי הלך אחר ר' עקיבא לבית הבקא. לרחות הליך מתנהג. ושאלוהו חכמים ער כאן הענת פניך צרנך ותשיב להם תורה היא וללמוד אני לריך. והנה קשה לפ"י כיון שלא ידע ומשום דין הנהיג צה. מהיכן ידע שיש צה שום הנהגת התורה דילמא איש הישר צעינו יעשה. אך זן זימא ידע שזדאי כיון שהוא מליחות הוה צעולס צדאי א"ל למליחות הוה כ"א עפ"י התורה. צדאי יש צה ההנהגה עפ"י התורה צה וכן ר' כהנא דגני תותי פריח דרב ואמר ג"כ תורה היא וללמוד אני לריך. מהיכן ידע דילמא כל איש הישר צעינו יעשה. כיון שאינו מצואר חיסור צדאי הכל היתר. אך כיון שהוא מליחות הוה צדאי כהורה יעשה וזה יתבאר לך. כי אז תלליח את דרכך וכו' שאין לך שום ענין שלא תהי' זו הנהגת התורה צבל עת חזון. וההנהגה הזו היא הללחת הענין. וצולת זה אין לו מליחות. והיא לא הללח. הזן הענין ויוכנס לך : תצליח את דרכך. פועל יולא לאחרים דהיינו תלליח את הדרכים היינו כל הענינים : את דרכך חסר יו"ד הרבים (עיין מ"ש צפ"י התרגום) וכעת כ"ל. עפ"י מ"ש צפ"י חסר ששאל משה הוהיעניי כל את דרכך חסר ג"כ יו"ד הרבים. ופירשו לשם. דהיו"ד ממוזת על החכמה. והנה התורה לעולה ון השכל. כי היא שכל חלקי כצ"ל. והיא וחכמתו ושכלו והעתו אחר. ע"כ א"ס הוא וא"ל לשכל החיטוי לצל לתכלית טעמי. ע"כ גזרו אומר אין טעם למורה כי בהתזבון האדם שהגיע עד הכלית הטעם יצא לדמות סבל צפשו צוקים שאין שייך הטעם שהמורה צעולו יפגור וצמולת. וצולת זה ידמה שאין חפץ צעשי בטעמות רק להחזון. חזל להמשכיל די בהשגת השכל. והעיקר מקובל אלאינו שדוקא צה הוח הללחת החיטוי צעשיית מליחיו ית' צעשי דוקא כי המליח נק' חיצון דמלכא כצ"ל והדצרים ארוכים כחוצים אללנו צאורך ציטורינו לתורה. וזהו הרבו לפשיע הוחפלספים הפרו חוק וצריח ההורה הפח רוח. ועיקר הללחת הנפש צהתזבון צולת התורה האיק ידקדק צהם ואשר יעשה אותם האדם וחי צהם. דייקא עשי' מונש כאשר לזנו יי' חלקינו. אפילו לא יתזבון כלל צדום טעם מושכל

לפעולה וכן התי' לצסוף הוא פעולת הליוו לזוכח וכשאר חזון ג"י עיקר החיצה. והנה ידעת י"ג מרות שהתורה כדרכת צהן. שעל ידם מולליחן הלכות הורה שצנע"פ ונתורה שצכחצ. והנה צהחציר האדם צ"ג מרות החורה. לדרסן ועל חורה שצכחצ לקציע הלכותיהן צחורה שצנע"פ. הנה ממשך הארת הי"ג מרות של רחמים העליונים המכוונים כנגדן ככודע (עיין דצרי הקדוש מהרד"צ זרקול סגניית מדין ה"י מפיך ק"ו שהיא המדה הראשית של י"ג מדי' ההורי ע"כ פתח משה אל כל וכו' שהיא מדה הראשונה של י"ג מרות ההחוי) וכבר ידעת שהארת הי"ג של רחמים דאריך מאירים צועיר צסוד זקן הסומך צצקני לבער ישרהל. והנה שכל ע"י מעשה התחחונים צהחצוררס צ"ג מרות החורה להצר שיע"פ עם שצכחצ. אזי מאירים צזון הי"ג מרות דאריך. ואז מאירים כל העולמות צרצות הטובה. וזהו והגות צו יומ"ס ולילה. רל"ל שהמשך הארת הי"ג דאריך לידת יומ"ס. וגם לילה צעפל. כי אח"כ ונהגנים צניק'. ועיין צהקדמות הזהר שושנה דליח צה י"ג עלין סמרכהא ע"כ אומר יומ"ס העיקר. ולילה הוא ע"י החיצור סוד אספקלריא שאינה מאירה היינו מראה לעושה. שמתלה צה אור הנגדי. כמו הלצנה שמוקבלת מן השמש ועיקר הארתה אור השמש הזן הענין :

[ז"ף צימא ופרע צלילה]

ועפ"י פשוטו יש לפרש והגית ג"כ לשון הולאה הגו סיגים וכו' כאשר הוגה. שפירושו הולאה. והענין מוליא צה הענין הזמן שלך היינו יומס ולילה ואמר יומ"ס שהיא העיקר. וצלילה ע"כ א"ל צלי סינה. ע"כ הלילה טפילה ע"כ יומס צפ"ע הוא העיקר ולילה עפל ויהי' חיד שהי' פי' והגייית והצניכ"ת. או כליך הפירושים. אומר יומ"ס. ולילה לעפל. להורות דהעיקר צום והלילה לפירעון היום. והענין הזה אינו כקדר מ"צ שהלילה צהחילה ואח"כ [יום] יצטרון זה אומר צגנו יזף צימא ופרע צלילה :

ועי"ל אילו הי' אומר והגית צו יומ"ס ולילה הי' מושוע דדי צום אחר ולילה אחת כל יומי חייו. ואינו הי' אומר ציו"ס וצלילה. הי' מושוע דדי צפעס אחת צום ופעס אחת צלילה. ולא צכל חלקי ורגעי היום והלילה. ע"כ אומר יומ"ס היינו כ"ז שנקי הזמן יומ"ס. ומליח הי' כן צלילה והזן :

[צכל עת חזון יזן שכל חדש צחורה לפי המקום והזמן והאיש]

למען תישבר לעישות (תשוור חסר ו' לעשות מלא ו'. כבר מוצהר לעיל) בבל הבתוב בו. למש"ן הוא כתיבת טעם להגיון יומס ולילה ומשמע אס לא תהגה יומס ולילה לא תיכל לשמור ולעשות כל הכתיב. כי התורה היא ללחיות והיא עיקר הכל וכותבת כח הקיום לזמן ולכל הנהגות העולמות. וא"כ אין לך כל רגע ורגע. שנה יתולץ ושהתורה שכל חדש ואור חדש כפי ההחצרות הזמן ההוה המלטרך כפי העת והזמן והאדם המשכיל צה. וא"כ צעצור הרגע ההוא כבר הי' כתוב צחורה חזיה ענין הנרלה אל האדם ההוה צזמן

של רחמים והם ע"ב ס"ג ס"ב ח"ן ז"ע ד"ן ג"ג ב"ן מ"ט מ"ח מ"ה מ"ד (ע"ן צויקסל משה זליור י"ג ת"ד) והנה הם צג"ט תש"ד מנ"ן דר"ב"ך ב"ך רצ"ו דל"ק וזו לדעת צזיקס ובה הודיעני לא את דרכ"ך והוא ב"סר הפיעו דרכ"ך חלקיני להח"ך חפך כי הם נכחנים נגד י"ג ת"ך דל"ך והיא צג"ט בא"ז תשוב"ו. אז מרנזו על ראש הסנה א' לחדש ה' חס"ז אל הש"י. והוא צג"ט השב"ת מ"ב. וצג"י בקו"ל שופ"ר. והנה תחזקו ראשית הללחת העלמות היתה צצנת בקו"ל שופ"ר והש"י התעורר רחמים העלמות עליהם. ה"ש לו הש"י ח"ז תל"ח את דרכך מנ"ן ה"ג ה"ל ע"כ היות המתרגם את הציצה על לשון המקרא. ומה כצד הענין הזה עפ"י מה שכתבתי לעיל על והג"ת זו יומם ויל"ה ודי לחכימא :

רש"י ספר התורה ה"ה. ספר משנה תורה ה"י לפניו ד"ק מתיבת ה"ה ומתיבת ספ"ר דוממות ח"ה ספר צג"ט ה"י לפניו ומדקאמר הזה כמורה צל"צ ומתיבת כדע שהיא משנה תורה ע"כ דלא צא לכתום ח"ה לפרש ע"כ כדע דהוא משנה תורה המיוחד לקריאת הנו"ך והיא מלא מוסרים ויראה והנה ככודע :

בתב הדר"ך צפסוק הזה לא ימוש וכו'. והנראה כי היתה מורה ליהושע וכן לכל אדם עד שידע התורה ואח"כ ילמוד החכמות עכ"ל הנה לכאורה כל הרואה דברי המחבר האלה כראה מדברים שצודעו ומשפטי התורה הותר לו אח"כ להימש מלגות צה וללמוד החכמות והא"ך אפשר לצעל דת הנכנס עמנו צצ"ת ומחזין צצ"ר רז"ל להאזין צצ"רים כאלה הלא מליני לר"ל ששאלו זה למה והוא שילמוד אדם את צנו חכמת יונית והס"זו ילמדהו צצעה שאינו לא יום ולא לילה כי כצד נאמר והג"ת זו וכו' והרמב"ם כתב שעסק צצ"ר החכמות צמקום היותן עזר להצנת התורה ולקח כל חלה החכמות לקחית ולעצמות ולאפית להראות העמים והשרים את י"פ המלכה היא מורתני כי כולם משרתים עבדים ח"י ועושים עבודתה. ואפשר כן הוא ג"כ כוננת הרצ הלז שר"ל שצחלה ילמוד ההורה כפי הפשע ואח"כ יעסק בחכמות הנל"כים אל התורה צברי להצ"ן רעו"ת וקודות" ע"י החכמות חבל חלילה חלילה לומר שהותר לעצו חכמת התורה צח"ה רגע מיוני חיו ולעסיק בחכמות הנצלים העולם לא כאלה חלק יעקב (כך נא ראה מ"ש הר"ן על הרמב"ם הצ"ח צכ"מ פ"ד מנדע הגם שהמלי"ו כולם צעד הרמב"ם וציארו כוננת עכ"ז לא שקע ולא נח הר"ן ז"ל וכתב על דברי הרמב"ם הלואי שלא כחצם וע"ן צכ" מיוחס להסקיד מהו יוסף יעצ"ך אשר קח מלוח ככוכי"א על הנוצלי עולם כחילו) ויראה לי עוד להזמין צעד הרצ הלז צצ"רים חלה אפשר צראותו גס צימיו פר"ת הדור צצ"רות החאה לצ"ד נפבות לחכמות החי"ניות ח"ז עשה צצמות להפליגם מחכמות החי"ניות חלה עד אשר ימלאו כריקיהם צתורה ונולות" ומניל"א כיון שיצא לכלל זה צודאי לא יתלה לחצק חיק ונה ככ"ר מוכערת צהיות הצת מלך היפ"י נצנת לימיו ע"ן צפירש הרמב"ם למשנת

מוטבל צסכל. כי עיקר הסכל הוא הצנכות צחיות עשיות הולות צדק"וקים. והא"ך תיכסר והא"ך חופקל עפ"י חתי החורה. והז צציקס משה חזון כל הצחיות אחרי גורל הסבותיו. אשר כל מה ש"ס צצצבריות חחק מין הצצ"י הש"ג ויותר מן המלכים. אחרי כל זה ציקס הודיעני נא את דרכ"ך חקר יוד המורה על חכונה. רל"ל ח"י הולה שתידיעני נא את דרכ"ך השרים צצ"יך וצנ"י הסחמות למה כך ולמה כך. רק לידע את אשר ישר צצ"יך כל הדרכים והצחיות כי אחרי שנהודע לי העמים הגדולים הסמוקים צכל דרך ודרך חדע שלא הנעתי לחכמת המורה הזן הענין והו ש"ס לפרש ג"כ צכאן שאמר הש"י ליהושע כי אז תל"ח את דרכ"ך. חקר יוד החכונה צח"פן שלא חצקס למלוח צחכונה חכמת סיצה הדרך הזה רק כאשר לוך י"י חלקך וחס יתוודע לך טעם נעיוות המורה חדע שלא הנעתי לחכמתה ותעשה וחאהה כאשר לך י"י :

בי אז תל"ח את דרכך. ואז השכ"ל. הגם שלפי האומר חל"ח ח"ת דרכ"ך. הכונה על דרכי החורה והמורה. הנה דברי הש"י ח"ן סוף להצנתם וכלמוד צזה כפלים למוש". אחרי שכתבין. והו כפל הלשון חל"ח השכ"ל. וגם כצד אומר למען חשכ"ל. ר"ל לפרש עפ"י מה שרצ"ם מוקשים ח"ך אפשר לקיים והג"ת זו יומם ויל"ה. והרי ח"ה לחיות מצלי חכילה וסתי' ורוב העולם צמ"ו וכו"ל ומועתי עפ"י לפרש ומשאר"ל אפשר אדם חורש צצעת חרישה חורע צצעת זריעה וכו' חורחו ותי כעס"ה ודקדקו קדמ"י מהו זה היתור לשון חורש צצעת חרישה וכו' הל"ל אפשר אדם חורש חורע וקולר חורחו ותי וכו' ופירשו צו. להורות דחלילה לאדם צצצעת עסקו צעסקי העולם להסיר ממונו עול החורה רק גם צהיהו עוסק צעסקיו ח"י ונחצצו ונשוטע צחורה ומל"ת. ו"ש אפשר סיה" האדם חורש לגמרי צצעת חרישה חורע לגמרי וכו' והצ"ן כי קלרתי. ועפ"י י"ס לפרש גם צכאן יאמר אל יקשה צצ"יך הא"ך אפשר כזה חצק ח"ן האנושי. הלא לר"ך לעסקו צעסקי העולם ח"ה ח"ה אל יקשה צצ"יך כי אז תל"ח את דרכ"ך. דרכי עסקי העולם. ואז צחורה הזמן גופ"ה חשכ"ל צמוטבלות החורה. וצזה יצ"ן ג"כ דרכ"ך חקר יוד הינו דרכים החקרים מוטבל הסכל הינו עסקי העולם חרישה וקל"ה ומ"ו. וצחורה הזמן חשכ"ל צסכל הזן הענין :

תרגום. בבן תצלה ית דרכך. צכאן פ"י הל"ח (" צצח" : דהוא פועל ו"ל לאחרי דקאי אלשלאחריו ית דרכך :

תצלה ית דרכ"ך. י"ס לתמוה הלא מדרך המהרגם לחרגם צכ"ו תצ"ת דר"ך חורח. וכן צכ"י הזה צכ"ו. קפיעל צ". ויצקטי הרדפיס צכל הדר"ך צכל אורח"א ג' כי לא עצרתם צדך לא עצרתין צאורח"א. וכן צכ"ו ח"ן ווספר. וכאן הניח לשון המקרא כפשוטו. והנראה דדקדק ג"כ מה שכתב דרכ"ך חקר יוד הרצ"ם. ולמדו צג"ש ופעוק הודיעני נא את דרכ"ך צתורה שצ"ה ג"כ חקר ועס ציקס משה להגלות לו הי"ג מדות של רחמים. והנה י"ס י"ג מילואי ח"י נכחנים נגד י"ג מדות (י' חולי ל"ל צצח"י

יתנחמו לך דברי המהרנס צנן הלל'ח וכו' וצנן הכשטע :

ט' הלא צוית'ך חזק ואמין אל תערץ ואל תחת כי עמך יי' אלהיך בכל אשר תלך :

הלא צוית'ך וכו' עד סוף הפסוק יש לדרק . א' אומרו הלא לוי'ת'ך וכו' אין לו משמעית ומה יהן ומה יוסף. ב' יתור לבון אל מערץ ואל החת ג' אומרו כי עמך יי' חלקך ולא אמר כי עמך אני אך הוא לרעתי לבד יפל לבו עליו צדווחו אזורה הש"י לו חזק ואמין דהכר' דעיקר חלוי צחוקו והוקפו ומה יעש' אדם ילד חומר צחוקו והוקפו וצפרט נגד עמים רבים גדולים ועלומים חס יעזבו ח"ו הש"י לחזקו לבד . וא"כ יהי הליוו הזחח סביב ח"ו להטיל מורך לבד חטט וצחונת לא כן הוא כי הש"י לא יעזב את חקידיו ועבין הליוו הוא רק לנזיה וע"י הנזיה שיקיים מלות המלווה צחוק את לבו זזה יפול גדולות שהש"י ילחם צעדו כי צחהערוחא דלתחא וכו' ו"ש הש"י הלא לוי'ת'ך חזק ואמין ר"ל הלא זה מה שלוי'ת'ך חזק ואמין חיל מערץ ואל תחת צסידת הליוו הזחח צחוקך שאמנד חיו לחזקך לבד כי עמך יי' חלקך צכל אשר חלך ר"ל ומה שהליכחך הוא ליוטה צחיה מלוה אהה עוסק למטה כמו כן חפעול פעולי למעלי להיות יי' , הוא חלקך סיצחך וכחך ע"כ ע"י כחך צחיה מלוה חפעול פעולי למעלי ע"כ לוי'ת'ך למליה שחיה מלווה ועושי עבין החזוק והצן :

וירצה עוד עפוש' חלומידי הצעשטע זלחה , צפוק לעולם יי' דרך לבד צשמים היינו כי דצרו ית' הייס וקיימים לעד והנה דצבר יי' שמים נעשו היינו צחאמרו יהי צחאמרו יהי רקי"ע ועד היום הדבור ההוא עומד צרקיע ונותן לו קיום ונחאמרו ית' מהווה את הרקיע צכל רגע ורגע וכוו כן צכל מ"צ, והנה גם צכאן לבד יפול לב יהושע צחאמרו ית' חזק ואמין ויצא לחשוש פן צחיה זמן לא אחזקך כ"כ ואצא לבכנה חיו ע"כ אמר הוא ית' הלא לוי'ת'ך חזק ואמין , ע"כ אל מערוץ ואל החת כי עמך יי' חלקך , ר"ל דיצרו אמין וחזק הוא צחוכך לעד לעולם היז כאלו יי' חלקך עמך כי הוא ונחשצבו ונחמהו וליוויי חד ע"כ צכיו אשר חלך יי' חלקך עמך ולא יסורו ממך הדבורים והאוחותיו חזיק ואמין והם יחטו לך כח הקיום והחזק לעולם :

תרגום ארי בסעד'ך וכו' על חיצת עמך . חירנס בסעד'ך כי חיק ידק לומר על היולר כל אשר שרפי מעלה שואלים ח"י מקום כצודו יהא צלווחא כציכול עם צן אדם ע"כ לריך לבכות הענין על ההשגחה והעזר וכן דרך המהרנס צכל המקומות :

מיטרא דיי אלקך כאשר תחזון ויש צפוק ד' חצין לשאורו מה צפי צכאן לשון נחמר כיון שאמר יי' חלקך דייקא והוא הוא שם המאמר אשר צחוכו הוי' שם הנכצד הנכחצ הצן מאד :

רש"י הלא לוי'ת'ך חזק ואמין צמלחמה כח"ש וכו' ר"ל דצר הלמד מעיינו וכחש"ל :

למשנת כל ישראל הולכתי לליין כל זה לי ולצני גילי למשמרת כי עיני עונלה לנפשי מפרלות הדור שרצו המחפרלים ונעצו רצ ולודים נפשות לעזוב החורה ודצרי חז"ל לנעוק צחמות חילוכיות וחולים צוקי קריקי צחשלי רצרי וכשרואין צחיה מחצר קדמון חיה זכר מהממות חלו חולין ח"ע צחילן גדול ע"כ הוכרתי לכתוב ולליין דצרים חלו על דצרי רב, שחם ל"י להרצ הגדול לכצרה כזו והשווע ישוע וייחא לנפשו ולא יחצק חיק ככר"י והצח נעמח פוחמין לו וח"י צ"צ וכל צני גיליו מצני צני של חורה :

כשעט מעליל מפ"י המהר"ם ארי צנן תצלה וכו' וצנן תבש"ט . הנה צפוק ז' פ"י למען חשכיל צדיל דחלל'ח . הנה נראה דעחו להיות צ' מיני השכלות הן אחח השכלות עוה"ז לקיים החורה והמלות לילך על יין ממדריגה למדריגה כי זה כל האדם כל יוני חיו ומען מההוה חוקף דצנן יחלצט האדם צו צעת פושטו מלצוט חומר עוה"ז הוא הגוף יחלצט צלצוט הרוחני אשר פעל ועשה ע"י הורחו ומלוהו. והנה גם לזה לריך השכלה כי הנה כל המלות הם מלטרפים למלצוט אחד למשל מלוה פלונית מההוה צית יד ומפלונית צית רגל וכיוולא ולריך לידע צכל פעם מה נחקר לו שיפעלהו צכחו וגם כשצבר פעל כל הלצוט צפעולת ולוהו לריך לידע החיק לחצרט צכדי שיוולח לקישוע ולהכשיע המשל צזה נומלצוט גשוני צעוה"ז. הנה לריך להשחדל להשיג מה שילטרך לצית יד ולצית רגל ולשאר האצרים הנה זה השחדלות אחח . וח"כ כש"יג כ"ז ח"א ללצטו ולהחקטע . עד יפעלהו צחונות החפירה לחצר חתיכה לחתיכה צמקום הנלה עד יוללח לקישוע . וזהו השחדלות והשכלה השכית . והנה כשהאדם עוסק צת רה ומלות צעוה"ז יפעל צהשחדלותו להכין להמלצוט כל הכלך . ולעמיד צצוח עחו עת דודים החורה חלמדו דעת החיק לחצר חיצרי המלצוט עד יוללח לחכש"ט. והנה לעיל חמר למען חשכיל צכל אשר חלך ח"כ על כרחך מיירי עדיין מהשחדלות והשכלות עוה"ז שצדין הוא הולך ממדריג' למדריג' כל ימי חיוהו על האדמה. ע"כ פ"י היחרגם השכלה ההוא מלשון הללח"ה שיליח חח דרכו אשר לזה שולח והש"י יומין לו צכל פעם המלוה הכלרכים לו להמלצוט דהיינו כשצבר פעל והכין מלצוט הרחש יומין לו הש"י מלוה הנלרכת להכנה צית יד וכיוולא . והנה צפוק זה נחמר כי אז הלל'ח חח דרכך ואז חשכיל. והנה לכאורה כך הל"ל כי אז הלל'ח ואז חשכיל חח דרכך והוה קאי דרכך אחרויהו ועדקך לומר דרכך חוכך אחר אז חלל'ח מעילח הכוונה דרכך לא קאי רק חחלל'ח שהוא הללח עוה"ז שצדין הוא הולך צדרך מדרגח לדרגח. ואז חשכיל קאי כשצבר צא ען הדרך ושצ לציתו הרומח מרומים ישכון. והוא השכלה עוה"ז עהו צ עהו ידעת הלצטה החכשיעין שבהורה חלמדו אז דעה ח"ך לחצרט עד יוללחו לקישוע. ואז כחחן יכהן פאר וככלה וכו' , ע"כ חמר מקורס לשון הלל'ח צכדי לגלוח על החשכיל דלצפוק דלח קאי על הללח עוה"ז צהזמח העלות רק על השכלות עוה"ז צחיכות החכשיעין ומעחה

בא"ד והיכן ליהו צימי משה וכו' דקאמר הלא לויחיד היכן ליהו דליכא למימר מה שליהו מקודם חזק ואמץ דזכו לדרך ארץ ולהורה כמש"ל כ"ז לפי פשוטו :

[ענין ההצוננות הדעת בהכנה וייסוץ הדעת בכל מליצה ומליצה]

דברי מר"ן האר"י ז"ל. ג"פ חז"ק (כאמר צבי יהושע) צבי משה והכוונה כי ג' צחיכות יש למשה והם עיבור וניקה ומרחוץ דגדלות. ועכל אלו הולך הש"י עתה להאיר ציהושע צכוד ויכמוך את ידו עלי. אמנם להיות כי ג' צחי' אלו כולם הם א' כי משה אחד הוא לכן ג"פ חזק אינם רק כמנין משה א' אצל מחחלק לגי' להורות לג' זמנים של משה אך כולם אחד עכ"ל הענין הזה הוא דבר הנלמד לכל איש הכנעם החת עול התורה כי זה כל האדם הישראלי. משיה הוא צחי' הדעה כל כל איש כדודע. והנה הראה הדעה שצאדם על כרחך נולד עמו צצטן אמו רק הוא זכח מוכן להוליאו אל הפועל ולח"כ כשילול האדם מוצטן אמו. ע"י היקה מהגדל בכל פעם הדעה והוא אעפ"כ צקטנות ולח"כ כאשר יעחק משדי אמו מהגדל בכל פעם הדעת עד הגיעו לכלל מוחין דגדלות וכ"ה הענין בכל ענין שמהצוק האדם צא"ה מושכל וא"ה מליצה. הנה ומחילה נופל צדעתו לעשות המורה הזאת והוא רק הכנה צצחי' עיצור שעדיין לא ידע הא"ך ומה יעשה והוא הנק' חכמה מושכל ראשון כח נ"ה. וכבר ידעת כי חכמה נק' א"צ. והוא כמו הדעה שצצצצור שהכנה שצצצצור הוא צאה מהא"ב. ולח"כ כשהצצוק האדם הא"ך ומה יעשה המורה וילמוד צמו פיו הא"ך יעשנה הוא דמיון הפה היונק שדי אמו. והנה הוא צחי' צינה מצין דבר מהודך דבר הראשון המוכן. וכבר ידעת כי צינה נק' אס ולח"כ כאשר כבר עמד על הוכיות המורה א"ך ומה יעשני וכגמר צדעהו צהכמה לעשותה צצצצצנה כך וכך הנה נק' נעתק משדי אמו צדעת שלם. והוא הנק' מוחין דגדלות שאינו לריך עוד ליניקה. וכל ג' צחיכות אלו נקי ציחד משה צחי' הדעה השלם צקוד משה שפיר קאמרת כי הדעת הזה הנשלם צגדלות הנה הוא ה" צהכנה צכח צצצצור וזהו משה שפ"ר קאמרת רל"ל הולאת צאמריהך לפועל להיות צצחי' משה דעה שלם מלוחה הצחינה הראשונה שה"י צכח צצצצור צהיות עדיין שפ"ר. (ומלשון שפ"ר ובל"י) צצטן חזק. והצן הענין ויה"ל לך למראה עינים ולמציאת כפש צדרכי הש"י בכל ענין וענין והעשה כל מליצה ומושכל צהכניו ציהושע הדעת והלטוש עיני רעיוןך להצין הנפי' של שמועה זו. והש"י יאיר עיניו צהורתו ומלוחתו ויה"ר שלא יאמר פינו דבר שלא כרלוחי :

כשמו מפקוק ז' [להפוך יל"ה ליל"ע]

ויש לפרש עוד צדרך דרש רק חזק ואמץ מא"ד אומרו ר"ק למעט. ואומרו מא"ד וגם מהו אל חקור ממנו ימין ושאל חמרו ר"ל והנה עוז זה יל"ע מא"ד זה יל"ה דהנה זה כל האדם להפוך מר למחוק ש"שלים עמו קטרת דשאלחל

צ"ס היל"ה יקיעהו לעזרתו יח"ט והצדדים ארוכים צהצוננות הדעת למחוס צרע ולצחור צעוז. וצו. יתגדל כצוד הש"י ע"י מליחת הר"ע וע"כ יתהפך הרע לטוב וימלא כצוד י"י אס כל הארץ. ידידי הדברים האלה רחמים מני ים לא עת האסף פה והנה איש כזה עושה גם משאל ימין ומתפק מה"ד לרחמי (ר"ש דוד שויתי י"י לנגדי תמיד כי מיימי צל חמוע שאין לו שאל כלל כי לצו צחלל השמאלי חלל צקרוצו ר"ש לכן שמת לצו וכו' כי לא חומח נפשי וכו' הצן כל הענין צההרחצות) ולפ"י יצן הפקוק רק חזק ואמץ מא"ד רל"ל שחאמץ את המא"ד הוא הקטרת דשאלחל היל"ה שגם הוא יתהפך לימין ויסייעך לעזרתו יח"ט וצוה אל חקור ממנו ימין ושאל כי אין שאל צמליחות כלל כי כהתפק לימין ואז השכיל צכל אשר חלך כי מוצטח לו שלא יצא מעל על ידו כמ"ש דוד לכן שמת לצו וכו' אף צצרי ישכון לצטח כי לא חמוצו נפשי וכו' הצן ויחבן צהצין חיצת רק דצח למעט שאפילו צפרישות מן העולם שהוא דרכה של תורה ילך צדרך המילוע ולא יצנה צפרישות עד שינטה לקלות (ע"י צצצצצס ה' דיעות וחצין) וזהו רק למעט גם הפרישות היתירה כי התורה היא דרך האמת קו המילוע אס לא הצע"ת שנטה לשמאלי לריך להכריע ציתר לימין כדודע מהרמזים ע"י"ט: כשמו מפקוק ח'

ויש לפרש עוד לא ימוש ספר התורה הזה עפ"ך והג"ת וכו'. הנה לפי פירש"י הגי' הן הוא המהצנה וקשה צתחילה הזהיר על הדבור ולח"כ על העהצנה ויחבן לדעתו כי צצצצת עפ"ך לא על ד"ח צלצד יזהיר כ"א על כל הדיבורים צעסק המו"מ וכיולא וגם על חכילה ושת"י. כי הנה א"ך יה" צאפצציות למיין האלושי שלא חמוש התורה נופיו כל ימי חייו צלי הפסק רגע ואין הקציה צח צצרוניח עם צצצצותו הרי לריך האדם לדבר צצצצני מו"מ וצצצק חכילה ושת"י, אך הוא אס האדם אינו מדבר שום דיבור רק ההכרחי ללורך גופו כדי חיותו צצצצני מו"מ ההכרחים. הנה זהו כתיבה כי נלעונו וצרכך צכל מעשה ידך וצצצת אפיך חאכל לחס ח"כ דיבורו כתיבה הוא וכד"ת יחצו וכשהאדם הולך צצצצני מו"מ ומדבר צצצצניים הלר"כים ועוסק צצצקיו ומחצצ וסוקל צדעתו ח"ה מן ההכרח ומותר ומה שהוא מותרות דבר שפסים יחיק. הנה צצצצור ועסקיו זה מקיים התורה וכן צאכיל' ושת"י כשחצצצ מהו ההכרח לקיים הגוף לתורה ולעצודה הנה כתיבה הוא וכקצצנות יחצו ומה שהוא מותרות יחיק וכן צכל ענינים הנה איש כזה כל עסקיו תורה הוא. וצוה יצא פ"י הפקוק ע"כ לא ימוש כפר התורה הזה מפיך צכל מה שעתקו צמו פ"ך צצצצור מו"מ וצאכיל' ושת"י לא ימוש כפר התורה ממנו שחצצוקן עפ"י כפר התורה ומה שהוא מותר ומה שהוא חקיר וצאחה אופן הצח למדריגה זו שתה"י יכול לכיין ולשקול הכל צמאצני לך ע"כ איני אומר לך והג"ת צ"ו יומ"ס ולי"ה שתה"י חושב צמחצצצך יומ"ס ולי"ה למען חשומר לעשות כלל הכחוצ צו רל"ל ע"י"ט חדע מהו צחי' לשמור ומהו לעשות היינו שחדע

ומה חסור ומהו מותר כי אז תלליה את דרכך
צעניכי עוה"ז ולא תשכיל רל"ל צלותו הזמן
סתלליה את דרכך ג"כ צלותו הזמן תשכיל צחור'
כי כל ענייניך תורה יקראו הן הענין :

ויד' ויצו יהושע את שמרי העם לאמר
ויציו וכי לא ויאמר רק ויליו צורחות כמשפט
לשון ליו להורות כי תדרו לליווי ית' ולויה
תיקף צורחות להכין עלמס למלחמה :

[כל ערוס יעשה צדעת]

לאמר חיו מונן כי חיו לאחור לזולת. והנה
לפי פשוטו י"ל דלית לשוטרס הגדולים
שיאמרו לשוטרס שתחתיס עזרו צקרב וכי .
והנראה דהנה יהושע הולך עפ"י ליוויי ית'
שלה לו חזק ואמין הולך לעשות חיתערוחא
דלתחא צחוק ואינון כנהוג להכין כלי זין
והצרות כנהוג צולחמה וליוי התעוה אך חשש
יהושע פן ע"ז כוקרה דור הנדבר חיו יקרהו .
כאשר יליה את העס צורחות מ.פלג להכין כלי
זין ולדה יצואו לחסוב שתי' ונלחמה ענעיות
ויך לזכס ע"כ וילי יהושע את השיטרים לאמר'
הנס שהוכרח לעשות צליו צורחות ע"ז ליה
לאמר' היינו צחמירה רכה צחמאי לא צגדר ליו
המופלג צנהלת מלחמה צחוקס סכנה רק כמלוה
לעשות מלוה צחמירה רכה :

רש"י וילי יהושע ציוס שתנו יוני וכי הוא
צהכרח כאשר יחצור צקפיעל צי ח"ה :

ו"א עברו בקרב המחנה וצוו את העם לאמר
הבינו לבם צדה כי בעוד שלשת ימים אתם
עברים את הירדן הוה לבוא לרשת את הארץ
אשר יי אלהיכם נתן לבם לרשתה .

עברו בקרב כו'

והנה הי' די לשיאמר ליו את העס ומונילא יונן
ההעברה וגם הלאמר' חיו וינן . אך
עפ"י הכ"ל יתכן העצ דהנה יהושע חשש צכל
הענין לצל יפול מורך צלצ העס צליות להס הכנה
ויחשצו שיהי' מלחמה ענעיות ולא יעלרו כח .
והנה המנהג הוא הולך מלוה את השרים הגדולים
וכל סר מלוה לקרדיועין שתחתי' והס ילו את
הגולירין שתחתיסם . חלל חיו מן הדרך להשריס
הגדולים הקריצים לנולכות הס צעלמס ילו להמון
עס ויאמר הכחצו ומשמיענו חך שיהושע לא
עשה כוננה הנהוג ומחשש הכ"ל כי צחס חלך
הליו מ"ש לחיסי דרך כוה מדרגיגות תהי'
צרעש וצמיהומה ע"י מווחיס רביס ויתצנהלו צשוומעס
הפלגת הליו חיש קל לעמוד על כפסס . והנה
לזה תיקן יהושע ולוה להשוטרס הגדולים אשר
שמענו ומפיו הענין הכרלה להיות הכל צחמירה רכה
לקיים מלוה י"י צלגד וליוי התעוה שהס צעלמס
יעצרו צתיך הוחמה ויליו את העס לאמר' צחמירה
רכה להסיר המכסול והצן :

[צחוקס שאפשר להשתמש צענע חין לצקס כס
שלא כענע רק להשתדל צענע חס לא צחוקס
שיהי' נודע אל החומות פיקוס גיולחו ית"ש].
הבינו לבם צדה כי בעוד שלשת ימים אתם
ענברים את הירדן הוה הקויחא רצה

מפני מה הזכיר הטפל העצרת הירדן מה יתן
ומה יסיף . וחבצ כחצוק הלאמר' שאינו לאמר'
לזולת הנס שכבר פירשנו הנה כפלים לחוסי' .
ונדקדק כמי תיבת לב"ם מיותר והל"ל הכינו לדה
וגם אומר הירדן הז"ה דיקא אך הנה כחצו
שיהושע הי' צמוכרח צליו אל העס להכני צלרה
וכלי זין כדרך כל הארץ צעת המלחמי כי ללשו
חזק ואמין היינו שצי' התחזקו צחיתערוחא
דלתחא וכי' . חלל צחמות ל"י היסוי' ומחש
יהושע פן יצואו העס להרחר מה כשתני ציאה
זו מיליו שהלכנו אחריו צמדבר צארך לא זדוע'
מזלי מון ומחי' והסס חשצ' עלינו לעוב צחמרו
ית' לנציא זכרתי לך חסד נעירך לכתך אחרי
צמדבר וכי' וע"ז יעלו מורך צלזכס שיהי' מלחמי'
ענעייית לזה אור יהושע שאין רלונו יחיש לשדר
המערכ' כשאפשר להיות צענע ומח"כ צחוקס
שא"ל להיות צענע או צחוקס המלטרך להודיע
לצחי עולם גדול רומיחיו ית"ש כענין ק"ס וידעו
מלכיס כי חני י"י . והנה חיוזל ל צהחא גברל
שלא הי' סיפק צידו להחזיק מייקת לבנו שכבראו
לו דדן והניק את צנו אמר חצי' כוה גרוע
לחס זה שנסחמו לו קדרי צראשית כי צחוקס
שאפשר שיהי' צענע שיהי' לו מועת והוא לא
זכה לזה רק שהילך להשתנות עליו קדרי צראשית
וגם חין צזה לורך פרקוס גדולחו ית"ש כי הי'
חיש פרטי צין ישראל מזלי הודע' לחוסי' הסס
הזה זה הענין לגריעות יחשצו לו כי ע"ז ינוכה
לו מוכיותיו . ח"ש יהושע הכינו לכ"ס (להנחחכס
ולעונחכס) לדה (להיות שנלחחכס מ"א"ו לא הי'
צאפשרי להכין לדה לחרצעים שנה וגם חפילו לא
כמעכצו חרצעים שנה צמדבר . עכ"ז ח"ל להכין
לדה לרצתי עס לשני חפילו לחס ומיס למדבר .
וגם שילאו צחצון וגם לדה לא עשו לחס ומח"כ
צכאן שאפשר להיות צענע) כי צעור שלשת ימים
לחס עונכיס את הירדן (ותצוהו לצחיס מלחיס
כל עוב וח"ל להכנת לדה רק לשלשת ימים ולמה
זאת לכס שיהי' כס שלא כענע כיון שהוא דבר
שאפשר להיות צענע וגם לא יהי' צזה פרקומי
כיסא לחוסי' וחס חטריחו צזה את הש"י ינוכה
חיו מוכיותכס ע"כ הוא להנחחכס ולעונחכס
שתכינו לדה) ואמרו הירדן הז"ה דיקא הנה צזה
הורה להס צמדבר ההכרחי הש"י יעשה להס כס
שהורי' להס צדיצווי שיעצרו הירדן הז"ה לנגדס
שהי' מחד עמוק ומלח על כל גדותי וח"ל לעבור
ללא צחי שיע והחך אפשר לרצתי עס לעשות
שייעיס צג' ימים שיסיפקו לכל החמון . וג"כ לא
ליוה להס לעשות חני שייעין ע"כ חדעו שהש"י
יעשה להס כס צצידוד המערכ' כיון שהוא דבר
שא"ל מזה חדעו שהכנת לדה הוא להנחחכס .
כיון שהוא דבר שאפשר צענע . חלל צחמות חין
מעלור להשי' להושיע ע"כ הזכיר העצרת הירדן
וג"כ דצחמות לא צחו לעיר עד כוה ימים אך
צודחי כפריס ועיירות קטנות צחיס מלחיס כל
עוב הי' תיקף אחר הירדן . הנה תיקף צהעברה
יהי' להס די הסיפוק וחין מן הלורך להכני רק
לגי' ימים וילך כפשוטו ג"כ הירדן הז"ה שאחס
רוחיס צענייכס ותיקף תצוהו לארץ עובס חין מן
הלורך להכנה דרצה רק לגי' :

להלחם עם ישראל הלא אין צידם עון צזה כיון
 שהם צאים לקחת את ארלם אך הוא כיון שיראו
 יצושת המים ויראו שזה גזירת הש"י צנתינת הארץ
 להם וכאשר אעפ"כ יתנו כהף סוררת יתחייבו
 כלי" וכל צאי עולם ילדיקו דין שמים . ח"כ
 וטעמים האלה הוכרח להיות כס צנקיעת הירדן
 שלא כטבע :

תרגום בסוף תלתא יומין פי' על בעו"ד רלונו
 לפרט מדלא קאמר אחר שלשת ימים רק
 צעו"ד היינו שיהי' עוד צנמלא זמן ונה מהג"י
 אז העצורו היינו סוף הג' ימים :

רש"י בעוד שלשת ימים . צקוף שלשת ימים
 צעוד ששהא כאן ג"י ואחר העצורו לא
 אחר כחרגומי' כי לפי ונה שפירשתי התרגום
 מפרט צאופן אחר .

[ומה צמורה דבר הלמד מעניינו וכלמד מכאן
 איך יקדם האדם אי'ע צזיונו צמחצנה וצמעה]

י"ב ולראובני ולגדי ולחצי שבט המנשה
 אמר יהושע לאמר . המנשה אומר
 המנשה צה"ח הידיעה וגם אומר לאמר ש"אנו
 לצולת : יראה עפ"י מ"ש הארז"ל הטעם שכתרו
 לאונן וגד וח"י ונשה חוץ לא"י להיות שהי'
 צלידתם איזה ענין שכתרו על ידי זה וחוף לא"י

דהיינו ראובן חשז יעקב ציחל והי' לזה וגד
 לא ירע יעקב צזלפה כי לא כתייעלה עמו לזה
 ויוסף כשא חסנת צת דינה מוסכס . והנה יוסף
 כולו קודש ואסנת ח"י צקדש וח"י צחול ע"כ
 רציע חלק צני יוסף כשאר צח"ל דהיינו ח"י
 שצט מנשה . והנה לא נודע איזה חלק ממנשה
 יש צו צח"י חוץ ואיזה צח"י פניס רק נודע למנשה
 צרוח קדשו . ע"כ הגם שלא כגשו צני ומנשה אל

משה שיחן להם את ארץ הגלעד השכיל משה
 צרוח קדשו איזה חלק מצני ומנשה שייכים לעצר
 הירדן וכתן להם . והנה ליו משה שיעצרו חלולים
 לא הי' למנשה כי לא כגשו אליו רק הוא מעלמו
 כתן להם . אצל ומילא מובן מדברי משה שאמר
 צדרך תינא צכלל האחיכ'ס יצאו למלחמה ואחס
 חשצו פה . הנה כל הפסק ויותר הי' להחחיל
 דצרו ולמ"ה תחילון וכו' . ועוד קשה דחס הקפידא

הואת הוא רק שלא ייאו את לב צ"י ונה זה
 ש"ה משה ואס לא יעצרו וכו' וכאחזו צחוככס
 וכו' הרי לא קנס אחס שוס קנס . אך הוא
 דצולת זאה תקפידא יש עוד קפידא . כי צאס
 לא יצאו כלל למלחמה וישארו צעצר הירדן .
 הנה יש חשש שיאמרו שאותן השצעים ח"ז פגומי'
 ומקיצה חכיל ע"כ ומנעס ש"י מלחח למלחמה
 ח"י כי כל העד' כולם קדושים צניעין ח"ש להם
 משה אחיכ'ס יצאו למלחמי ר"ל הי' אחיכס
 כמוהם כמוכס כולם קדושים ואחס חשצו פה .

יש חשש לומר שאיכס אחיכס שאחס ח"ז צגדר
 החול פגומי' זהו טעם ח' ולמה תחילון וכו' הוא
 טעם צ' ע"כ לא אחר למה תחילון רק ולמה
 תחילון וכו' שהוא הוספת טעם צוא"י הנוסף .
 ע"כ אחר משה חס לא יעצרו וכאחזו צתיככס .
 כי ע"כ חס לא יעצרו מוכרחים אחס ליחן להם
 דוקח אחזה צתוך הארץ צכדי שלא יחצו עליהם
 ומחצנת חוץ לגמרי ומצ"י צני תצורה שישכס ח"ז
 צכלל

וירצה עוד הכינו לכס לרה צאחצ פי' ומחפיקס
 מן המון שצכליהס וישראל צורחי ידעו
 שיספיק להם על כרחך המון עד ע"ז ניסן דמנאר
 צמורה וצ"י אכלו את המון ארצעים שנה ולו יח"י
 שהעוגה שהולאו מומלרים טעמו צו טעם מן .
 ועדיין לא כשלמו ארצעים שנה עד ע"ז ניסן .
 ע"כ עיקר כיונת ה"רה הוא על כלי זיין (הגם
 שהכוונה כפשוטו ג"כ) והולילו צלסון ל"ה .
 דהכנת כלי זיין להס הוא כדמיון הכנת לרה .
 דאין הצרכה שורה על דבר ריק ע"כ אין מצרכין
 צרהמ"ז על שלחן ריקס ואסוף טון דאליטע יוכיח
 כ"ה הדבר צהכנת כלי זיין שעי' הכנה דרצה
 הלזו יתעורר חסד נוקמת לכקוס מראש פיעות
 או"צ . וצה ידוקדק ג"כ לכ"ס להנחחכס ולטויצחכס
 ואין הכנה הזו להכית האויצ הכלחם צחרצ כי
 מוילח יפלו חללים ומחרצ ל"י מלא'דס הכלחם לכס :

כי בעוד שלשית ימים אומר צעו"ד ולא אחר
 שלשת ימים כ"ל דהנה זה
 הי' ציוס שהמו ימי צכי אצל משה וקיי"ל מקלת
 יוס למ"ד ככולו וכשאר עוד מקלת היוס . ואחר
 בעו"ד שלשת ימים . ר"ל אחר שיהיו שלשת ימים
 עם העו"ד הנשאר מהשלטים העצרו את הירדן
 ולא חלטרכו להמחין ג"י ומעליע רק העו"ד הזה
 כחטצ ליוס כ"ל :

את"ם עוצרים וכו' אומר אח"ס ולא כפשוטו
 העצרו צא לחזק לצצס שצנכותס חה"י
 ההעצרה כי יקרה נפסס צעיני י"י :

וירצה עוד אתם עוברי"ם את הירדן . ר"ל העצירו
 ומסיעו את הירדן ומגזלו כי הירדן יסוצ
 לאחור צצוחכס אליו ואומר הי"ה כצר כתצאר
 עם שהוא מלא על כל גדומי' וכאן הוא עמוק
 ורחצ ידיס עכ"ז העצירוהו ומחלחו :

[כשהש"י מראה גבורתו לצאי עולם ואיכס שומיס
 על לב מחחיציס ומענסיס]

לבוא לרשת את הארץ אשר י"י חלקיכס נתן
 לכס לרשתה . הנה חיצת לצו"ח מיותר
 וגם יש להחצונן לצו"ח מלא . עוד חיצות אשר
 י"י חלקיכס נתן וכו' הכל מיותר עד סוף הפסקה
 כי מי לא ידע צכל אלה . והכרחי עפ"י מש"ל .

דהש"י צנקוס שאפשר להחכה צטצע לא יסדר
 מערכות השמים . רק כשא"ח להיות הנס צטצע
 יסדר הטצע צאהצט עמו ישראל או צמקוס
 המלטרך לחו"ע פירקוס חלקותו . והנה למה
 יעציר את הירדן ויצטרו הלח אפשר לעשות חני
 שייטין הרצה ויעצרו כל העס . ח"ש לבו"א
 לרשת את הארץ . שהש"י רולה שח"י ציחחס
 מליחה שיצאו כולם כאחד ציחד לא"י ע"כ לצו"ח
 מלא ציחה מליחה ולא לקסיוגין כי הח דר' ירד
 דנקט מילרד ועצר . אחר אחרד דמקה ואהרן לא
 קיבו לה וכו' ע"כ צאס יעצרו צקסיוגין יצאו
 לקנאות אחר את חצירו שחצירו כצר זכה והוא
 לא זכה ויאמר מי יומר דזכיכא . ע"כ רלה מי
 ציצושת המיס ויצאו כולם כאחד וטעם חצ' אשר
 י"י חלקיכס נתן לכס לרשתה ר"ל כיון שהש"י
 הוא הנותן לכס לרשתה ע"כ צראשית הציאי ירל'
 גבורתו לעיני העמים כי הוא המוריש והוא הונחיל
 וצה ידוקדק שחזר ואמר חיצת לרשת"ה כי הנה
 יש להחצונן צמה יתחייבו אותן האומות צהחחוקס

לבוא לרשת את הארץ אשר י"י חלקיכס נתן
 לכס לרשתה . הנה חיצת לצו"ח מיותר
 וגם יש להחצונן לצו"ח מלא . עוד חיצות אשר
 י"י חלקיכס נתן וכו' הכל מיותר עד סוף הפסקה
 כי מי לא ידע צכל אלה . והכרחי עפ"י מש"ל .

דהש"י צנקוס שאפשר להחכה צטצע לא יסדר
 מערכות השמים . רק כשא"ח להיות הנס צטצע
 יסדר הטצע צאהצט עמו ישראל או צמקוס
 המלטרך לחו"ע פירקוס חלקותו . והנה למה
 יעציר את הירדן ויצטרו הלח אפשר לעשות חני
 שייטין הרצה ויעצרו כל העס . ח"ש לבו"א
 לרשת את הארץ . שהש"י רולה שח"י ציחחס
 מליחה שיצאו כולם כאחד ציחד לא"י ע"כ לצו"ח
 מלא ציחה מליחה ולא לקסיוגין כי הח דר' ירד
 דנקט מילרד ועצר . אחר אחרד דמקה ואהרן לא
 קיבו לה וכו' ע"כ צאס יעצרו צקסיוגין יצאו
 לקנאות אחר את חצירו שחצירו כצר זכה והוא
 לא זכה ויאמר מי יומר דזכיכא . ע"כ רלה מי
 ציצושת המיס ויצאו כולם כאחד וטעם חצ' אשר
 י"י חלקיכס נתן לכס לרשתה ר"ל כיון שהש"י
 הוא הנותן לכס לרשתה ע"כ צראשית הציאי ירל'
 גבורתו לעיני העמים כי הוא המוריש והוא הונחיל
 וצה ידוקדק שחזר ואמר חיצת לרשת"ה כי הנה
 יש להחצונן צמה יתחייבו אותן האומות צהחחוקס

לבוא לרשת את הארץ אשר י"י חלקיכס נתן
 לכס לרשתה . הנה חיצת לצו"ח מיותר
 וגם יש להחצונן לצו"ח מלא . עוד חיצות אשר
 י"י חלקיכס נתן וכו' הכל מיותר עד סוף הפסקה
 כי מי לא ידע צכל אלה . והכרחי עפ"י מש"ל .

דהש"י צנקוס שאפשר להחכה צטצע לא יסדר
 מערכות השמים . רק כשא"ח להיות הנס צטצע
 יסדר הטצע צאהצט עמו ישראל או צמקוס
 המלטרך לחו"ע פירקוס חלקותו . והנה למה
 יעציר את הירדן ויצטרו הלח אפשר לעשות חני
 שייטין הרצה ויעצרו כל העס . ח"ש לבו"א
 לרשת את הארץ . שהש"י רולה שח"י ציחחס
 מליחה שיצאו כולם כאחד ציחד לא"י ע"כ לצו"ח
 מלא ציחה מליחה ולא לקסיוגין כי הח דר' ירד
 דנקט מילרד ועצר . אחר אחרד דמקה ואהרן לא
 קיבו לה וכו' ע"כ צאס יעצרו צקסיוגין יצאו
 לקנאות אחר את חצירו שחצירו כצר זכה והוא
 לא זכה ויאמר מי יומר דזכיכא . ע"כ רלה מי
 ציצושת המיס ויצאו כולם כאחד וטעם חצ' אשר
 י"י חלקיכס נתן לכס לרשתה ר"ל כיון שהש"י
 הוא הנותן לכס לרשתה ע"כ צראשית הציאי ירל'
 גבורתו לעיני העמים כי הוא המוריש והוא הונחיל
 וצה ידוקדק שחזר ואמר חיצת לרשת"ה כי הנה
 יש להחצונן צמה יתחייבו אותן האומות צהחחוקס

צבאל וצרותי וכו' ע"כ הגם שבחלי שבנו מנשה לא שייך העטם של למה הכיחון וכו' כיון שהם לא צקשו זה ומנשה לא העלו זה מורך בלב צ"י אך חשפי"כ יש חשש מנעם הא' ע"כ הוא דבר הכללוד ועניינו שגם הם מוכרחים לעזור חלולים למלחמה. וזהו יבא ע"כ הוספה היודיין צדחונן וגד שאמר רחובני"י וגד"י והוספה שה"ח צמנשה כאשר יתבאר צמוןך. והנה אמר כפשוטו ולח"י שבנו המנשה"ה הידוע אשר ידע משה שאותו החלי יש זהם מנח חסנת ומאורה החלק שה"י זה משכס שפעל מנשה צדיקה אמר יהושע לאחור ר"ל אמר יהושע לרחובן וגד שיומשך אחיר' גם לחלי שבנו מנשה שחד דינח אית להו וה"ל כאלו כאמר ולרחובני ולגדי אמר יהושע לחלי שבנו המנשה לאמר שאמר לרחובן וגד שיומשך אחיר' גם לחלי מנשה רק שלא נכתב כן דצמנח הזכיר הענין גם לרחובן וגד בעלמם שיקבלו עשות את אשר כלטוו מפי משה הצן הענין כי כיון הוא וז"ש ולרחובני צהוספת היוד המורה על המנשה"י וכן לגד"י שיש זהם חשש מנחשנת יעקב צנת הוולדס. וצמנח כשרים הם כי שאני יעקב שלא חנה זהה כאשר כתבאר צמקומו וחנח לחנה דעלמח ע"כ כוסף עליהם היוד להורות מנחשנת צקודש ע"כ לא נדחו ח"ו מהקדוש' רק עבור זה נמשך להם נחלחם מעצד לירדן ומוכרחים ל"ל"ח למלחמה ח"י צבדי שלא יחשצו עליהם מנחשנת חוץ. וכן לחלי שבנו המנשה"ה הוץ מה שבחצנו הוספה שה"ח הידיע' מורה על ידיעת משה צרוה"ק איה חלי שייך לזה. עוד כוסף לזה נוספ' שה"ח צו שנמלח צו חשש צמנשה שכם לא צמנשה צלצד כונו צדחונן וגד. כי שה"ח מורה על המנש' ולא נוספה וא"ו צמורה ג"כ על המנש' כו"ש כנה פננים ו' יני המנש' כי צחי' ו' הוא צחי' דכירה וכאן אין פגס מנחי' הדבורח כי שכם אינו צקדוש' ומה יסן ומה יוסף רק הפגס הוא צנוק' דקדוש' היינו דינה שפעל זה מנשה הזוהמח וג"כ צהענין הנדצר ומנשה שכולד מיוסף ומאסנת. הנה אין החשש מיוסף רק מנחשנת כוק' ע"כ הוא הוספת הה"ח הצן הענין. ואמר יהושע לאמר גם להם שחד דינח אית להו מנעם הכ"ל הצן הענין. שלמד יהושע צכאן מדה צתירה דבר הלמד ועניינו :

[הורה שבחצו צצחי' דכר המוליד והור' שבצ"פ ע"י ונהגלת החולד' הנעלמת]

י"ג זכור את הדבר אשר צוה אתכם מ"שה עבד י"י לאמר י"ו אלהיכם מניה לבם ונתן לבם את הארץ הזאת.

זכור לשון יחיד. הנה צעלי הפשט אמרו שהוא כונו זכר"ו כצ' ידעת ידידי אין רלונינו צזה שאין מקרה צתירה וצנצחיים והכל צכתו מיד י"י ומה שנראה לדעתנו עפ"י מ"ש צמ"ח צפקוק זכר עשה לצפלחתי. שבח הזכרון נק' זכ"ר להיות הכח ול"ור הרחשון הנחקע צראשית החשוות המנשה. הוא מנשפי' להלן צת"ור הזמן כדמיון הזכר המנשפי' דהיינו שהכח הרחשון הוא מוליד למנשים אחרים להזכר הענין הנחשוות מקדם קדמתה ע"כ נק' צלשה"ק זכר. והו זכר עשה לצפלחתי עשה כח השפעה לצפלחתי שצכל עת ועת יושפע

נפלחתי כאלו ומזן הרחשון שחשוות הפלח . והרצרים חרוכים צלרשותינו לימי חטובה. והנה עפ"י הקדמה הלזו יצון עפ"י מנש"ל. דמדצרי משה שלוח לצ"ג וצ"ר כולד הענין הזה גם לחלי שבנו מנשה דחד טעמח אית להו. והנה לפ"ז ל"ו משה הוא צצחי' דכר המוליד הענין גם למזן הזה הנדצר גם למנשה. והו זכ"ר. את הדצר אשר לזה אהבם מנשה עבד י"י. ר"ל עבו להדצר אשר לזה אהבם מנשה. צחי' זכר. המנשפי' , לאח"ר הענין גם למנשה. הצן הענין לפי משפט לשה"ק ויונעם לצפשך. וזהו ילדק מחד הלח"ר. והו הענין ל"ו משה צקוד ח"ר' שבחצו כי פני משה כפני חמה ויהושע למד מונו צמדות שהחור' נדרשה צוורת הדצר הלמד מענינו הס' חור' שבצ"פ כי [פני] יהושע כפני צנה כי כן חור' שבחצו צצחי' זכר המוליד. והור' שבצ"פ צצחי' הנקצ' הוהגלי על ידה החולד' אשר ה"י נעלמת צזכר הצן הענין. וילדק מחד זכ"ר צלשון יחד כי קאי על הדצ"ר הזה :

ועפ"י פשוטו עוד י"ל. לפי מ"ש אללנו צתורה. צפ' מנעות ורחמ"ר צ"ג וצ"ר חפק"י צלשון יחד וכחצנו שם צהמשך הפסקוקים להיות שבצ"ג וצ"ר ככשלו צדצ"הם אחת טעמו עיקר מהוקנה והטף והנשים לטפל. וגם שאמרו שיעצרו חלולים לפני צני ישראל. ולא אמרו לפני י"י כאשר כתבאר שם צדצרינו צנוצ טעם. ומשה הוכיחם צדצרינו צנשים אלו איז הוה יירלו לצפשותם מלדצר כולם ציחד פן צצרות הדצרים צריצו עם יומשך מדצריהם ענין שאינו נרלה לפני י"י וציררו להם מליץ ימליץ צעדים כל הדצרים צשיקול הדעת כל דצר ודצר. ע"כ כאמר ויאמר צלשון יחד. והנח י"ל שכן ה"י מנהגם עד היום. וזהו ילדק כפשוטו . הלחמר גם צפסוק הי"צ. וילדק ג"כ ולרחובני ולגדי אמר ולרחובני ולגדי ולחלי וכו'. היינו אוחו האיש הממליץ צעד הרחובני והגדי וכו' אמר יהושע לאמר לכולם וילדק לפ"ז מחד אמרו זכ"ר שהו יזכור את אשר החנה כי הוא ה"י הממליץ זה מה שכל עפ"י פשוטו וילדק מחד :

את הדבר אשר ליה. תינת הדב"ר לכאור' מ"ותר דה"ל זכור את אשר ליה. וגם לפי החמור דחיצת זכ"ר קאי על הדצ"ר להיות דצר הלמד מענינו ילדק הענין ג"כ צזילת הדצ"ר ויה"י קאי זכ"ר על אשר ל"ה. אך הוא ג"כ עפ"י מ"ש צהור' שנושה הוכיחם הגם שיהללו למלחמי עב"ו לריכיה לכיון לקיים מאמרו ית' וליוויי שלוח להלחם. ולא מנשש שיניחו לצ צ"י צלצד כי צזה לא יל"ו י"ח המ"ע דלור"י שלריכה כוונה לקיים כאשר לזה י"י וצזולת זה לא ילאו י"ח. ע"כ צנה משה שהם אמרו ולחננו נחלן חושים לפני צני ישראל. ומשה אמר אם תעשון את הדצר הזה אם החללו לפני י"י למלח"י וכו' והייהם נקיים מ"י ומישראל אז השיצו עצדך יעצרו כל חלון לצח לפני י"י למלחמי' כאשר אדני דוצר עי"ש כל הענין וחתן מעדנים לצפשך. וזהו ילדק הענין צכאן אמרו. את הדצ"ר. דייקא לא הל"ו צלצד שהו ענין העצרת חלולים יה"י צחי' אופן שיה"י רק דוקא דצ"ר אשר ילא מפי משה שיעצרו חלולים לחי

הוא סיבתכם ונמנו ילאו כנזשים צסי' ראשוני
 ציעקב שחאה התול'י צאופן זה צכדי שיתרחצ
 גזול הקודש על ידכם כשהשחרו צכאן וישתחף
 גם המקום הזה לקדושת הארץ. כאשר ידוע
 שלעתיד יהי קדושת הארץ הזאת ציתר שאת
 כנזחור צחז"ל. והולך ההחל' להיות כעת ע"י
 צ"ג וצ"ר. והוא צחי' קני וקני' וקדמוני צקור ג"ר
 דקליפ' אשר צמרה' נירש אוחס ירושת עולם.
 ח"ש"י חלקיכ"ם הוא סיבתכם חל תחשוו מה
 זאת עשה י"י לנו שיהי' תולדותינו ציעקב צאופן
 זה וע"כ כשארנו צחוץ, תדעו כי מלת י"י הית'
 נסיבה :

י"ד נשיבם טפכם ומקניבם ישבו בארץ אשר
 נתן לכם משה בעבר הירדן
 ואתם תעברו המשיים לפני אחיכם כל גבורי
 החיל ועזרתם אותם :

נשיבם טפכם ונקיכס. גם לענין זה ילדק
 הלאומ"ר צפסקוק הכ"ל ור"ל זכרו חת
 אשר ליה אחכס משה לאומ"ר היינו שתאמרו
 חחיל' נשיבם טפכם. ואח"כ ונקיכס לח כמו
 שאמרתם וקודם שהי' ומוכיכס חציב עליכס
 מנזפיכס. והזכיר' הזאת הברחית צכאן לענין
 לחתס לנלחמו'. הגם דלענין עש"י חין י"ג דצבר
 דצבלמח צימי משה שהס אונרו גדרות לאן נכנה
 לנזקיניו וערים לנפינו. הנה אונרו סיצנו הגדרות
 ללאן קודם סיצנו הערים לנף הוכיחם משה
 ואמר להס צהיפך צנו לכס ערים לנפכם וגדרות
 ללאככס. חצל כעת צימי יהושע שכצר צצנו
 הע"ירות והגדרות מה דהוה הוה עכ"ז מן הלוך
 הוא לזכירת הענין שלא יהי' מווכיחם חציב עליהם
 מנזפס. כי ענין ירדת הנלחמו' להס תוכל להיות
 מנזחי פניס. פן האחד להשגת הנזקק היינו
 חרלס הניתן להס מנזשה. דצולת לחתס לנלחמו'
 לח יכתן להס הארץ הזאת כונו שהחני משה.
 והנה זאת הסיצ' ומחנת חציבות מווכיחם ונכסיחם
 והפן הצ'. לקי"ס דצר י"י צלי שום פני' רק כאשר
 לונו י"י חלקינו והוא מנזחיבות נפסס וגופס שהיו
 לרלון לפני י"י צקי"מס מלוחיו והוא הכרל'. ע"כ
 מן הלוך מחד לזכיר' לעשות משהיקר עיקר.
 ע"כ לח נלטרך יהושע לוונר להס שיעצרו לפני
 י"י. כאשר אונר להס משה כאשר הס אונרו
 שיעצרו לפני צני ישראל והוכיחם משה צאונר
 להס שיעצרו לפני י"י שהוא הכרל' לקיים מלונרו
 ית' כי משה הגם שהוכיחם ג"כ צנה שהקדימו
 הנקני' עכ"ז לגופח מיתצעי סיצנו חחיל' ערים
 לנפס מנזחיכ ציהושע שכצר צנו הערים והגדרות
 לח חילטרך הענין לגופו רק ללמוד מעניינו שישוקו
 על נפסס וגופס יותר מעל מוננס ונכסיחם
 ומחילח מונן שיכונו רק הכרל' לי"י צה יתרלו
 לחרון כל הוא חלקינו ית"ס :

נשיבם טפכם חקר וח"י השימוש וח"ינו צנקרי'
 כדרכינו. והנרנ' לחורות דחפילו
 אוחו העף שחינו כרוך אחרי האס דחילו הי'
 נכתצ ונפכ"ס צוח"י החיצור קד"ח דוקח אוחן
 העף המחוצרים חל חמותיהם הס נשיכס
 הכחמרים. היינו הלרכיס לחונס. וצחמת לח
 הולרכו ללחח לנלחמו' צודחי' רק אוחן שהיו צני
 עשרים שונן עשרים וחילך יולחי' לצח צישראל :
 יצנו

לפני י"י צכוונ' לקיים מלות צורחס וצולת חת
 הכוונ' אונר משה הנה חמחהס לי"י וכו' עי"ש וחצין.
 וזה ילדק נמי כינהו צכאן עב"ד י"י. עפ"י
 האונר צדברי חמסיד צח"ה גדר העצד הנלמן
 חצר לח יעש' כ"ח רלון הארון ולא ישתדל כ"ח
 צהפקת רלונו וז"ש משה הגם שהעשו הנעש'
 הכרל' תכוונו להפקת רלונו לח להשגת ח"י מנזקק
 ע"כ קרחוהו עז"ר י"י מה שלוה העצד הנלמן
 הנשתדל רק צהפקת רלון הארון הצן הענין :

[מ"ע דלורייחל לרכי' כוונ' וציש צה נעס
 מפורש צחור' לרכי' כוונ' גם לנעס]

וירצה עוד זכור את הדצ"ר דייקח. צולת הליוו
 תזכרו חת הדצר דחא דמלות לרכיכות כוונ'
 הענין הוא לכון צה חני עוש' הנעש' כאשר לונו
 י"י חלקינו ודי צה ללחח י"ח צולת הכונ' לשום
 נעס חה דוקח כשאין נעס הנול' מפורש צחור'
 מנזחיכ כשנעס הנול' מפורש צחור' וחויצ לכון
 גם הנעס דהיינו חני עוש' הנול' כאשר לונו י"י
 חלקינו מנעס כך וכך. וצולת זה לח ילח י"ח
 ע"כ כתצ צש"ע צה' לילית יכון שרינו הקצ"ה
 להנעטף צו כדי שכזכור כל מלוחיו לנעוהס וכן
 כתצ צחפילין יכון וכו' להיות נעמיהס מפורש
 צחור'. עיין צצ"ח צה' לילית וצה' כוכ'. וצפרמו"ג
 ח' לילית. והנה משה לוה הנול' הזחח להס צנעס
 למה חילחון וכו' וצנעס שכתצנו לעיל החחיכס
 וכו' והנה היא מ"ע דלוריי"י צנעס מפורש צחור'
 לריך כוונ' גם לנעס. וז"ש זכור חת הדצ"ר
 אשר לוה וכו' היינו מה שאמר לכס הנעס דצבר
 מחוייבים חחס לכון וצולת זה לח תלחו י"ח.
 ולזה כינה לנזשה ג"כ צכאן עצר י"י. חה לצל
 יחונרו. הנה זה הדין דוקח צנולת הצורח ית"ס
 שאונר הוא ית' הנלוח והנעס מנזחיכ זה אונר
 משה מנזחש למה חחילחון וכו' וח"ל לזה כוונ'
 לנלוח ולנעס. לזה כינהו עצר י"י שלא יעש' ולא
 ידצר דצר מנזלעדיו ית"ש. ושכיכ' מנזרת מחרך
 גרונו ודצריו דצרי י"י הנה. וילדק צה ג"כ
 הלחור דהיינו ירל' שהוא עצר י"י לחחיר' צעל
 חליו ית' ושכיכ' מנזרת מחרך גרונו :

י"י ארדיבם מוכיח לכס. למה לח אונר חלקינו
 ולח יולחי' ח"ע מן הכלל. הנרנ'
 דצנה היעיצ לנס שלא יחצנו כי נחלחס לח צחה
 מלח י"י רק מנלונס וצחירחס שצחרו לעלמס.
 ופן יצולו עי"י לריצ ומלה וכנה מהס יצולו
 להחחרע כמה מהס צאמרס עלחך גרונה כ"ז
 וכיולח. וכנה מהס יצולו לחצו שחחונעט קדושתס
 עצור זה צאמרס כי מנזחי' חרץ חחוחס וגזול
 כיון ציכס וצין ישראל חת הירדן חצל צחמת
 כודע עפ"י חכני חחמת כי הכל הית' נקיצ' מלח
 י"י וכונס"ל הנעס. ולזה אונר חלקיכס שמיחד
 שמו עליכס ומנונו ילאו כנזשים וחחס צצחירחכס
 השגחס דעה עליון ושמו ית' נקי' עליכס. חלקיכס
 כי הוא חלקי ישראל. ח"ש וכהן לכס חת הארץ
 הזחח. הוא ית' חנני' לכס מנזרחשית כך עלת'
 א. צנחצחו הקדומו'. ומה עוז חלקיכס :
 וירצה עוד י"י חלקיכ"ס. כצר ידעה חלקיכ"ס
 מורי' לשון כח חה הכוונ' צחלקיכ"ס שהוא
 כח כל חכוחות וקיצי' כל קיצי' וירל' י"י חלקיכס

ישביו לא אמר ישארו, או יהיו, רק ישבו
הוא הנטע, ישבו בשלום ונשקטו באין
מחריד להקיים :

בארץ אשר נתן לכם משה בעבר הירדן .
הנה צפוק שלמעלי אמר יי חלקכם
וכיח לכם וכחן לכם את וכו' חלה הנחי' בהש"י
ובאן אמר אשר נתן לכם ושה, חלה הנחי'
במשה, וגם צפוק שלמעלי אמר הארץ הזאת
והוא לודק כי לא הולך לקיים מקומו כי שם היו
אז, ובאן אמר צעזר הירדן, ושם נולדו ושם
היו. וגם לכאור' כל הארצות ויותר דלא הל"ל
רק נשיכם וכו' ישבו בארץ הזאת ואתם וכו' .
וכל דהנה משה חלק להם את הארץ לשנתיים,
חלק ראובן לצד וחלק גד לצד וחלק ונשה לצד
כנראה מהפסוקים ויצנו בני גד וכו' ובני ראובן
צנו וכו'. ועשה ושה זה להיות כי המליה אשר
הי' באפסרי לו לקיים קיומה תיכף הגם שלא
נגמרי עד אחרי כיצוס וחילוק כל הארץ וכמו שעש'
צערי מקלט שהצדלים הגם שלא היו קולטות
וגם משום מלכות הצדלת ערי מקלט הולך לחלק
את הארץ לשנתיים צברי לידע להצדיל ערי מקלט
מוכל שצנו לצד צלר לראובני וראמות לגדי וגולן
לנכסי. והנה הם אמרו למשה ואנחנו כחנן חשיב
וכו' וישב טפנו צערי המוצלר וכו'. והנראה ונדצריהם
אשר זאת עלתם לשיהקצלו כל הטף והנשים
צמד לערי המוצלר ולא יהי' צפזור כ"ח צחלקו
מחשש יושבי הארץ להיות שהיא ארץ כנצשה ומחדש
וגם חשוי הצלח הרחיקו כרוד ופן יתגרו צם
יתדות הארץ, ע"כ הקיצון יפה להם, ואיש את
רעהו יעזרו, עם עזר ערי המוצלר והאשמה שזה
הוא אשר אמרו שוב למשה לא כשוב אל צחינו
עד התחל וכו' עם שכבר אמרו, עד אשר אם
הציאונים אל מקומום אך הוא שאמרו דלא ישונו
אל צחיהם המיוחדות לכ"ח עד התחל צ". ולא
יחלו גם הם שאו יחלקו גם הם את הארץ
ויחזיק כל אחד צחלקו לצד. הצל כל
זמן המלחמה הקיצון יפה להם, והנה חרוכינו
משה חלק את הארץ לשנתיים אח"כ, כאמור
לעיל, והנה לצל יחזיקו עוד בצצרתם שון הלוך
הוא כעת לקצן את הטף ונשים ציחד, אמר להם
יהושע אשר לא כן היא, רק נשיכם וכו' ישבו
צאין ומחריד בארץ אשר נתן לכם (לכל אחד
צפ"ע) משה צעזר הירדן (על כל שטח עבר
הירדן צפזור ולא ינטרכו להתקצן כי יהי' פחד
חלקים על הצירים אשר סביבותיהם) :

[מלוא שכלטער צה לריק והצתדל לעשות צודאי
לא תצא תקלה ונעסק הלוה] וירלי עוד
לפייז אשר נתן לכם משה צעזר הירדן, רל"ל
שומשה מחד רלה לקיים מלכות צוראו צכיווש
וחילוק כל הארץ רר שלא הי' באפסרי ומחמת
הגזירי סנגזר שלא יצא לארץ ומה שהי' צחק
האפסרי לעשותו עשה, ולהיות שחלקכם הוא
צעזר הירדן, גמר משה גם החילוק, וחלילי
שתצא תקלי וכשגון ומדבר שכלטער צו אותו לריק
ע"כ עוב לכס שיסצ כ"ח צחלחלו אשר נתן לכם
משה על כל שטח עבר הירדן ואתם אל תיראו
את עם הארץ :

[ונעש' ידיו של משה אין צו שליטי לשונאים]
ובהעמיק עוד להיות הארץ חשוישי מלוי כי משה

קיים צה מלכות החילוק. וחשוישי מלוי
ליליחו אל האדם כנודע וצפרנו חשוישי מלוי של
משה וצודאי לא יוזק צה שום צן ישראל. ועוד
ידוע שלא שלטו אויבים צנועש' ידיו של משה .
והוא שאמר אל חחשי להתקצן רוקף ציחד ומחמת
המורח ככ"ל כי היא הארץ אשר נתן לכם משה.
אשר אין שליטי צנועש' ידיו. ואמרו צעזר הירדן
לדרך זה כ"ל דהנה הרי אנחנו רואים ששלטנו
אויבנו צעוה"ר גם צעזר הירדן גם צנועש' ידיו
של משה ואפשר לומר להיות עזר הירדן עפל
לא"י וכיון סנגזר הגזירי על אי העיקרית מכש"כ
על הטפל (ואי תקשה הרי גלית עבר הירדן הי'
קודם לגלות ח"י כבר הי' הגזירי חחוכי על כל
אי) הצל כשהארץ עדיין עומדת צפ"ע שעדיין
לא ככש' ח"י. הנה הוא ונעש' ידיו של משה
ואין משלט לירי הסוכאים. ויש אשר נתן לכם
משה. ונק' עדיין עזר הירדן צפ"ע. ואיכנה
טפילה עדיין לקדושת הארץ :

ואתם תעברו חנושים. תעברו העברי צעלמח
כי ליי חשושי :

חמשיים. וצחורי חחי צחכו נעבר חלוצי' וכן צצרי'
חלוצי' תעברו והנראה דתיבת חלולים פירושו שלופים
ומוקרים מלוי עיני. והכוונ' כשהאדם עוש' איז'
דבר ודעתו קשורי צעכן אחר, איז' אין מעשהו
שלימו וצרימות כי צלח דעת שלימוי נפש לא עוב
רק צאם יכוין דעתו לנלחכי שהוא עוש' ויסיח
דעתו ומדברים אחרים יהי' נגמר פעולה מללחכו
צרימות וצשלימות והנה צ"ג וצ"ר קצלו ע"ע שיהיו
מכחים צצחיהם נשיהם ונכהם ונכסיהם. והנה
טצע האדם אשר נפשו קשורי צנפש צניו וכסיו .
וצרכושו והנה כשיהי' להם גענויעים עליהם
ודעמיהם על צניהם וכשיהם צצצחיהם. הנה לא
יזדרזו לנלחכת יי מלחמת מלוא. והיו עושים
כמוכרחים צעללות. והנה להסיר החשש הזה אמרו
למשה גדרת לין וכו' וערים לטפיו. ואנחנו
נחל"ן חושים רל"ל אנחנו נחל"ן רל"ל כסיר ונשגוף
ומחשצחיתו חהצת צנינו וכסיו צברי סמדרר
למלחמ' צכווי. וכ"ה נחכו נעבר חלוליים. רל"ל
שלופים ומוקרים ומחשצצות צניו וכסיו. הצל
יהושע חשש מחד לצל יצאו לחשוב שחזי' מלחמו'
מצעיית צחיות שכבר נגמו ודריגת משה פני חמה
צחי' הוי' למעלי מן הטצע משל"כ צחי' יהושע
פני צצני. צחי' חדני. ע"כ ריכיס למלחמ' מצעיית
צצרימות מופלגת צכלי זין ומרצ וחכית ועי"ן יפול
מירך צלצצם. כאשר יראו הליוו צצרימות מופלגת
ולהסית דעתם מלהצת חשה וצנים שומר יהושע
מפיו לצל יאמר חלוליים כאשר קצלו ע"ע להורות
דאין מן הלוך כ"כ לכלי זיין. רק למעו קיים
מלחמו יח"ש. ואמר חחשיים הכרלי לקיים מה
שכאמר צחחשי חחשי חורי, או חחשיים רל"ל מן
הלוך לעשות רק עשי' צצחי' הי' אחרוי הצל ליי
הישוע' ואין מן הלוך לא לחרצ ולא לחכית :
לפני אחיכם כבר כחצנו דמשה הוכיחם צאמרום
שיעצרו חלולים לפני צני ישראל. רק שיאמרו
שיעצרו לפני יי ויעשו המלווי צכווי לקיים
מלוהיו יח"ש. וע"כ חזרו צה ואמרו נחכו נעבר
חלולים לפני יי וכו'. והנה למע לא שומר יהושע
את הדבר ואמר לפני אחיכם אך לפיינו צפוק
הקודם

וכאמור וכתבנו צנקה"א עוד החילוק שבין עזרה לישועי, שהעזר הוא כשהעזר עוזר אל הנעמר קודם שיצקש מוננו וישועיה נק' אחר שמוצקש העזר עזר והוא מומלא ממוקשו ועזרו זה נק' ישועיה. וז"ש ועזרתם אותם קודם שיצקשו מכם המלטרך רק אחס צעלמיכס מעשו כל ענין המלטרך להם צמלחמו :

אותם ואלא להורות אותם המלחים עזר' ומהנעמר צנבורי. רק העזרי הוא לעשות עשי' צלחתערוחא דלתחא :

רשיי כל גבורי החיל שבכס יעזרו חלולים. הנה צל להורות דלא כענה דקאי על אחיכ"ס שאחיסס הם בצורי חיל ותעזרו לפניהם וזה אין לו טעם דלמה יעזרו לפני בצורי החיל אדרבא מן הלורך שיעצרו לפני החלסים. ע"כ ודאי לפי פשוטו כך הוא כפירש"י וקרא המוקרא ודרסאו וחס כל בצורי החיל תעזרו חושים. אזל צלחמת למה ככתב צלסון הפוך דרוס צ" נני כונס"ל צפסוק :

ט"ו עד אשר יניח יי לאחיכם בכס וירשו גם המה את הארץ אשר יי אלהיכם נתן להם וישבתם לארץ ירושתכם וירשתם אותה אשר נתן לכם משה עבד יי בעבר הירדן מזרח השמש

עד אשר יניח יי לאחיכם בכס לא חזר הוי' אלהיכ"ס כמו שהחיל הוי' אלהיכס וניח לכס. וכמו שקיים אחיכ אשר הוי' אלהיכ"ס וכאן חזר הוי' סתם. והנרא' דכל שבט יש לו לירוק מיוחד מיי"צ לירופי הוי'. והנה צהנחל כל שבט חלקו שופע שס אותו הלידוף השייך לשבטו וה דוקא אחר הכיבוש והחילוק שחלק לכל שבט חלקו צצירור. והנה ארץ צ"ג וצ"ר כבר נכבש ונחלק וכבר נשפע לשם לכ"א השם השייך לשבטו ומש"כ לשאר השבטים. וז"ש עד אשר יניח הוי' לאחיכ"ס אותו הוי' השייך לאחיכס יניח להם. ככס מנותכס כמו שכבר הוי' השייך לכס הניח לכס שכבר נחלקה ארליכ"ס לשבטיכס. וירשו וכו' אשר יי אלהיכ"ס וכו' חומרו אלהיכס ולא אלהינו כתבאר צפסוק הקודם מוננו ילאו כבושים שתחמלו אחס צכאן מומלא וציראשית מניע לחשעת השבטים וחלי השבט (וצראשית) כל ונה שיקחו כעת עפ"י הגורל וצנה יולדק חומרו וירשו צחורת ירושה ולא חזר ותכתן גם להם את וכו' רק חזר וירשו לשון ירושה להורות שכל חלקיהם צל להם צירוסה ומאצותיהם שכל נגזר וצראשית שכל הארץ יהי לחשעת המנוות וחלי המנה ולא ממשך הדבר ומצחירתם צלבד שצחרו לעלמס עבר הירדן :

וירשו וכו' אשר יי אלהיכס גותן להם. התחיל צירוסה וקיים צונתנה. עפ"י פשוטו ילדק הירוש' היא ומאצותיהם. והש"י כחן להם חלק ירושתם כצכול כדין המחלק ירושת השבטים המניע לכ"א ירושה ומאצותיו והוא הכרלה צכאן עפ"י האמור להורות בכך הוא קדר ירושתם תשעה חלקים וחלי חלק. ולא כהווה הענין צצחירה מצ"ג וצ"ר :

[הדור הולך אחר היועה]

גם המ"ה וצחורה כאמר גם ה"ם. והנראה דלא ציני ושה פניו כפני חמה מושכו

הקודם חיקן יהושע זה צאמרו זכור את הדבר אשר ליה אחכס ושה ענד יי. וכיון שכבר חיקן זה יותר ה" עויז לו לומר להם לפני אחיכס כאשר יחבאר צמויך דהנה חזר :

[צמ"ע שצחורי לריך כיו"ג גם לטעם המצואר צלדה ואפילו הטעם אינו מוצאר רק מוצן מהענין] :

לפני אחיכ"ם דייקא ולא לפני צמ"י ישרא"ל, דהנה צמ"ע שצחורי שופורש טעמו צחור' לריך כוונ' גם לטעם, והנה הטעם המצואר צחור' צפירוש הוא למה הניחון וכו' והטעם הנלמד למשכילים צחמו' הוא מה שאמר ושה האחיכס יצאו למלחמו' וכו' וכונס"ל, שרל"ל שבחס אחס חשצו פה יחמרו שאיכס אחיכ"ס להיות שמוך דבר כומלא צכס צחולד' ע"כ בצול כיהן ציכיס הירדן והוא הטעם הנעלם שאינו מוצאר לכל, וצחמת אעפ"כ שפורש הוא צחור' ולריך כוונ' גם לטעם הזה ע"כ השמייעס יהושע צאמרו לפני אחיכ"ס, רל"ל שיכונו גם לטעם הזה הנעלם מועין ההמון והנה צרליהו להשמייעס כ"ז, ע"כ חיקן וחומר ושה שהזכירם שיעזרו לפני יי דייקא, השמייעס זה צחמלת דצרו צאמרו זכור את הדבר וכו' ענד יי וכאמור לעיל ואחר שהשמייעס כ"ז יכול לצטא צשפחיו לומר לפני אחיכ"ס כדי להשמייעס ענין וחודש צכוונתם כי יש קפידא לכונת הטעם הלז ג"כ והצן :

לפני אחיכ"ם כל גבורי החיל. הגם שלפי פשוטו הכוונ' שכל בצורי החיל שבכס יעזרו לפני אחיכ"ס וכמו שפירש"י עכ"ז יש להצונק הל"ל ואחס בצורי החיל תעזרו חושים לפני אחיכ"ס. והגז דקדק חומרו ב"ל צחולס ומצלי קניכות הל"ל צקונן ב"ל בצורי צקניכות לפי משפטו הדקדוק ע"כ הנראה דה"ק לפני אחיכ"ס ב"ל בצורי הח"ל. הנה אחיכ"ס כולם בצורי הח"ל צעזרתו יה"ש ואין מן הלריך לעזרתיהם רק הנראה מלחכס לקיים מלותיו יה"ש כאשר ללטויתם ע"י ושה ע"כ ילדק דייקא ב"ל ומצלי קניכות והכוונה כוללים והצן :

[יי"צ שבטי ישורון נגד יי"צ לירופי הוי' וכל שבט יש לו לירוק אחר]

וירצה עוד. הנה צהיותכס כולכס ציחד אחס נק' בצורי הה"ל עפ"י ונה דידוע דהשכיני נק' חשת הה"ל צהיות כלול צה יי"צ לירופי הוי' אשר המה ונח אהון מנין הה"ל. והנה שבטי ישורון יי"צ כ"א יש לי לירוק אחד משמות הוי' והנה חזר באשר גם אחס תעזרו לפני אחיכ"ס. ב"ל בצורי הה"ל אז לכולכס צס יקרא בצורי הה"ל שמתצרי צהירת יי"צ לרופיה' צכס השכיני חס הצניס החיפת עליהם חשת ח"ל. וילדק ב"ל צלח קניכות רל"ל צהיות כולכס ציחד אז אחס בצורי הח"ל. וילדק נני הח"ל צה"א הידיעי' :

ועזרתם אותם הנה כתבנו צמי"א החילוק שבין עזרה לישועה ומהכני ומש"כ עזרה שלא יצא לירי סכנה. הנה לפי"ז ע"כ לא חזר והושעת"ס אחס רק ועזרתם. כי לא יהיו כלל צככנה כי יי"הולך לפניהם רק יהי צזה עזרי כשהיה כולכס ציחד

ככל עת המלטרך ולא יתנהג בשפלות צענין זה חסה שכללו דבריהם ואמרו כל אשר ליתנו היינו לקיים התנאי של משה לעבור חלוצים נעשה ואל כל אשר השלחנו חסה צעלנוך לכל המלטרך כלך עונש צפי התרגום :

[חן לך חלה שופט שציוויך אפילו שיאמר לך על שמאל וכו']

תרגום ולבל אתר דתשלחנא נהך הנה לפי התכה התיצות שצפוק הסיף תיצת אתר והנראה דהנה לפי התכה הכתוב אל כל אשר השלחנו כלך. אינו נוצח כחן ונקוים רק הענין הוא לכל עסק שששלחנו לעשות נעשה. ולא יתכן לפי תיצת כלך רק הל"ל נעשה וגם תיצת ב"ל קמולה וורה דציקות ואלו הי הפירוש ככ"ל ה"ל לניכח צחול"ם צלל דציקות כחו צרישא ב"ל אשר ליתנו וכו' והנן וגם תיצת השלחנו לא ידק על עש" רק על שליחות ונקוים לנקוים וגם לפי הפירוש שכתבו צפוק ענין הכפל ה"ל כל אשר ליתנו נעשה וכל אשר תלונו נעשה על כרחך הכוונה על השליחות ונקוים לנקוים וחקר תיצת מקו"ם והוא נוקר קל והוא ואל כל מוקם אשר השלחנו כלך. והנה לפי דמות אומר לא מוציח לעשות ליוויך צנוקם שאתה עמוני ציח צודאי נעשה חלה אפילו חס השלחנו ונוך אל מוקם אחר והש"י אומר לך כי הוא יעבור לפני וכו' חס אתה חלך לפניו וכו', הנה הי' והראוי שלא לשמוע ואעפ"כ כשנוע לקולך וכלך ונקוים לנקוים. והנה חקרן תיצת מקו"ם להורות הגם שהנקוים הנשלח אוחנו וצלעדך הוא צחקרון כאשר אירע צולחנות ע"י עכ"ז כשנוע לקולך כי חן לנו חלה ליסב לשנוע צקולך וכן תנולל שהלכו גם לנלחמת ע"י כאשר כודע ורז"ל שנהרג סס יאיר שהי' נוהס הנה חרה שקיימו כאשר דצרו. וצה קיימו אפילו יאמר לך על שמאל שהוא יעין חן לך חלה שופט שציוויך כי הנה חר' שהס ידעו שעיך ההללח דוקא כשיהי' יהושע עוהס. ואעפ"כ לא הוור חס דצרו והערו למות נפשס לשמוע צקולו כיון שלא צחת האזרי להס עפ"י התור' צהיפק. ויש לפרש עוד נקוים חקר ונקוים החקרים עדיין שאינס עדיין צולחיות נחנות שאין יושבי על"י אעפ"כ כלך צליוויך וכוש"ל עיי"ש :

י"ז בבל אשר שמענו אל משה בן נשמע אליך רק יהי' י"י אלהיך עמך כאשר די' עם משה :

בבל וכו' רק יהי' י"י חליהך עמך כאשר וכו'. מי יסן ונחצונן ציחור הדצרים אומרים ר"ק יהי' י"י וכו'. מה צחו לנעט חס הכו"כ כפשונו כשנוע חליך צאופן כשיהי' י"י עמך משא"כ כשלל יהי' וכו' הנה הוא חקרן דרך המוסר לוור כן לכציח נשיח ישראל. ווי צקס זחה וידס עוז להס השתיקי' ונונילא ונזן. וצחס הוא רק צרכ' וחפלי לא ידק ר"ק, והל"ל כן כשנוע חליך ויהי' י"י וכו', גם נחצונן למה אומר חלקיך ולא חלקינו חך הוא לדעתי לפי מש"ל שיהושע חשש וואד דצצרו והרא' גודל נכותוהו שהוא אינו נגיד מלה רק חלה הכל צנוטה כאשר נחצאר לעיל. והס הציבוהו שאינו כן. רק יהי' הוא צעלנו נגיד

כל צני דורו אחריו היו מוכינס צחאר לזכרי"ס די"ם משא"כ ציוני יהושע פני לצנה יתוארו אחרי צחאר לנקצות הו"ה :

ושבתם לארץ ירושתכם וירשתם אותה. הגם שכבר החזיקו צארץ ציוני נעשה עכ"ז לא כגמר הירושה עד אחר קיום התנאי וילטרכו חח"כ אחר קיום התנאי להחזיק וחדש ע"כ אור כפל לשון וצחחס לארץ ירשתכם שכבר ירשתם ציוני נעשה. וירשתם אותה שוב וחדש אחר קיום התנאי ע"כ ג"כ נכתב אותה ואל להורות שאח"כ תהי' ירושה צמילוחה צלל פקפוק ושא"כ קודם קיום התנאי :

אשר נתן לכם ונעשה עבד י"י צעבר הירדן וזרח השונט. יש להצונן. א' למה חזר לוור אשר נתן לכם ונעשה וכו' וכבר הזכיר זה פעמיים צ' למה חזר לוור עבד י"י ולא עשה כן צפוק י"ד. ג' למה אומר צעבר הירדן וזרח השונט וצפוק י"ד צעבר הירדן חס וכל דהנה לפתש"ל שאור להס שילטרכו ירושה וחדש להחזיק הגם שחלק להס משה ולצל יהי' זה ח"ו כנוגע צכצוד משה אומר חרצח שהוא צעבור יקר ערך משה פני חונה כוש"ל צסס הארז"ל שנושה עם צני דורו לא היו יכולין ליכנס לארץ כי שגבה ודריגהו ומדריגת ארץ ישראל שהיא צחי' לצנה (כאשר חדע מנעין קיפול ארץ ישראל קוד ויעוע הירח) והוא שאמר וירשתם אותה וחדש כי הוא אשר נתן לכם ונעשה עבד י"י שגדלה וואד ערכו ומדריגת הארץ וצחי' הארץ וזה ססיס צעבר הירדן וזרח השונט שעדיין הי' זריחת השונט על הארץ דרגח דושה פני חונה (עיין צזהר מנעין ונה שאמרה רחצ ונתתם לי אות אמת והס השיצו חס תקות חוט השני והצין) :

[הרואה שקנה אדם חפץ מן השוק יצחנה צייניו] וגם י"ל כפשונו שחיצ צעיניהם חלקס לצל יתחרנו ואמר להס כי אשריהס ונה עוז חלקיהס שהוא אשר נתן להס ונעשה עבד י"י הגם שהוא צעבר הירדן עכ"ז הוא וזריח השונט עדיין זורח סס אור השונט כי סס חלקת ונחוקק ספין משה ספרח רצח דירחל קצור צחלקו של גד. וגם אורו וזריח השונט"ס לחצ צעיניהס שצחה להס נחלתס צעוד זריחת השונט על הארץ וקייס יהושע ושארז"ל נושל לקונה חפץ מן השוק וכו' הוי אומר יצחנה צפניו :

[כהוג כשיחתך ציונה כונו טלה רציו הקדוש] מ"ז ויענו את יהושע לאמר כל אשר צויתנו נעשה ואל כל אשר תשלחנו נלך. ויענו וכו' עני"י צקול רס ונשנוע לאמר אינו לזולת חך הוא לדעתי עפ"י פשונו הנה ראו שיהושע חלה הגדולה צנוטה רצו צאוורו זכור חס אשר ליה חתכם משה וכו' וחחס חעצרו חונסיס וכו' הנה אור להס צפיוס שאינו ערצ אל לצו ללות אוחס וודעתח דנפטי' טוס דצר רק הוא מלווס ומוכינס שקיימו ליו משה שיעצרו חונסיס. הנה ראו כן חוהו ונחפזו ויענו חנירה צקול רס לרצו סינהיג כשיחוחו צרמה וילוס צעלנו כל המלטרך כי הנס מוכינס לשמוע צקולו ויענו חס יהושע צקול רס ולמה עשו כן כדי לאמר שהוא יאמר חליהס וילוס צעלנו

נגיד מלכה, והם כרלים לשמוע בקולו. והנה סיימו הענין. להקן גם מרה העניה ושיעור הדברים כך הוא מה שחמה מתכהג בעונה שלא להיות נגיד מלכה זה אינו כי הוא מן ההכרח אדרבה לזרוק מרה וכו' להיות דבר אחד לדור. ר"ק. יש תקנה להיות צודת עונה גם צהיות נגיד מלכה. היינו כאשר ר"ה' ה' חלקיך עמוך כאשר ה" עס ושה שהשכינה לא זזה ממנו והיא דברה אהוך גרונו ודיצורו דצרי השי"ת מונש הנה והוא אינו רק כלי מוכשר להשמיע והוכי דבר י"י ממש וא"כ גם צהיות נגיד מלכה אין כאן שום ציה ציחוש להעדר ודת עונה חלילה כמ"ש הכחוצ לכציה אל חכך כסופר הרס קילך כמו שהשיפר אינו מושמיע קול בעלמו רק התיקע מהקיע צו. והסופר בעלמו אינו רק כלי מוכשר לזה. הנה צשאר נציחיס ה"י זה לפרקים. אבל צמשה השכינה לא זזה ממנו ולא ה"י שום דיצור רק דבר י"י ממש לחיס כזה אין שום ציה מיוחש אפי' צהיות נגיד מלכה כי הוא רק כסופר כלי ציד האומן וזה שאמרו ר"ק למעט מה שתחפון שלא להיות בעלמך נגיד מלכה צכדי שלא העדר ודת עונה. דזה אינו. ר"ק זאת היא התקנה. י"ה' ה' חלקיך עמוך שלא יזוז ממוך כאשר ה"י עס ושה והדבר השכינה מוהוך גרוךך וע"כ אמרו חלקיך דייקא שיה"י חלה"ך צפרטיו. ואתה רק ככלי ציד האומן הצן הענין ויועס לך. וזה יאל לנו עוצ עעס ודעה צכל דור ודור לחיס אשר ילוה לצני אדם ולצני חיס להטהלך צנתיצות התורה אין לחוש להעדר מרה העונה צאופן שיחצו אז דאפילו ריש גרונהכא מן שוני' מוקוני' ל"י ומלכותו צכל מושלה. וכיון מולכות שמים מלוצס צו צעת דצרו לצני אדם להודיעס דרך י"י והוא כלי מוכשר אז צגזירה יח"ש. ואין מקוס להחגאות :

תרנום לחוד יהי מיברא ד"י חלהך צבעדך וכו'. לפי מ"ש צפסוק ילרק מחד מה ספירס המתרגס ומיר"א ועמי"ש דצצרי המתרגס צפסוק ה' שלא ה"י לו לגמרי מדריגת משה והס צרכוהו שיה"י לגמרי כמו צמשה ע"כ פ"י ומיר"א ד"י עמשיל צפסוק הכל והצין :

[החלומיך לריך להצנון דצצרי הרצ ללמוד מיתור לשונו ולדמות מלחא לנלחא].

יח כל איש אשר ימרה את פיך ולא ישמע את דבריך לכל אשר תצונו יומת רק חזק ואמץ .

כל איש אפילו החשוב שנחצוצים כידיע ותואר ח"ש : ימרה חת פיך ולא ישמע חת דצריך לכל וכו'. יש להצנון מהו כפל הלשון וגם שכותו מפי"ך לדצרי"ך ומימרה לישמע וגם מהו סצו אומרס לכל אשר חלונו. וגם דצרי"ך ציו"ד הרציס. והנראה כי פריך הכוונה על סלוואה היולחא צפירוש מהפה עשה כך וכך. ודצרי"ך היינו הכוונה להצנון דצבר היולחא ופיו דצצורים מיוהרים וסוכיס ללמוד ומנוו גם הדצרים שלא נאמרו צפירוש. ולפעמים לדמות מלחא לצלחא זהו כק' דצרי"ך הצן כי ככון הוא הצנון נח כי צמלחמת מדין קלף משה על פקודי החיל החייהס כל תקנה. והנה לא לזה להס צפירוש אך ה"י להס להצנון דצצריו כאשר כתצנו סס צמקונו שיהי הענין עונן מיחור לשונו והוא הנראה צכאן

כל איש אשר ימרה את פיך היינו היולחא צפירוש מפי"ך. והוא כק' מיר"י צמור וצומעל צשחט צנפס לא זו חף זו. אפילו לא יאל הענין צפירוש מפיך רק מוצן מיהור דצרי"ך. ומ"ש ולא ישמע היינו הצנ"ה חת דצרי"ך ציו"ד הרציס והכוונה אשר לא יצנון ציהור דצרי"ך להצין מהוכס ענין הנסתר לכל אשר חלונו היינו מה סנכלל צליווי"ך היינו לדמות מלחא לנלחא. וצזה ידיקדה דוקא כל ח"ש היינו דוקא חצו צודע להצנון ציחור הדצרים ויודע לדמות מלחא לנלחא ומש"כ ויי שחינו צר הכי אשר סכלי קלר מסגי זה חשו סתמלח סקלף משה רק על פקודי החיל שרי החלפים וכו' ומש"כ על דלת הצס לא קלף .

[זרוק מרה צחלומיךס]
רק חזק ואמץ רק נמעט כ"ל הכוונה. דהנה ספטו כל איש אשר ימרה וכו' יומ"ת. והנה סיימו ר"ק היינו למעט כל זה שלא יצח היצר לכלל זה שילטרכי ח"ו להמות חיס צישראל חזק ואמץ בעלמך וזרוק מרה ותפיל מורחך עליהס וישמעו צקולך :

הנה ליהושע דוקא נאמר חז"ק ואמץ אחשבה חזק ואמץ צגינו רניב להיותו פני לצנה מקבל מושטה פני חמה והצן והצין עוד עס הנקודות סנותנים חיות להאותיות הוא צגי' ש"ס ה"ס הליטורות השפעה סס הוי' צלדני' היינו צהשפעה כזה אות לאות דהיינו "פ א' הרי י' ה' פעמים ד' הרי ד' ו' פעמים ג' הרי ש' . ה' פעמים י' הרי ג' סיה הרי ש"ס הצין סזהו דרנח דהישע פני לצנה המרומח לאר"כ ומקבל מושטה פני חמה הירומח להו' והצין לפי"ז מ"ס האריו"ל סדור צח' הארץ היו חצ"י ז"כ דצוקיס ומחצצרים צכותל אחד שהוא חיבור הויה אר"כ ככ"ל: תרגום כל גצר דיקר"צ על מייחך ולא יקבל יח פתמוך לכל דהפקר"י וכו' כראה דרלה לפרס הכפל והסניו סדקדקנו לעיל. זה פירושו פ"ך הכוונה דצר הכאמר צניחחא ונלשין רכה צפיוס כפ"י חמירה צכ"מ צחשח' כן פ"י פ"ך רק צפה ספתיו נעות ומש"כ דצרי"ך דצרי הוא לשון עז צקושי כנודע ופירש ימרה' מ"שין חס המר ימיר היינו חז"ק ויכמע יקבל והכוונה לפי"ז כי צחס חאמר לארס חזה דצרי צחש"י שחינו וורה ליווי"ך צזירח כ"כ לא יחחיצ הנלתי ומרו ח"ע צוהסירות רק יחחיצ צחס ע"שה צהיפך וצחיליף וורה שחינו מסיגה צך מח"כ הערי צריחו אינו מורה ע"ז כי יצבור סחין הדצרי כח"ן להיוחך מדצרי דצרי"ך צחש"י זה הפירוש דיקר"צ (היינו יחליף) על מייחך (צחש"א) משה ככשחליה צקושי דצצור זה מורה סלריך המלווה לזרו ח"ע ומיחך שלא יקבל הדצרים יחחיצ זה מה סנ"ל. ועוד יש לפרס צח"סן אחר לא רליתי להאריך :

קמיטל ב' א' וישלח יהושע בן נון מן ה' צים שנים אנשים כרגלים חרש לאמר לבו ראו את הארץ ואת ירחו וילבו ויבאו ב"י אשה זונה ושמח רחב וישכבו שמה וישלח יהושע לורך סליחות המרגלים ולמה לא חשס יהוכע למעשה שה"י יחצאר לקמן ח"יס : יחושע צין טו"ן. הנה למה יחסו צכאן אחר סס חציו (עמו"ל דצצרי רש"י) והנראה עפי' עש"ל דהגס דחין מקר"א יולח מירי פשוטו דסס

אצו ה' כון עכ"ז יש למוז מ"ש צוה"ק כו"ן כפופה דא מערוכיתא וסמיכא לה ו' דהיה יסוד בגין לחיתוכא מי"ב כון פשיעה ח'תפשות דת"ת ע"כ ע"ש. וידוע מ"ש הר"מ"ל (הצחתי לעיל) כי משה עם הדור דעה לא היו יכולין לכנס לא"י להיות ששגבה ועלתם משא"כ יהושע עם דור צאי הארץ היו מנח"י ז"כ כשהם דבוקים ומחצרים צבוחל א' והנה כו"ן מרוז לזו"ן דבוקים כאמור צוהר ע"כ נק' צן כו"ן (ולזה י"ל ככתב צן צחירק רל"ל שה"י מתצונן צצח"י כו"ן היינו יחוד הכ"ל. וגם צן צחירק הוא נקודה הנלח שנה"י דז"א הם מוחין לנוק' כנודע והשם העוב יכפר ויה"ר שלא יאמר פינו דבר שלא כרלונו). ולזה י"ל דבא לתרן הא"ך ערב יהושע אל לבו לשלוח מרגלים ולא חש על מעשה שה"י ע"כ צא לתרן שהוא ה"י צן כו"ן מוסוגל מצראשית להוריש את הארץ וה"י מוצגה שבודאי לא ילא מתי"ד דבר שאינו מחוקן. וי"ל עוד עפ"י פשוטו וכפי מה שפירש הרד"ק ששלחם צקוד שלא ידעו כל ישראל שחשש למעשה שה"י. וזה י"ל שצבצ"ל זה קראו צן כו"ן כי הכולד מהדיוט ומלחיה למלכה לא יתייחס צמלכותו אחר אצו להיותו גדול מאצו. ולזה קראו צבאן צן כו"ן שהשליחיה ה"י צלח קול המולה כמו אדם פשוט שכולח לעשות ח"זה דבר שאין אותו הדבר עושה רושם ופרקום:

וי"ל עוד עפ"י מ"ש צטס כצוד אדמוי הרב הקדוש מהריע"ל זלוק"ל שאמר צטס זק"י זל"ל שלכך נק' צן צחירק דהיו"ד של שרה נחרעמה על שנקמה מהלדיקה והצניח לה הקצ"ה שישימה עטרה צראש לדיק יהושע. והנה מל"ן ה"י נקודות להיו"ד הלזו דצטס שרי היסה יו"ד כמה אזי נלקח צ' נקודות מוסב"ל דחיצת צן צוהשומה לצ"א תחת היו"ד וכשאר צן צחירק עכ"ד ורפמיח וכחצו דלפ"י משיה נחלק הקבול לצ"א וחירק שהם נקודות הגזורה והנלח כי יתחן ליהושע הגזורה לנלח את ארצי י"י שצעה גויס רביס ועלמויס. ולזה אמר וישלח יהושע צן כו"ן שצזה צטח לבו שכתו צו גצורה וכלח ויהודע הענין צשלחם יהודע לכל גצורת הש"י וכלחוו. והנה אמר ששלחם ומן השט"יס הגם שיחצאר הענין לקמן עכ"ז הוא צרוח השט"יס צגימט' גצורה כל"ח. הנה עד כה דצרו שהפסוק מפרש למה ערב לבו יהושע לשלוח מרגלים ולא חש למעשה שה"י. וכחצו שזה כרוח צקראו שמו צ"ן כו"ן לכל הפירושים שכתצו ועדיין כשאר לנו לצ"א למה הולך לשליחות מרגלים הגם שאין כאן צית מיוחס ויחצאר ג"ז צכתו ח"יה:

[עצירה עושה רושם לשוץ שוץ להרהר צה צצוח הדבר לידו ח"י. הלדיק צצמור ח"ע מן עצירה עושה הכנה לכ"י לשמור ח"ע מן העצירה] מן השמים מה משמיענו צזה. וכראה דבא להשמיענו על מה עשה יהושע ככה לשלוח מרגלים ומקודס. אך הוא להיות דעדיין לא העהרו כולם מעון שטיס כמיש פנחס לצ"ג וצ"ר אחרי כיצוץ וחילוק הוועטו לו עון פעור אשר לא העהרנו מוננו ע"י היום הזה. והנה חלילה לומר שעדיין היו צע"י עצירות רק כן דרך החטא שמיכ רושם הרהור כשיצא עצירה כזו לידו

לשוץ ולהרהר צה ולפעמים לא יוכל להילר ח"י צצוח דבר עצירה לידו. ע"כ עיקר החציצה הוא צחותו ומקום וצחותה חשה והוא חוקק את ילרו שלא לחטוא זה מיקרי חשונה גמורה. והנה כעת שעדיין לא העהרו לגמרי חש יהושע פן צצוחם למלחמה ויראו צנות הגויס ומקישעיה יצחו לדי הרהור ואפשר ח"י לדי חטא ויראה הש"י צהם ח"י ערות דבר ושצ ומלחריהם ע"כ עשה צחמה צרות קדשו. דהנה אחר"ל שרה ירדה למלרים וגברה עלמה מן העירו וגדרו כל כפי ישראל ח"ע אחר"י יוסף ירד לולרים וגדר ח"ע מן העירו וגדרו ח"ע כל חכשי ישראל אחריו דכן הוא הדרך בגדירת הלדיק הכולל פועל פעילה לכל ישראל והכנה לכולם לצל יוכל להם הילר. והנה יש"ה שלח יהושע מרגלים שראה צוה"ק שיצחו צית רחצ הזנה המפורסמת שאפילו צשומה זיכת' ומכ"כ צרוחה אותה (ואפילו חס לא ה"י יודע שיצחו צית רחצ הנה עכ"פ מפורסמת היטה וצצוחם אל העיר הנה חכשי העיר מוננה ידצרו והנה היא מפתח הלצ צשומה) והלדיקים הללו יגדרו עלום מומ"ח יעשו הכנה דרצה לכ"י ולדקתם תעמוד לעד לצל יקטרג עון השטיס להסית את ישראל צצוחם למלחמה ויראו את צנות עם הארץ ומקושעות. ולפ"י י"דק מלוד קצלת ח"ל שהמרגלים היו פנחס וכלצ. פנחס דייקח להיותו ככנס צעוצי הקורה צשטיס וכלצ להיות שהש"י הצניחוי ליתן לו את הארץ אשר דרך צה דבר חלקינו יקום לעולם וצודאי הש"י ישמרוה מכל חטא המונע ירושת הארץ ח"ש הכתוב מן השט"יס דייקח ללמד זכות על יהושע למה שלח המרגלים כי לש"ש כהכוין וכאמור:

שנים אנשים שני אנשים הל"ל ושני"ס חכמים לא י"דק לפי משפט הלשון וגם חכמים מיוחר לגמרי הל"ל וישלח יהושע מן השטים שני מרגלים ואחצנה לדעת עפ"י מלמור רז"ל על ותלפכ"ו שלא הולכרה להלפ"ן רק את כלצ חצל פנחס כחלצצ צמלחכיות ח"ש מן השטים שטיס חכמים רל"ל כאשר שלחם ממקומו מן השטים היו שניהם חכמים משא"כ אח"כ כחלצצ אחד צמלחכיות ולורך ענין הסיפור הזה לפ"י יחצאר צקמו"ך:

[חיסור יחוד מללך לא יספיק לחיסור הזה] וירצה עוד עפ"י האמור ששלחם מן השטים צכדי לעשות הכנה לכ"י לגדור עלום מן העירו כמו שעשו צמלרים שרה ויוסף והנה שס צמלרים שרה עשתה הכנה לכשים ויוסף לחכמים וחירי צבאן שטי"ס חכמים שטיס היו חכמים כי הכשים לא הולכרו לגדירה כי כל העדה כולם כחקדשו צועמוד הככצד רק החכמים שקלקלו צשטיס הולכרו שוץ שנית לגדירה משא"כ הכשים ח"ש מן השטיס להיות חשש השליחות הוא צעצור השטים ע"כ היו שטיס חכמים לא כמו צמלרים. ולפ"י יקשה הלח יספיק שליחות ח"ש אחד הוא לדעתו שלא יעצרו על היחוד צצוחם צית חשה זוכה ולזה י"דק ג"כ עפ"י הכ"ל וישלח וכו' שטיס חכמים שחשמיענו שצעת שולחו היו שטיס חכמים ולא כחלצצ פנחס צמלחכיות כי לפ"י יש חשש יחוד לכלצ כי מללך לא יספיק למנוע חיסור יחוד עפ"י ד"ד חוה"ק כי לא

כיחנה תורה למה"ש והא ראי' שהמלאכים מלווין את כל האדם והעפי"כ יש איסור יחוד ע"כ לא כתלצט פנחם צמלאכיות עד עת צא זמן ההעמכה על הגב כ' :

מרגלים הנה מרגליים לא יקראו עד אשר יצאו למקום הנכלה ויעשו פצולה הרגול עשאיכ צעה ס'לים . והנה לא תמלא צפרשת שלח שיקרא להאכסים מרגלים עד אשר שבו . וכן ישלח משה לרגל את יעזר לא קראם מרגלים ולפי האמור ידק אחד ששלח את המוככים צביחם להיותם מרגלים צדבר וצפרטו כל"צ הי' לו סם מרגל ומסליחות משה וגם פנחם הנה הלך למדן ומדרך לרגל ולחפש מחיזה מקום יעמידו אלצ ומסחית ע"כ הי' לו ג"כ תאר זה או אפשר הי' פנחם מהכסלחים לרגל את יעזר והסם יודע וצדקך המוז יש למה מחזיר רז"ל שהיו פנחם וכל"צ . מרגלים צבימו אליה הי' פינח"ס וכל"צ . וי"ל עוד קראם מרגליים וילדק ג"כ שנים אכסים ע"פ מ"ס הארז"ל צדמרגלים של משה כתעצרו הסצנטים צעלמם וציהושע כעמח לוי וצכלצ כעמח יהודא ולא הלכו מהם כיון שלא קלקלו ואפשר לומר דמשה שלח ליהושע מרגל מלוי הוא פנחם לעבר צו כעמחו וכלצ הי' צו כצר כעמח יהודא ע"ז צמח לצו לשלוח אותן שנים שלא קלקלו מוז לזה אמר שנים אכסים ר"ל אותן השנים (אמר חיזה תצות) :

ובאשר תחצוקן דור צאי הארץ שכתצ מר"ן הארז"ל ששנמתם מנצ"י זויכ צדוקים צכותל א' . הנה תחצוקן מרגל צבי" הוי' אליקים צריצוע עם הכולל (להורות הכללות והדיצוק) . והנה הכוונה דוקא צמקפר הריצוע שנק' אחורים להכניע הקליפות כאשר תחצוקן צכחצי מרן ז"ל שנמתקו הגצורות והקליפות דדכורא תיכפ צכיצוט הארץ וי"ל דמט"ה נק' האכסים מרגליים להיות שהלכו עמהם צהכנעה המרגליים הידועים היינו הסטרין צישין שכנענו לפניהם שנק' מרגליים להיותם יולאים מנצ"י אחוריים ככ"ל ודיכין דכוק' קטים יותר לא נמתקו עד זמן שלמה אז תצאכה שמים כמים זכות וכו' . תחצוקן כ"ז צכחצי מר"ן ז"ל :

[צעה הלוך עותר ללריק לצד דבר אמת צעלמו והשומע יעשה א"ע . וכן דרך הלדיק שמדבר דבר וכוונתו לקוד היחוד] :

ודיש לאמר לפי מה שפירשו שאמר להם עשו עלמויכס כחרטים . הנה פי' הלחמיר כ"ל הכוונה שאמר להם שיאמרו לכל הצא לדבר עומם שהם חרטים צאזניהם אך דקשה דהל"ל חרטיים לאמר (הגם די"ל דלפנחם לא הולרך לומר כן דאפשר לו להתלצט צמלאכיות עכ"ז לפימט"ל לא הי' צאפשרי תמיד כי ישאר כלצ יחידי ואסור להתייחד לפי מ"ש דידוע הי' לו שיצאו צית רחצ) ואפשר לומר דהנה אסור ללדיקים לומר שקר רק זה מותר צעה הלוך שהאומר יהי' כוונתו על דבר אמת והשומע יחשוב צדבר אחר כמו שאמר יעקב אככי (מי שאככי) עשו צכרך ע"כ גם הוא לזה להם לומר חר"ש (ולא חרטיים) דתיצת חר"ש מורה על הדיכים שימרו עליהם (עיין צסי' ונאורי אור) ס' מילוי

אלקים ציודין ח' אוחיות המילוי ר' ריצוע אלקים כנודע והכוונה להשרות דיכים על הסואלים ולעורר על עלמם רחמים כי חר"ש ג"כ צבי" ריצוע אה"י דאלפינן (עיין צמאורי אור) וג"כ חר"ש רית "חמישית רביעית" סציעית קוד מלכות שמים מקור כעמות ישראל שכל אלו הצחיות צה חמישית צקוד הי' אחרונה וג"כ הפרלויף החמישי הכוללת מקולו של י"ד וליך רביעית צקוד דוד רגל רביעי סציעית לימו הצכין כנודע וכל אלו הצחיות . והנה כשיאמר אחד מהם שהוא איש חר"ש ידבר אמת שהוא ישראלי מקור כעמות ומלכות שמים . והנה כן לזה להם חר"ש לאמר שיאמרו חר"ש הנה כוונתם על דבר אמת שהוא איש ישראלי וג"כ צזה הי' הכוונה להשרות הדיכים על הגוים ולעורר ע"ע רחמי ככ"ל והשומע יעשה א"ע שיסבור שהוא חר"ש צאזנו :

ועפ"י פשוטו יש לומר ג"כ דקתם חר"ש צכ"מ אינו שומע ואינו מדבר והנה הוא לזה להם חר"ש לאמר שיעשו א"ע כחרטים שאומרים ומדברים היינו חר"ש המדבר ואינו שומע : ולכל העניינים שכתצנו צכוונת יהושע צשליחות המרגלים . ככון הי' לצו צמות שלא יארע שום מקרה ואדרבא יצאו וירחיצו את לצ צבי צצטורה טובה . וזה פי' הלחמיר . היינו כוונת השליחות כדי לאמר (לישראל כשיצאו) לכו ראו את הארץ וכו' איך מן הלוך לחרצ ולחנית רק צרא"י צעלמא תקבו כי לי"י הישועה :

לכו ראו את הארץ ואת ירחו . הנה כצר פירשו רז"ל ירחו צכלל היתה וכו' כמו שפירש"י אך דקשה כיון שצומרת על [הספר] הל"ל מקודם ראו את ירחו ואת הארץ וי"ל עפ"י הפשט דאלו הי' אומר כן לא הי' כשומע דאומר כן צפרטות מפני קסיוחה רק להיות שצומדת על הספר תיכפ צכניסה אצל כשהזכיר הארץ מקודם ואח"כ פרע ירחו ש"מ מפני קסיוחה :

[אסור לקדש וכו' ער שיראנה] ראו אמת הארץ . הנה משמע דברא"י הליח מלחא מדלח קאמר לכו שום דבר רק ראו אמת הארץ כאשר תחצוקן קדושת ארץ ישראל צחי" מלכות שמים אסור לקדש וכו' עד שיראנה וכאשר העמיק להשכיל תחצוקן ירחו עיר התאריים הוא פתיח לכניסת ישראל לארץ פתחו שעריים לצוא גוי לדיק וחצ"ין לפי"ז הימצ אומרו מקודם לראות את הארץ צכללה ואח"כ את ירחין ותחצוקן ירחו צבי" דר"ך והיא הדריך אר"ץ הדרך לכנס לארץ והנן מחד כי יראתי להרחיב הדבור והסם הטוב יכפר צעדינו ואם צעל כפש אמה חצין ס"ת הארץ ואת ירחו צבי" מלכו"ת "לכו ראו אמת" הארץ יואת ירחו רית צבי" רכ"ז הצן העכין :

ויילכו ויצאו צית אשה זונה לא אמר וילכו ירחו ויצאו וכו' . לפי מט"ל דכוונת יהושע צרוח קדשו לשלוח המרגלים ושיצאו דוקא צית אשה זונה להקן עון שמים . וי"ש וילכו ויצאו צית וכו' שסיצת הליכתם העיקר לשיצאו צית האשה וכן זימן הש"י צעורם הכירו והתצונכו צעיר צאו מצלי כוונה צית האשה . צית אשה וכו' אומר

וחה שחירגס צר"ז היינו צקוד שלח רלה טידע
 ישראל לכל יחמוץ לצנס ויש לפרש לפי"ז חרש
 לחמר. היינו שיחריטו ומלאחר לשום צן חרס
 היכן הולכים :

ועלו לא פי" וחמ"ו יפורש צפצוק ג' ח"ה :

פונדקיתא הנכון ג"כ זזה כפי" הרדיק דגס
 הוהריגס ס"ל זיכ"ה מושש רק כן
 דרכו להרגס על הזכה פונדקיה להיות שופקרת
 פהחה לכל כפונדק הזה כהיה פתוח לכל עינר:
 רש"י וישלח יהובע וגו' ע"כ חני ל"ל שנתו
 ימי וכו' הכה הגס שהוא מוכריך

כן מוקדרי הכחוצים ווי יתן וכר"ע הלל אין דרכה
 רק לפרש פשט הכחוצים וזה אין מן שהכרחו
 לפשט. וכ"ל דרלה לת"ן ג"כ למה תיארנו צ"ן
 טון ולא סחס יהושע דנשלח בהחלטה הספר
 הולך לייסוקי כרע שזה היה המוצר בתורה.
 וגם למה אשמועינן שטוח מן הכטיס ע"כ אחשכש
 לדעת רש"י הכוונה שכל זמן שלח נהג כשיאות
 עדיין נק' שמו יהובע צן כ"ן צייחוס ע"ש חזי
 משח"כ כשכבר מלך הכה שמו גדול מאליו שחזי
 הדיוע והוא מלך. והנה צודאי שכלימי חזל משה
 לא התנהג כנשיאות. והנה לזה קראו זכאן צ"ן
 כ"ן להורות שהשליחות ה"י צימי חזל משה שעדיין
 ה"י נק' על סס חזיו ולא כתייחם עדיין לצדו
 וז"ש ג"כ עון הסטים שעדיין כתייחם חזל ולא
 הרים ראש וזה שלדק צדבר רש"י תיבת וגומר
 להורות שכמעט זה אחיב ומכלל הפסוק. ומה ש"ל
 עוד זזה דקראו צ"ן כ"ן משום דזה החלטה
 הספר והולך לייסוקו מי הוא ומחמר הש"י חליו
 קוס ענור וכו' ה"י אחיב דהוא שלח צימי חזל
 והש"י חמר לו חמר ימי האכל קיס ענור וכו'
 וזזה יוכח ווי החיר ליהיטע להחמר דחמת לא
 החחמר כלל והה דלא החחיל הכפר זזחת הפרטה
 משום דרלה להתחיל צמחמר הש"י :

חרש צר"ז כן ח"י חמר להס וכו' פי" דצרי
 הוהרגס ח"ך ילדק לשון צר"ז על תיבת
 חר"ש וכבר כחצנו דעמינו :

אשה זונה ח"י פונדקיתא מוכרת מיני מוזן
 פי" כזחת דקסה לומר כפי" הפשט

שהלכו הלדיקים צ"ח אשה זונה וגם י"ל דצ"ח
 לדקדק היצח אש"ה להורות זכה כזחת דיש כיוולא
 זה צח"ש וכחש"ל ועוש"ש והנכון לדעתי צדעת
 המחרגס כרדיק וכחש"ל: [סייד לפי" הפסוק]
 וי"ל עוד אשה זונה חומר אש"ה ללח לורך דהכ"ה
 כחצ מרין הארז"ל דרחצ כהגלגלה צחצר הקני
 ואחיב צח"ה. הכה היה בגבולה צ' פעמים חשב
 וצחמלע היחה צגב"ל ח"ש. וז"ש צית אשה זונה
 עשומיענו צהיות עדיין כשמה צח"י אשה כשומע
 עזה דזחחה אחיב להיות ח"ש והכחלה להיות
 דעשחה צחכחמה צצורה כחכשים להל"ל חת הצרגלים
 ופי"כ לא קיפת הש"י סברה :

חומר צ"ח ולא לצי"ם הוא ג"כ עטעס. הכ"ל
 סקי"צ סש"י שחלוא ח"ע עומדים צחוך הציה מוצלי
 הליכה צמחון חל הצ"ח ולא שאלו היכן צ"ח
 פונדק חו היכן רחצ וכיוולא ועוד יחצאר. אשה
 זונה תיבת אש"ה מיוחד. צודאי זונה אשה היא
 (והנה לדעת מי שפירש זונה פונדקיה מוכרת
 מיני מוזן יש לפרש מש"ה חמר אש"ה זוכיה
 להורות דלא זונה מושש קחמר רק זוכיה דיש
 כמחה צח"ש ג"כ דגס ח"ש מוכר מיני מוזן והולך
 להשומיענו דהיחה אשה) חזל י"ל דמש"ה קחמר
 אש"ה זוכיה. היינו זונה צענייני חישות לא
 מוכרת מיני מוזן ככ"ל :

ושמה רחב סנה הל"ל ויצאו צ"ח רחצ הזנה.
 והנה לדעת חז"ל שהעוררו שצכ"ע
 דקחמר ושמי ושמ"ה ואחיב השס הקריחה מורה
 על לרקת משח"כ צהיפך הנה משומיענו צמה
 שחמר ושמי"ה רחצ להורות שהיחה לריקת והנה
 יש להחצונן דהנה זוכה היחה עד היום וכעה
 כחעוררה צחצונה צצ"חחס לציחה ולמה יכנה לה
 חומר לדיקה צעת צוחס חך הוא לדעתי עפ"י
 מי"ש צפ"י וילכו ויצאו צ"ח וכו' שעי" [כס] כחווה
 הענין שזאו צפחחוס לציחה מוצלי שאלה הגס
 שהחצוננו צשליחות יהושע כחש"ל סקי"צ השליחות
 הוא דוקא לענין הזה והיו מלטרבים לשאלו הנה
 כחווה הכס ומלאו ח"ע צחוך ציחה. והנה
 חחחנו לא כדע מה צלע צכס הלוה ומה ה"י חקר
 חס ישאלו חת פי עס הארץ היכן רחצ סזונה
 שר"י חך הוא דידוע מחמר רז"ל דרחצ צשמה
 זיחה ע"כ סקי"צ הש"י שלח ילטרכו להוכיר שמה
 ח"ש אשה זונה ושמי"ה צוח"י הנוסף להורות דגס
 שמה זונה היא דמחית צשמה ג"כ (והא דחמרו
 חז"ל שהוא דוקא צידעה ומכירה הוא דוקא
 להחומר רחצ רחצ מיד נקרי חזל לתצרת יקידים
 צודאי עהכי חפילו צלח יודעה ומכירה ויש לדקדק
 ע"ז מדברי החוס' צכנסהדין דכחצו דגס חל
 דזיחה צשמה הוא ג"כ דוקא צידעה ומכירה.
 חזל המעיין כס יש לחרן קושייהם סס צחוסן
 חחר. וגם לו י"ה כדבריהם חס חזכירים שמה
 וצח"ס אחיב לציחה צודאי יש חשט) , וחפטר
 לומר עוד דהכוונה להודיע לרקת ויצאו צ"ח
 אשה זונה ושמה וכו' דהיינו שהיחה זונה כזחת
 סזיחחס צשמה ועכ"ז סס צחו לציחה ולא ח"כפת
 להו לגודל קדושחס :

[להרתיק מראייה הכיעור]
 וישכבו שמה לריך לדעת מה משומיענו צזה
 וגם מה צח לשלול צחצ"ח שעי"ה דייקא
 וחפטר צח להשומיענו לרקת סלדיקים ירחיקו עליוס
 מחשט סכיעור עד קלה חחרון צרחחס כי צחו
 צ"ח אשה זונה חשטו פן יראו דצ"ר מכווער ע"כ
 היכף סכצו לצל יפכו חל הצ"ח ח"ש שמי"ה היינו
 להיחה שמי"ה משח"כ צמקים חחר זה דרכס
 לעסוק צחורה קודם השכיצה :

או חומר וישכבו שמי"ה ולא הלכו משס הגס
 שראו שהוא צ"ח אשה זונה וכתיב חל חקרצ
 חל פחס ציחה כי חדרצח חצינו כוונה יחושע
 שזה דוקא ען הסברה :
 תרגום בר"י לחומר העיקר צזה כרדיק דהכוונה
 סרי"ש כעו ויחמרשו כל סלילס .

ב' ויאמר למלך ירהו לאמר הגה אנשים
 באו הגה הלילה מבני ישראל לחפור
 את הארץ
 ויאמר לא חומר ויגיד כי הגדה משומע חחסכס
 חסיפור וחחצר ויחמר היינו צקי"ר משומיענו
 כ

כי נחפו מאד המגיד ולא נחמסך הענין והעפייכ
הש"ת הלילה והצחר עוד להלן ח"ה ויש
נמדרש שהטען חזר זה .
למלך ירחו לאמר אינו לאומי לזולת והכרח
ירדתי ח"ה לכנס אל המלך בלא צד
והנה מן הלורך ליעול רשות והשעריים והשומרים
עד אשר ינחמה לציא אל היכל המלך ובכאן
נחפעל המגיד מאד וכהנהל ולא הספיק להמתין
עד צוא חל המלך רק המר לשוערים דעילי בלא
צר המה חייב יגלו את און המלך וזהו ויאמר
חמר החומר למלך ירחו לאמר שיאמרו חייב
למלך ומשו ענו הכתיב שנעשה הענין צמירות
מופלג והעפייכ הכתיב עוהם הש"י והלילה .
[לכנסו צבי עוז הפני חשט מוזיקין ופחחים] .
הנה בו הגדה לה מבג ישראל לחפר וכו'
יש נההציון חומרו הנה מורה כמורה באלבצ
הנה לפיכך גם חומרו הנה מה צבי צה ויחר
עוז לו צאו העיר גם חומרו הלילי הל"ל בלילה
וגם יקשה הכי הלילי אנשים מצבי ישראל צאו וכו'
והכרח דהנה צאיה רחי הוכיח המגיד שצאו
לחפר את הארץ דלמא לכחורי וכיולא , ע"כ
נראה שהוכיח כך הנה ראו הוכח גדולי מוצנח
לכל משכיל שצאו לחפר דהנה הם מצבי ישראל .
והם מזהירי צתורת' מיעקב אציהם ומיוסף לכנס
צחמה לעיר . גם צמקו' שאין חשט מוזיקין . יש
חשט פחחים צמקו' שאינו מורגל עיין צחוס'
ר"ש פסחי' ח"ש הנה צאו הכ"ה . צמקו'
שאני מורגלים ויש חשט לסטים ופחחי' .
והנה האזהרה לכנס צחמה לעיר הוא נחשט
מוזיקין . והאזהרה צבי עוז אפילו שכבר שקעה
חמה ועדיין היום מאיר . חשט מוזיקין איכא .
פחחי' ליכא . והנה אם הם שנים דליכא מוזיקין
ועדיין היום מאיר הנם שכבר הוא לילה משקיעת
החמה עכ"ז אין ח"ש חשט פחחי' ג"כ ונראה דאינו
צכלל האזהרה יע"ש צחוס' פסחי' וצ"ק וחזין .
וה"ש המגיד הלילה שכבר היי חישון לילה ידוע
וכיבר לכל . והנה הם מצבי ישראל ובדחי לא
יעברו על חורת' ועל ליו ישראל אציה' על כרחך
החזוננו שצאו לחפר והכרח הוא לצא בלילה .
ושיעור הענין צקילור כך הוא . הנה לפיכס
הענין אשר חומר דהנה אנשים צאו הכ"ה צמקו'
שאינו מורגל . ויש חשט פחחים . וכבר הי'
חישון לילה והם מצבי ישראל ובדחי לא יעברו
על דברי חורת' ע"כ לו' שצאו לחפר וכו' .
ורצה עוד אחר כדקדקו מייבן ידע המלך שצאו
ציה רחצ אשר שלח לציתה הוליחי וכו' .
אך הוא לדעתי להיות רח"צ צממה זיכה וצפרע
צידועה ומכירה . ולעבר היי להם צחזכיר שמה
צעה שאינם יכולי למלאות האוחס צה . ע"כ
היו נמנעי' מהזכיר שמה רק צסמון הלילה היינו
אוחה צמכנח להשמיש הלילה . או צאפצר המגיד
למלך מענין רחצ לא ערצ אל לצו להזכיר שמה
צפירות לצל יחמר המלך שהכוונה רק לתאוותו
צהזכיר שמה רידוע היי לכל סגס צחזכיר שמה
חפעול החאום . וע"כ אמר רק צסמון הלילה
כנ"ל . ואמר הכ"ה (לפניך צצירור הענין אשר
אצנים) אנשים צאו הנה הלילה (היינו למקום
הלילה היינו לצית רחצ . והנה הם) מצבי

ישראל [הלילה מצבי ישראל לחפר ר"ה מילה
אשר הם מצויים לשמור צרית מילה שלהם] .
(אשר חלקיה' של חלו שוכח זמה הוא ע"כ חשפוע
צודחי כי צאו) לחפר את הארץ (ע"כ צאו לצית
רחצ שהיא יודעת לצ המלכים ושרי') .
לחפר את הארץ . לא אמר לחור או לרגל
הנם שצעלי הפשט פירשו שהוא כמו לרגל
עכ"ז עמוח צעי למה סינה והנה י"ל שרמו
בלשון הזה כמו החופר צקרקע שמואל
ארץ אשר לא ראה אותה והיית' מוכסה ומיני
כן ענין ארץ ישראל עם ישראל כאשר צאים
ישראל לארץ אז ונחרצת ונחגלה רוחצ ארץ
אשר לא נראה עד היום . הגם שזה מאמר
הגוי המגיד למלך עכ"ז הש"י שס צפיו ענין
המלכרך .

[ע"י יציצת הארץ מעלין הרפ"ח כילולין]
וי"ל עוד לחפ"ר את הארץ . ע"י יציצת הארץ
מעלין כל הרפ"ח כילולין . כי העלחה
הרפ"ח כילולין הוא ע"י תורה ומלות ואין תורה
כתורה ח"י ורוב המלות הם צחי' דוקא . וע"י
לחפ"ר את הארץ . להמטיך אלי' כל הרפ"ח
כילולין שצקדושה המפחרין צתוך כל העולם . וזה
שצאו צית רחצ כי צה כח כל המלכים ושרי'
מההוא כוחא דצדו צגווייהו . ע"כ כשחש יהושע
להעלות כל הכילולין צקדושה ומצחר צמגי'
שז"ס אשר צירך יעקב לאפרים וזרעו יחי' מליא
הגויס . היינו זרע יהושע יחי' צמקוס שזרעו
ליא הגויס .

ועוד כפשוטו לחפ"ר את הארץ , לחפור ולגלות
כל המעמוכי' שצה כי כל מה שהעמינו
האמוריים צחמה נחגלה להם .

ו' וישלח מלך ירחו אל רחב לאמר הוציאי
האנשים הבאים אליך אשר באו לביתך כי
לחפר את כל הארץ באו

לאמר לדעתי לאמר חמירה צחשאי וצפיוס .
ומשמיענו גודל הנס גם חוס דקחה
כי הצית אשר מולא המלך צחוכה מרגל גם
צעל הצית צחוקת סכנה צחומר כי גם ידו חכון
עם המרגל וע"כ מן ההכרח לצעל הצית להסתיר
הענין צכדי שלא יחפס גם הוא חצל צכאן
יאמר ששלח אליה צחשאי וצפיוס שצודחי אינו
חושד אותה רק צחם לצצה עשהה זחם שלא
ידעה שהם מרגלים וח"כ אין עלי' מיח"ס סכנה
והעפייכ עשהה מה שעשהה . וצזה יחוררע
גודל הנס וחוס דקחה . וגם עי"ז נחודע להם
גודל הפחד והמורך שבלבצם כאשר יצחר להלן .

הוציאי האנשים הנה לא ליה להשלוחים לחפש
צצית רק שלח לה חמה צעלמך הוליחי
חזה נס גדול .

הוציאי האנשים הנאים חליך אשר צאו לציתך .
כפל לשון וצציוני . וגם חיצת האנשים
מיוחר והליל הוליחי הנאים וכו' אך הוא עיפ
פשוטו יאמר לה . הוליחי האנשים חליך
שחמה סובר שצאו חליך צחחי' חנושיחם היינו
צברים וצאו לגמור חחוחם כדרך כל הארץ כי

סכני מודיעך . אשר צאו לציחק . שהאנשים
 האלה . לא יצאו אליך כדרך כל הארץ . כי
 כוונתם רק לצאת לציחק לא אליך כי לחפר את
 כל הארץ צאו . ע"כ צאו לציחק אשר שם
 קיצון המלכים והשמים ויחודע להם עניינים
 נסתרים .

את כל הארץ צאו . הוקף תיבת כל . להורות
 לה זרעו . באמור לה לו יהי שחיתך חושש
 לעיר הזאת הלא אחת אהובת כל המלכים והם
 צאו לחפר את כל הארץ . ואם איך חושש לי
 עשה צמצול אשר המלכים אהובך . והנה אין
 זה מדרך המלך לפיכך ולחנן אשה אחת שתוליא
 עצימה שני אנשים . הלא צלוח שלשה קריסים
 ומרצם עליהם . יטיב חפצו באנשים ההמה .
 אך להיות בעת אשר צאו בני ישראל לארץ כפל
 הפחד והמורא צלצ כל המלכים והשמים וכיון
 שכל פחד צלצ איש לא יערצ אל לצו להתנהג
 בתקיפות שפילו על ילדי ציון ומקנת כספו .
 בזה הכירו מ"ש וקשה פחדכם ומוראכם יתן וכו'
 אשר תדרכו זה .

וירצה עוד . הצאים אליך אשר צאו לציחק כי
 לחפר . ענין הכפל . כהן לה סימן שתחזקו
 אהם מרגלים . באמור הנה תראה אנשים
 הצאים אליך צהיתך צצית ציופיך
 העפורים , והם צאו רק לציחק מצלי התצוק
 צך . רק כציאת איש אל צית ריקס . כן הם
 אינם מהפעלים ציופיך צהציעו אליך ודומים עלייהו
 ככסורא . וזה מדע וועטיהם כי לחפר וכו' .
 תרגום אפיקו גזריא דא"ו לוח"ך דעליו לציחק
 וכו' . הנה צפסוק שני השמות צלסון
 ציאה הצאים . אשר צאו ולמה טינה צתרגומם
 והכראה דצח לפרש כפל הלסון . והנה לסון
 אתיא צתרגום הוא ציאה צווכון ולסון עלי"י
 שלא צווכון כ"ל . ע"כ צפסוק א' טכא"ו וילכו
 ויצאו צית וכו' ולא כאמר ויצאו ירחו ציה וכו'
 כראה דשלא צווכון סיכף מדעון להם שצאו צית
 וכו' . ונחת הש"י היתה נקיבה . הנה תירגם
 ועלו שלא צווכון . וצפסוק צ' הנה
 אנשים צאו הנה וכו' הנה המגיד ודאי לא סיפר
 דשלא צווכנה צאו דא"כ לא מרגל"י היו . הנה תירגם

אתיו וכו' . וכאן כפל הלסון כוונתו
 הצאים אליך אשר צאו לציחק . רל"א
 חתה סוצר אשר צאו רק לציחק לחצית חתה לל
 קורחק מוצם ומעיר כדרך האורחים ושלח ציבון
 לחצית צית . אזי חגי מודיעך הצאים אליך דיקח
 צווכון והנן :

רש"י לחפר לרג"ל . וקרא למרגל חופ"ר כי
 כמו החופר צחק ומתגלה לו עפי העיון
 כן המרגל מנקה ומחפש דברים העיוניים .
 וכשצאתי לידי זה כ"ל ג"כ לחרץ מה דלא קאמר
 לרג"ל רק לחפ"ר . כי הירג"ל הולך מיקום
 למקום צחק לדעת כל מקום אשר צחק והיכן
 חתה נוחה לכצוט והיכן יליצו מלכ ומשחית
 והחילות והאיך ישיגו מוזן ומח" . והיכן אנשים
 בצורים . והיכן חלשים . והיכן ערים צלירות וערי
 הפרות . לזה נק' מרג"ל שחולך צרגליו צכל
 מקום . ומשאי"ב חלו ששלה יחיש לא הלכו חנה
 וחנה רק ממקום אחד יחודע להם הענין המצוק
 ויתגלה למו וקטורי האומות וכי כפל פחד היודים
 עליהם . לזה נק' חופ"ר"ם שצמקום אחר חופר
 להתגלות לו דבר העמוון מן העין צמק"ם חז . וצאיתו
 מקום וצאיתו מעמד יתגלה לו ע' ומעשה חפירתו .
 והא דצתחילת השליחות קראם מרגל"ים . כי
 צתחילת השליחות הלכו צרגל"ים ממקום לירחו
 והוא נכון לדעתי :

ד' ותקח האשה את שני האנשים ותצפנו
 ותאמר בן באו אלי האנשים ולא
 ידעתי מאין המה :

ותקח הנה לסון קיחה לא ילדק על אנשים
 רק על דבר העטלעל ומקום למקום
 ע"כ ומרגם צכ"ו דבר לסון הנהגה או קרב .
 וכן פירש"י צכ"ו קחם צדברים . ואגב נדקדק
 עוד כי כפי סדר הכתובים כראה שצן אמירת
 שליח המלך השליחות להחשיבה מפיס היתה
 פעולת העמונה והאיך יתכן זה שלא תשיצ לשליח
 המלך קום דבר . עד שחעשה ח"זה דבר ואח"כ
 תשיצ אמר"י וגם האיך הוא צאפשר אם היו
 עומדים המרגלים צמקום נגלה הלא יראו שגומים
 ואם היא חלך למקום המרגלים הלא ירגישו
 השלוחים :

(ע"כ נמצא בכ"ק של המחבר ז"ל כנראה שהתחיל לחבר בסדר על נ"ך ולא ידענו אם השלים)

והעתיקתיו על קדר סכאות זך ונקי וכל סגי"אם
 צבדי לזכות הרבים הלמנאים לאור חורת אור
 הצהיר קדוש וטהור . ז"ע ועכ"י ועשה ועד
 עולם א"ם . ענד לעצדי ה' הלעיר ונחם מענדיל
 צרג"ל עתגורר פה צאריסלוב .

ה וז"ל מרן צמעני סמלות . עלות פ"ו כחצאר
 חללנו צפער סגלגולים פ"א לצבר רפ"א
 ס"ק

חגני יוחן לפניכם היום צרכה . מה שחפר
 צספר הקדוש דרך פקודיה צמלות ראשונה
 מן חלוע סיון ה' עד חלוע ס"י ח . והנה
 הם צכחוצים עומדי עוד קורים שצדפם הספר
 ה"ל . ונחתו הכחצים האלה צמתנה לידיי החסיד
 היקר צכש"ק מ' עשה שפירא כ"י . ככד המנצ' ז"ל
 להרפיקס ולהפילם ע"פ חבל וכל מ' טיש לו
 סספר ר"פ יקא סקונטריס הזה להשלים החקרן

א"ח לנו לחקן זרכה ועלמיו אחר חתומות
התלמוד ומילא עכ"פ מהראוי לצדק להורות לה'
כ"ע צכל לשון ס"רלה . ואז לא יעוול צקודש .

[הג"ה ע"כ הכהן הגדול מאחיו שהוא עיקר
המצדק אה עמו ישראל צשלו"ס כלטוה
עלא ליקח רק צתולה כי כוס של זרכה טעמו
פגמו כמצואר צרע"ו ע"כ הג"ה]:

ז' בכדי להרחיב הדבור טעם ואלוה זאת ועטס
אהרות הקידוש צשעת עשיית המלוה
אעתיק דברי הרב הק' המקובל מהרי"ק ז"ל
צקדור התפלה ח"ל כתיב והתקדשתם והייחס
קדושים ציאר צזוהר שלריך הארס לקדש א"ע
צשעת חטוים צכדי להמשך אל העיפ"א ומקור
הקדוש העליון לפי תוקף כוונתם של א"ס ואשתו
כך מושכים כשנה ומלמעלה וכפי קדושתם כך
נותרים קדושה צחאי כשמתח ודע כי הכשמה
צאה מציוג ז"י ככודע . וכשמתח של ישראל
הוא חלק אלוה ומעל כי הכשמה היא קוד
עפת חסד הנוחגלה צפומח דלמה קוד אל
[כי אל הוא חסד] והיא הכשמה היורדת ומצ"י
קוד ויה הרי אלו"ה והס עמוסים מני צנון ממש
כמ"ס צחיצורי שעני"ע לכן ישראל קרויים ארס
מכה הכשמה שלהם הצאה מציוג ז"י קוד ארס
הוי"ה חו"ה ג"י ארס [הצן העינין הויה צאלפינ
ג"י ארס והמילוי לצד ג"י חוה צקוד אין פרי
צענה של אשה ומצרכת אלה מפרי צטנו של א"ס
כ"ל] אלל אה"ע אין קרויים ארס כי כשמתח
מקט"א (עיין חוס' . האר"ס יעמו לצרות הגוים
כי חוס' הא הוא גרעון . שכן האר"ס ג"י טו"א .
כי כשמתח מק"א שא"ס ככללים צדיוקנא קר"ש
דארס כמצואר צזוהר) . והנה אמרו שלשה
שוחפינ צארס אציו ואמו והקצ"ה הכו"י הכשמי
צצאה ומלמעל' צמוך הטפה היא צחי" אורעלמיות
ופנימיות הכשמה אציו ואמו נותרים לו צ' לצושים
האצ נותן לצ"ס הפנימי המלצוה לפנימיות הכשמי
ומלרו הוא סיוע גדול לצכותו צתורה וצחכומ
כמשארז"ל האצ מכה את צנו צחכומ ח"ש אס
חכס צני ישומח לצי כו' והאס נוחת לו לצוה
חח"ון צקוד נקצה חקוצצ גצר . חה המצוה מכה
הכשמה לעשות מולת ולתשובה כי ארס אין לריק
צארץ כו' ולריך חשונה ואף אס לא חטא אפשר
שכשמתח צא ע"י גלגול כו' . ודע כי המצוה שהוא
מלר אס צאשר שהיא ומצבתו היא עלפפת אוחס
הכשמי עד שתגבר עלי' ומכרתח אוחס עפי'
כוונתה שה"י לה צשעת חטוים אס כו' שאס
ה"י ומשבתה זרה אז אוחי הולר אף קצשעת
צחרותו יה"י עוב ומלר לצוה אציו שה"י עובס
ומשבתו הוכרת הוא לעת זקנתו להחניץ ח"ש
וצן כס"ל חוגת אמו אמו דייקא . לכן ראוי
שה"י ומשבת האשה לש"ש יותר מן הא"ס ואף אס
לא יצינו סיד המלוה וטעמה עכ"פ חתי' כיונתס
לקיים מולת צורחם וכו' לא להנחת עלצס וצאס
לא יה"י כיונתס לוח אף שאין צווס א' ומשבת
זרה הרי זה מעשה צמאות ומושכים כשמי ממדרג'
התחתונה צצעטי' אשר עס עס צין צ"ה ג"י
צחט"ס ואס חיו יע להס ע"י' כי נתנו עיניחס

צכוס

הי"ק שצחוך הקל"פיות כנה ולהחזיר אל הקדושה
(טעם למה לריכים לקדש א"ע צשעת הזיוג)
וסנה האצ והאס נותרים מלר רוחס צשעת
חזיוג צ' כקויים לכשמות א' מן האצ וא' מן
האס כי הכשמה שה"י הולר הוא ומצ"י דזויכ
עילאין (ר"ל הכשמה הוא מציוג עליון דזויכ
כציוול ג"כ הלונן הוא צחי' המקדים מן הא"ס
מ"ד , והאודס הוא צחי' הגזרות מן האשה
מ"ן) והלצוה מוציו ואמו . ולצוה זה מקיינו
לעשות מולת כי הוא איו יכול לעשותם שהוא
קטן וצפרע אס הוא מוגלגל כי אין עינותיו
מכיחיס לו לעשות מולת ולריך סעד לתוכו צזה
הלצוה וכן אס הכשמה חדשה היא ולא הורגלה
להיות צעוה"י צאופן כי המקיינו איו רק זה
הלצוה . ואפי' שנוחיס לו מן השמים הוא ע"י
הלצוה . חוה העינין שותפות הארס עס אשתו
צולר . וצוה חנין כיה חממיה תורה לקדש
א"ע צשעת חטוים ככודע ואס יקדש הארס א"ע
יערך כשמה ההוא לצוה קדוש שע"י' זכה לעצוד
אה ס' . ואעפי' שהיא כשמה גדולה לריכה אל
קידוש אציו ואמו צשעת חטוים להוליא לו לצוה
מעולה ולא יה"י לצוה זה ס"ב לחטא דוגמת
יה"י כמולא שאס יחטא הצן העוונה [צכאן היה
סער צכחציס שכינתו לרפוק והדפיסו כן צלל
הרגשה] נמשכים אחרי האצ עד כאן לסונו
וכמה לי שזה פ"י הפסוק והתודו את עונס ואת
עון אצותם (דמן הלורך להחודות להיות החטא
של הצנים נמשך גם לאצות ולפעמים יארע
שכצר האצ הוא צגי"ע ואח"כ יחטא הצן צעוה"י
לסיבות הלצוה של האצ . הנה לריך להחודות
גם עון האצ שה"י גם להאצ כפרה חה שפירש
הכתוב על א"ה עון של האצ לריך להחודות
הלא כתיב לא יווחו אצות על צנים כו' ע"כ
פירש הכתיב) במעל"ם אשר מעלו צ' דידוע
דהכנה מעוה"י צלל זרכה מעל וכ"ל לפ"י
דעס"ה לא חקנו זרכה צהנחה זו דהמעשה הזו
צעלמה הוא זרכה כאשר מקדש א"ע ללורך צצוה
דידוע דיקוד דנוקצא נקרא כוס של זרכה יקוד
דיל"י צרויך ודילה צרכיה . וא"כ הקידוש צשעתה
הוא צמוקס הזרכה משא"כ כשא"י מקדש א"ע
ואיו מוכין רק להנחתו וזרכה לא תיקנו איכ
כהנה ומעוה"י צל"י ומעל צקודס ח"ש הכ' על
א"ה של אציו לריך להחודות צמעלס אשר מעלו צ'
שנתנו צלל זרכה ומעלו צקודש ויתר הפסוק
יתצאר א"ה להלן עפי' דרך חכ"ל :

ו' ולפ"י עתה הצן כי רוח ה' דצר צו צכצוד
מחר' הרב הקדוש מהר"ס שליט"א
שהצחתי דצרו לעיל צחלק הדיצור שאמר הגס
עלא חקנו זרכה על המעשה עכ"י מהראוי להורות
לס' צכל לשון ס"רלה על ההנחה הזאת ואז לא
יעוול צקודש לפי דצרינו הכ"ל כאמר צריך שחלק
מכחמתו ליראיו כי לפי הטעם שב' דעס"ה לא
חקנו זרכה דהקידוש ללורך צצוה הוא הזרכה
יקוד דקוק' כוס של זרכה . ואין צו מעילה
משא"כ כשא"י מקדש א"ע מן סלורך ה"י לצדק
עכ"פ כדי עלא יעוול כי לס' סארץ ומלואה אף

זכוכ אחר הם מושכים כשמה מוכני'א אשה זרה
 אזל ת"ח הקדושים אשר צארן המה ידעים טעם
 המורה וקידה ומכווכים לזה מושכים הנשמה
 ומדרגה העליונה דאלילות והם נק' צנים לקוזה"ו
 ודי צזה עם קלת חוסי' :

ד' והנה ידוע דהלבוש היא דפוס הלבוש .
 והנה הלבוש היא הנשמה הפנימיות
 העלמיות אשר הוא טפת המחד המאגלה והנה
 היא כלולה מעשרה שאין שום דבר שבקדושה
 פחות מעשרה . והנה " פעם חקר ג"י חש"ך
 מספר לצו"ש א"צ לצו"ט א"ס והנשמה עם מלבוש"
 יתנו שצה וסודאה ויאמרו נח ישחצ"ח שוך לעד
 מלכנו ג"י חש"ך והנה כל קוומה עשר נחלק לה'
 פרטופים וע"כ יס' צלוחיות ה' מולאות הפהולפי'
 הקנו ג"כ תיצת ישחצ"ח ה' אותיות וכל אות
 עמואל אחר כ"ל :

מ' והנה מ"ט הרב דאס מחשבת האם לא
 טהורה מוכרח הוא לעת זקנתו להחמין.
 לא הטעה לפרש דבריו שמוכרח הוא לגמרי
 לעשות רע ח"ו דל"כ תסלק הנחירה ח"ו וסכר
 ועונש מן הזן . רק הכוונה שהלבוש מסייתהו
 ועלול הוא לעשות רע אם לא יזהר צעלמו ויהגבר
 צעזר אלקי אזל אעפ"כ הנחירה חפסית צידו
 להחמין צחורה וצמלות . והש"י יעזרהו להגבר
 על הלבוש . ודוע מדברי הגלגולים מעבין טעות
 הקליפות שכוהכים כשמה גזזה צמקום לא טהור
 והיא מהגברת אח"כ צחורה וסוברת הקליפה .
 והנה לצושים שהם לא טהורים צהער הכוונה
 הנכונה של אז ואם אעפ"כ צזרוע עחס
 מטהרים גם הלבושים הזן העבין ע"כ חמה הדבר
 אשר כחצנו שגם צהער הכוונה הנכונה שלא
 קידע א"ע אעפ"כ ילא די חוצת המלה כיון
 שיוכל הזן להגבר ע"י תורה ועזודה ככ"ל .
 וזה פרשנו הפסוק רצוח רעו"ת לדיק ומכולם
 ילילנו ה' רעו"ת ג"י צ"פ לצו"ט המה הלבושים
 של אז ואם והגם שהם רעוח עמוד צרבו יתרה
 עכ"ז מכולם ילילנו ה' . והנה דגשת הלמד הגא
 צמקום למד שבי' כמדוע צדקדוק והיה כאלו אחר
 ומכולם ילילנו ה' היינו ילילנו מעכירות הלבושים
 להיות טהור וללול לעבדתו ית"ש ואמר אח"כ
 שומר כל עלמותיו היינו עלמיות הנשמה הפנימיות
 והזן העבין כי אין להאריך :

יוד' חה העבין ש"י עולמות שנותן ללדיקים אשר
 נשמתם סוד טפה המחד הנק' אל וצטיעור
 קוומה שמקדשין כל שיעור קוומתו שכל צמיד ומדות
 חג"ת כה"ס הנה י"פ ח"ל הוא ש"י הזן
 העבין ועת לקרר . וההצוק הער"יק לאשפה ח"ו
 טפת המחד לצטלה נקרא קר"י ג"כ ג"י י"ש כי
 יס' צלוחת הטפה שיעור קוומת י"ד והוא ניתן
 אותה ח"ו אל הקליפות הנק' קר"י זה לע"ז נגד
 הקדושה נחלת ש"י הזן :

י"א ולהיות העבין בן מהראוי קודם עסק המלה
 הזאת להרהר בהשזנה בכל פעם על העון
 החמור הכ"ל כי להיות שהוא לרייק ח"ו ונעשקו
 צעוה"ר הנשמות אשר היו רואים לכנוס לטפה
 הקוא וע"כ לא יוכל ח"ו להמשיך לצוט קדוש
 להזן הכולל אח"כ צזיונו צקדושה ע"כ מהראוי
 לטהר צהשזנה מקודם צפרעות על החטא הלו

ולדעתו זהו הכרלה צפשא הכחוצ והתוודו אה
 עונס וחת עין אצוחם צמעל"ס וכ"ו (אשר כחצנו
 פירושו צלות ה' ויעדנו לפרש סיום הכחוצ) ואף
 אשר הלכו עמם צקרי ר"ל דלר"ך להתוודות ג"כ
 העק קרי של אצותיו דע"י נמושך לו ג"כ לצוט
 שאינו קדוש כ"כ הש"י יעזרו לצוט אליו צחמה
 וא"י נדר צחקון העון צעז"י :

י"ב הנה עתה נעתיק צטעם המורה הזאת
 לשון הזהר ותקונים [הגם שדברי הזהר
 ראו להקדים עכ"ז הקדמתו לפעמים דברי מן ז"ל
 צכדי להזין ע"י דברי הזהר אשר הוא חתום צאלף
 עוקין] ז"ל וזה"ק צראשית דף י' צ פקודש שתיחאה
 להעסק צפ"ו דכל מוחן דאהעסק צפ"ו גרים
 להאוח נהר (יסוד לדיק) למהוי צביע חדיר
 (ס'יטפיע חמיד למלכות שמים השפעות קדושות
 ונשמות קדושות) דלא יפבקיין מימיו וימח (הייט
 מלכות היינו יקוד דיוק' צקוד כל הנחלים הולכים
 אל הים כי כל השפעות מיסוד דדכורא הולכים
 ליסוד דיוק') אלתמליא צכל סערין ונשמתין חדתין
 מהחדשין (כי ע"י השפעות יסוד דדכורא צטוק'
 נצראים נשמות חדשות) ונפקין מההוא חילכא
 (היינו הזיח עה"ח) וחילין סגיחין אחרציוא לעילא
 צהדי חילין נשמתין (כי צחוס' השפעות נחוסק
 כח צכל חילי מרומים צכל העולמות) הטיד
 יטרנו המים שרץ נפש ח"י דא צרית קיימא קדישא
 נהר דנגיד (מושך השפעה מן מוח היינו היסוד
 לדיק) ונפיק (מן הזיח להשפיע צקוד והקיימות)
 ומיח דיל"י אחרציוא ורחשין רחשא ורצו"א דנשמתין
 לההוא חיה (מלכות שמים סוד הח"י אשר חתה
 אלקי ישראל שראה יחזקאל כ"ל) וצחילון נשמתין
 דאעלין צההוא חיה נפקו כמה עופין דפרחין
 ועמסין כל עלמא וכד נשמתא נפקא לההוא
 עלמא ההוא עופא דנפיק ופרח צהדי ההוא נשמתא
 מההיא חילכא נפיק עימ"ו כמה נפקין צכל
 נשמתא ונשמתא סרין חד מימחא וחד נשמתאלא
 ח' זכי חילון נערין ל"י דכתיב כי מלאכיו ילום
 לך ואי לא חילון מקטרגי עלי' [כ"ל הקמן סוד
 העופין דנפקי צהדי כל נשמתא הן מלאכים דידיע
 דעלאכים ומהווים מיחוד הפנימי היינו כסיקין
 סקודם היחוד והזיווג החילון . והנשמה עתהוה
 מהזיווג ממש . כמ"ס העמוסים מני צנון . ע"כ
 אלל כל נשמה עתהוה ג"כ מלאכים מנשיקין שהם
 קודם להזיווג . והנה יס' מלאכים דייקא לכל
 נשמה היינו מצחי' נשיקין דידי' ודידה הזן העבין
 וה' הנוצ יכפר צעדנו כי כל דצרינו דרך אפשר
 ויה"ר שלא יאמר פיטו דבר שלא כרלטנו ופירת
 דברי הזהר וכד נשמתא נפקא לההוא עלמא
 ההוא עופא דפרח ונפיק צהדי הטיח נשמתא
 מההוא חילכא נפיק עימ"ו אין כוונתו דרך עוף
 ח' יולא עם כל נשמה דל"כ ח"ך האמר אח"כ
 כמה נפקין כ"ו חרין כ"ו ח"ך הכוונה להדיעט
 שכל עוף הטי"ך לנשמה הלזו נפיק עימ"ו לשלול
 עוף שאינו טיי"ך לנשמה הלזו רק לאחריה . ואמר
 חד מימחא חד נשמתא ל"י כ"ל י"דק להיות שהם
 מצחי' נשיקין דידי' ודידה טיי"ך ימין ושמאל כ"ל
 הקמן צרחה חיע' . אמר ר"פ חלת חילון וקיימו
 אפטרופסין עלי' דצ"כ כד זכי דכתיב אם יס' עליו
 מלאך מליץ כ"ו מלאך חד מליץ תרי אחד ע"י
 חלף

ה'קף טא תלח [כיל דלפומי דהמלאך הג' טא
 נקוד החזק או מכללות הכשקין דירי וידיה או
 חנהי הדבור עי צעה] אחר ריש חוש דכתיב
 יחננו חר ויאמר תיין (י"ל לפי דבריך ה' לך
 ללמוד ופסקו הזה חוש ואפשר לי לומר לכנר
 צ כשקין דירי וידיה הרי תיין וכן תיין חזקין
 יירי וידיה ודבור ה' כי אשה אין לה פה כמדע
 פיין צעה) ה'ל לאו הכי אלא ויחננו דא קציה
 עלהדא דהא ליה ליי רבו לאחיה אלא ליי [חר ריש
 לכנר ר"פ וקרא הכי דייק דאמר להגיד לאדם
 יארו אחר טרחה שלשה. ואפשר השכים יחציקין
 הם נעלמים וה' יודע] ומאן דאחננו מפיו כניכול
 אציר דיוקא רבלי מכל דיוקאן (אפשר הכונה
 על התלמוד הבבלי כל לירות העליונות כי כל
 המלים הולכים אל הים וגם היא כוללת כל
 צורה המחזיקים של ציץ כי מונה יצוא נקוד
 סכל ה' מן העפר והכינה לפי שאמר אציר
 דיוקא מועט הלורה כניכול שנקוד הזיוג הכערה
 צאה אל המלך ומתארך קווחה משאיכ בהצד
 הזיוג ח'ו מחננו שיעור קווחה כניכול ולפעמים
 עק כקודה קטנה נקוד מיעוט הירח כ"ל וה'
 המזכיר יפיר) וגרים להאזן נאר (יסוד דדכירא)
 דלא נגדין ויווי יפנים קיווא קדישא בכל קטרין
 (פונם בכל ה'סודות שבכל הפרליפים כ"ה צוקאיו)
 ועליו כתיב וילאו וראו פגרי האנשים הפושעים
 צי ציי ודאי (י"ל שגירמו כניכול החסרון הכל)
 דא לניפא (י"ל עונש הזה לניץ של ציא
 המוא) וכשיתחיל לא עייל לפרגורא כלל ואטריר
 מההוא עלמא עכ"ל הכך רוחה כונת מלח פ"ץ
 כונה גודל קדושה ונרכה יש צה ועיקר העצם
 לטרך נציה ליימד (הדידיכ) אירות עליונים ולהשפיע
 צכ"י פ"י יחוד העליון. ומלאכין חדתן וכשיות
 חדשות ונרבות הטובה יחציה המזכיר בכל העולמות
 וישמה ה' צומעיו :

לומר דצאהיק ודבר מהשמות החדשות לגורי
 דמזואר צנגולים דזעירין ח'טון שיצוא לעולם
 בשמות חדשים ממש שלא ככללו צארה"ר רק רוב
 הכמות ככללו צארה"ר. וא"ל לומר דצאמה
 הכמות הנאים הם הישנות שהיו כלולים צארה"ר.
 וכעטק וע"י המטה יולאים אל העולם ומלאכין
 צניף ושר זהה גירם שיחאדו האורות העליונים
 ונצואים בשמות חדשות וכשאר"ם שם בשלמות
 עליונים עד עת קן. שיצוא בשמות חדשים
 לעולם. דהרי לשון הזה"ק יורה שהשמות דנפקא
 מההיא אילכא היא הנאה לעוה"ז וחרין מלאכין
 נטרין לון דוק ומשכח. ע"כ אצרה וירוח אה
 הנלע ד שקנלתי יפרי מין ז"ל והש"י יליכי
 משגיאות וכ"ז אומר צדק אפשר כי יראה צפונה
 פי הט אזכך ושוע. ואהה חנר והקרב ע"י
 עייק צדרי מין ז"ל ונאם יחאזתו לך הדברים
 עפ"י דה"ק אז תקבל. וכל דהענין דוע דע"י
 צנירות הכלים נפלו כ"ק חוך הקליפות ונקוד
 עולם החיקן היצור כל חלקי הקדושה המגיע
 לאיליות ואה אשר מניע לצרייה כו' עד אשר
 נשאר עוד רפ"ח כל לין חוך הקליפה ורוח אלקים
 ומחפ"ת מה רפ"ח והנה כחנר חלק העיני גם
 מה ונההיה נשיות ארה"ר צגרת יולר כל.
 והנה כישר חטא ארה"ר שיצ נעשקו השמות
 צקליפה כי כחנר טויר נמלא כי עכ"ן רפ"ח
 כה"ק ועכ"ן נשיות ארה"ר הוא עכ"ן ה' ממש
 מה הצכן שמואר צנגולים אשר קצת המלות
 להעלות השמות מחד הקליפות. וכ"ן טעמי
 המלות מוצא שהיא לצר רפ"ח כה"ק כי הוא
 עכ"ן אחר ממש זה מה שכל. והנה הא"ם ע"י
 עשית המלות אין הכונה שגורם להעלות השמות
 מחד הקליפה ויחלש ח"כ צנוף אותה העיפה
 רק הכונה שעי המלות ע"שה גורם ליחוד עליון
 כמזואר ציאר כי ילות החזת"ם הם מין לשכינה
 כמזואר ציאר ח'ו צמאי צרא אחיכא לקיך לקיך
 דייקא והענין הוא שעי מנשה המלך אותו
 הכי"ץ שמשלה מחד הקליפה הוא עולי למעלה
 צקיד אריות"ך ה' כי דלת"י והוא מין לשכינה וע"י
 יתווה סיחוד וצא קוד מ"ד ויתחננו מין ומ"ד
 והלא הנשיו מוכלמת יחלש צנוף ע"ה"ז והוא חרות
 מ"ץ כי [על"י] הנשיו מועזם ההו לעולם החיקן
 ע"י אור עליון הנשפע על"י צנת"ו אור חדש כמו
 שה"י צנת צריאות עולם צח"י החיקן יקיד ת"ה
 חר"ם ג"י אדם ויקדים החיקן ה"י רק צין.
 הנה יראה להחיצ הדביר וליינתי כ"ז למשמרת
 עד אקבל האמת מפי סופרים וספרים יעורנו
 הש"י עד כ"ש ועל כיוול צה חומר לא שומע
 ולא חייא לומר שהאמת הוא כן רק ליינתי שלא
 אשכח את הכלע"ד וכ"ז כמקלר ועולה עכסא
 חנף כו' :

יד והנה יאל לנו מכללות הדברים אשר כונה
 ועעכ המ"י הוא להעלות השמות וכה"ק
 מן הקליפה וליחד הדירים והרעים בעולמות
 העליונים. ולשויר השפעות ע"צת לכ"י ולזה
 יסון המשכיל צקדישה צנת החק"ם איצ צמרת
 יח"ם המטה וקדוש יאמר לו :

פיו ולרד להחזוק מה דקשיח לכאור על טעם הו הכחור וכמה מפי קרוטי עלצרים דהרי כלל צידנו דכל המלוח הם לטרך גזוח ליקוצהו ונחי רצוחא דמטה זאה דייקא וגם צנחן העלאת כיה"ק כ"ה צכל עניינם שחדם עמם צמיהו אפילו צאכילה וסחי" אעפ"כ רצו יתירם לתורה הזאת כי הוא ענין דומה צדומה צמם כצביכול לדוגמה היחוד והיוג צאורות העליונים כללות הסם הייה תאשפיע עם סם אר"כ המוקצל חלפת הוא הכונה הפשוטי דרך כלל ליחד השמות הקדושים היכל :

ט"ן . ותדע עוד דיקד לדיק המשפיע נקרא טר"י ומילואו (רומ להמילוי סכמנלל טפעו להספיע למלכות שמים) הם ין לת ר"ד צבי"ח"ק זכין חצור רמ"ח אצרים דדכורא ורבי"צ אצרים דר"ק . והוא זכין פרו ורצ"ו הנאמר צתורה וחיל דמ"ה אפק"י רחונא צלי" פרו ורצ"ו ומל"ח"י את הארץ . ה"ח צצחירת האדם לפרות ולרצות רק צמ"ד . ואין צצחירתו רק ליקח לו עזר ולהחצור עמה ואפק"י צלבון פרו ורצו לכיין צמטה צמיוצור רמ"ה ורבי"צ למנין פרו ורצ"ו צכה מילוי טר"י צבור לחי אל טר"י פרי"ה ורצ"ה וגי"כ מ"ש ומל"ח"י ה"ח הארץ ס"ת ג"י מלכות . ור"ח ה"ח . (כי הוא רומז על הזכר הסולך צראש לכן הוא ר"ח וס"ת רומז על מלכות צמ"י נוקצא שהיה צקוף) וגי"ס י"ל ועל"ו את הארץ רומז מילוי ארץ הייט ל"ק י"ש ד"י ג"י דל"ח ה"ס המצבה ג' קיים מדכורא חסד ד"ין רחמי"ם (ג"י דל"ח) וה"ס ומיל"ח כבודי את כל הארץ . ח"י ומל"ח את הארץ הייט מילוי ארץ ל"ק י"ש ד"י ג"י אמה (ר"ל עם ששה איתיות והכולל ח"ס אמת מארץ חלמה) ה"ס דדכורא חתן אמת ליעקב והיה הכף ארץ מהמלחות צמ"י . ע"כ אמה ומל"ח חלמה .

י"ז עת לרצו את אשר כתצנו לעיל דהא דפקי דאקור לשמש מעתו צצמי רעצון זה דוקא כצקיים הול"ה ואנחנו צצמינו הר"ח פדים דגם צצקיים לא יפגור ומולח עונה האמורה צתורה (כ"ז כתצנו לא להלכה ולא למעשה רק כתלמיד המראה פנים לפני רצוהו) וצפרט את יש חשם שלא יצא לדי עון אין לך רצו צעומד כ"י ומוצט ס"אכלו ישראל כ"י . והנה כ"ל צענין הכונה צזה ד"ס חילוק צין צציע לרע"צ צציע רומז על יחוד פצ"פ דהיינו הייה מילוי יודין ג"י פ"צ וכס אלקים צידין ג"י ט"י הרי צציע ורע"צ מורס על צמ"י אחור צאחור כי אמורים דהייה ג"י ע"צ . ולאחרים דאלקים ג"י ר"י כזה " יה יפו יסוד . א אל חלה חלה אלהים הרי רע"צ . הסם מ"ס"ה לכור לצומס צצמח רעצון כי ח"ו י"ט למעלה כעדר יחוד פצ"צ (וזה אשר דצרו צמוקס אחר צפ"י אער או"צ חרדוף אשיג אחלק סלל . סכוונת האוי"צ לחלוק הסלל היינו סלל צבי" צ"פ

פדים ור"טו לחלוק ח"ו יחוד של פצ"פ ולא פיו כציר מל"ח ידו וצתוסצתוח דכ"י לאמר ועל"ל לא יחקר . סייט לכל יחקר היחוד דפצ"פ . חסו צמח צה ל"צ צעלה הנאמר צרים הפסקו דחנן ומקומס עגד הל"צ ואכ"מ להאר"ך) הנה מ"י שהוא חסוכי צנים ח"ו (או צמתיירא שלא יצא לדי עצירה) וכיול"א וצח לשמש צצמי רעצון ממרחר לרעח"ט לכיין ליחוד פצ"פ הייט הייה אלקים צידין ג"י טצ"ע להחציר היחוד פצ"פ עיין צוואר אחרי ד"ק כ"ט ח"ל חכ"א אר"י זונח חד"א ה"י לריכ"א עלמ"ח למטר"ח אחו לקומ"י דר"ש וכ"י אשכחה דהיה ח"ל למחמי לרפצ"י כיון דמ"י לון פחמ ואמר שיר המעלות לרוד הנה מה טוצ כ"י גם יחד . מ"ח צצח אחיס גם יחד כר"ח ופניהם ח"ש אל אח"ו צצמח"ח דהו חד צחד ומצמיחין אכפין צאכפין כח"צ מה טוצ ומה נעים . וכד מעוד דכור"א מוקצ"א וי לעלמ"ח כנונח"א ד"א כח"צ ו"ש נכפה צל"א ומשפט . צל"א ומשפט כח"צ וד"ח וכח"צ לר"ק ומשפט זכוון ככ"אך דל"א ח"ל ד"א צל"א ד"א וכד משפט ומחרק מל"ק וי לעלמ"ח כד"ן כח"צ ו"ש נכפה צל"א ומשפט . והשח"ח חוניה דלחפן אחיהון על דדכור"א לא שרי"ח צנכ"א אחר ח"י לר"ח אחיהון גצ"ח ח"צו צח"י יומ"ח אסתכל"ח דיתחדר כל"א למצרי אכפין צאכפין וכ"י אחר ל"י וכ"י יסתמי"ט חד מ"יין לצצ"ח לאחכ"א שחר חצרי"ח ואכן כית"צ לקומ"ח דמר עד דה"ו חזלו פחמ ואמר כ"י (ע"ש כל הענין וכל רזין דאורייה"ח שחדשו עד לצבי"ק) עד דהו יחצו אח"א ח"ד צ"כ אער אכח"ו דר"ש אסת"ח"ח מוערה"ח וחצרי"ח שומוקל"א דקוצ"ה טצק לאיין חו"י דד"ח עכ"ל הנה חחצוק שצ"צות על"ר"ח המטר שה"ח גורס לרע"צ ס"י הוא מחמת העדר היחוד פצ"פ והשכ"ל וחדע שהקדוש רש"צ"י הוא הל"ד"ק יקוד עילס ואנח"ח"י הי"ח חולה צזון העדר היחוד : עליון וכד אחסדר כול"א למצרי אכפין צאכפין אכפיה"ח מחל"יה ואחצצ"ו חצרי"ח הצן הענין והשכ"ל דומ"ה"ה לא אמרו לו ג"כ החצרים מחולי השחו להפלל עליו כי חצצו שצ"צות חוליה הוא ג"כ מחמה העדר היחוד העליון שצ"צ"כול הל"שה העליו"י ח"נה רח"ו ליו"ג וכאשר צקשו מונו להפלל על הכלל כולו ומיל"ח ד"ח"י חמרפ"ח אשח הל"ד"ק יקוד עולס בצעוה"ו הצן הענין ח"י הנה צחות י"ג כהצ"ח את הלל"ד להשח"ח חזוה"ק עם דצרי חאר"ז"ל שהכל הונך אל עק"ח וכחצמי ז"ח רק מקצ"ח . וכמ"ח מל"ח"י חון לי דצצרי הרצ המוקצל צקדור קול יעקב ח"ל כח"צ לא חכו צר"ח לצצח ל"רה הכונה כמ"ש צחצורי טעג"ע כי צכ"ו אשר סלמ"ח ס"ס ר"ח דמחצבה נעבה מקיס יצו וצנין הטולמות וצמוקס סל"א סלמ"ח ס"ס ר"ח דמחצבה (ע"כ ס"י מקר צדפוס) הוא חסו וצממונ וג"ו ככח"צ צדפוס

עד כאן העתקתי מן ס"י ה' עד י"ג . להיות למשיבת נפשות השוקקות לדבר ה' אשר דבר בו ובערה נשמטו הדברים האלו מבית הדפוס . וציינו בטעות על ס"י י"ג . וי ועל ס"י ד' ציינו ו' :

הס. אך הוא להורות צאם סי אלימלך חי לה
הי ענינם לישא נשים מואציות אך להיות ותשאר
היא צפיע סכל זמן עתהיש חי האשה נקראה
אשת פלוני משא"כ כשנשארת אלמנה יש לה שם
צפיע ולינה קמוכה גסם הצעל. ואלמנה אין
זידה למחות כיב צנכי והם כשאריו יתוומים. וזה
גיב ככ"ל. הננים צחיי אזינם נקראים צני
פלוני משא"כ לאחר מיתת אזינם נשארים צמומתיים
צפיע וכיון שנשארו יתוומים אין מוחה צידם
ולזה ג"כ אין תימה כיב כיון שלא היי להשיאה
נשים וכשאו מואציות :

ד' ועצרו על גזירת מיתרא דיי' וכי. זה אינו
צוקרא. ודייק זה ועדכתיב וישאו להם נשים
הל"ל וישאו נשים מדקאמר להם היינו לומר הגם
שהדין הנקובל מואצי ולא מואצית א"כ מותרין
נשים מואציות. היינו לאחר שנבגייירו אלל הס
לא גירוס עקידם. וכשאו אותם לרעהם ולא
עפיי דעה התורה ו"ש להם. רות צת עגלון
וכי הוא מקובל אלל חז"ל. ולאו דוקא צת עגלון
אלל כדו :

ד' ועל דעצרו על גזירת מיתרא דיי'. גם שניהם
קאי דרש דהל"ל וייתו גס מחלון וכליון
שניהם ליל להורות צחעו שעשו שניהם ציחד
היינו שנשארו נשים נכריות : איתקעצו יומיהון .
הוא עפיי מאמר הכניא מלאכי. וצעל צת אל
כבר יכרת יי לאיש אשר יעבנה וכי : צארעא
מקאצתא. דכן כהיז צמלאכי יכ ת וכי מואלי
יעקב : ואישארת איתחא ותכלא וכי וארמלא
וכי דייק ל"ל לומר ותשאר ודאי נשארה כיון
שלא נתה אלל משמיענו מה דמזנאר צכצולת
ישעיי צעה הרמה קרן מלכות צית רוד צייני מטיה
צ"צ כאמר על מלכותא חייצתא ותצאנה לך שתי
אלה וגוי סכ"ל ואלמוין. הנה מלכותא קדישא
קודם שהלמוית קרן מלכות. נעווי אס המלכות
אשר מוחה ילא מחלון סכתגלגל צעווד אזי יטי
אזי דוד. נחקיים צה שכול ואלמוין ואש"כ סי
למימת קרן. משא"כ מלכותא חייצתא הוא להיפק
הנה הוא צחחלה צהרומה קרן ותצאנה לה סכול
ואלמוין ועוד לא חשוצ וחפול. ולא הסיף קום
וצזה יש נחמה רצחא [נחמק כמו שבה תיינות]
שתי אלה חלפה ללמימת קרן כי כן היי הלמימת
קרן הראשון הנן הדצר :

ו' ארום איתצטרת צחקל מואצ על פום מלאכא
וכי י"ל דדייק דהל"ל כי הגידו לה ומדקאמר
כי שומעה שמיעה הוא רוחניות והגדה חניעות
והנה י"ל שהיתה כנזאז אך מודדייק קרא לעזר
כי שומעה צטרה מואצ הוא להורות ששומעה
שמיעה רוחניות ומלי הגדה חניעות ואין צה כנזאס
כי השומיעה היתה צטרה מואצ ואין השכינה שורה
צחירל על כרחך לומר שנחצטרת עיי מלאך ודייק
עוד הכחוצ לומר כי שומעה צטרה מואצ ולא צחירן
עוא"צ. דהנה הגם דחין השכינה והכנזאס צחירל
לפטר שטיה על המים ועל הבהר כמו ציחוקאל
על כהר כצר כדאיחא צזהר. ע"כ אמר צטרה מואצ .
חה איחא צכנזאס אלל עיי מלאך :

וי"ל עוד דדייק כי שומעה כי פקד יי וכי .
הנה איחא לומר שהגידו לה צני אדם. הנה
צני אדם אינם יכולין להגיד כי פקד יי וכי .

א' ויהי צייני ספופ השופטים. והוס ציומי בגי"ד
נגידי"א. כ"ל דהמחרגס דייק דהל"ל ויהי
צייני הספטים מואי ספטו הספטים (וגם חז"ל
צמדריסה דייקו זה ודקצו דוד שצפטו את
שופטים) ע"כ דרש המחרגס דה"ק שופט
השופטים היינו צזמן שטיי שופט המעולה מכל
השופטים. היינו אלנן זה ציעו. הוא שופט
המעולה מכל השופטים. ומנוי ילא הוטר מגזע
טיי המלליה ל"ל לוכה ולו יאוח המשפט כעד"א כה
אמר ה' ציה דוד דינו לצקר משפט :

והוה כפן תקי"ק. הנה צפסקו כאמר סתם
ויטי רע"צ והוא הוסיף היצח הקי"ק שפט
זה מואמרו שניה ויהי דלא הל"ל [רק] ויהי
צייני ספטו השופטים רעצ אך הוא להורות ויי
כפול דהיינו הרעצ היי כפול ומכופל ע"כ כפל
היצח רהיי והוא להלדיק את אלימלך וצניו שאלו
לא היי הרעצ חזק כ"כ לא היו יולאים לחז"ל :
בארעא דישראל. צפסקו כאמר כחה צארץ .
הנה הוא צהכרה שלא היי הרעצ חזק

רק צחיי. דהנה הלכו אלימלך וצניו למואצ שהיו
היכף צבתיך ככיי א"י ככודע ומצולים וגם מואמרי
חז"ל עמון ומואצ סצצי צייני דישראל הוו. ע"כ שלא
היי הרעצ חזק רק צחיי. וצפסקו אל"ל לצאר זה
דמזנאר הוא מדהלכו ליואצ צקמוך וגם צזה
מולדיקין את הלדיקים שלא רלו להרהק ומצול
איי רק צקמוך צעה הזעס. וכאשר יחמול שטיי
על עמו ייי להם צקל לסוצ לצצה צאה"ק :
עשרתי כפניו וכי כפן שהיי ציומי צעווד וכי
כ"ל דגם זה דרש על מואמרו ויהי רל"ל

ו' ען היי היי צייני ספופו השופטים היינו הרעצ
השטי מן העטרה הנגזרים היי צייני ספופו וכי
נפק צצרא רצ"א. הוא מוצאר אי"ש צכל מוקוס
הואר חשיצות ע"כ מחרגס צצרא רצא ועיין צקמוך:
ואד"ל לדור וכי הנה הוסיף היצח ואל. דהנה
תירגס נפק צצרא רצא הנה צצרא רצא

ספטו מדקראו איש צהואר חשיצות. והנה לפ"ז
הל"ל וילא איש. שילאח הלדיק מן המוקוס עישה
רוסס. פכה הודה וכי. ע"כ צב"ו כאמר אלל
הלדיק יליאה כמו שדרשו רז"ל והנה צחמת תירגס
הוא נפיק הוא תרגוס כל ויל"א ולמה לא כאמר
וילא רק וילך להורות שהחילה הליכתם מן המוקוס
היי ללכת צדוקא אל סדה מואצ הקמוך ולא
להרהק לא שהלך לגיר צאשר ימלא וכדומן לו
מואצ רק צכיונה מיוחדת הלך למוקוס קרוצ ומאת
הי טיחם זאת למלוא הפרידה עיזה מוחה ילא
הוטר מגזע יטי וגם משמיענו שהלך צכיונה מיוחדת
לגור צטרה מואצ ולא צעיר צכדי שלא ידור צין
העומאים המואצים :

ב' אפרתין רצין. הנה אפרתים יורה לכאורה
שהיו משצנו אפרים אך מדקאמר סוצ מציית
לחם יהודא ללא לורך צכצר רמיר וילא איש מציית ל"י
ע"כ פיי אפרתים הוא לשון חשיצות ורצנות היינו
ספי שרים נכזדים צצית לחם יהודא : והוה חמון
רוסילן. היינו מושלים וחטוצים. דייק מדקאמר
ויטיי סס היינו קנו חמון הו" והי להם לשסצארץ:
ג' ואישחלחה היא ארמלא וחרין צנאה יחמין .
צפסקו כאמר סתם ותכאר היא יכני צניי אך מה
משמיענו צזה צודאי כיון שלא מת אלל הוא כשאריו

רק שנתהווה מצב צפולט פני ירדה נשמים
ויכולה הנס דהכל בגזירה יי עיכ לומר שהגיד
לה איה מניד ששמע משי יי הגזירה הטובה .
או שהיה עלמה שמעט משי יי . והנה זה איה
כחול' דהי' בחול' ואיה לומר ששמעה משי איה
נציח . מחין ולאין יצא נציח או לחול' . עיכ
לומר ששמעה משי מלאך :

בגין זכותי ראנלך בעילא ונלליתי' דללי קדם
הי' וכי דייק זה דהנה כאמר כיפקד יי
וכי ולא כאמר כי זכר וכי' . ותחזוק צוהר .
דים חילוק בין פקדיה לזכירה פקידה מאחר
דטיק' . חכירה מאחר דדכירא . והנה כשם
איהערוחא דלחתא וכבי אס הנכים שאומרת יי
נחאי צרא אחיכא לקחך נק' פקידה וכשנעשה
סייעה למען שמו הגדול מצלי איהערוחא נק'
זכירה הגן הדצר . והנה נכחן כאמר כי פק'ד וכי'
עיכ עיי איהערוחא דלחתא . והנה כאמר ותקם היא
וכי כי שמעה וכי כי פק'ד וכי כראה נעבור
זה כהעוררה צורחות (לקום לסיב לחיי) כי שמעה
כי פק'ד וכי והיינו שהי' עיי איהערוחא דלחתא .
אזל אס הי' מתהווה הסינע עיי איהערוחא
דלעילי ולכאורה מאי נפק' לה מהה אס הי'
ומחזוה השונע בחמה אופן שהי' עיכ לומר
ששמעה שהי' עיי התעוררות לדיק גדול הדור .
וכזרזה להקביל פניו כי מי יודע עז יולד יום .
וכדאי' צגמ' חלל רי יוחן שאמר איה לי רב
צצכל חלך להקביל פניו :

וד צוה די עזרחון עם צעליכון שביציא דקריותון
למ קצ גצרייא צחר מוחיהן דייק מה שאמר
וכי' יעשה יי עומס חסד וכי' כאשר עשי'ם
עם הוחים וכי' . מהו החסד שעשו עם הנחיים
ז'ם החסד הוא שלח לקחו אנשים אחר מוח
צענייהון שזו חסד ג'ול להסוה רוחא דשצקו
צעליהון בגזויהון כחצוחר נכחא משפטים :
ועמי דזכחון יסוצרתין יי . זהו נפשו דתוה
החסד שעשו עמה עיכ לומר שזו ופירכקו
איהה לעת זקתה :

פי יהב יי לכוך אגר שלים על מיצוחא וכי'
וצהקוה אגר השכחן כייחא וכי' הנה יתן
יי לכס ומלאן וכי' . הנה לא פורש מה יתן
ואיה לומר דקאי על הויכחה דק'פ' איכ הליל
יתן יי לכס מנחה ומדקאמר ומלאן מנחה-צואו
הניכף משמע דזה ענין אחר ניכף על הקורם .
עיכ פי' יהב יי לכוך אגר שלים רליל עבר שלם
פיינו עבר עוה'צ והוא הירלה צוה שאיני מצוחר
צכוהו הכוונה על עוה'צ שהוא דצר שחינו וצוחר
צכחצ רק כייסר צע'פ . ואחר ציחינו הנוסף
ומלאן מנחה ז'ם ונהיה אגר השכחן כייחא וכי' .
דהנה לא יכוח בצעו הרצע על גורל הלדיקים .
אזל כיון שהיו ננות עוה'צ יהיו רחיים ליפול
צגורל הלדיהים וכיון שצוהו ויכשוו ללדיקים יתאלו
מנחה כי לא יהיועט הרוח של הלדיק עכ ההוא
דוחא דצקו צעליהון צגווייהו ומלאו מנחה
צשאי'כ אס יכשוו לחינו הגון אין להאשה מנחה
ממחה קעטת הסוה רוחא קדמחה כחצוחר נכחא
הביל :

י לא נחיו לכענא ולדחלח א פרוס אלהין וכי' .
נפסיק כיי'ר יחארה נה כי אהן נזינ לעמד
סרה מינה כיי' עיכ ייפרט צפורת ילא והיך ירפ ס
אס לא קימה לזה איזה דיבור ויאמר אחיכא לשלול
סקידס פי' כ סד ימדו כן לא כ ונ יעייני רק ארך
שבו וכי' . ונעה הינו מוכרי זה נפסיק הוא להיות
שאלמו לא שבו נפגור פיי' פלני ופגורו זה נרעה לקיים

נא יעמד פלמיד עיכ לא מחר הצור נפסיק ומחילא נש
מה שספר נפסחא אי' פיון פי' הגן :
י דלשא לסון אהן מהנו פד די ירנון כאחסי'ם
דנערי'ם לניס קלייל להקביה לגני' . אין
מהו דוח נפסיק . רק יידקאמר נפסיחא הלאן השנה
לנלחי היות לאי' . מכלל דנריסחא היא עיין אחר .
אפילו אינם מקיים סיקא הוחס הקטנס רק כעו
שינעה צענ כרסך מלחמת ליהחין פל אינס קטן פד
שירדל חיי'ו לא יע'ני ימלון לה :

בבעי נרתי לא תעדיון עשי נפסוק נאמר איל נכתי' .
והנה איל הוא כיו ל'א . והאיך ינרק ליש נותי'
עיכ פירושו אל העשו לי זמם נותי' כי ג'ראזי אהנס
אזי זכר לערי ומתירון נש' . עיכ לא נזכר זה
נפסוק להיחוס שאמרה דר' זה שאין רטונה לומר צסה
ולחצויר ר'צד :

סו לא חקניטי צי לתסניך למי'צ מן צפריך ארי'ם
סאינ'א איהא לחתניי'א . זה לא הכר ני'ק זנל
סי' די לסיאמר אל פנצ' צי לעו'ך . לשיב מחס'ך
ליל' עיכ לומר דהנה ישראל יונקס חפ'ים דקח'עז
עפריתיית קידוס ור'ח'ע' מנח' / אפרי'ים כעאל' דשדי
לי' צחר כתי' עיכ יקרא ס'לקים אה'ים והנה אמרס
דוח אל פנצ' צי וכי' נסוב מ'א'ר'ך להיחוס נח' / אזור'ים
כי א'י רולה להיות נצח' פני'ם עיכ א'י רולה להסניי'ר:
איתפדנא למי'סר שני'א ור'ו' . זה דרוס ני'כ ח'יל כי
עמאלמיה אלה מוכן שאמרה לה נעמי כל הדברים
האלה וסאינ'ה כ' אל :

י איה' לנח ארנע דיני' עימח ריני'ה אנהא וכי' ונלינ'ם
ק ס'א . הוא פליחא נש'נה די' מימיה הס'קיל'י
סריפס הרב סנק ומלי' אין זה מימיה רק כל הס'קילין
כחלין למ' מיד ולא דך ענרף ונע'ז הסקילין ואז'י'כ
ניחל'ן . וכל ד'איתרננס ס'יל כזנא דני' ענכס נכח'דדין
דס'יל מימיה האמורה לגני' נח הוא סנק ואי' אין מן
הי'ך ל'ודיע ז' לנר הנח להז'ייר דנס [יעצרו פל
דיני' ס] דיין דמימיה ס'ק ואלן מ'וייע'ס לו רק עז
ס חמס' יעז ונרי'ם ודי'ק ויש לנו צ'ל זה אהויה
דברים נמה אמרס לה נעמי רק העברים הללו נדוקא
ואין הזין נדס לה'ר'ך :

כ קרי לי מדיח נפשא . נפסק יאמר סיס מרי'א . אך
כאמר מרי'א צא י'ק שלי כייפסס . והוא דהנה שוקך
דס הידי'ם וכי' ס'אונ' מוס נק' עי'ס הדס והדס הוא
נפס'ט שנתוכי הסיח מ'ס היי' ציה הנרעה צאלך לידס
יומי ומרחה ע'ס אליו' ס ע עי'כ כ'ר' ירי'ס להי' ס נפס'
סיוני צי'ך הי'ס עי'כ איהה מרי'א צא q להורות מרס
נפס' . והי' ס'יל ס'הלפ'ה על נזירת נוריה דק מרל'ס
נפס' ס'פ' כי נודחי ס'לור תמי'ס פעלו ויפ'ז היא הסי'ס'
וציה הס'ון ס' / ע'אית'ר'כ הי'ר סד' לי' תא'ר' יחיו' א'י'ם
כ'יב ח'יטון ה' צ'ח ל'ס נמעלי יומא דפסחא ונה'יא יומא
סרי' צ'י' לעת'ה וכי' . איה החילת הליר סעור'ס
היאנ ילי' ליי יין יכו' וב דחי לא צ'אובלי'ה וני'ס קודס
לא צ'או דהי' יו'ע' עי'כ סנא' ערנ יו'ע' ונה'יא יע'ח
סריאו צ'י' למ'ר'ר וכי' ל'א' דוק' רק הכוונה שעי'ן
כיי'ה'ת מ'צוי'ס כדי סרי' יח'ס מוס לקרו'ר וכ'צ'י' ע'ס עי'ענו
סנאו צח' / קליר הע'רי' ס'רד' ס'ר' מנח'ס ע'ערי'ם .
מלכו'סא דלפילא כ'י'כ ל'כ' / אדריק' צ'רי'ה ונק' / ומר'ע'
צ'ע' . ונה' צ'אח' אה' סל חלכות ל'ר'ולי' צ' / מ'ל'ו' / צ'יר'ע' הד'ני'
צ'ווכ' על ונה ס' / צ'ו'צ'ין קליר'ת העו'ר' וע'ל לק'ר'ו'ה'ע'יי'
א' / י'כ' תק'ף צ'אורי'ח'א דליל להסמי'עט ס'הי' נצור
ס'יל' . עיכ הוא יו' ס'ע'ר'ר' יוחנן ס'יי'ך לאורי'ח'א :
ה' לא' דן ח'ומ'ה רי'ו'ה' ה'א' . ינה שוא'ו' למי' הנערה
וכי' . ולא סאל מ'יי הנצ' / אורי'ר' ל'ז'יי' . לא ית'ן ד'כ' א'ז'
צספט ס'ה' א'סח א'יס ונמ'ה ל' / לי'ס'ל' פ'ל א'יס צ'סל'ת'
א'ס כפ'ט ס'ה'א פ'נו' / ע'ר' להכ'ס'ל' א'ס י'נה לי'ס'א'נה .
אזל אורי'ר' למי' נראה ס'פ'ט ס' / א'יס י'נה ס'יר'נס
דודאי' ד'ע ס'ה'א פ'נו' / (והי' ס' לוק אז לני'ס'ת ספ'טיות
לנשוא'ה) אזל ע'אל למי' היינו י'איה אומ'ה ס'יי'כ'
והי' א'וע' ה'א ס'יל'ה'ה :

י דחבת י'חתי'ר' ר' כי לא נרק א'לה לומר השנים .
כי לא הי' וכן לעולם' / ל'י' ר'נצ'ה עלי' ח'אי'צ'יה'
ס'צ'ח'ה ס'ס'נה מ'נ' ו'ולי' גי'ס' א'ז' / ונס' הס'ני'ה כי ס'ז'ס'
כגרי'ס הי' מקיים וע'אל'ן הק'ס' ונכ'ס'קו' צ'די' הק'ל פ'וח'
וכ'ס'ע'ת'י'די'ם י'לד'ק צ'יס' ל'ש'ין הס'ני'ה ס'ני'ס אל ע'ק'וס'
א'ר'ח'ס'ס נקוד'ס י'נר'א'סי' /
[עי'כ נמ'ל' כ'ני'ק ס'ל הס'ת'נ'ר']

בראשית

כזה ב"ת והצ' מורכבת ונ' ווי"ן כזה ו- הרי י"ח וואו י' הרי כ"ח והת' מורכבת זלורתה עפ"י הקבלה האומיתיות ונ' דלת"ן הרי ס"ה ל"ו ומינה רבתי הרי תר"י ב ל"ו ותר"י ב הרי מקפר תרח"ם מנין העפחים ט"ט צנוקה עטרה רזו שחורת אומה מטהרת לישראל מכל עומאותם והוא ג"כ מקפר הכ"ד לירופי הוי" עם ד"ך כוללים ואל יקשה צעי"ך הלל אינם רק י"צ לירופים כי צלומה ארבעה אצנים צויות כ"ד צחים רק להיות צטס הקדוש צ' אותיות שוות לא יוכרו כ"ד לירופים רק י"צ אצל לפי הקבלה האומיתיות בכתיבת הטס הכבד והטורח השת"י ה' אחרונה מראשונה בגדלות וצלורה אזי הוכל לצנות כ"ד צחים וכ"ה צמנה ספרי קבלה :

בראשית י' לטורף ב"ת אשר ב"ת נק' הסוצה תחלה. אט"ר הסוצה עילאה והקדים הס"י הסוצה לעולם ודא בראשית ב' ראשית ר"ל סני הסוצה הקדים לעולם. ועוד בראשית ב' ראשית ח"ל"ן צ' צתי וקדש"י וידוע דהיו נגד צ' הס"ן ראשונה ואחרונה ודא ג"כ לירוף ב"ת אשר ב"ת ה' אחרונה אט"ר ה' ראשונה . ומרונו ב"ת רצח"א ג"כ כי גדול יס"י כבוד הנית הזה האחרון צמחה צימנו. ואז הלטרף בראשית ג"כ יצטר א"ת יצטר להסכינה הקדושה הנק' א"ת ככודע סככלל"ן זה כל אותיות החורה נא' עד ת' וג"כ יצטר א"ת יוצרו אותיות החורה וילאו מהגלות שצעה"ר נוסרו רזיה להחילוכים וג"כ א"ת ר"ה אליה"ו תצט"י כי הוא המצטר צ"צ חונן :

עוד בראשית י' לורף ראשית ב' ר"ל ע"ד שפירש המהרש"א צחוכמ"א דא היא ראשית חכמ"ה וידוע דמשס היא התחלה לצה"י דכר ונוקצא צצ' פרלופים כידוע למשכילים צחכמ"ה ואני הקטן יראתי צפלותי פי לצחר ע"כ חסו ראשית ב' צכאן הראשית לנח"י ב' פרלופים וע"ז נתאללו השמ"ס והארץ הן ה"ס צחינות זוי"כ חו"מ ודי צזה למשכילים צחכמה דוק ותשכח : או ילטורף בשר א"ת והוא ר"ת "בשציל" ששים ירצוה "אורות" ישראל "תמימים" כי הנה נודע הגס סיוסף הש"י על ישראל עם קרצו חלף אלפי אלפי פענמי" עד ח"ן מקפר עכ"ז עיקר ענפי" המסחעפי" נח"ל"ן הקודש הס ס' רצוה ענפי" תמימי" לא יעלו יותר נק' רצוה יותר מזה הס ענפי" וכ"ל"י המסחעפי" מענפי" הס' רצוה ככודע עי"ן צבלגולי" :

עוד בראשית י' לטורף רבישת"א ר"ת "ר"טון בני ישראל שיהי" תורחם אומנתם ר"ל פעי"ז מעשכים הר"טון העליון ישראל עלה צומחצנה וישמם הטס צמעטיו . ואם מעתקקים צלומנות אחרות וכהכיס מן העוה"ז אשר חיוחו מקליפת נוגה וזהמח הכחש שולעת צגופו אזי שולט הרקצון והתולעים צגופו אחר פעירתו להמעכל הגוף כי זה לא ה"י הר"טון ולא איחצנר צומחצנה כצכיל ולזה לר"ך סימוש חכמים להצ"ן סדצרים מעש"כ המסכה רק עפ"י החורה חס אומנתו תמיד .

וצג"ן כך ילטורף בראשית ג"כ איבשת"ר ר"ת "אל" ישלנו" בהס "שום" תולעה "רקצון" והנד הנלמן ע"ז רצינו הקדוש סצח צכל ערצ סצח לציתו צגופו הקדוש וליכא מ"די דלא רמז"א צחי וילטרף בראשית אשת רב"י . והוא כפעטו חשמו של רצינו הקדוש לעד סצח לציתה צכל ערצ סצח ועוד ידוע להגוף לכשמה יקרא צטס אטסה והצ"ן :

עוד בראשית ב"ת אשר י' ור"ל מלכות שמים הנק' ב"ת דח"הנעילה ועולם העליון מ"י"ד היא צחי" חכמ"ה ואט"ר צחי" בינ"ה מואטרינו ככודע ומסס שורטי כשמות ישראל :

עוד בראשית א"ת אשר ש"י. ר"ל המקום סכל הי"צ גצולי חלכסון חל"י יסוצו וממנה מולח י"צ סצטי יסורון נגד י"צ לירופי הוי" בני ש"י ב צסוד עליה למרוס סצית שבי" :

עוד בראשית ש"א ברי"ת . ליסח עליו צרית קודש ולא יעמאחו כי לא יוכל לצח לסלימות סחורי ורזיה רק הסומר צריתו צטהרה וצפריסות וכן בראשית תבר"א ש"י הסומר צריתו נק' לדיק וצורה הס"י עולמות סניחל אוחס אח"כ לעוה"צ וזהו עמיד הקצ"ה להחיל לכל לדיק (ד"יקח הסומר צריתו נק' לדיק כע"ן יוכף הלדיק) ש"י עולמות מדה כנגד מדה סלח נעמח צטומחת קר"י מקפר ש"י ויק"ר צקדושה קר"י צקליפת ומשכילים יצנו . וידוע דלר"ך סצצ מעון זה למקור נפשו צכל פעס ע"ד כבוד סמו כי עון זה נעשה צחימוס כל רמיח איצרו ע"כ לר"ך להסכים צהסכמה עזה למסירת כל רמיח איצרי גופו וכשמותו ע"ד כ"ט והס"י יחצנה לפועל מעש כח"לו מקר נפשו צפועל . וחסו יק"ר צעיני י"י המוחה לחסידיו סנהעלה מנח"י קר"י לנח"י יק"ר ע"י מסירת נפשו . וצהעניק עוד דידוע דע"י עון זה צורה החוטא צעוסי"ר גופים ולצוסי"ס לקליפות והללס הקדוש נפגס ואחר פעירתו ח"נו זוכה ללצוה החלוקא דרצן הלל ידעה מהלדיק עמוד העולם יושע צן יהולדק כ"ג על סלח מיחה צצכו לטומר צריתם כאמר עליו ויהושע ה"י לצוה צגדים לוחים. חן מה נענה אצתרי" כסצבה צצטחיו עד יערה עליו רוח ומרוס לעהר מכל עומאותינו ואס סצ צהסוצה סלימה להס"י ע"י מסירת נפשו להסס אזי מסירים מעליו הצגדים הלוחים וכתלצט צצחי" יק"ר . יק"ר הוא חרגוס סל כצו"ד ור"י קרי למלכי" ומצדוחס והצ"ן :

את השמים וא"ת הארץ. את"ן לרצוה לצחיהס וחולדותיהס. שמיים ואר"ץ הכוונה על זוי"ג ח"ת מלכין דדכורא וח"ת מלכין דנוקי' והס נצחלים מנח"י נסיקין דציקות רוחא צרוחא וכן כשמות ישראל צחים מנח"י זיוג מעש ונק' העמוסיס מני צען עי"ן כ"ז צספרי המוקוצלים והס"י יכפר צעדינו והנה כשמות נצחלים ג"כ כשמות הסכרים מנח"י ישמים וכשמות הנקצות מנח"י הארץ עי"ן צזה"ק כל כסין דעלמח ומסרתח ח"ינו והצ"ן חסו לצחיהס מרת על המלכים וסולדותיהס מרות על כשמות ישראל כ"ל .

א"ת דשמים יזחל הארץ ר"ה נוספנקא דחוס צ"י עמיח וארעל הוא סס הקדוש אהו"ה

עם הדעת הכולל לשמים וארץ ככודע וצמיילואו
 צג" אל צ"ע כי בהצו הווקצלים . והפטי ציני
 לאחנו מארץ ואלרים רלה להודיע גדולתו צעולס
 והוא צחי" הדעת כו"ט וידעו מלרי כי אני ה'
 אזי ע"י גבורותיו הודו הסרעומוס בעל כרחיהם
 אלצ"ע אלקים הוא והצן :

ס"ת כל הפסוק ונין תפאר"ת אר"ץ (היא)
 מלכות אר"ץ החיים אר"ץ ישראל" ע"ה
 כי כן ה" ראשית האלילות לכוללס יחד כ"ל :
 ב" והא"ץ וכ" ר"ת כל הפסוק תפארת הו"י
 בהיב"ל ע"ה לכלול הסס צהיכלו ככודע היב"ל
 צג" אדני היכל הקדס היא צחי" אר"ץ העליונה.
 ס"ת כל הפסוק ירחתי צפלוהי פי ועל הסס
 אשליך יחי' ואדצרה ולא אצט ק"ת אוחיות
 ומח"ץ והמ"ית לבלים אחוון דין כאחוון דין
 להיות כי צכאן כנעו סוד טצירת הכלים שה"י
 הקצ"ה צורא עלמות ונחריצן צקוד ז' מלכי אדום
 וכודע נהאריו"ל מרחפ"ת אוחיות מ"ת רפ"ה
 הן הנה הרפ"ה כ"ילות טכפלו צעה הטצרה
 ומהצרות עד עת קץ ע"כ ונה טוב ונה נעים
 צרנו צכאן מיתח וטצירת הכלים ולמשכילים יונעס
 ולהיות אחת ויהנה לא נטצרה ודוד ונלך ישראל
 ח"י וק"ים איתקרי ע"כ ס"ת הפסוק הוא ג"כ
 אחוון למלכות מצו"ה (ר"ל כי נקי מל"ה
 ככודע) חיים והצן ע"כ לריך האדס לעשות
 המלות צחיים דהיינו צצרות צחיות כל רע"ח
 חיצרו לא צעללתיס אשר ע"כ אחר המלך החכס
 ולחס עללות לא תחכל :

ג' ויאמר אלקים יהי אור. כודע לנו מחכמי
 האמת די רוח חלקין קדישין דצר צהס. יה"י
 אור צג"י רל"ב צג"י ד' מילואי הו"י צ"ה ע"ב
 ס"ג מ"ה ב"ן הוא סוד מוספר הברכה העליונה
 שיורד מעולס המלצו"ט לחיקין העולמות ככודע
 ונמלא צספר טגי"ע כו"ס מלא צרכת הסס כו"ס
 מלא כזה ב"ף ו"ו סמ"ך צג"י הצרכה שהוא סוד
 יה"י אור היכל הכספע מעולס המלצו"ט ולרעתי
 הקלוטה זה הוא טכחצו הפוסקים שלריך האדס
 להטענף צמלצו"ט העליון צטעה צרהמ"י והצן
 סוד המלצו"ט העליון מקור הצרכה והחיים
 והמשכיל על דצר יתלה צצו צצרכו לצרך אח
 הס"י צטומחה וצטו צצצ אשר צחר צבו מכל
 העמים וגילה לנו מלפוכיו ונמסריו צעעמי מלוחיו
 הנעמיים ונה טוצס ומה י"ס. לא עשה כן לכל
 גוי. והנה אכחיו צעניינו נאמר עוד דצר נחמד
 צענין זה כו"ס י"ין מלא כזה ב"ף ו"ו סמ"ך
 יו"ד יו"ד נו"ן צג"י מלבו"ש טוטס מקור הצרכה
 וזה סיקד. המסורר צפיוט לור ומל"ו. על כוס י"ין
 מלא צצרכ"ת י"י והצן. וכן נהגו המדקדקים לסיס
 אחר צצרהמ"י צפסוק י"י עת לענו יסן י"י יצ"ך
 (צג"י רל"ב וכמ"ל) אח עמו צטלוס (אוחיות
 מלבו"ש) :

ר"ת כל הפסוק צג"י כ"ה טענר עס יסוצצו
 כל הצרכות להטפיע להחחונים והוא מודה
 מלכות שמי"ם הנק' כ"ה ונק' צריכה העליונה
 צסוד טנאמר לאציו אצרהס וה"י ברב"ה הצרכות
 נוקרין צירו וי"י צרך אח אצרהס צכ"ל ב"ת
 (ר"ל מדה כמו אלפיס ב"ת יכ"ל) יתח לולא"ח
 ובב"ל (צג"י ב"ן) טמה ככודע והוא סוף אלילות

הקדש מהאור הנערצ הכספע מעולס המלצו"ט :
 ס"ת כל הפסוק צג"י סת"ר הוא סוד עיגולא
 וריצועא מ"ם וסמ"ך צג"י סת"ר (צנחטצ המ"ס
 לת"ר ככודע) צטהירו עילאה ראשית השעשוע
 והלמלוס עד הגיע למלך הברוד סוף האלילות
 הנרמ צר"ת הפסוק צג"י כ"ה. ואל טתמה רעית
 הכ"ה צר"ת וסת"ר צס"ת להודיע לצחי עולס כי
 הכל אחרות פטועה כטלהצת הקטורה צנחלת
 והמו"י וידוס .

ד' ויר"א ירחתי צפליתי פי מענין הרא"י אצל
 לריך להצן הוא ענין הטמה דליצצר
 מנחטצה העליונה .

א"ת האור כ"י טוב ר"ל כל מה טעלה צרלון
 הקדוס לצח לירי ליר הוא נקי צטס אור
 וכל מה טלח ליצצר צנחטצה הוא כדמה לח"י
 עהירו החחחונה והמשכיל ע"ד יעיין צספר טגי"ע
 ויצן :

א"ת האור צג"י תר"ג מלות החורה וכ"ה צג"י
 בתור"ה טזחח החורה הטל"י עחה ציריו
 היא היא טצירה פלחיס מומדריגה למדריגה מעולס
 המלצו"ט צצירופיס טוכיס מעולס ועד עולס וכצר
 ידעת מדה הנק' טו"ב הוא צחי" מוטפיע צכל
 והאור מעולס המלבו"ש ירד דרך הטוב מעולס
 ועד עולס . וז"ס טו"ב עין הוא יצוך יבר"ך
 כתיב צג"י יה"י אור. רל"ב כמט"ל והצן :

ויבדל אלקים בין האור ובין החשך. הגם
 דצטגי"ע פי לפי דרכו הקודס. צין עולס
 האלילות לכפרדים . עכ"ז כ"ל לפרטו ג"כ על
 הכלל כולו. דהיינו צין חלי עהירו עליונה לחחחונה
 טטס מקור החשך מרור הקליפות טלח צחו לירי
 ליר ותמן לא ליצצרו צנחטצה וכל אלו הדצרים
 לריך טימות חכמים להצניס על צוריים . ולפי
 ידוקדק צפסוק דלכאורה הל"ל צין האור להחשך
 אך הוא דצחור גופא יס ג"כ הצדלה צין אצילות
 לבי"ע וכן צחשך הו"י הצדלה צין הכילות
 המעורציס המוככיס לצח לירי ליר לצין החשך
 הגמור הס עלמות הקליפות הטמאות והצן כי
 דצר עמוק הוא הס"י יעחרנו לעצדו ע"ד כצוד טמו :
 ס"ת כל הפסוק צג"י תחרגם להיות אוחו
 המוקס הפנוי כצכ"ל הנעטה לעמידת
 העולמות טס דצוק הרלון בצכ"ל טעלה צרל"ו
 והוא וטמו אחד . רצו"ן צג"י שמו"י . ולהיות
 כצכ"ל מוכנה צטס מקרים פנוי (הוא צג"י
 לפ"ש כי עס עולס הראשון עולס המלצו"ט והוא
 צג"י הר"ת פסוק היחוד העליון דהיינו טמו ישראל
 טישראל מייחדין כל העולמות עד עולס העליון
 והצן) ונק' צפי המקובלים צלשון חרגוס עהירו
 עילא"ה צג"י שמו"י או רל"ו וטהירו מלשון טהרו
 טל מוצח וכן וצח טטמט ועה"ר איערצ טמטט
 ואירכי יונח ועעמס וכימוקס עמס והס"י יכפר
 צעדינו ומסוה טל צטה על פנינו לדצר מילין
 לצד עילאה צלח טטצה כטורה. ועוד ידוע כי
 מה טכיו חז"ל צטס אור . אח"כ כטנעטה צסוד
 עיגולא וריצועא כנוהו צטס אור"ר טהוא ג"כ
 חרגוס והוא צחי" יו"ד עס אור והצן. עוד הוא
 צג"י מהירו עירא"ה מלבו"ש אור יב"ק (הוא
 הו"י חלקיים טצמוקס טזה הוא עיגולא וריצועא
 צסוד מ"ס וסמ"ך והצן כי הכל ככלל צמוקס טזה) :

ע"ז צפסוק וידעה היום והבנות אל לצנך כי י"י הוא האלקים :

המולד בהר"ד מרומז בחורה כי עס ומ"צ יולא מומ"צ אוחיות הראשונות שצחורה ומראשית עד ה' של וצה"ו (יולא עפ"י חילופי האלפי ציחות תמלכו צקוף פרי המנונה) וכן מן ה' הכ"ל עד ר' של ויאמר ונעס עד ד' ויצדל תולא בהר"ד ציניהס. והוא צצחיי עפ"י פ"י הנפחולי יעויין עס :

ו יד"י רקיע צחך המים ויה"י מצדיל וכו'. לכאורה הכי הל"ל להצדיל צין וכו' ונראה עפ"י נש"ל צעס חכמי האמת כי צריחה עולם ה"י צקוד למלו"ס והתפשטות וצח"י יה"י הוא צח"י התפשטות. וצח"י ויה"י הוא קוד המלו"ס. והנה צצח"י האי רקיע ה"י ג"כ צ' הצחיכות התפשטות צח"י המשוות הרקיע צעלמו. ולמל"ס מלך המימות סנחלמלמו על ידו ח"ש יה"י (ר"ל ע"י צח"י יה"י) רקיע צחך המים (הוא צח"י הרקיע צעלמו קוד התפשטות) ויה"י (ר"ל צח"י ויה"י) מצדיל צין מים למים (הוא קוד המלו"ס ע"י צח"י ויה"י) והמזין צין ג"כ צבצבי מרומים צצח"י האי פרסא לחית צמעוי דבר נס קוד מים עליונים למעלה מן הפרסא ומים החתומים למטה מן הפרסא ועס ג"כ כרוח למלו"ס והתפשטות והעס הטוב יכפר צעדינו כי ירחמי צפלותי פי. ולרמוז זה כ"ל ר"ת כל הפסוק צג"י בש"ם טודע כי צח"י ש"ם צכ"מ מרמוז למלו"ס והתפשטות כי הוא צג"י הו"י (צח"י התפשטות) שד"י (צח"י המלו"ס שאמר לעולמו ד') והצן כי דצר עמוק הוא :

ס"ת כל הפסוק צג"י ש"ר י"ם לרמוז החכאי שהסכה הקצ"ה עם ס"ר ה"ס לקרוע ולהצדיל צין מים למים לפני צ"י הגם שחז"ל רמזוהו ציוס ג' עכ"ז כרמוז גס פה צתחלת מלאכת המים. וגם יאמר שר"ם ר"ל יתאמרו שירות על המים. או יאמר ש"ר"ם יקרע ויצדיל לישראל השמים על הים או יאמר שר"ם כמו שארז"ל ע"י המים הצריות נעשים שרים אלו על אלו. עוד ירמוז ס"ת אוחיות ב"ן מ"י טר"ם לע"ם רוח למשארז"ל שגם צארה של מרים ה"י מצדיל צין מים למים שכל שצט מושך אליו מים צפ"ע והצן. עיין צוה"ק ויקהל דף קל"ח ציומא תכינא וכו' ואח"כ עומהון קוצ"ה דמיא יהון מפרשיין לישראל צין עומאה לטהרה עכ"ל ע"ס. והנה יס לרמוז ר"ת וס"ת כל הפסוק תתצ"ב מ"ן בתנאי בין השמא לשהור יברילו צומספר השום והנה כשהושלך אדוכינו משה אל היאר נאמר צאחות הנציהה ותתצ"ב (ל"ז ותעמוד) אחיות מרחוק. להיות כי כל הילדים שהושלכו ליאר או סנחמסמסו צצנן לא היו צהן לורך להחערב צישראל כנודע שהיו מעזי פנים סנחמקע"ד דורות כנודע מומיכה שהוליאוי משה והנה כשהושלך אדוכינו משה ידעה אחותו שומחייצין המים להפריש צין העמא לטהור ע"כ נאמר ותתצ"ב מ"ן הכיל והצן וכן ה"י ותדר צת פרעה לרחץ על היאר ודרשו חז"ל לרחץ מעומאה ומגילולי צית אצ"י והמים עשו פעולתם ונטהרה ה"א ג"כ כנודע והשפחות שמיחו צה וחתו ונמחה שומס מן העולם והצן :

יעט

ד' ויקרא אלקים לאור יום. מה לדקי דצרי חז"ל שפירשו שאין זה קריאת עס רק קריאה כמדון שקורא לעצדו לצל לפניו ואמר לאור יום י"ה תמונך וכו'. כדאיהא צפסוקים ריש מכלמח ע"ש צרש"י. דאי לקריאת עס צלצד הל"ל ויקרא עס האור יום כמ"ש ויקרא האדם ע"ס אשמו. והנה לפמ"ל סההצדלה הוא ההפסק הקו צח"י טהירו להפסיק צין האור והחשך עס מדור הקליפות ילך מואר ומאמר ר"ל שפירשו פלוני"י י"ם (היינו ח"י טהירו העליונה) י"ה תמונך ופלוני לילה (ח"י טהירו התחתונה) י"ה תמונך כי תצת תח"ם לא יפול צומן רק צמקום והצן תח"ם מונס עד פה הצא. והצן מואר לפ"ז ומשארז"ל ולחשך קרא אלקים לילה אין כתיב כאן לפי שאין מואר שמו על הרעה והמטכיל יצ"ן כי עס מקום החשך סלח כמעלו צומחצתו של צעל הרלון סיצואו לדי ל"ור. והכל לכבודו צרא ותצין כי תצת קר"א קאי על אלקים דריש פסוק שאמר אלל האור עשס י"חד שמו והמזן רוא דמחצבה ותצין כי אעפ"כ מצלעדו י"ה אין להם עום חיות רק להיות כי הם לורך לעולם להיות רלועה לאלקאה לחייצ"א ומוקצלין החיות מצח"י אחוריים כמאן דצרי לסכאוי צחר כחפוי עד עת קן סיצולע המות לללח ויולא כבוד השס אה כל הארץ אמן. ולפ"ז נוכל לוור דומס"ה כתיב יום אח"ד (לא ראשון) שהכל מואחדות פשוטה מואלטה מ"י סצרה עצדים משרתי לשרתו ולצרך צעמו הוא צרא רלועה לאלקאה לחייצ"א העוצרים על רלונו וצוה יגדל ויחקדס כבוד מלכותו צעולם והצן וחתו צמאמרס"ל על יום אחד שאמרו לפי שה"י הקצ"ה יחיד צעולמו והצן :

ר"ת כל הפסוק עם כללות הער"צ וצק"ר צג"י פ"ר הוא צח"י הגצרות דמכלפ"ך כי ה"י המלו"ס שורס דק ונעלס לצח"י הגצרות הגם סצכאן רחמים פשוטים ועיין דצרי קדשס של המוקצלים הלז צספרחה (ואל תמוה על אמריו צכללות ער"ב וצק"ר כי אס הצין דצרינו אלה הצין ע"י עהכל לכבודו צרא וצומהרה ציעינו לפניו ח"רע כל צרך והכל יכללו צעצדות למלך מלכי המלכים) גס הוא צג"י עם הצ' כללות הכ"ל מלך מלך ימלך והצן כי הכל הולך אל מקום אח"ד. עוד צג"י עם הצ' כללות הכ"ל חל"ק הו"י עמ"ו והצן כי הכל עצור ישראל והם עלו צומחצנה וכל הילולות הקדושות יצרו עד עת קן ויעשו עטרות למלך הכבוד והצן. ואי"די דאח"ת לידן נאמר ב"י חל"ק הו"י עמ"ו צג"י ש"י ומ"י סצח צקוד ה"י יצ"ן כי כל העולמות נשפעים מעולם המלצוץ וממרכו י"ש ושי"י והכל עצור ישראל והצן. ולכך הגדל עוכס ופגס הצריח קודס ח"ו סלוקח הספע מחלק ה"י להספיע לחילוכים ח"ו עד יסוז אל השס לתקן מצח"י קר"י לחמס רמ"ח איצרו צעשיית עולתיו י"ה ב"י חל"ק י"י עמ"ו. ומספריהן שות והצן כי דצר עמוק הוא :

ס"ת כל הפסוק ע"ה צג"י ערב בקר וככלל הכולל להורות כי הכל אחרות אחד ולית לילה צלא יום ולית יום צלא לילה יעויין צוה"ק

חי ויעש חלקים את הרקיע. זה אחד מן המוקראות שהרעית בן זומא את העולם ויעיש והלא צמאמר הן עשוים. וגם כל מפרשי תורי כ"א פירשו צרות קדשם כפי אשר חלק להם השם צבינה. וציותר הגדל הקושא לנה לן כל זה הלא נאמר אח"כ ויהי כ"ן וקגי צזה כמו בכל מ"צ וגם אין אהנו יודע מה מרצה הא"ת שצא לרצות צב"ו. והנה למיד שהמלאכים נצראו ציו' צ' ידק שפיר שאלקים שצבאן מרחה על המלאכים שגם הם נקראים חלקי כידוע (ואל תחמה כי לפ"ז עטינו קודש חול ח"ו כי וכל מקום אין המוקרא יולא מידי פשוטו וגם מה שהמלאכים נק' חלקים הוא להיותם מושפעים מהשם חלקים הקדוש והצן) והנה ידק שפיר שהמאמר הי' רק יהי רקיע וסיפר הכתוב ויעש חלקים (ר"ל המלאכים) את (ר"ל ע"ם) הרקיע. ר"ל אל תחמה על החפץ שלא נכחו צריאת המלאכים כי נצראו צצריאת הרקיע וככללו צמאמר אחד עם יהי רקיע ונורא יעלה על ראשינו לדבר צבאן אחת ענין צצבי מרומים עד עת כי נראה שיהי הש"י צצצרינו :

ויברל בין כו' ובין המים כו' הגהה ההצדל הוא צחי הגבול שנתן הש"י לכ"א והנצריאים שיקצלו מהשפעתו כפי כח אוחו הנצרה וצדרך זה הי' צחי למאוס והשפעותו בכל העולמות למאוס שלא יתצטלו צקצלתם יותר מייכלתם והשפעות"ה לקבל כ"א כפי כחו וידוע מחכמי האומה שכל הפעולות נעשו ע"י צחי בינה העליונה חמו מ"ש אשר חלק לו השם צצבינה והצן ולזה ר"ת כל הפסוק חלק בינה. והנה ס"ת כל הפסוק צהצרת האלפים לאלפין צגי' בן כמנין ויצדל שהוא מנין צ' צ' : ההצדלות ששטין ישראל צצצרותו צכל השנה כמ"ש הצעה"ע ועפ"ז הצין עה שקצטו חז"ל ההצדלה צצרכת הצבינה והדעת ואמר"ל חס אין דיעה הצדלה מנין ולמשכילים יונעס (י"א לנו מזה שכל אחד נאחטו הנצריאים לא יקבל את חצירו צצום מעלות המותר שיש לחצירו יותר מננו כי כ"א קבל חלקו הן צחורה הן צחכונה הן צעושר כפי אשר חלק לו השם ואין לאחד לכנס צצבול חצירו רק יבקש מהש"י שיהן לו חלקו צחורתו ולא יהי מוסך מצדיל ציכינו לציו ית' למנוע ח"ו נאחטו השפע חלקי ונאורי חור הפורה אשר נתן לנו צהצרתו את עונו ישראל אמן וכ"ר) :

ח לרקיע שמים הנה היות רקיע הוא צחי ומולעת ליחד עליונים והחמוכים (וכ"ה צצבי מרומי) ולזה אמלל רקיע צגי' ש"פ כאשר צצר כתצנו שהוא יחוד הוי' אד"ג כל אוח מהוי' צהכפלו עם אוח נאד"ג והוא צגי' שלום עם ה' אוחיות כי השלוס הוא המייחד כנודע מוקוד מוסוס שנו"ס צצ"ת. והנה שמי"ם צמוקפ ש"צ עטרה יותר משי"פ להורות היחוד השלם צכל הצחי' ואין דבר צצקדושה פחות מעטרה :

ס"ת כל הפסוק ע"ה צגי' השם כד"ת הכתוב על מלחו של משי"ח בן דוד (וכ"ה צגי' משיח בן דוד יעוין קודו צליוני הוצא צי"ר) והוא העצמל הקליפה הנק' רי"ב כנודע למעין עס ולחיות כי ציוס זה נצרה מחוקקת נרחה זה

השם לצמל הריב שלא לש"ס והוא צגי' משיח בן דוד הנכתב על מלחו כי אז יהי שלום צכל הצרוחים וגר זאצ עם כצט וכוי וכן שלמה כשיצט על כסא השם הי' על מעלות הכסא זא"צ עם כצ"ט ונמ"ר עם גד"י וכוי כמ"ש צחרגוס שני צמגילה אקחר ונרחה זה צפסוק צק"ה כי למנין משיח בן דוד נחקר עדיין הכולל לרחה החקרונ שיהנהנה להיות עדיין נחקר עדיין כללות יבראל יחד צהצנה ושלוס וצהשחלם הכולל אזי יהי משיח בן דוד צצ"ו חכה לרחוהו אמן : ר"ת וס"ת של הפסוקים צפרשה זו צגי' ל"ב חלקיים צצמעשה צראשית וכשחמלל אוחיות הר"ה וס"ה כזה וי"ו וי"ו מ"ם גר"ן יו"ד צגי' קול קול רנו לקולות עיס רציס חדיירים וחסוס אל חסוס קורא חצ"ע מייך ורחה כשקול יעקב ונחעורר לחחא גם השומים יתנו קולם והצן. עוד יש לרחה ר"ת וס"ה צגי' קי"ח וע"ה צגי' קי"ח וננין ז"פ טוב הכאמר צמ"צ ולהיות ציוס שני לא כאמר טוב חעפ"י ככלל צטוט השציעי והנה טוב מאוד כמאמרס ז"ל צחלמוד ומדרש חצל בטוב השייך לו לצדו נחקר הכולל לרחה להיות המלאכה חסירה עדיין שלא נמור מלאכה הויס עד יוס ג' לינ כ"י טו"צ צפ"ע והצן וכן אוחיות הר"ה וס"ה צמילוחס ככ"ל הם י"ו אוחיות וננין טוב :

מ' אל מקום אחד למאי שדרשו ר"ל שחכאי החנה הקצ"ה צמ"צ שחרחה היצטה לעס קרוצו צלחהו ומלרים יש לרחה ג"כ צבאן וחראה צגי' חרי"ב ועס מלות קיס הנרחה צחיצת אחד הוא חרי"ג מלות לרחה שחרחה היצטה לישראל שיקיימו חרי"צ מלות וגם ק"ס גם וחראה צגי' ברית סיס ראה חרונו של יוסף שצמר צריחו כנודע משאר"ל מה ראה חרונו של יוסף ראה. גם וחרי"ה מרחה על ל"ית שכאמר צו וחרי"ס אוחו ותמלל שדרשו ח"ל שצצריאל הכריח למיס הזהרו צאוחן שעהידין להשליך כקס של ל"ית לחחריהן והצן. ויש לרחה כולו כאחד על עדה ישראל היולאים ומלרים כי הנה חמרז"ל כי צצעת קי"ס נחאוח הקצ"ה לשמוע חפלת ישראל ע"כ פעל ועטה שירדפו מלרים אחריהם והמיס להס חומה ועלרדים מדרר וחיות רעות צכדי שילעקו אל השם כענין מ"ש יונחי צמגי הסלע וכוי השומיעיני את קולך כי קולך ערצ וידוע מחכמי האומה כי חפלת ישראל יכונה צצס השמים כי עט"ט לוקח חפילתם ועולה וצוקע חתקנ"ה רקיעים כמנין השמים צהחצט חמיס קתומה לח"ר כנודע וזהו שחרחה צבאן ויאמר חלקים יקוו חמיס ונחחה השומים ר"ל כשימראה חפלת ישראל צחחחק"ה רקיעים כמנין השמים אל מקום אח"ד הכל ככ"ל והמסכיל יצין דבר וחוד דבר. והנה נודע שהחפלה שחיא צלא כוכי ל"ת לת גרפין וחיתה עולה למעלה לרקיעים. ובלא כוונה ר"ל כשהוא צלא ירא' ואהב' דסס ח"טון הגרפין כנודע והנה להחעורר חירחה וחהצה נודע דלריך מוקודם לחצוט צחכמתו וציכחו גדולת יולרינו ציה ואיך הוא צרי קפכה מעטרה צדעת עומד לפני חמיס דעים ועי"ז טפל עליו חירחה וחהצה דעי' חיתערוחא דלחחח חעחין שלו

סלו בחב"ד איתער עוצרה לעילא להתיילר עייז
 תולדות טמן היראה והאבה כוודע. והנה החכמה
 וזניה הן הנה הא"צ וה"ס המולידים הירא"ס
 והאזיה להפלה והצן ולה מורוז צק"ת כל הפסוק
 זג" חכמה ובינה והצן. ר"ת כל הפסוק זג"י
 תפלה בכונ' בירא' ובאהב' והצן :
 י' ליצנה ארץ זג"י אלקים דלפין ולמקוה
 הוים עיין צקפר מורוז נחן מקוה נק'
 הטקי מלך חסד דבינה טנה ימים הס ו"ק
 דטקצה והצן. ר"ת וס"ת זג"י עת וכוודע וקוד
 עת לעשות להסם סלריך לתקן צחי' ארץ לצחי'
 שמים ונקי עת זג"י עשר הויה ועשר אה"י
 עיש שוקצלה מכל המודות סלמעלה והצן כ"ז כי
 הגם סלפי פשוטו על ארץ הגשומות ידבר גם על
 גזיה מעל גזיה בגזיה מורוזים ירמוז כוודע :
 ויא י"ב צוקריא קודס הללו יס לרקדק .
 א' צליוו כאמר עץ פרי עשה פרי
 וזעטי' כאמר עץ עשה פרי וידוע מאמר רז"ל
 עייז ועדותה אונה ותורס אונה עכ"ז ניהן רשות
 לרוס כי כמה פנים לתורתיו . ב' צליוו כאמר
 עשה פרי לנינו אשר זרעו צו על הארץ וזעטי'
 כאמר עשה פרי אשר זרעו צו לעינהו . ג' יקסה
 כיון סכאמר ויה"י בן למה לו טוב לפרס ותול"א
 הארץ ואס להסמיענו סהארץ לה קיינה צסלימות
 רלון הס"י כמאמר רז"ל למר כדלית ל"י ולמר
 כדלית ליה א"כ למה כאמר ויהי כן והנה מה
 סכיל לפרס הדבר עפי" דרך האונה כידוע סהסורי
 מרומה צעליוכים וצתחמוכים והכוונה על הארץ
 העליונה (מדה מלכות שמים) מקור כמות
 ישראל וע"י סתחצרות מדה יסוד לריק סקקרה
 ע"ץ פרי עשה פירות היינו כמות ישראל .
 וידוע גודל עון הולאת ז"ל טגורס ח"ו להולך
 הספע מייסוד לריק למקוס הקליפית . וזה כל
 פרי וזעטינו לעשות סיחוד הסלס להולך הספע
 דייקא אל הארץ הקדושה . וזהקדמה הזאת כזאר
 ע"כ צענה"י המוקרי קודס תדשא הארץ
 (העליונה ארץ החיים הוא מקור כמות ישראל
 אשר מונח. יצואו ואל"י יסוצו) דס"א עש"צ
 (קרה לנילוות סנתולל"ן עשב ע"ש סיצור הו"י
 אלקים צמילוי יודין זג"י עשב) ומרייע זריע
 (ר"ל סאוחן סנילוות דהיינו סכמות זריעו ג"כ
 זרע סככל עת יתרצו כילון ענילון ואור מאור
 עד אין חקר ומהיכן יתוללו מפרס ספסוק) ע"ץ
 פרי (ר"ל יסוד לריק סכקי עץ פרי סהוא) עש"ה
 פרי"י למיכ"ו (דייקא ולא סלך הספע ח"ו למקוס
 אחר חסו) אס"ר זרעו צ"ו ע"ל הארץ (דייקא
 ר"ל להספיע להארץ והצן חסו) ויה"י כ"ן (ר"ל
 סכתסוהו סיחוד וסחיצור צין לריק ולריק ואח"כ
 יפרס מה כסוהו מסיחוד) ותול"א הארץ דס"א
 עש"צ ומרייע זר"ע למיכ"ו (ר"ל טגס אוחן
 סכמות זריעו דוקא למיכ"ו ולא ימיגע לריק
 ח"ו ועייז יושך סדצר) ועיץ עסיה פרי"י אס"ר
 זרע"ו צ"ו למיכ"ו (טעני וזעס סתחמוכים יפעול
 פעולת טווצ צעליוכים . וזה יצא ע"כ ג"כ אח"כ)
 ויר"א חלק"ים כ"י טריצ (עיין צס"א מדה סולכות
 סכנס לפעמים צחינה כי וגם הוא ר"ת ככסח
 יסאל . טוב יכונה מדה יסרד לריק צקוד
 אורו ללריק כ"י מוצ והצן) . ר"ת כל הפסוק

ה"י"א זג"י תתקעיד רמו טגס כמות סתקעיד דורות
 אשר קמעו. צלח עת מוצרין צכל דור וגם הס
 יכללו צליוו אס"ר זרע"ו צ"ו ע"ל הארץ . וכן
 סס"ת זג"י תתקעיד צהוסק ומספר אחד רמוז
 זה צקופ"י חיצות לסורות טצקוק ואחריה סיימס
 גם הס יצואו אל סלמדות ויחנו יקר למלך
 סכצוד והצן . ר"ת וס"ת זג"י תולדת של
 צדיקים מעשיהם הטובים והצן רמוז תולדות
 הלדיקים הס לרי"ק ולר"ק ודבר ענוק הוא .
 ר"ת וס"ת פסוק ס"צ זג"י אלו סתתקעיד וגי'כ
 גינ"ו סחסר יבררו צדיקים בכל דור רמו סככל
 דור יצרוו הלדיקים סססדים טנהס היינו מה
 סרלוי לצח לידי ליור והצן :
 י"ג ר"ת וס"ת זג"י ג"פ רב"ב דידוע לכל יוס
 הוא כגד ספירה אחת מטצעה ינוי סצנין
 חג"ס נה"ס ועיקר סמרכזה דינוי סצנין סס רק
 חג"ס כי נה"י סס תולדות לחג"ס האצות סלסס
 סיו האצות אצרהס ילחק ויעקצ סורכזה כוודע
 ע"כ צקוק יוס סג' מרמוז ג"פ רב"ב וגי'כ הוא זג"י
 ופ" אלק מרמוז סיתא אלפי סנין סיו עלמא והצן .
 י"ד מארת חקר כחי' על סהוא יוס ינארס ליפול
 סככרה ח"ו כונו ספירט"י וכן איתא
 צזה"ק ומרי"ת נק' לילית חייצחא . ואיתא חו צזה"ק
 אלל טעיר סונסחלה ססלה ציר עת"י (זג"י לילית)
 סהאי גצרה ס"י צעל מוס כוודע ע"כ גם צכאן
 סהוא יוס ומרי"ת וסוקוב סיוס ח"ו לסככרה
 כונו צק"ס יה"י ומרי"ת צרקיע" ס"ת עת"י זג"י
 לילית סס"י יל"נו מכל דבר רע אונן ורי"ת יה"י ומרי"ת
 צרקיע זג"י צ"ן מדה מלכות שמים כוודע סונעטל
 מלכותא חייצחא מן העולם לתקן עולם צמלכות
 והצן . ס"ת ספסוק זג"י סחכיה עי"ס. סיעמד"ו
 להוש"ע ועדיין לה קקרה יסישע עד סצרכו משה
 והוסקף לו יו"ד וזה סכרנה צר"ה זג"י י"י יוס"ק
 ר"ל ססח"כ ציינו משה יוסקף לו סיו"ד :
 ט"ו ודיו למאורות צרקיע ססמים להסיר על
 הארץ ויה"י כ"ן. להיות סללחם ישראל
 סלוי צמאורות וסעשלו לסס כמסרל"ל על פסוק
 סססקפה כונו "סחר יפה כ"לצנה צרה כ"חמה
 חיומה כ"כדגלות סרל"ל וסחלה כונו "סחר ואח"כ
 יפה כלצנה ואח"כ צרה כחמה ואח"כ חיומה
 כ"כדגלות ולזס ר"ת וס"ת כל ספסוק זג"י יהו"י
 "סחר ל"צנה חמה "כדגלות . ויס לנו צזה סענין
 רוחים נכוכים צזה ססלחן אשר לפני י"י דסיינו
 "סחר ל"צנה חמה "כדגלות ר"ת סלח"ן סהוא הוא
 סלחנו סל ארס סמכפר עליו והצן . וכרמו צזה
 ג"כ סעודות סנה עס סחוספה סוקנל"ן קודס
 סככסה צקוד עוועני" חיים זכו עעימה צעלמא
 וסוא ג"כ צכאן סססקפה כונו סחר סקיפה צעלמא
 כמל"ץ מן סחרכים ואח"כ צסעודת ל"ל סנה יפה
 כלצנה כוודע סעודתא לחקל ספוחין קדיסין
 ואח"כ וכו' וסו"י וידוס. והנה ידוע סכל ישראל
 מוככים לכזוחס כוודע צקוד וכפלינו אחי וענק
 מכל סעס אשר וכו' רק סלריך להעלות מוערינה
 למודריגס עד ססטרס עליו סכזוחס ורוסי"ק ככזוחס
 צכחי' סרל"ל סככות סרוסי"ק וסחלה סככותו
 צסטרס סלימה לפני יולר צרלסית וסיקון מעטי'
 לעצרתו נק' צחי' סססקפה עיוכא צעלמא ואח"כ
 יפעלה לצחי' יפה כלצנה כי יסי' צקוד עיין והצן

צני ליעורח המשיח צין דרד יחיי אורח הלצכה
 כאור החמה ואור החמה יחיי שבעת"ס כאור
 שבעת הימים עה"כ להורות על כללות המאורות
 יחד צ"ב וגם ה"ת צני צמטיח צן דוד .
 יין צקיע השמים להאיר על הארץ . ר"ת וס"ח
 צני צ"פ ש"ס הוא שרדי הוי"ה לנאום והתפטרות
 לכ"ח מהאורות כפי כח התחומים לקצול כמס"ל.
 יחד החשך וירח חלקים כ"י עוצ"ס ס"ח ח"ך צ"ס
 ר"ל צ"ס שמשו אור וחושך יחד ויהי הענן והחשך
 יואר ח"ה הלילה . עיין צוה"ק ע"פ וידעת היום
 (ר"ל שחדע ענין היום שליח יום זלח לילה
 ולילה לילה זלח יום) והשעות אל לצדך כי יי
 הוא האלקים (הכל אחדות אחד) ר"ת וס"ח הפסוק
 צ"י הוא האלקים והצן :

י"ב ס"ח הפסוק צני עריצ צני הוי"ה אל"ק"ם
 צריצוע להורות האחדות הגמור בכל הצחיות
 והצן ע"כ לר"ך לחצר יום ולילה צתורה שצב"ח
 וצ"פ ע"כ ר"ת ג"כ גיו' העספר הר"ל וכתוסף
 מוכן כ"ב אותיות השורה :

כ"י ישרצו היום סר"ץ נפס ח"י לכאורה חיצת
 סר"ץ ח"ך למוחר וחפסר הוא למרות
 ט"לחו למיניהם כל סר"ץ לצדו ע"כ שוב לא כאמר
 צליו למיניהם רק צצריאה . ועוף יעופף על
 הארץ ע"פ רקיע השמים . אומרו ועוף יעופף
 צלחי הזכרת צריאה ועטי אינו מוצן וגם ע"ל
 חר"ץ ע"פ רקיע הוא צלחי מוצן . וילך מאור
 עפ"י קצלה ר"ל שהעופות מן הרקק כצראו
 ולפ"י ה"ק ישרליו המים (ציעים) נפיש ח"ה
 וגיכ ישרלו עויף יעופף (והוי"ו של וערף קאי
 חלעיל אישרלו והצן) רק אינו דומה השרלח
 נפס ח"י להשרלח העוף כי השרלח העוף ישרלו
 המים שעל הארץ ר"ל הנועורבים עם הארץ הייני
 הרקק והיכן יעופפו ע"פ רקיע השמים . או
 צאפסר ע"פ רקיע השמים קאי המים ר"ל
 המים שע"פ רקיע השמים ר"ל החת השמים
 ר"ל המים הרואים את פני השמים ישרלו כל
 הר"ל משא"כ מים שצתהום . או יאמר אורה
 הארץ דהיינו הרקק שע"פ רקיע השמים דוקא
 מהם יצאו כי עי"ז יח"י מקום החנוחם צארץ
 שחתה השמים ושלל צה הרקק שחתה המים
 ציקוד הארץ והוא הכסן יותר לדעת :

ס"ח צני לר"ה להדגיה עצור יוכ"ה הכצ"ח
 להקילוי צונ"ן עיד שאר"ל שהחנה עם
 הדג שיקיח את יוכה והכל כרמ צתורתי
 הקדושה . ר"ת כל הפסוק צניעו וצא"ף החמישי
 יסצ"ו דיכ"י חצ"י משיח כי כצד ידעה שעת
 יני צראשית נגד שיחא אלפי סני דמי עלנח
 ויום החמישי נגד אלף החמישי והצן :

כ"א ויצר כו' ריבוי הארץ צפוק זה ר"ל כי
 הכה צים זה נחחדשה נחדש צריחתי מהי שחטונע
 הרוחם צנפס החיוכית סצו ע"י שחטונע ענקוס
 לעקוס וככה יחפרם הפסוק ויצר חלקים ח"ם
 (ר"ל עם) החניכס הגדולי וח"ה (ר"ל עם) כל נפס
 חמי הרועש"ת ר"ל עם החניכס והנפס חמי צר
 צחי הרועש"ת ר"ל תנועת הרמיסה נפס שחטונע
 שחיוכית . וח"ה כל עוף ככ"ף ר"ל כיתוסק
 צעופות חטעה יחירה להחטונע צאור צכפ"ס
 חסק על החטעה שצ"ח הרועשים כ"ל :

תלמוד

ואח"כ וכו' עד סיגיג למדריגת חיונה כמדגלות
 אזי השרה עליו הרוח"ק והנצוזה ג"כ צעיות
 הנצוזה חסו כקרח שם השליח מלח הסס כצ"ח
 ר"ת נסקפה צרה י"פ חיונה וח"ה כדצ
 ונה עוד כמה דברים :

כל הפסוק צני הוי"ה העוי"צ (הוא המאור הגדול
 שגם צקטווחו ר"ל הסחר פכים ח"ו הוא עוב כי
 שם הוי"ו צמ"ק עולה עוי"צ צקוד הדוד ל"י כי
 עוי"צ) הנסקפה כמו שח"ר י"פ חלצ"ה צ"ה
 כחמה חיונה כמדגלוי"ה רמז למדריגות הסס
 ח"כ מדריגות ומדריגות י"כ הוא התעלות כנסת
 ישראל מחמתית לעיליות עד כי יקרב מועד ויגיע
 זמן והה"י ענרה צעלה כטודע וכצד ידעת כי
 חמה ולצנה שצעולם העש"י הלזם מרחים למדריגות
 הללו ע"כ כרמ זה פה והצן והסס הטוב יכפר
 צעדו :

מ"ז ויעש חלקים ח"ה שני המאורות הגדולים
 ח"ה וכו' וח"ה המאור הקטן וכו'
 וח"ה הכוכבים להצין הארץ לרבות וגם עפ"י
 ששט הכחצ להצין אומרו מאורות הגדולים וח"ה
 גדול וקטן שם הוא (ומאמר ר"ל חכמי האמת
 ידוע אשר קצלו צרוח קדש ומיני" לא תזוע
 ואעפ"כ רצוח לרובם צזה והחורה כפטי"ס יפולץ
 סל"ע) ויראה לי עפ"י מה דידוע דחמה ולצנה
 צעוסי"ו הס מרחים לצמי זוי"ג צאלילות הקודש
 וכשחלצו הדברים מעולם ועד עולם שומ"ס ויר"ה
 חנה ולצנים חר"ם וסח"ר . ידוע למשכילים .

ולפ"י י"כ לפרש ויע"ס חלקים ח"ה (ר"ל ע"ס)
 שני המאורות הגדולים (ר"ל זוי"ג שצעולם
 הסחללים נק' שניהם גדולים והצן) את המאור
 הגדול ואת המאור הקטן שצעוה"ז ר"ל ע"י
 ששחלצו מעולם העליון (צקוד אור הלצנה כאור
 חמה ענר"ת שפארי"ת ציד ה') כצרא צעוה"ז
 מאור גדול וקטן והצן . או יאמר שכל הפסוק
 מדבר מעולם העליון כטודע צכל מ"צ . והוא
 עפ"י מ"ס צוה"ק . ח"ה מלשכין דקוצ"ה וח"ה
 מלשכין דשכינתא צקוד ועקצ"ין דין ען דין ולזה
 יר"ה צכאן ויע"ס חלקים (ר"ל ששעה המליל
 חלקים הם המלכ"ס הנק' גיכ חלקים . ואל
 חממה על החפץ שלפ"ז נעשה ח"ו מן קודש חול
 כי צאמה קדיש הוא לעלס ולעלמי עלמי"ה ואין
 עקרא יולא מידי פסונו ואעפ"כ רבות נחונה לכל
 ישראל לרדע ולחקור צרמיחות השורה) ח"ה (ר"ל
 ע"ס) שני המאורות הגדולים (ר"ל זוי"ג ע"י
 סיחד של המאורות נחשו המלכ"ס וחדת"ן כצוע
 לצפר"ן כטדע) ח"ה המאור הגדול למעלה היום
 ר"ל מלשכין דקוצ"ה ואת המאור הקטן למעלה
 סלילה . המלשכין דשכינתא והצן כי ירחתי צפלו"ת
 פי להרמיז הדיבור רק צין והצנוק הרמיזות אשר
 נדחו ונחלה עפרס מליחות על החיצור הקדוש
 מאח"כ מפרס כל אחד צפיע מליחות ודצד ענוק
 הוא וח"ה הכוכבים יפרש לפ"ז על נשמות
 ישראל שצמטלו לככבים שחתהו מחיווג העליון
 הקדוש והצן עפ"י מה שטודע מליחה המלכ"ס
 מצח"י נס"קין ודציקות רוחא צרוח ע"כ מפרש
 הפסוק כל מליחה צפיע משא"כ נשמות ישראל
 מצח"י חיווג הגמור ע"כ נק' העעוסים מני צמן
 ע"כ כולל מליחות יחד והצן וס"ח כל הפסוק

ומלאו את המים צינאים. יש לפרש למלכות חיצה המים צחיצה ימים דהיינו כזה די פים יו"ד (המילוי הוא ג"כ יו"ד) מים דהיינו כסיה"ה המ"א צמילוי יו"ד יהי צמספר קל"ה ג' קוין דמלכות צג"י ג"פ אדנ"י והצן ועיין צספר גמאורי אור :

ר"ת כל הפסוק צג"י יוסף כנודע צחינתו צחי"ה החולדה צקוד חלה חולדות יעקב יוסף וכלן הצרכה לחולדות צמאמר שד"י צאמר לעולמו די רק להוליד צחולדה צג"י פרו ורצ"ו צג"י חולדות זה הסס הנכבד והמטכילים יצו ע"כ יוסף צג"י ו' הוי' כנודע :

ס"ת צג"י תתק"ע צג"י לחלמנה הנס"א צירס יהי רמז לטארז"ל וחלמנה ליום החמישי מטוס צרכה ועמס"ל וליכא מידי דל"א רעזי צאורי"הא : צ"ג ר"ה וס"ה צג"י ב"ח אל שד"י ע"ה וסנן :

ב"ד חולא הארץ כפי"ט חיה למינה [הנה אחיב כאמר טוב וחייתו ארץ ע"כ פירשו חז"ל על כפ"ט אה"ר וזדלתי אין לזו מדציהס הקדושים ועשי פטעו כ"ל עפ"י מט"ס טאוהו נפס חח"י טל יום החמישי לא נלעוו למיניהס דהיינו לידצק צמינס ד"יקא ולזה יאמר צכאן דרך כלל מקדס חול"א הארץ נפי"ט חיה למיניה לא כראשונים . ואחיב מפרט צפרט דהיינו צהמה ורמס וחיתו ארץ למינה (כ"א וחחד) ואפשר יאמר ציה"י כ"ן סיה"י כן לעולמי עד טל"א יחערצ מין צטא"מ] :

ר"ת וס"ה צג"י כע"ה המ"א צרי"ח ר"ה האר"ס הראשון צחכמה צי"ה סיוע לר"ל :

ב"ה יעס חלהס חת חית הארץ למינה כו' . ר"ה וס"ה כל הפסוק צג"י צרי"ח והתק"ן עולים מלי"א לאר"ס אחיד הראשון ואחיב צרי"ח כד"י סיכ"ס לקעודה מ"ד :

כ"ו ב"ן צאלו הצ' פסקוים יחתי צפלותי פי לדבר חיה מילין ללד עילאה כי נפשי לא מעוהרס עד כי ארחה טהשי יעזר לי להדריכי צדרך חלמנה לאמינה טל חורה וכבר טדע דברי גחלי אט זקוקין דכורין דברי חכמי חלמנה וצפרט דברי חוה"ק די מדרהון עס צ"טרת לא הוי אך חרטום חיה ענייכס צרמו לי למטערת. טרע מט"ס צוסיק צלמנ"ו ד"א דכור"א כדמותיכו ד"א טוקצ"א ע"כ חטצנה לדעה צל"ס והדעו"ה צג"י חיש ואט"ס . צלמנ"ו כדמותיכו צג"י צ"פ סויה חלקים צמילוי יוד"ין והצן הוא ענין חתכללות חוק' צדכור"א ודכור"א צנוקי והמטכילים יציו :

ס"ת טל הפסוק כ"ו צג"י צאצרי"ס טל חיש רעיה ולחט"ה רכ"צ . וצ' הצחי כרמ"ס צרי"ח הפסוק הנ"ל כי הוא צג"י רי"ב או רבי"י וכבר ידעה כי צחי רבי"י צז"א וצחי רי"ב צטכינת"א עיין צמאורי אור וערכה חות סרי"ט ק"י ז' וס"י כ"ד וחצין והוא צג"י אחוריים דהוי פטעוה ומלי"א חלפין צקוד ע"ב ק"ל עס יו"ד חוהיות המילוי וג"כ הוא צג"י חכמה צי"ה חס"ד וחצין צקוד ע"לס חס"ד יצנה :

א"ת האר"ס רצ"ו"י הח"ת ח"א חקננה דח"א צכללה דאר"ס כטרע אר"ס צג"י ע"ס

הוי' דחלפין והמילוי לחוד צג"י ח"ה כ"ה צמי"ח צקוד חין פרי צענה טל חט"ה ונחצרכה חל"א מפר"י צענו טל חיש ואעפ"כ כיון טל"א חכר צכאן צפירות רק צחי"ה דכור"א כאמר צל"ס חלקים צרה חותו ולא כזכר דעו"ה כי דמות קאי על הנוק' כנע"ל ח"ט צל"ס צרה חותו ד"יקא ואחיב חמר זוי"ח צרי"ח חוה"ס והצן :

זכ"ר ונקב"ה צג"י טע"ס צקוד וחחה חטעוה חטע"ס והצן :

ר"ת הפסוק כ"ז צג"י הצ"ל מילוי טס ק"ג טהו"א צג"י נח"ס צקוד וחחה מחיה חת חולס הוא המול"א פי י"י (ר"ל מילוי הוי' טהו"א המול"א פי י"י טכטהארס לריך להול"א צפוי חחות לריך להול"או צמילואו) חטר צו יח"י חאר"ס הוא צחי"ה חסצ"ל טהו"א צחי"ה רל"א וטוב הנטפע צכל עה חל חאר"ס וגס הוא מילין ללד עילאה מילוי טס ס"ג טהו"א צצ"ה הנטפע לז"א חוקי והצן :

ס"ת צג"י וחאר"ס כצ"ח ד"ו פרלופ"ס (חל"ל חר"ס חוקפתי ו"ס כנודע טה"ס ד"ו פרלופ"ן צחי"ה זוי"כ) :

ב"ח ויצר חחס חלקים ויאמר להס חלקים פרו ורצ"ו כל מפרטי חו"ק טעהו ע"ז חכפל ויצר ויאמר ונ"ל חקנן דהצרכה חו"א צכאן ענין צפי"ט לחיות כחלקים יודעי טוב להלך צמטריס וחלוצירה חו"א לזיוו ולמ"ה וחלו כאמר ויצר חוחס פרו ורצ"ו לא הוי טענין מיכ"י מ"ה רק לצרכה וצ"ח יר"ה למנוע חרשות צידו חת צאפשר לדעהי צצרכה דדג"ס לא כאמר רק ויצר חוחס חליקים לאמר פרו ורצ"ו ר"ל לא למ"ה רק לאמר פרו ורצו לצרכה . או צאפשר יאמר כי חנה קיימו וקצלו רז"ל טהאט"ה ח"נה מ"הוה על פ"ו כי וכצ"ט כח"צ ח"ש טדרכו לכצוט וכ"ו והנה צליוו כאמר להס צלטון רצ"ס פרו ורצ"ו וכן ויאמר לה"ס לטון רצ"ס וחחטצה לדעה כי חנה חלו כאמר חליוו רק לאר"ס ס"י צאפשר חוטטעוה חס לא חחרלה חאט"ה צח"ה פעס כיון טחין מ"הוה חסי"י על"י יקיים חמ"ה חוטטלת עליו צצריות חחר"ס ולא כן הוא ע"כ חמר חסי"י לה"ס פרו ורצ"ו ר"ל דוק"א ע"י טכיבס חתקיים חמ"ה . והנה הקדוש קנה זל"ה"ה חקט"ס ח"ך יחנן טהשי"י י"הוה רק לאר"ס וחאט"ה ח"נה מ"הוה . ונאמר לאר"ס לכוף חת חטחו לרבר מ"הוה רק צר"ונה כנודע מרז"ל על פסוק גס צל"א דעה כפ"ט לא טוב וא"כ יח"י זה סיצה לציבור חמ"ה כטל"א חחרלה חאט"ה כיון טחין חמ"ה על"י ולאר"ס נאמר לכופה לדרך ארץ . ע"כ לצי חומר לי כי זה כרחה צחוי"ק לחירך מוספיק ולהצטעה טצודאי לא חמנ"ל חמ"ה כסיה"י צצחירת חאר"ס לעטוהה לט"ט כי חנה קיימו וקצלו רז"ל חין פרי צענה טל חאט"ה ונחצרכה חל"א מפר"י צענו טל חיש ועל ידו יצ"א לה סצרכה ע"כ זה הוא חקדעה מונחה קודס חמ"ה . ויצר"ך חח"ס חלקים ר"ל חין מלי"אות צרכה לחט"ה צפי"ט רק חוה"ס ציחד ע"כ ויאמר להס חלקים פרו ורצ"ו כי צדלתי חטעוה לו חגס טל"א כלעוו"ה כי חס לא כן חסי"י חחוקרת הצרכה חמליו"כ ח"ו חטו טרעמו חז"ל צחלמוד וצ"ה"ק טהאט"ה חמלערת לצעלה צדרך ח"ך

צרביע היום הכיחוסק צסכה צחסצון צסוח חסוחס
 כעס"ל וסצן חס"ך כ"ז כרנח צכסן חלל חסיווג
 חקדוס נוסר ליחדי סגולה חסרידיס חסר הי
 קורח וסצן לפי חס"ל כי וסללו חס חסר"ן ר"ל
 חסר"ן צמילוחס צג"י כמסן חס"ת סל צ"י חסודיס
 חס"ל ע"ס כמ"ס וחס"כ חסור וכצס"ס צג"י רק
 כמסן ר"ת סל יחודל עילחס ע"ס (לכיללס יחסד)
 ססוח שייס"א"א וצזס חסין סלמדו חס"ל וסכסן
 חס"ס סקדכו לכצוס וכו' חסל לא חססו וחס"י
 יחסו וחסרתו כסלחות וחס יחסר פיו דצר סלל
 כרלוכו :

ובכ"ל ח"י צחיסצ ובכ"ל וסרצס חסחוסו וחסוסיס
 סלל כוכרו צפירוס וחס דלל פרע
 חסכוס צפירוס כ"ח צפ"ע כווס ספרט דגיס ועופוס
 כ"ל לפס"ס ססדגיס לא כלעוו למויחס ויכולין
 לידצק חס"י צס"ו מייס כוסק עליחס וועלח ספופיס
 סנלעוו לידצק צמייס דוקח וחסע"כ צלד מה סס
 (סס) כווס סדגיס כי חגס סלריכין לידצק צמייס
 עכ"ז פעולה סולחסו חסולדה גופח חוס חסיווס
 חסיעיס להוליס חפרוחיס לא כלעוו ססיו למויחס
 דוקח ועד היום חסו רוחיס סעוק חסר יחסוס
 צ"יס סל מין חסר וסוליס לפועל ע"כ סס צלד
 מה כווס סדגיס וחס ג"כ כוכל לווס צעעס
 סכצרו צמחוס ח' ציוס ח'. כוסק עליחס
 חסחוסו וחסיות וחסוסיס סכ"ח מוליס חסולדות
 לפועל דוקח צמייס. כוסק עליחס חסרס סגס
 צמיו חסו רסחי לידצק ככל כקצס ססזוסן רק
 צצת זוגו דייקח ולכך כצרו וסוצרין ד"ו פרלופין
 לסורות סכל חסר ידצק צצת זוגו חסיוחס לו'.
 וכל מי סכיסוסק צו וועלח מוסל כספוח מוסו
 צועלח. ע"כ חסרס מוסל צכלן וחס"כ כ"ח לפ"י
 סכלל חסחוסו וחסיות ציחס כי לא חסצ רק
 וועלוח וסדריגות דסינו דג"ח ס"יס ועופ"ת
 וח"י"ס. וסח"כ חסוחו חסיות כ"ח צפ"ע ח"ל
 לפרוע כיון סחין צחסד וועלח כוספח על חסירו
 כ"ל :

ר"ת וס"ת כל חסקוק צג"י כיו"ן ציווג"י ליחסד
 סע"יס וחס"ן חל"ס. כסחסצ מ"ס רצתי
 סל סעו"יס לח"ר וח"ן סל חסרן לחס"ק ככרוע :
 כ"ח חסס כחסי לכס חוסרו י' כחסי צלסוק
 עכר כ"ל לצל יסול לצ חסרס צוסצו סלל
 חצ חסר לכולכו וצורח חסר צרחו וסחין ולחין
 חספסיד צריחוסו ע"ז חוסר סצורח י' כחסי כצר
 כי כל חסרוחיס לרעסן כצרו וסחנס סס"י
 עוסס חס ירו' להצרוח על ונס ססיו לצרוח
 ללחן חרס צרוחיס צללס חלקיס וססחו ע"ז כעל
 כל סון וע"ו כן כצרו וחס ירלח צסוערו י'
 כחסי כצר וועת חסרוחס :

את כ"ל עס"צ וכו' וח"ת כ"ל סע"ן. ריכו
 חסחין יחסרו כווס עס וסיעור חסכוס
 עפ"י וס דידוע ע"י חכ"ל וסחי וסצרין כ"ל
 חקדוסיס כ"ח חסון לו צרלון חסרוח י' חסון
 חס"ל"ין חס"יכיס לחלקי כסעסו וסוסצצ כל
 חסציות יסצצ חסון חסחלות סצחוסס חקוע
 חס"ל"ין חסניעיס לחלקו לצררס וצזס יחסרס
 חסחוס "חסס יחסו ילכס (ר"ל חס סלכס דסינו
 חסניע וחסרוי לחלקי כסחחסס) כחסי לכס חס
 כל עסצ (ר"ל עס כל עסצ ועס כל סען ד"ל
 עס

חסרן סורין עלי קליפות וחצ"ל עסורין לסיות
 חסרס חקולקת וועס ח"י וסלחס חקליפ' ונסח
 ח"י חס"י יל"ל חס עמו יסרלל וכל דצר רע
 ו"סכון ציניחס חסצ' וסלוס וריעוס. ולחסין עור
 חלקיס חסחוס צפעס חצ' חוס מיוחס דלל חס"ל
 רק ויחסר להס פרו ורצו. וי"ל דחסס ידוע סחי
 חספסר כעס צסיותכו וסלוצסיס צחוסר העכור חלו
 להעמיד חולדות חס לל צחוניעוס ח"לר חסצ
 וסקורח דגצורה סורס חס"ס חסזק וכידוע כחסר
 חספסו חס"י כס"ג חס ירלל דעצירה לא חסכחו
 ציעחס צת יוסח וחס"כ קודס חס"ל חס"ר סלל
 ככנס צו יחס"ר חס"ך ס"י יוכל לפרוס ולרצוס חך
 חוס כווס ס"יס לעחסר צ"צ כמ"ס וחסתי לכס לצ
 צסר ורס"ו חס"ל לצ לעסות צסר וכמו סעוסר
 צזוס"ק צרוח צכות לוט וצכות לצן ויסו חסולדות
 צחוניעוס דיניס חקדוסיס חס הגצורות חסחיס
 וסס חלקיס וצזס ירווח לנו כעס סס"י צרוח
 חס חסרס יסר סלל צ"לס"ר וכו' לפרוס ולרצוס
 ע"כ חוסר להס חלקיס פר"ו ורצ"ו ר"ל סגילה
 להס חסוד וסס חלקיס וסס יוספע להס חס
 הגצורות דיניס חקדוסיס ויסעורכו להעמיד חולדות
 חקדוסיס קייחיס לעולס יס"ר ס"ן כזס צ"צ וחס
 רוח העוועלח יעציר מן חסרן חסן :

סרו ורבו כצר כחצנו ססוח צג"י מילוי חסס
 שדי ססוח סורס חסוד וחס וסין
 ח"ק כמסין חציריס סל דכר וסין וצכסן חסרס
 למוילח ז"ל ח"ו דסינו סמוילח ח"ו חפרי כסחיס
 ציחס חס"ק חציריס עוסס פנס צסיחוד העליון ח"ו
 וכרוע וס"ל גודל סעוסס וסעוועל' סעעמח עלמו
 ח"ו. ולזס צל צסורחיו חס"ל חסח פר"ו ורצ"ו
 צג"י ח"ק סלל להוליס חפרי כ"ח ציחס וחסור
 ח"ק חציריס חס"י יעצירו ע"ד כ"ס לסיות
 וסעווד"ו צלצ סלס :

ומל"א ח"ת חסר"ן ריכו חס"ת כ"ל עפ"י וס
 דידוע חסכ"י חקדוס' חס חסרן העליו' ו
 וס"כ נק' ח"ת סכלולה וסחוסיות חסור' וס"י ועד ח'
 חס סכו"ל לכיון ציווגו לללוח חסוקר סל כסוח
 יסרלל להוליד ציווגו כסוח עסורות וסוקקות
 וספוק ודצר צעליוכיס וצחחוסוכיס וסצן. ולזס
 ג"כ ס"ת וסללו חס" חסר"ן צג"י וסלכו וסצן.
 עור יס לרנח וסללו ח"ת חסרן לסיות ידוע
 חסוד חקדוס סיסרלל עס קרצו מייחסין צק"ס
 סע"ע וצרו"ך. סע"ע נק' יחודל עילחס ססוח
 ליחס העולמות וסלכו סעיס עד חס"ן העליון
 חקדוס וחס"כ צחיסצ חס"ד וסחריכין לסוריד
 חספע וסילל לחסח ולללוח חס"רות חקדוסיס
 סל וסלכות חקדוס' וחס"כ ציחס חסחס צרו"ך
 עורדין חספע וסלכו כל עולמיס לכל העולמות
 וע"י וסצרין חס חסל לסיות חס"ד וסכל יסנו
 יקר לונלך חסצוד וכן וסחייצ ח"ס חסרל"ל לכיון
 ציווגו חקדוס לייחס העולמות ע"י וסעס
 חסחחוסוכיס וע"י כצרוחיס כסוח עסורות וסלכו
 סעיס חסו יסוח וסללו ח"ת חסר"ן ר"ל חסללו חס
 חסרן כי חסרן צמילוחו חס ח"ל חליק ר"י"ס לר"י
 צג"י חס"ל וסין חס"ת סל יחודל עילחס וסחחס
 ע"ס (כדי לכיללס יחס וסלכו סל וסלס)
 וסח וסין ססעידין סס"ו יסרלל וקד"צן סס"ס
 צצקר וסס"ס צין חסר"יס סרי חס"ל וחס כוסק

עם העשנים והפירות תקחו לכם את שלכם :
 כל עשב כל העץ ריבוי הכ"ל צא להחיר צאפשר
 שרשות צידם להפקיד ולאכול גם השרשי
 מהעשני וגם וכל העץ דהיינו חילני קרק מותר
 לקלס ולשרש לגמרי רק חש"ר צו פר"י העץ
 דהיינו חילני ונאכל "לכם ייהי" לאכלה ר"ל מה
 שהוא לורך חכילה דייקא וצוה יתורן הכפל שאמר
 אח"כ "לכם ייהי" לאכלה שהוא באורה טפה
 יתר ולפוע"ט כיחא :

וע"ד האונת יתפרש הפסוק עפ"י ויש ציחיר
 נתיצ וערכת אות פ"ח סיון כ"ד וז"ל
 עש"ב משמע שהם המלכות עכ"ל וז"ל צעמו
 כי עש"ב צבי הויי אלקים צו ילי יודין ומלכותו
 צבל משלה לקבל כל הצחי והצן : וע"ן ורמוז
 לז"ח כנודע ועיין סודו צמאורי אור וערכת אות
 העיין סיון י"ז וכן הסי"ד כף ע"ן כי כל מה
 שאירע ליעק"ב אירע ליוסף והוא א אשר הכחלי
 ופר"י העץ כף ג"כ מרת ולכות שני" יעויין
 סודו ג"כ צספר הכ"ל וערכת הפ"ח סיון י"ז
 ודוע לדרך האדם לכוון צזווגו ליחד האורות
 עליוני" זוג ע"י יס"ד לדיק להעשות פרי נשמות
 הברי"ק"י כמס"ל וכל ספרי המקובל"י ונל"ח ומה
 ומה יתפרש הפסוק הכי"ה נחמ"י לכ"ס (ר"ל על
 ירכס י"ה ז"ס היחוד הקדוש וצר שוח"כ נחמ"י)
 ח"ת כ"ל עש"ב (הוא צחי"ה מלכות שני"י) זרע
 זרע אשר ע"פ כל הארץ (ר"ל כל הנשמות קדושות
 והמלאכי"י) וא"ת כ"ל העין (הוא צחי"ה ז"ח) אשר
 צ"ו פר"י ע"ן וכו' לכ"ס י"ה לאכלה (ר"ל ליהנות
 מאותן ההשפעות טובות וגם הזיווג מוכיח צלשון
 חכילה כנודע ונסיד ה"ח אשר הוא אוכל
 והצן כי ח"ח לפרש הכל צכת). ר"ת כל הפסוק
 צגי" אמר"ת ה"ס אמרת י"י הוא צחי"ה מלכות
 כנודע צסוד צלע אמרת"ו צזצ פירפירא דילי
 הוא סוד אמירה צכתה כי קולך ערב וערח"ך
 כאוס אמרת"ו ומר"ת אחוון דר"ן כאחוון דרין
 וה"ס תמ"ר ע"ה דהיינו צלירוף האל"ף כנודע
 והצן עניינו ועיין סודו צמאורי אור וערכת
 אות הא' ס"י ל"ט וע"ט ציחיר נתיצ והצין .

ס"ת כל הפסוק צגי" נהר צהחזרת האלפ"י לאלפ"ן
 ה"ס יס"ד צכ"ו וצמילואו הוא צגי" ברית"י
 ה"ס כנה"ר של"הם וצרת"י סל"ו"ס כנצואר כ"ו
 צספר הכ"ל אות נון סיון י"ו. ולפוע"ט צפעע
 הכחוצ מה כמוד ומה נעים הר"ת וס"ת הרמוז
 ליחוד הקדוש יסוד צדיק כחומר יפרח עם מלכותא
 קדישא אמרת"ו טהורות והצן :

ל' ולכל חיה הארץ. וי"ו המיצור להסיק שגם
 החיות והצמחות נשא"י לאכול הפירות והזרע"י
 ושיעור הכחוצ לכס י"ה לאכלה ולכל חיה וכו'
 וילך צוה אח"כ א"ת כל ירק עשב ר"ל עם כל ירק
 עשב טלהחיות והצמחות מותר"י הפירות וגם כל
 ירק עשב שייך להם .

אשר צו כפע"ח"י לכאורה הוא צכאן אך
 למותר וכו"ל הכוונה עפ"י פשוטו להורות
 כי גם זה למעלה יחסד ללמחי"ה שיתעלו מצחי"ה
 למי"ה לנפש החיונית ואל יפול לצ' אדם עליו
 למען עשה השם ככה ללמחי הארץ הלזו .
 ולכל חיה הארץ ולכל עוף וכו' לפוע"ט דהותר
 להם גם פרי האילנות ס"ח דוקא צשמות ומיות

שהן צני חרצות עם האדם ונשא"כ החי העורפ"ו
 לזה כלל הכל. כ"ל חיה. כל עוף .
 כל ירק עשב. ג"כ אפילו אותן היקוח שהן
 מואכל אדם ככ"ל. א"ת כ"ל לרצות הדומם
 שיש כמה מינים שואכלם דומם כגון עפ"ר ואצ"י
 חכוכית. ויה"י כ"ן. ח"ח לפרשו צכאן ע"ד הפשוט
 חס לא שחומר שקנו האילנות והלמחי"ה קיום
 לעולמי עד שלא יכלו צרצופ העי"ה וזונו מהם
 נפשות הצ"ח מדצ"י ואינם מדצ"י ואעפ"כ לא
 יחקר המוג כי חיצת ויה"י כ"ן קיים לעולמי עד
 צהורתינו הקדושה ונלחיות היא ועד היום חיה
 ויה"י כן הלמחי"ה והאילנות כ"ל .

ר"ת צגי" בד"י ליה"ד דומם הצומח החי
 המדבר ואפילו החיוני"ה חס לא ה"י להם
 חיה אחיה צקדושה היו ומצנע"י ולכך ס"ת
 מרומ צגי" ר"ם צהחזרת האלפ"ים לאלפ"ים .
 מרומ ר"ם על כל גוי"ה השם והוא צגי" צפ"ק"ך
 כי הק"ך לרופ"י שלהם נאח"ו צק"ך דקדושה
 להחיותם כמאן דשדי לשנאי צתר כחפ"י ומלכותו
 צכל משלה ועיין צמקי"ל וצמאורי אור אות
 המ"ס ס"י ל"צ והקליפה של עמלי"ק הוא מנגד
 כקליפה לצחי"ה ר"ם צקדושה ועמלי"ק הוא ג"כ
 צגי" מ"ר ע"כ נאמר ראשית גוי"ה עמלק כי מנציה
 עלונו כנשר להחנגד לצחי"ה ר"ם על כל גוי"ה ע"כ
 י"ו השם צחקדו למחות זכרו כחסף ומכל פנות
 וזו יאמר כל אשר נשמה צאפו י"י אלקי ישראל
 מלך ומלכותו צכל ומשלה והצן .

ל"א וירא אלק"י. עיין לעיל אלל וירא אלק"י
 את האור. א"ת כ"ל אשר עשה והנה טוב
 מאד ר"ל הגם שכל אחד לצדו טוב עכ"ו כולם
 ציחד ג"כ טוב"י מאד והכל לריכ"י זה לזה וכולם
 מרומ"י על יחודו ואחדותו ית"ש לעד. א"ת לרצות
 אפילו הדצ"י טעלו צנחצנה להצרות טילאו מן
 הכח אל הפועל אח"כ לירך הן לעולם והכל
 לכבודו. עוד ירמוז את כל אשר עשה ר"ל הכולל
 אשר עשה ר"ל האדם שהוא כלל כולל כל מ"צ
 אפילו העליוני"ה כנודע צסוד עולם קען חסו
 שארז"ל והנה טוב מאד טוב אד"ס .

יום הששי צס"ח כדי לרמוז כי צ"ה י"י לר
 עולמי"ה ע"כ כחתם שם י"ה צפע"ו צסוק
 מ"צ חסו צר"ת ב"בקר יום"ה הששי הוא ב"יה
 והצן .

ר"ת וס"ת כל הפסוק צגי" קבלת התורה ביום
 ו' ע"ד שארז"ל יום"ה הששי שה"י הכל
 חלוי ועומד עד שטי צסיון חס יקצנו ישראל
 התורה וג"כ הוא צגי" צ"פ מילוי השם אדני הוא
 רות"ו רמז טצאלף ששטי י"ה מילוי למלכות שמי"
 ולמלכות צ"ת דוד ט"ל מרומ"ה והצן .

א' ויבלו צגי" ע"ב עולם חסד יצנס. ייכלו
 יהשמי"ה והארץ ר"ת השם הראשון
 מע"צ שמות שהם צגי" ויכל"ו. וכו"ל לצח"ס ר"ת
 צגי" ח"ל ארמי"ה ויבלו השמי"ה והארץ. הוא להודיע
 ולהודע כי אין דצר ריק צעולם ולא כצרה שום
 דצר לצטלה והכל לורך לצריחת שמי"ה וארץ וכו"
 טכחטר עדיין חיה צר"י קמנה צעולם כאילו
 השמי"ה וארץ חסרי"ה עשלימותן עדיין .
 וכו"ל צבא"ם י"ל סלנא טלענלס כי כל דצר
 י"ט לו טר צעמי"ה .

סוף לדמתי עפ"י פשוטו היות שהוא יום שניסה ומנוחה ומלאכה ומירע ואעפ"כ סמ"י מכן נתון לכל זריותיו ציוס הסבב והדרבנא מימי מתנכין כל הימים כדודע מחזיק זה הוא ג"כ באפשר כוונה רז"ל זרכו זמן והזן :

י"א יום "השביעי" ר"ת אי"ה וקודו מוצר צקדושת מוסף צקוד אי"ה וקוס כבודו . והכוונה על כח"צ והזן :

ויקדש אתיו . לא חצר ויקדשו רק ויקדשו אתיו ים לפרט צקידש האו"ת שלו וא"ל ציוס זס ללות התפילין כי היום צעלנו הוא לוח ציוו וצין ציו ישראל צרוך הנותן ומח' זחל לענוו ישראל צקדושתו מכ"ל מלאכהו . ככ"ל "מלאכהו" אקר "ברא יאלקיס ר"ת א"ב א"ם ככ"ל :

לעשות ר"ל צבא צסיק רק מכל מלאכהו לעשות ר"ל " לעשות ים מאין חזל ים מים לא צבא כי גם צבא קודש עולם כמנסגו מסג וכנר"י וכולד"י . ציראותיו העלמו"י הרצ"י ונחדש צמוצו צבל יום חמיד מעשה צראשית כ"ל .

ברא" אלקים לעשות" נחמס מיצ צוחס סמלך אמ"ת חותמו להדיע כי הוא אחד ר"ת צג"י ב' סויות וב' אה"י מלא"י יודין והנס כל הוי' ואה"י מלא"י יודין צג"י רג"ל . וסנס ציפ סוי' ואה"י מלא"י יודין סיס אס ססיצ עבצת רגל"ך והסי יראנו כפללות מתורמו והנס סיה אסיר צר"א חלקיים לעשות" ה"א ר"ת י"אם יתסוב "מצב" רגל"ך סיה צג"י שיעוד תרוס השבת אלפים א' . הגס סהוא מדרבנן ליכא מידי דלא רמיזי צאורייתא : לא נאמר ויהי ערב צבצת כי לילה כיוס יחיר כידוע לעמלדי סקלח סחלת מעסי צראשית צתיצת בראשית"י וסחסימס צתיצת לעשות . להורות כי ראשית סמנסצת סלוי צקוף סמועסו הוא עסי"י הגסמיות אקר צו סרוי ארס י"ר כפיו והיו"ל צראשית ומסחעסע צעצרתו והזן . וצוה ססלס ספרסו סל מעסס צראשית ססי"י יראנו מחורו כפללות ויעסס ענוו לעוזה לוח צרוצ רחמי וחסדיו ויכנס לעסוה סקוזה סלימס לפכיו ע"ד כ"ס סמון :

ד' אלה תולדות הסמי' וסארן צסצראס ציוס עסוה וכו' . לכאורס פשוטו סל פסקו הוא וקוסי ססצת וכנס דקדוק"י ים צו . וכלס לפרט ר"פ אלה תולדות ססמי' וסרן ר"ל וס סנאמר ער כאן צריח כל הצדוח"י צסס חלקי' הוא צסצראס כי צריח נאמר על סמנסצת וצמנסצת עלה צוסי"ד מעסי"כ ציוס עסר"ת ר"ל ציוס סעסי צפועל ס"י י"י חלקי' ארן וסמי' וצמנסצת צוסי"ד קדום סמי' לארן כי ססמי' אפטר להס יוחר לעמוד צוסי"ד וסארן מעסי"כ יירוף וקדימס : עסי"י ירף יוסר צלכן ע"כ סקד"י סארן . ויס לרע ג"כ אלה תולדות ססמי' וסארן . ר"ל מילי סמי' וסרן כי סמילי הוא כחוליה להסיקר ומילוי סמי' וסרן כוס שיו"ן מ"ם יוד מ"ם אלף רייש צדי : עיס (להורות צחכללותס יחד) צג"י לבושי : ברי"ה יציר"ה עישי סכונה לפ"ו שמי' וסר"ן רח לזין . תולדות"ה סס צייע (פ"כ מילי סמי' ארן צג"י לצוסי"י צריח יר"ס עס"י) ומסרס ספ"ר

ס"ת כל הפקוק צג"י אור" חקר א' כי עדין נחקר האור עד צא יום ססצת קדס ומסל"ס האור צקוד צא סצת צא וכוסה . וג"כ ידוע צמי' אור סנספע למכר"ס סמי'ס הוא רק צמי' ויד צחקרון סלך סנסאר צסמספיע כמס"ל צפסקו צראשית צסס סמקוב"ל . וצסחצצ סממי'ן והלדי'ן לרציה"ס הוא צג"י ב' אלפי' קליו וצמחרת סלפי' לאלפין צג"י חקיל עיין צכוונה ליל סצת סיס רוי' אה"י הוי' אר"י צג"י חקיל רלוי לזיעה סלז כרע"י צה ססמח סלדיקי' חר"י"י ענו צקוד אקר פרוי יחן צעחו והזן וכסחלערוף ג"כ סיה סל חיצו"ס יום "ססי צג"י נחיר כדודע נקוד סכסיר וה"י כען סחול על פלגי מים אקר פרוי יחן צעחו והזן כי סכסיר (הוא סיקוד לדיק) נועך לחקיל (הוא מלכוס"ח קדיס"ח) וע"כ מלמח ומגדל פירוס סן סן כסמח סלדיקי' סנכל דור ודעת לנזון נקל .

ב' ויכל חלקים ציוס ססציעי מלאכהו אקר עסס עפ"י פשוטו כ"ל ר"ל כלס והפסקו מלאכהו הגס ססי' צאמלע מלאכה כדודע מצריח ססר"ס סאר"ל ספסקו כציכול צאמלע מלאכה וצוה ימח לנו למס לא חצר ציוס סססי רק ציוס ס"י סרלונו לומר צסיצת יום ססציעי סגיע עחו עת יודיס ספסיק כציכול מלאכהו . וצרי ח"ל ידועיס צקבלחס סלמיחיות ואעפ"כ ים לרוס ג"כ כ"ס יושבת ציוס ססציעי מכ"ל מלאכהו . אפילו מלות סדצריס סנצרוו צין סמנסוה כן כרס כוונה יוכחן צ"ע :

אשר עסס . כרס לרע סיות ידוע אשר ה"א צמי' ביניד סמלסריו עולם סססוזה וצניס הוא סורס לחסי"ו . שבי"ת לוחיות תשי"ב ע"כ אקר סס סס סלוחיות קודס שבי"ת להורות סקודס השבי"ת ה"י לו צמי' אשר דסינו סיסו צססוזה סלימס לקבל שבי"ת מחוך ססוזה וכחוצ אללינו צקוד הפיעו מר"ס מוקד"ס נכוסה ר"ל לחוון רלס סס קדס לוחיון שבי"ת וכרע ג"כ צקוד כחוצ תחת אקר לא עבדת אה י"י חלקך צסמח . ר"ל על סל סמרו שבי"ת צסמח סהוא תחת אקר והזן וססי' יכנס לעו צססוזה סלימס לפכיו . ויכל חלקי' ביום השביעי מלאכהו אקר . ר"ת הא"ב וא"ם והוא עפ"י מה דידוע צקבלת סכמי סלמח צקוד זכור וסמויר הוא סוד י"ס סצת עס ל"ל סצת קוד ח"צ וחס וצקוד סכסו חס חמי' וחצי"ו חירלו וחס סצמותי סממו חרין סצמות (וכזו יוכח לו צעו סכחצ צכאן חו קודס לציו והזן) חסאר"ל חלמלי סמרו ישראל סמי סצמותי מיד כגל"ן והזן :

ס"ת כל ספקוק צג"י אשרי (הוא סוד סכסר צבל : וקוס כדודע) י"י (הוא סוד סכסו) אשרי (הוא סוד סניס) להורות סציוס ססצת קנה ל"ס יסרללי מוחין חרסיס לתורס ועצודס צקוד סעמס יסיה סצת והזן :

ר"ת צג"י רפי"ח ע"ה להורות סצצת ים וקוס אחנו לסעלות כללות צמי' רפי"ח כ"ל"ן ספלו צסצריס סכליס וסי"ס ער"ף כחן לירחי : ג' וינצק חלקיס אית יום לרצוה סלילה עוד לרצוה סמוספ ססרלל מוקיפין מסיכיס עמסס ססי' צצנה מרויס צעל"ת סעולמות וסצרכס

יפקוק מי הם א' בהבראם הוא זריא'ה. ב' ביום הוא עולם היצירה (עין צפר מוארי אור מערכת אור היורד סיון ח' וז'ל שס ויום ע"ה ג' אל הווי' כי צחי' ויום' הוא הנהגת היצירה עכ"ל).

ג' עשות הוא עולם העשי' הן המה לצוסי שמי' וארץ זרין דאלילות וצכל אחד מהעולמו' ע' יי' חלקי' ר"ל זוין ולפעמי' קף' ארין ושמיים' ע"ס קצלתם והזן כי ירחתי צפלותי פי :

ר"ת כל הפקוק צני' ד' שמות אד"ג זריצוע כזה א' א"ד אד"ג אדני' הוא סוד המלכות צכל אחד מהדי' עולמות אבי"ע שהוא ראשית המחשבה וקוף המעשה צכל עולם ומלכות' מעולם שלמעלה נעשה כתר לעולם שלאחריו למטה ומנו צקוד מלכות'ך ומלכות' כל עול'מי'. זה עיקר כוונת היולר כל להסתגלות צחי' המלכות להיקרא מלך ולהיות מלכותו צכל מעלה אמן .

הי' ובל שייח וכו' ובל עשיב וכו' על הארין ואדם אין לעבד את האדמיה ואד יעלה מן הארין והסקה את כל פני האדמיה להצין מקראי קדש הללו יש לרקק טוצא ח' כפל הלשון צ"ח טרס יהי' צארן ועצז טרס ימח גם שנותו את טעמו משי"ח לעצ"צ ז' נחית טעם כי לא הממיר וגו' היס מעבור לה' לצרוא צלא משר כמו כל מיצ מואין ליס ג' שנותו את טעמו מארין לאדמיה ד' להצין מאי' וא"ד יעלה הי' ריבוי פלתיין לעבוד את האדמה. א"ת כ"ל פני האדמה גם ריבוי הכ"ל ועוד שארי דקדוקי' יוצנו מתוך דצריטו. ע"כ כאמר עפי' הקדמות מספרי קדש כי הפקוק מדצר צחחוחי' ומרח צעליוכי' א' שייח ידוע מספרי מקובלי' כי רוח ליסוד לריק צסחכללותו עם כ"ה כי ג' ענפי השין מרמו' לכה"י וחי' נקרא יסוד לריק ח"י עולמי' וצניחו צן יהוירע צן א"ס ח"י. עוד יוק"ף צני ח"י והצן יעוין כ"ז צמאורי אור מערכת השין סיון ד"ז ב' עשיב מרח לחגי' עיב ט' ג' ענפין גם חלקיים דיודין והוי' דיודין ג' עשיב כמזואר צספר הכ"ל מערכת אור העין ס"י ס"א . ג' אריין מרח לטוקי' מלכות שמי' כשיס יחוד חיווג והוא ג' חלקי' צחלפין ומרח לפנימיות המלכות ומזואר צהכ"ל מערכת החליף ס"י קכ"ו. ד' אדמיה' קף' עולם הצנייה לטון אודס ע"ס עדיין מחערין מינה ומזואר צמערכת הכ"ל ס"י ל"ד. ה' ספי"ר סוד החקדי' דצריין צפוס וכו' ג' רע"ה עלמין עיה. מערכת אור המיס ס"י כ"ה ועס ומזואר ג"כ עמ"ר ג' עקוצ עם י"ו לחסיות הסורס עיה. ו' אד"ם קתס טס מיה דחלפין מרח לז"א ומזואר טס וצכל ספרי המקובלי' ז' א"ד היס המין א"ר מאד"כ ומרח לה"ג . טס. ד' את נקי' המלכות צקצלתה כל החקדי' מא' ועד ת'. שם וכ"ה צכל ספרי קצלה . ט' ב"ל נקי' היסוד לריק טולל היג וסיח טס וצמקובלי' . ומעשה צין והצונן וכל ש"ה סעדי'ה (ר"ל יסוד הכולל כ"ה) טרס יהי' צארין (ר"ל צמלכות שמי' צזיוג השלס להיקרא צסי' ארין) וכ"ל עש"צ הסדי'ה (ר"ל ענפי חגי' אשר ג"כ טולל חוחס) מדה כ"ל היסוד לריק ועשפיע' למלכות שמי') טרס ימיה (לסול"ח

כשמות חדשות והשפעות טובות ע"י היסוד השלס) כי לא הממיר י"ח על הארץ (כי לא הי' עדיין השפעות החקדי' המרמוזי' צלטון מע"ר לצחי' ארץ ולזה אמר י"י חלקי' להסתכל צמדה כ"ל הי"ח והיג להשפיעס למלכות שמי') ואד"ס (ר"ל ז"א צכללותו צפרלוף השלס) אין לעבוד את האדמיה (ר"ל להשפיע כללות החקדי' מאי' ועד ח' אשר מקבל מהאדמיה היס צניח העליונה להשפיע למלכות שמי' צחי' א"ת להיות כי לא הי' עדיין חיהערוחא דלחחא סוד מין כי לא הי' עדיין ישראל צעולם חך מחשבתן של ישראל קדמה להיות צצחי' ארין כלול כשמה צ"י עם קרובו ועצר ועמיד חללו ית' טוה ע"כ כשעלה ית' השעשוע והחטוב שיהי' לו מישראל עם קרובו זה העיל צמקום מין שישראל פועלי' צפועל אחר צריחחס לזה יאמר) וא"ד (היא צחי' מין) יעל"ה (ר"ל מה שיהי' עולה מן הארץ זה העיל לעלי' ממש גם כעת ועי"ז) והסקה את כ"ל (ר"ל והסקה לחיה למלכות שמי' כ"ל מדה יסוד לריק הסקה לחיה פני האדמיה השפעה, סמקצלי' מוצינה העליונה והע"י דצר מחוך דצר כי מורח על ראשינו להרחיב סדיצור צמקום שאין לטו עסק וצפרטו צגוף שלא נטהר עדיין מחלחת זוהמחו סשי' יכפר צעדינו : ז' עפ"ר מן האדמה. עפ"ר ר"ל ע"י המלכות הנקי' עפ"ר (ג' קס"ד קס"ז צקצלתה חלו השמות והצנייה) מן האדמיה (היא הצניח שמשס כשפע הכשמות של ישראל למלכות שמי') א"ת האד"ם עפ"ר מן האדמה ויפ"ח ס"ה תפ"ר סוד המלכות חגי'ה היס הצניח וג"כ מורר מומה יל' מורר מוצע יסי' מלכות צית דוד הוא אדם צעלמו והוא מלך המשיח ומחכ"ה יל' הצניח אשר עשח למלכות צ"ד כאשר אמרה רעה קרני צ"י. א"ת האדם חיה לצבות הטוק' המעלמה צכיינו .

ויפח צחפיו כשמת חיים. לא אמר כשמת חי' רק חיים ר"ל כשמת החיים העליוני' המטכילי'. ויפח צחפיו' כשמת חיים. ס"ה חות"ם כ"ה צצעל הטורי'. וכמו צזה ג' מילואי' חיה' צג' חות"ם והיא חומת יוסל"י וסוד תחום הקדושה. והנה החחי' צצ' יהי' ע"י השמות חיה' לטון זמין אחא וכן מיתה הוא צג' הג' מילואי' חיה' כי היא כעת טובה גדולה לענן נחיה לאורך ימי' צעולם סכולו ארוך ע"י הסעכלות זוהמת הנחש וצלב המוח לנלח ויעלח כצוד השס את כל הארץ ועמו מקור חיים וכה"י דצוקי' צחי' החיים ח"ס ציה וצ"ס והתי' וידו'. וע"כ נרמ צס"ח צחפיו' כשמת חיים' ויהי' האדם' ללפש' חידה' ס"ת וימ"ת משי"ה שגס חדוכינו משה טהוא מצחר מין האדמי' יסחלק מהעולם עד זמן החחי' כרועה עדרו ירעה צזרועו יקצן עלחי' מעילח כצין סטוצס גדולה היא לעולם כל זמן שלא נטהר העולם מחלחת זוהמת הנחש כי הגס סצמטמוד הנכצד צימי' חדוכינו משה נפקה הזומת עכ"ז ע"י העגל חורה הזוהמת וכצ"ו ארון הקדש חדוכיט משה ארון כל סכציחי' עד כי יתגלה צצ' עם משיחו וכ"ז נרמו צחחחלח צריחח האדם צצרי סעגיד ערלחסי' חחרי' לישראל עם קרובו ויטחמו צכפלי'. יהאדם' ללפש' ח"י' ר"ס כמו ר"ס חחון יהמרה' ללסלוח לרמח סחשונס חיקף מערלחסי' וג"כ

וב"כ ר"ת "הושיענו למען" חסדך כי ורצ' חסד מטה כלפי חסד תמיד לישראל עם קרובו האדומה ויפח"ו צהפיו" כשמת' חיים ויהי" ס"ת חו"ה ימ"ת נרנח תיכף כי חו"ה חסוד צהפיו הושיעה לאדם והכל נרנח צהפיו"ק תיכף כי חס לא הי' זה תיכף שורש צהפיוה לא הי' מתהווה הדבר הזה וחי' שחינו מצין דבר לחשוורו ולא שיומש כחיים בדבר זה להצין ההכרה ולדק וידיע' וצחירה אל יהרס לשאל כי לא יעלה צידו ויחיון צטובת יור' צראשית הנוטיב לצרוחי וצפרט לישראל עם קרובו. ויהי" ר"ת "ומי" יודע "החכם" הי" כן קצלתו:

ח' וישע וכי" ח"ה האדם אשר יל"ר להצין ריצי הא"ח גם תיבות אשר יל"ר מיוחרי' גם לריך להצין תיבת ש"ס הלי"ל וישע צ"ו. והנראה דהנה כוונת היולר צראשית צהפיוה האדם להיוחו דזוק צו ית' ולהיוחו קוד מ"כ לזורך כל העולמות ויהי" הוא המייחד כל העולמות צרבות השפע והתענוג ומי" החיים ח"ס צ"ה וצ"ש. והנה יהי' צהפער ע"י הדציקות והתענוג העלום צהדצק האדם צו ית' יתצטל מוליות כי כל דבר השואף אל שורשו ירלה להתצטל ולהיכלל צשורשו כמו שאלו (כרא' טל"ל רוחין] צטלהצת העולה על מוקדה אשר חויד ישאף ויגזה עלמו למעלה אל יקוד האש רק כ"ז היותו כאח: צפחילה הגשמות ח"א לו להיפרד ע"כ יצער הפחילה עד תומו וח"כ כלה חיש מהר יוסק למעלי' אל שורשו הגם צצחנות צשורשו והצטל ציקוד האש צצחמת בגבל הירח עכ"ז כך הי' המדה והנה גם צהרס יס צהפער להתצטל ע"י דציקותו צחי" החיים כתשוקת החלק אל הכל ולא כן כוונת היולר כל רק להיות לו הענוג תמיד ע"י דציקותו ולא יתצטל ע"כ ליוויו לעוצרו צהצזה (הוא התשוקה הכצבדה) וצירח"ה (הוא להתרחק צכל פעם מוגדל מורחו ית') ועיי"כ יהי' לו הענוג תמיד ויהי' לו קיום צגוף וכפע. והרי זה כעין טעשה המאליל צ"ה צכל העולמות למלום והתפשטות והדבר ידוע למצבים והנה תיבת ש"ס מרנח צכל מוקס למלום והתפשטות כי הוא צג"י. "הוי" (הוא התפשטות השפע והוי' צכל הנצחים) שד"י (הוא ענין המלום צקוד שאמר לעולמו די והצן) ולזה ידוקדק צכאן וי"ס ש"ס (ר"ל צחי' ש"ס הי' למלום והתפשטות יר'י וזהצ' ש"ס) ח"ת האדם (ר"ל עם האדם הקני' לו צחי' ש"ס) אשר יל"ר (מפרש העעם למה כי להיותו אדם יל"ר כפיו יתוה וישתוקק להיכלל צשורשו וכשלא יהי' לו צחי' המלום יתצטל מוליותו והנו"י הדבר הכצבד הזה):

ר"ת כל הפסוק צג"י צפ"ה עיקר צריחת האדם טיה" עוסק צחורה צצפתותיו ויהנה צה ייוס ולילה והוא צג"י שבינה סכוונה ציה" עיקר הקר אח השכינה צצחמוכים. יס לרנח צפסוק ויעע י"א ג"ן ר"ל הג"ן קדרים דלורייחא צעד"ן הוא לצון התקשרות ודציקות כמו התקשר מערכות כיוס ר"ל צצרה מוקדס לעולם ענין עסק החור' צדצי קות הנפלא טע"י יוכל להדצק צו י"ת חסו וי"ס שם אח האדם אשר יל"ר כענין צצחצחי למע"לס והצן. וירנח עוד ויעע י"א ג"ן ר"ל

צמי נועט הש"י שג"ן קדרין דלורייחא צעד"ן מוקד"ס ר"ל צמי טמקשר ומדצק איע מוקדס ר"ל קודס טילמוד מקשר איע צצורה ית' אז וי"ס ש"ס ח"ת ר"ל השכינה נקי' ח"ת כנודע ר"ל עיי' הדציקות צחה השכיני' לשס לשמוע צקולו ואל חתוה על צרי' קנטי' שהפעול כ"ז כי הנה הוא האדם אשר יל"ר יל"ר כפיו ע"ב הי' מיעני לו וצכל מוקס אשר יצבר אח טמו יצא הש"י אליו: ש' מן האדמה וכו' נחמד למראה ועוז למאכל. הנה יתוה כל משכיל על

טווחו אח טעמו ומג"ן לחר"ה ורש"י ז"ל פי' לענין הגן הכחי' מדצר ויקסה למה לא אורי וילוח י"א מן הג"ן גם מ"ן האדמה הי"ל מהאדמה גם למה מנצח אח פירות הגן דייקא צאלו הצ' נחמד למראה ועוז למאכל וצנן היעת לקון אחר תוארים אחרים. וירחא לי עפ"י פשוטו שחורתינו בקדוש' מלמדנו דעת להולי' מדרך התינין והאפיקורסין אשר ח"ן להס חלק צד' וצחורתו הקדוש' ואיכס ומאמיכים שהאדם נצרא יתיה" חי וקיס לעולם כי עפ"י הטבע הוהך מומנו צכל יוס חיותו מציית ומצפנים עד כי יוהך מומנו מכל וכל ולכן ח"א כלל לחיות צלי מואכל ומשחה כי צרוצ הסתכה צזון מועט יפקק חיותו אך מואכל והמשחי' מחזירים לו ההכח' אך לא מכל וכל ע"כ כמעט מועט יחסר מומנו עד יסוב לעפרו וזה דבר טח"א צשום פנים שהמאלכים יחזירו לו צכל זמן כל ההכח' ומוס הטבעי כי זה כעה נומע כאשר ידוע לחכמי הטבע ע"כ צחה חוה"ק ללמדנו דעת כי צחמת הי' לו צהפשרי להיות קיים צאיסו עד עולם י' הנה הפירות אשר נצראו אז קודס חטא האדם הי' והמייחיס לון האדומ' העליו' ע"כ חוק וכח כיתון להס להיותס ומחזירס החכח' צלי גירעון. ח"ש כל עץ נחמד למרא' ר"ל כל הפירות היו נחמד"ים למראה שלא הי' האכילי' מהס ע"ד חלות יל"ה"ר רק שהיו נחמד"ים למרא' שהשיבו ע"כ כל אחר צמוקס שזרמו כי העוה"ז הוא צעין חיתס קטן לכל העולמות והיו אז ככרים כ"א למוקס שזרמו והי' האכילי' מוכ"א לתקן אח שורשו צמוקס עליון לא ע"ד חלו' וע"י הי' צחס כח להחזיר ההכח' צלי גירעון ומש"כ צכל האכילות ע"י יל"ה"ר וע"ד חלוה ח"א להמאלכ"י להחזיר ההכח' (ומצין ע"י מה שקראו צזה"ק למלה נחמד דאקוחתא כיון שהוא ראשית המלה אכילה ראשוכ' אשר ליונו הש"י והצן) ח"ש צכל עץ הי' נחמד למראה להצין ע"י שרסס צמוקס עליון ועוז למאכל צחחזיר ההכח' הראוי' ואלו ומי לעולם כ"ל. ע"כ חמאל ר"ת כל הפסוק צג"י ש"י"ב מנין י"צ לירופי הוי' להיות קודס החטא הי' קוד הוי' וקיוס לכל הנעשים וצכל דבר הש"ג חזה הוי' מרנח צקוד מה רצו מעשיך הוי' כי צכל אחד נרנח השס הוי' המהווה כל הצרוחי' ע"כ גם לו כיתון ע"י המאלכים הוי' וקיוס ח"ס לדעתי טכאמר צחזוכיט משה כשעלי' למרוס ונתקיים צלא אכילי' ושת"י הגשמות נאמר עליו עלי' למרוס שצית שביי לקחת מנהכות צהר"ס ר"ל חותן מנהכות טענקרו לחדה"ר מש"כ כעת כהפך ליבי"ש טמח"צט הלימות והחיונית מעט מעט עד יחיש השס מעשימו לסאכיליטו מנקעודי סמוכת ללריקיס צ"צ חתן וען

וען "הדעת" עוזב "ורע ר"ת כמנחם השם הוי' .
הנן הרחם טלא לקלן זכניעות כי הכל יחדו
ואחדותו ית"ש ויראתו זבלותי פי והומי וידום .
ס"ח הדעת" עוזב "ורע" זעמ"ת לכל יס עמ"ת והכל
יפה זעמו והנן עיני כ"ל חליך ישזרו וחתה נוחן
להם חת חכלם זעמ"ו והנן הרומים האלו .
והנה כרמו עוד דבר אחד למשכילים וען החיים
זחור"ך הגן ר"ל זחמלע ג"ן ר"ל כשתמלא ג"ן כזה
גינ"ל כו"ן ארתיות האמלעים הם יע"ו ר"ת יונח
"ולא" מעדן והנן כי ע"ז ע"י הנהר היוכל
ועדן ען החיים זחור"ך הגן והנן . חשו שנסמך
אח"כ פסוק " ונהר יולא מעדן להשקות חים
הגן . ח"ת לרבות כל המקצלים חיוחס מהג"ן
הנדה הכידעה לחכמי ישראל . ונעם יפ"ד משם
ונחיל עולם הנפרדים וה"י לחרבעה ראשים .
חיצה וה"י מיוחרת אך להורות דע"י השם הוי'
הנחם זכל הכנרלים מוחלק זכל עולם לר'
ראשים וכן הם ד' עולמות זצ"ע . והנה יס מקום
אחנו לפרש הארבע נהרות על הד' עולמות הש"י
יהי זעמ"ו ע"ד כ"ש ואל יאמר פ"ו דבר טלא
כרמנו וכחר חורה הפקר לכל ישראל :

אשר זרח כולם זחכמה ח"ס הוחקה הדינים
זשרסם כי מי עים לו לז זנזין כשרוא' חיה עומם
על שוכלי ישראל אזי ועלי' זמחשזחו וסיכן נטהלשל
זה ועולם ועד פולם עד הגיעו דזזיקות מוחשזחו
לעולם האלילות ושם הוא זממלת הזחז על הכסף
דינים קדושים וסיורים ונוחק הכל והנן . עוד
נקדים ונה דידוע כי זחי' דבורא הוא חמיד
זקוד החקר והנוק' זקוד הדין . עוד נקדים ונה
דידוע דאקור לקלן זכניעות רק להאמין ולידע
כי הכל אחדות ומלכותו מלכות כל עולמים חה
ה" חטא אדה"ר שחל"ל שקילן זכניעות כידוע
(ועפ"י ונה זכחזי חיה זנזין מופי ונה הפסיק
מסיפור אדה"ר וסיפר זנהרות) . עוד נקדים ונה
דידוע אר"ם זגי" שם ז"ה חו"ה זגי" חמילי טל
שם ז"ה זקוד חין פרי זענה טל חשה מוחזרת
אלא מפרי זענו טל חיש . וזנה זנח ע"כ לרנח
הכחז על עולם האללים ידבר הו"א דחבב חת
כל ארץ החוילה יתפרש חוילה ונלשון חזילס
זחילוף ארתיות זומ"ף ומולא אחד שרמנו לומר
שגם ודה ארץ הוא כינוי לעלכות שמים ועולם
האללים הוא חזילה חחה כשלהנת הקשורה
זבחלת וטלא לקלן זכניעות חיו כנו טעמא
אדה"ר (ולכך כסמך זה לכאן) כל הוא כינוי
ליסוד לדין כדוע ויתפרש הוא הקנז חיה טח
מלכות כ"ל טח יקוד ועוס שטח ארץ החוילה
הכל זכל אחד טלא לקלן ולהפריד סיחוד חיו
והנן וכמה זחיצת החוילה זגי" אר"ם חיש
ר"ל מ"ה ומילוח"ו שטח זזין . ונפרש אח"כ אשר
"שם" הזחז ר"ל גם דינון שירם וולד חוק'
זעולם האלילות הם קדושים זממלת הזחז על
הכסף ולוח המלל ר"ת אשר "שם" הזחז ר"ת
"חשה" זחז זגי" דו"ד אשר מלכותו כיר"ח יחן
עולם והוא אדווכי עם יפה עינים ונש"כ אדווכי
טל עש"ו והנן . לוח חמר חח"כ חח"ז חארן
הטח עוז כמ"ש והנן שם הזדליח קוד הגזריה
זשרשה והוא זגי" אדויה זריצוע (זנזור זמאורי
חור מערכת אוח חז' ק"י ס"ח) וחז"ן הששים
קוד לח"ה וחל"ל (גי" זכספר חיל אוח חל"ך
ק"י ד') והש"י ילינו מוסגיאוח ואל יאמר פ"ו
דבר טלא כרמנו :

יג ושם חח"ר השני גיח"ן לרנח לעולם
הזריח"ה הנמשך ועולם האלילות וגיחון
מלשון יזעה כי יגי"ה ירדן אל פיהו גם גח"ן
הוא קוד המלכות כמ"ש זמאורי חור אוח חב'
זקוד כ"ל הולך על גח"ן והיוד' ערנח להח"ן
דכורין הנמשך מוחשזחה העליונה וממנו כשפע
ליס דזריחה והנן . גם ידוע דמוקדה מלכות
דאלילות כחשוה ארי"ך דזריחה (זעמ"ק ח"כס
מדברים כי זכל עולם כ"ח לפי מדריגותו הוא
פעלס ומכוסה זארך זקוד טעמתיקו זעריח"ו)
והנה שם המלכות זכל מקום הוא השם הנטהג אר"י
וזארך דזריחה הוא שם אכתריח"ל סניהם זיח
זגי" השכ"ז כמנחם גיח"ן זחחשז חכ"ן לח"ש
כנדע וביה זגי" מלכות ארי"ך אשר טעמתיסם
אר"י אכתריח"ל וחשזן אחד להם להורות על
עולם הזריחה שחאר"ך כשפע ממלכות דאלילות
ופש"ם

י"א שם האח"ד פישון לפי קדר לשון שפרשה
שם הראשון ה"י לו לומר כמ"ש רש"י על
ויהי זקר יום אחד וכן הקשו המפרשים זכאן
ולדרכינו יאמר זכאן שורמה על עולם האלילות
והוא כשלהנת הקשורה זבחלת זעולמות חיס ולא
יתיחס עם הג' עולמות זלחחיו רק זנח"חות
ע"כ יאמר האחד כי הוא אחד זפ"ע וחין שני
טלחחיו דומה לו ונקרא פישון ע"ש שנייחיו
מוחזרכין ועולין זכל פעם ונשק"ן חת כל העולמות
דאחד פישון זחחשז חו"ן רחמי לת"ש כדוע
מקפר המכלפ"ך ועם הנקודות זגי" זה זית
יעקז וחזן ישראל ע"ה לכוללם יחד זפרל"ך וזיחוד
השלים והומי שנתייחד זכ"נו ליעקז ז"ה ולישראל
לפענוים חז"ן כל חלו הפרלופים זעולם האלילות
כולו קדס להשם כשלהנת הקשורה זבחלת ונקרא
פישון לשון פי שנים והנן . זחחלקות הפרלופים
ויונעם לך . עוד פישון זחחשז חו"ן לת"ש זגי'
כאן יחוד יעק"ז ישראל רח"ל לח"ה . עוד הוא
זגי' ד' פענוים עד"ר כי מכאן השחלסלות הד'
עדיים הן הן ח"ילות המלחכים זכל עולם ועולם
זקוד מרכזו ארנמ"ן מוכלל זזריח"ל רפאל חור"ל
או טריח"ל והנן . עד"ר זגי' רח"ל לח"ה זככל
עולם יס זחי' זו זחאפטר יחן ע"ז ויסע ישראל וע'
חלה מהלח"ה למגדל עד"ר וח"כ"ע . עוד ירמוז
פישון עם הנקודות זחחשז חכ"ן לת"ש זגי'
חל"ז חל"ז חח"ז"ה חכמ"ה נק' פישון פי טוכה
הלכות והנן :

והוא דחבב חת כל ארץ חחילה אשר שם
הזחז . לחז"ן זה לדרכינו נקדים
ידוע דטורם הדינים הם קדושים והם זממלת על
החקדים כידוע מעלת הזחז על הכסף רק
זחשלהטלות למטה ומקרים לכותה הדין
יחחזה ונה עוכשים זגזירם השומל טכל למעניסו

שהוא ורלוכו חד והזנן והש"י יראנו כפלאות
מתורתו :

ש"י ויקח יש לפרשו לשון לימוד ולשון קש"י
מוסרי שלמדו כפלאות מתורתו או
יאמר עפ"י דרך זה היות ידוע ח"ת האדם ח"ת
לרבות הנק' ע"כ יש לפרש ויק"ח י"י חלקים את
האדם ר"ל שלמדו קוד י"י חלקים אשר לזה מרמז
האדם זהה יחדו עם צה זוגו לייחד השם הו"י
עם שם חלקים אזי למדו ע"כ הכונה. וינחה"ו
לא חנור ויש"ם כמו לעיל להורות לשון נחת רוח
שעשה לו הש"י ענן ידוע גן עדן ג"י הו"י חרבי
חלקים ומרמז ליקוד דיוק' כמ"ש הרב צמאורי
אור אות הג' ס"י כ"ח וכ"ז הודיעו הש"י שיה"י
כוונת יחדו עם צה זוגו ללורך גזיה הגם שאין
מקרא יולא מירי פשוטו אל חלים ידבר כפלאות
לעצד"ה ולקמרה. ידוע מרז"ל בקיום רמ"ח פקודין
ושם"ה לאוין. ע"כ לעצד"ה ולקמרה עם כולל
צ' תיבות גבי" חלה הם תרי"ג :

הש"י יראנו כפלאות מתורתו ויסיו לרלון חמרי
פינו לפניו :

הוא הסובב את כל הרץ כו"ש עיין צמאורי אור
ומערכת אות הא' ס"י קב"ח ח"ל חש"ה
כוש"ת הנוקבא צה"י צה ס"ך דינים עכ"ל והזנן
כי עולם הנביאה מוקבל מומלכו"ת הנק' הרץ .
יש לומר עוד כו"ש הוא הדם הו"י גבי" כו"ש והש'
חלקים ציודין כנודע וא"כ יש לפרש א"ת כל
זהתחבר ח"ת עם כ"ל אזי י"ה צרף צח"י מלכות
כו"ש המחקת דיני חלקים עם שם הו"י. וגם
הו"י צפשוטו וצחילושו כמה מלפ"ץ גבי" כו"ש :
והוא" גבי" ברחמים והזנן :

י"ד ועם הנהר השלישי חדקל והזנן וזה שאמרו
שמימי מדין וקל"י"ן כי ידוע שצבול"ם הזה
כבר יש שם קליפות ועורצים עם המלאכים
כנודע חדק"ל גבי" ומלאכים ע"ה כי שם מדורי
המלאכים. חדק"ל עם הנקודות גבי" ר"צ להיות
גם שם מדורי הקליפות עוד כאמר דר' עילמות
חבי"ע הם קוד ומחשבה רלון קול דיבור והנה
צצביל זה יבונה עולם האלילות פיסו"ן לשון ריבוי
כי לעולם ומחשבה רודפת ומחשבה ועיקר הריבויים
נחשו ומחשבתו כי הכל ה"י צמחשבה צמחדות
הפשיעות ואין לך שום דבר יולא ומחשבתו צקוד
זה רצ"ו מעטיך י"י כולם צמחמה עשיה. עולם
הנריאה יבונה גימח"ן כי הרלון נעשך והמחשבה
וגימח"ן מלשון האסכה והי"ירה יבונה חדק"ל לשון
חידוד הקי"ל והזנן. ה"ח שהליך קדמ"ת אשריר
ר"ל האולך מנבד להמאשר אורחותיו סואיל וכבר
יש שם עוז והפכו זכו הרלים ילאו דחופים
צדבר המולך והעיר קוטן להלה ושמחה ובהיפך
ח"ו והעיר קוטן וכר' גם ימוח אשריר ה"ס אשר
ר' ידוע דאשריר ה"ס הציתה ר' הוא ז"ח והנה ז"ח
צקצבלו ון הציתה ה"ס אשריר וידוע דז"ח מוקן
צילירה. עוד ימוח ההלך קדמת אשריר ר"ל
ההלך ומחשבה צמחיות שקודם אשריר הם חותיות
ז' עצ"ת ר"ל צבוא יום הז' עצת אזי מחשבה
עולם הי"ירה וכל דינין איחכפיין וערקין צקוד
שאלו חומרים ויצרכו ללל כ"ל ילורי"ו דייקא מולך
יל"ר כל וכר' והזנן :

והגדר הרביעי הו"ח פר"ת חנור הו"ח מפני
שקאי לרכיכו על עולם העש"י ויש גם
עש"י גשמיית אשר חנו רוחים צעייכו ע"כ קאמר
הוא הנראה לעין ונקרא פר"ת ע"ש שמימי פרין
ודצ"י"ן שטיק פר"י ורצ"י הן צגשמייות סן צרוחיות
החורה הוא צזה העולם ע"י ישראל עם קרובו
והוא צחמי דצו"ר המתרבה משא"כ צח"י קו"ל לא
יוכר עדיין התחלקות חיחוק האיותיות ליתותם פריס
ורצ"ס והזנן. הו"ח פר"ת גבי" המלאכים גלגלים
קיעיים אשר הם כמלאים צזה העולם. פר"ת
גבי" צ"פ ש"ס גבי" הו"י"ן שדי"י ש"ס עש"י גשמייות
ורוחיות וכל אחד למט"ס והתפשוטו כנודע .
פסו"ן גימח"ן חדק"ל פר"ת גבי" חלק עמיה .
ונתחזרת האלף לאלף גבי" שמי גבי" רלון הכל
נעש"ו ^{ע"י} מרלנו ועש"ו ית' כנודע

ב"ן ע"ל האדם לחמ"ר לכאורה יקשה תיבת ע"ל
אל ה"ל"ג גם להזין הלחמ"ר נראה דלוחו לחמור
להאשה וזה ילדק גם ה"צת ע"ל : ליהו לחוב
עליו לחמור להאשה והאשר צמחמיק עוד דה"י
גלוי וידוע לפני הילוך כל שעתיד לומר ולסתכל
האשה אשר נחת וכר' ע"כ לוחו הש"י צכל עת
שחנן לפניו האשה ח"ה מאלל אשר יאלל אזי
יאמר לה הליוו שלוה הש"י רק מאלל עץ הגן
אלל צכדי שלא תשליחו צמחיקור וזה ידוקדק
עוד כפל הלשון אל"ל חאל"ל וגם לא ילדק
צהפסוק הזה לשון ליוו כלל כי עיקר הליוו סוח
רק צפסוק הצ' שלא יאלל מען הדעת וח"כ ל"ל
כ"ז מאלל עץ הגן וכר'. ולפמ"ש כ"חא שחש"י
לוחו צעת אשר חתן לפניו האשה ח"ה מאלל
אזי יאמר לה הליוו והש"י מאלל עץ הגן אל"ל .
ואח"כ חאל"ל חמה ה"דס הוואכל אשר חתן
לפידך וחולת זה לא חאלל שלא חכסילך . חמה
ידוע ג"כ לחמ"י האמת צעת אשר חזרון לאדם
ח"ו ח"ה מולת ה' אשר לא חעשיה אזי חכיר
לשון המולה אשר כחצו צחורה כחצו' וכלסוכה
מושג ואז ילך לצטח והחורה חלילה מאלל מוקסול
ולא יאונה לו כל און. עוד לדעתי ככס צגדר הליוו
אלילת די חסיפוק החכרתי לאדם סוח מולת .
וכרמז סיכונ האדם צאלילתו לחקן עץ הגן ולא
יאלל למלאות חחוחו :

י"ן לא חאלל מונכ"ו כי ציוס חלכך מונכ"ו מו"ת
חחוח"ת תיבות מונכ"ו לכאורה הם למותר
ומכ"ש מונכ"ו השני הוא אך למותר גם כפל
חחוח"ת חחוח"ת לריך להזין. וכ"ל דהנה יחמה
כל ומשכיל על מה עשה השם ככה לצבי אדק
על עצרו מולה קלה חלזו נעששו כל סדורות
צכליון חחוח"ת הלא מדרך חחוח"ת חחוח"ת וכל
יחפון צמות חחוח"ת כ"ח צשונו מדרכי חחוח"ת . אך
הוא דידוע כי חחוח"ת לא חלל חחוח"ת רק דקבולת
חחוח"ת להציח שפע צרכה ממקור חחוח"ת עמקוס
עליון

עליון כי מוקדם קדוש הסלך וחס אחיזה נשורש
 חילן הקודש וקבולת העצירה אשר אחיזה בענפי
 עבותות החצילי עתירין להעיר ח"ו עונשים על
 שוכאי ישראל. ולזה האז הרמזן כהן לנו עלות
 צנפשינו זאה עשו וחיו דהיינו מעשי הוללות ועייז
 תעוררו שורשם העליון להציא לכס רצ עוז
 הלפון והסמורו מאור לכפשותיכם לצלתי נגוע
 צקלה העצירות כי עייז תעוררו האצות כזיקין
 ולררו לחכם והנה ככל המזיון הזה קרה לאדם
 הראשון כי הנה קודם החטא הי' משחמש צעוה"ז
 וצעוה"צ כאלם המשחמש צצית ובעלי" כי לא מעט
 הגסם להשיג מושכלות עוה"צ ולעלות על גפי
 ורונן קרה כי הי' גופו ספירי משא"כ אחר
 החטא אזי קנה גופו עכירות וגשמיות ומזהומה
 הנחש. ואי"כ א"א להשמה לעלות למוקם אשר
 מונה חולצה אל צית אצ"י כנעורי" חס לא עיי
 השעכלות החומר והגסם מונה וזה א"א שהי'
 הנשמה תמיד צעכירות הזה בעולם השפל כי זה
 העונש הוא יוחר מיקורי המיתה וגם הוא צנוע
 להיותה חלק אלקי מועל, וח"ש לו הש"ית כי
 מונה לא חלא הרעות רק בהנחבו אחר העצירה
 אשר מונה למות חולאות ובהכרח הי' לו שימות
 שימעכל החומר ויטוב אל ציתו הרונתה לחזות
 צמעם השם משא"כ עתה מהרחה לפני מולך

הכבוד צנוף ונפש להיות הגוף ספירי זה סיפור
 הכחוז ומעשה"ד כו"ר לא תאכל מונכ"ו ר"ל מס
 שאכי מילה איותך לא תאכל הוא מונכ"ו ומלידו
 ואין לכי כמולך צ"ו הגוזר על עצדיו גזירות שלא
 יעשו כך וכך הגם שהמעשה הזה הי' עוז וכעיס
 להאדם רק כיון שאינו לעוצת המולך ויגיע למולך
 איזה היזק וזה אזי גזר ואומר שלא יעשו הדבר
 הזה ומעניש לעוברי רלוכו והעונש ג"כ אין לו
 שום המייחסות להפגם רק המולך מעניש כ"א
 כפי דעתו כפי ההיזק שנגיע לו מהמעשה לא
 כן אדוכיכו ומלככו יולרינו ית"ש רק לעוצתינו
 הוא דורש והזהירנו לצלתי נגוע צקלה הרע בעלם
 לצלתי נגרום רעה לכפשינו והעצירה אשר קבולתה
 להתעורר ודכיס צין אחיס ורעות צלצ ונפש
 וגוף. ח"ש הש"ית לאדה"ר לא תאכל כושך מונכ"ו
 כי מונה הרעות כי ציס אכלך. מונכ"ו מו"ת
 ר"ל מונה כושך המיתה לעכירת החומר הנמשך
 מונה ע"כ תמו"ת צודאי כי לא תוכל צסום אופן
 לחזות צנועם הש"ית חס לא עיי השעכלות החומר
 וידצק צחי החיס כ"ל. ר"ת צג"י חלף חקר אי.
 לנעח לו שהמיתה חה"י שלא יח"י חלף שנה
 צמיליחו וכך הי' לולי שגרע עי שנה מונחיימו
 צנחנס צענחה לדוד צחיר השם כקצלת רז"ל.

סיומא דהשי"ם פה מונקאמש שנת "אם "הבנים "שמחה "הללויה ביום ב"ו אלול שנת
 תקפ"ו לפ"ק.

תנא דצי אליהו כל הסונה הלכות זכל יוס
 מוצטח לו שהוא צן עולם הצא שזכאמר
 הליכות עולם לו אל תקרי הליכות חלא הלכות
 ע"ל. הנה ידוע דהתורה נעון סופה צחילתה.
 ע"כ מהראוי לקשר סוף הש"ס צחמלתו מאימתי
 קורין חס שמוע צערכיה. וכאמר דהנה יס להצונן
 צמאמר אליהו ז"ל אי למה נאמר כל הסוכי ולא
 כל הלומוד (הגם צעכ"ע לשון הש"ס כך הוא
 שונה הלכות ג"ז יס להצונן למה הוא כך הלשון)
 צי יס להצונן למה אמר הסוכי הלכות ולא
 הלכה חס לומר דהקגול' הוא דוקא חס לומוד
 צי הלכות צכ"י. הנה יקשה עלינו מ"ש צח"ז
 צהקדמו' כל מואן דזכה להלכי חד ירית עלמא חד
 כע"כ מואן דזכה למוקכתא חדא או לחרין או
 לטיחין וכ"ו עיי"ש הנך רואה דאפילו צהלכי חמה
 ירית עלמא חד ג' ודאי הדבר ידוע דיס חילוק
 צין אף מרו זוכה לחיי עוה"צ לצין אומריו צן
 עוה"צ וכאן אומר צן עוה"צ עיין צכצני האר"ל
 ורשום ניתן לדרוש. וכ"ל דהנה הן חמה מואן
 דכי' להלכי חד ירית עלמא חד חצל צצביל כך
 לא כקרא צן עוה"צ. דהנה החילוק הוא צין צן
 לעצד. כי עצד מולך הגם שהוא שר וחשוב גדול
 חלא המולך. עכ"ז אין לו רשות להלך ולא
 להסתדר רק צעקוי שיפקידהו המולך ואין לו
 רשות ליכנס צחמום שאינו שלו חלא חר"י כ"ז

ג"כ צמלחכי מרום שכל מולךך אין לו רשות
 ליכנס צחמום חצירו וכאמר צזהר שהמולךך שהלך
 עם משה לא רלה ללכה יוחר כשהגיע לגבול
 סנד"ל. והוא דבר ידוע (וכן תמלא צפסקוסאמרו
 פלשת"י לחכיש השצ שח האיש וישצ אל מוקומו
 אשר הפקדתי"ו עם) ומשא"כ צן המולך מנפש
 זכל גבו"ח דמלכא. והולך מפ"טריין לפלטרין
 ולית חרעא דאחיד צאנפ"י ולית ד"מחי ציר"י
 (והוא שרמו צגמרא דעיילי זלל צר)
 והנה לפי"ז חצונן מואן דזכה להלכה
 חדא ירית עלמא חד (דיס להצונן וכי ס"ד
 דצצביל הלכה אחת שילמוד האדם כל ימי חייו
 ואח"כ יצטל צצביל זה יזכה לחיי עוה"צ. אך
 לדעת"י) הכוונ' הוא מואן דלומוד הלכי אחת היינו
 כל הלכות שלומוד הוא רק מיוחדת ואינו כשמוע
 מונה הלכי אחרת הנה יורש עולם אחד חצל אין
 לו רשות להלך מעולם לעול' והוא כעצד שאין
 לו החמנות רק על מה שהופקד עליו. משא"כ
 מי שדרכו ללמוד הלכות היינו שלומוד הלכי אחת
 ואגצ הלכי זו ללמוד הלכי אחרת. הנה הוא צן
 עוה"צ ש"ש לו רשות להלך מעולם ועד עולם
 כצן ההולך מפלטרין לפלטרין זלל מוחה. וזה
 הוא הפירוש כל הסונה הלכות צכ"י השוכ"ה היינו
 שלומוד הלכות צכיות היינו זוגות הולך מחיל אל
 חיל ומצטמח לו שהוא צן עוה"צ ככ"ל. והנה
 צחח"ל

צהחללה הש"ס מאימתי קורין את שזע צערצית
 מעפעפ שהכהכ"י ככנסין לאכול צחרווחתן. ומקסי
 צגוי ווכדי כהכ"י אימתי קאכלי צחרווי מעפעפ
 לה"כ ליחכי לה"כ ומסכי מלחא אגצ אורחא
 קמ"ל כהנים אימתי קאכלי צחרווי מעפעפ לה"כ
 והא קמ"ל דכפרה לא מעכצא. והקשו צתוספות
 סלא מענה מפורשת היא. עצל ועלה אוכל צמעער
 העריב שמשו אוכל צחרווחה הציא כפרתו אוכל
 בקדש". וחירו דרגילות החכא הוא לאשמועינן
 צקילור אף למה שזופורת כזר. ולכאורה קשה
 למה הוא הרגילות של החכא ללא לורך אך לפע"ס
 יוכח כדי שיה"י אדם טובה הלכות ש"י סילעוד
 אותם צטניות ויה"י חורז מהלכה להלכה וילך
 מעולם אל עולם ממיל אל חיל ויה"י צן עוה"צ
 צלא מוחה ככ"ל. חה הוא סניעון קופה צתחילתי
 כל השונה הלכות וכו' וקשה ככ"ל. לזח הדרן עלך
 כל הש"ס. וחולא הכוונה מאימתי וכו' מעפעפ
 שהכהכ"י ככנסין והכל ככ"ל וקלרתי מאפעם שפכאי
 הצן הדצר :

צהחללה הש"ס מאימתי קורין את שזע צערצית
 מעפעפ שהכהכ"י ככנסין לאכול צחרווחתן. ומקסי
 צגוי ווכדי כהכ"י אימתי קאכלי צחרווי מעפעפ
 לה"כ ליחכי לה"כ ומסכי מלחא אגצ אורחא
 קמ"ל כהנים אימתי קאכלי צחרווי מעפעפ לה"כ
 והא קמ"ל דכפרה לא מעכצא. והקשו צתוספות
 סלא מענה מפורשת היא. עצל ועלה אוכל צמעער
 העריב שמשו אוכל צחרווחה הציא כפרתו אוכל
 בקדש". וחירו דרגילות החכא הוא לאשמועינן

שמות הפרענומער אנטוין

מדינת אונגארען

בישטענא ר' דוד לייזערלדאוויטש : ר' אליק שטערין :
 ר' שאל שטעטער : ר' ישראל ישכר הולמאן :
 ר' ויכל פוקס : ר' אהרן איכר שו"צ :
 בערגסאם הרב הגאון החיף מ' אברהם יודא הכהן
 אצד"ק : מחמו ר' אליעזר לוקער : צנו ר'
 שלום : ר' שלמה הערשקאוויטץ : ר' שמואל מרדכי
 שעהנפעלד : ר' דוד לאנדויס : ר' לני גוטמאן : ר'
 ישראל דוב הארטמאן : ר' לנימ"ד ע"י הגבאי ר' דוד
 הערשקאוויטש : ר' זינדעל סג"ל : ר' יעקב לני
 ניקאלד : ר' משה אהרן הכהן ווייס : ר' זאז וואלף
 שיק : ר' אלכסנדר ווייסצנבערגער : ר' ישראל עהרענפעלד :
 ר' שמואל לני קעסענבוים : ר' שלמה יוסף קראש :
 ר' צנימן דאלניגער : ר' משה פוקס : ר' דוב
 ראזענבוים : ר' לני מייזעלש : לני פראפער : ר' משה
 דענצפעלד :
 ביסרע מארטאריש ר' חיים זן רחל : ר' שלמה
 פעריל : ר' יעקב אליעזר פעריל :
 בארשא הרב הגאון האנד"ק ה"ל : צנו ר' משה
 עזריאל : צנו גיסי ר' ישראל שמעון מאיר :
 ר' דוד דוב לאנקוס : ר' ישכר לייפער : ר' חיים
 מייזעלש : ר' חיים שלום היילפערין : לנימ"ד היטן
 ע"י ר' יוסף ווייסבערג : ר' שמואל אהרן זן מרים
 שו"צ : הגביר ר' יעקב שטיינמעטץ : ר' איש ראזניצער
 ר' אלימלך קאליך : ר' פינחס צרי"מ הכהן ראזין :
 ר' מרדכי אלדער : לנימ"ד צנין חומה ע"י ה"ל :
 ר' יעקב לני גאנז : ר' יוסף מרדכי וויילצנבערג
 ר' עזרא דוב שטיינמעטץ : ר' לני היילער הלוי . ר'
 אייזיק גליק : ר' לייבוש היילפערין : ר' יוסף ווייסצנבערג
 ר' יחזקאל לני קאוולער : ר' דוב וויילצנבערג : ר'
 משה יעקב שו"צ : ר' הירש סג"ל :
 בארסאנב הגביר ר' יחזקאל כהנא : ר' יוסף שטערין
 ר' משה מיטעל ווידער : ר' יחזק שטערין :
 ר' מאיר סג"ל : ר' גרשון גאנץ : ר' משה זן רחל :
 ר' פנחס צרי אברהם ר' חיים מאיר שטאלל :
 בארנאסאטאן ר' דוד שאנאוויטש מכפר ארישען : ר'
 לני אלימלך צרעסלער : ר' מרדכי
 שמהריאן : ר' יוסף אפרים רויזענצנבערגער :
 בארנאטיהא ר' דוב צמח שלמה זלקא : ר' לני צמח
 ר' מנחם אפרים העכט פראגד : ר' ירחמיאל מאראמאריש :
 בריסטרישאר ר' משה יעקב צרי דוד ז"ל : ר' דוד זן
 יהודה יו"ט : ר' משה שצתי זן יהודה
 לני : הגביר ר' צרוך מנחם זאהן מוילשין : ר' אליעזר
 משאשאוויטץ : ר' יוסף שו"צ מפראנד : ר' יעקב
 פישלער : מחו' ר' משה רעסלער : ר' יחזק פיקעלשטיין
 טיהא ר' מאיר רויסענבערג : ר' יונה זן נפתלי :
 יוס ר' חיים לני קלמן :
 יאר ר' נטע גרין : ר' יעקב שארפטטיין :
 וואלעדראץ ר' ישראל וואלף :
 ביסרטיץ ר' דוד יחזק קויפטטייל מו"ץ . ר' דוד
 צרעכער : ר' לייב שו"צ : ר' אשר אנשיל
 גאלדשטיין : ר' דוד מאנדיל : ר' זנוויל שערך :
 ר' זושא ראדליך :
 קליין ביסרטיץ ר' נפתלי הערץ פנפערמאן :
 בוקין ר' יעקב גליק : ר' יחזק אייזיק טייך :
 ר' אברהם חיים :
 בעסארמיץ ר' יוסף אלימלך הכהן : ר' מאיר צנימן
 רה"ח :
 בארבעשט הרב היסמן ר' יעקל טייטעלבוים אצד"ק :
 ר' מענדיל צרי שמעון : חצרה קנין ספרים
 ר' יחזקאל פויגעל : ר' נפתלי הירץ : ר' יוסף ליטמאן :
 ר' מרדכי זן הדיין ר' שלמה לייב : ר' זלמן כ"ץ :
 ר' נפתלי טייטעלבוים חצרה : לח"ק משניות ע"י הגבאים
 ר"ע שלום ור' יודא צרי מאיר :
 בארעישט ר' אפרים יוסל פריינד : ר' זוסמאן האנער :
 ברעב ר' טובי זן שרה :
 בדעוולא ר' ישראל שיינשוויטש : ר' משה שיינשוויטץ
 ר' אליעזר שיינשוויטץ : ר' פנחס טעסלער :
 ר' מרדכי אשר סג"ל מכפר קערעהאט :
 ביטשקוב

אוהר ר' ליב טייטעלבוים עזר הקלחה : ר' שלום
 כהנא : ר' יהודא קראני : ר' משה יוסף אשכנזי
 ר' צנימן קלונימוס : ר' יחאל שטעפעלד : ר' שמואל
 יחזק כ"ץ גוטדינער : ר' ישראל לאנעט : ר' אברהם
 אצלי כ"ץ : ר' אשר אנשיל גרינפעלד :
 ישוב אבער אבישע ר' געלי פייג : ר' דוד סג"ל :
 ר' ישראל דוב צרי שמעון שו"צ : ר' מרדכי
 יעקב : ר' מענדיל חיים מאנדעל :
 מיטל אבישע ר' ישראל דוד גליק : ר' חיים חצרה
 ר' שלמה ליב פייג : ר' אברהם עזרא
 גליק : ר' ליב כ"ץ : ר' חיים דאווידלדאוויטש : ר' חיים
 פעטטינגער : ר' יוסף חיים דאווידלדאוויטש : ר' יוסף
 יהודא שו"צ : ר' אשר זעליג :
 אבישע ר' שלמה זן יעקב : ר' מאטיל פארגעט :
 ר' אליקום לני סג"ל לאנדא : ר' אברהם
 ליב האפטאן : ר' זאז זן דוב : ר' יעקב זן אברהם
 האפטאן : ר' פסח שעניוויטש :
 אונטער אבישע ר' לני הירש זן מעטיל : צנו מעטיל
 צרי לני : לחצרה משניות ע"י ר'
 לני ארי אלטיר : זן ר' עזרא דוב : ר' יעקב זן ר'
 אצינדור משה : ר' אברהם יונה צרי חיים משה : ר'
 סירש וויזיל צרי אלני יהודא : ר' יחזקאל משה צרי
 יוסף : ר' שלמה יודא גארדליוויטש . ר' אהרן מאיר
 ווייס : ר' זאז וואלף אלדער : ר' פישעל צרי שלמה :
 ר' פסח צרי פישל :
 אונטער ריגע ר' שמואל זיינעל כהנא : ר' מענדיל
 הירש יענור : ר' ישראל לני שו"צ :
 אבער ריגע ר' וואלף יענור : ר' משה ישראל כ"ץ :
 ר' משה שלמה נאמן :
 אונטער ווישווע ר' מאיר צרי ישכר : ר' אברהם חיים :
 ר' יהודא הלוי לנהי"ד :
 אבער ווישווע ר' יודא קעסניר : הרצניח המפורסמת
 רחל זעלדא אשת ר' שמואל פרוחטער :
 ר' יוסף ליב זן הרב ענצנרוא : ר' אברהם יעקב שו"צ :
 ר' שמואל זן רחל : ר' אליעזר טארשין טודהיילער :
 ר' זאז שטיין : ר' משה שטערין : ר' מענדיל כהנא :
 ר' שאול יודא שטיינמעטץ : ר' מענדיל האגער : ר'
 אברהם חיים האגיר : ר' ישראל כהנא : ר' אברהם
 גאלטענז : ר' פנחס ארי הכהן : ר' אייזיק שטערינהעלל :
 ר' ישראל פאלק : ר' חיים שטערינבערג : לנימ"ד
 הגדול ע"י ר' אברהם גאלטליב וה"י גרשון : ר' חיים
 פרוכטער : ר' אשר אנטשיל גרין : ר' חיים צרי"א
 פרוכטער :
 אונטער דאם הרב ר' מרדכי יהודא צמח ישכר : ר'
 שלמה שו"צ : ר' מנחם כהנא : ר' אליעזר
 צרי משה שו"צ : ר' יעקב ווייסצנבערג : ר' יחאל מרדכי
 טייטל : ר' יוס טונ כהנא :
 נפר ראבראשארע הסמוך לעיר אינטער דאם
 ר' אברהם שאפער :
 ארארע ר' משה צרי יוסף יחזק : ר' מנחם יחזק
 לינענער : ר' משה אליעזר : ר' משה אליעזר
 מלימאריץ : ר' מרדכי זיקסין שאנער : ר' מאיר אהרן
 גיווערן : ר' אפרים גאלטליב מראדין : ר' משה גרין :
 ר' מנחם מענדיל יאיקעל : ר' שמעון ליב יעגיר : ר'
 שמעון גרין : ר' שלום ראזניצער : ר' צרוך שו"צ :
 אוואוויש אוואוראקיש ר' מאיר כהנא :
 אפעא ר' אברהם כהן :
 אדוואריבע ר' צנימן זאז זן יוסע : ר' פנחס ראטשטיין :
 ר' משולם זישע גרינפעלד : ר' משה קיליב :
 ר' כהריאל העליר : ר' משה יהודא ווייס : ר' צניט :
 ר' יעקב יוסף : ר' משה יהודא צריק : ר' אהרן מנחם
 גלחם : ר' לני פיש מאנקאלד :
 אירבע ר' שמואל לייטנער : ר' יעקב יוחנן : ר' ישעי'
 קאמן ר' ישעי' שלום :
 אנבראן ר' יוסף שלמה : ר' אלני אליעזר : ר' שמחה
 לני פרידמאן :
 אל'ק ר' חיים וכטילער : ר' איכר גאלד :
 ר' יוסף יחזק דאווידלדאוויטש :

בימשקוב הגביר החסיד ר"י יודיל עזער : ר"י פישעל
זר"י משה ישראל : ר"י שוועלקא זר"י חיים
אליה : ר"י אברהם שו"צ : ר"י לני הירש אדלער :
חננה ש"ס : ר"י אלטער ראזענבערג : ר"י יחיאל ראזענבערג
ר"י אברהם צרוך גאנז : ר"י לני אלימלך ראזענבערג :
בריסטער ר"י מנחם מענדיל אדלער : זנו ר"י שלמה :
מתנו ר"י לני מאיר :
בילווארישין ר"י צרוך זן ר"י אייזיק :
באטיצער ר"י אברהם שווארץ : ר"י יצחק משה פריעד :
ר"י זן ליון שיק :
בערצע הרב אבד"ק ה"ל : ר"י לני הירש סג"ל :
ר"י אברהם גליק צערנער : ר"י יהודה ווייסצערנער :
בילל ר"י נחמן לני קליין : ר"י אפרים סג"ל : ר"י
יוסף יוסמן כ"ץ : ר"י זאז דוב שווארץ : ר"י
מתתיהו כ"ץ : ר"י משה כ"ץ :
באגראן ר"י אברהם ליבעס : ר"י משה רויבערקויבער :
בילווארישין ר"י צרוך זן ר"י אייזיק :
באנישין ר"י צרוך זר"י עזרא : ר"י יואל ווייזער : ר"י
זן הארץ : ר"י אליק מילבער : ר"י זלמן
סג"ל : ר"י חיים יוסף גרינצבערג :
גלאד ר"י יודא אר"י שו"צ : ר"י מענדיל יעקב סטערין
וגם לח"ק משניות : ר"י דוד הערשטיין :
סולין גלאד ר"י יצחק אלי קאלך ווייזער : ר"י זונדיל
סג"ל : ר"י יעקב סג"ל : ר"י מיכל וויזעל
זר"י דוד : ר"י לני סג"ל : ר"י צרוך סג"ל :
גאווע ר"י נפתלי לני :
געגע ר"י ראובן ליזשמן :
גערקער ר"י יחיאל גאלד :
דוביוויא ר"י יעקב זן צריינא : ר"י אשר אנטשיל זן
פרידא : ר"י לני הירש פריעד : ר"י דוב זן
דנקא : ר"י שמעון חיים : ר"י אברהם צרוך זן חיה יוטא :
ר"י אברהם צערקווייס : ר"י לני מנחם ענגילענדער
מקינינספעלד :
דראגמארעשט ר"י מנחם מענדיל שו"צ : ר"י שלמה
גאנז : ר"י יוסף מרדכי כהנא : ר"י
זיינוויל כהנא : ר"י יוסף יו"ט : ר"י אכתריאל זר"י
לח"ק מנחם :
דאבאוויטץ ר"י משה פוקס : ר"י יצחק סג"ל : ר"י
שמואל שעהנוועלד סג"ל :
דורע ר"י שלום קראז חתן הרב הג' משטטעוויטש :
ר"י יחיאל שו"צ :
דילהאם ר"י משה שו"צ : ר"י זניינין כ"ץ :
דערש ר"י יוסף פיש : ר"י אליעזר שווארץ : ר"י אליק
קליין :
דאראג הרב הלדיק ר"י שמואל : ר"י פנחס אלימלך
שו"צ : ר"י יעקב קופעל :
דעמעדיצשעם ר"י עקיבא גראס : ר"י מאיר שו"צ :
דיסעשט ר"י יצחק אלי קארנבלאח :
דעעש הרב הגאון הלדיק ר"י מנחם מענדיל פאכטע
אבד"ק : זנו הרב ר"י משה פאכטע : חברה
צמורים ע"י ה' לני נריען : ר"י יהודה האניק : ר"י ישראל
טאכנפיל : ר"י גדליה קליין : ר"י שלום לני קלונג :
ר"י שמואל פעכטעבערג : ר"י שאול זר"י מנחם : ר"י
יעקב קאליש : ר"י אהרן רויטעבערג :
האסע מעזע ר"י שלמה קעפיס : ר"י יוסף גאלדבערג :
ר"י יעקב ישראל סטיינמעטץ :
האדאם ר"י לני הירש סג"ל : ר"י ראובן אלימלך
לאנדוויא : ר"י שמחה דוב זבלאה : ר"י משה
לח"ק געללעם : ר"י משה זשא סג"ל : ר"י יודא ג"צ :
הארנעמשעט ר"י אברהם זאז קויפמאן : ר"י שמעון
קויפמאן : ר"י לני קויפמאן : ר"י משה
ליבערמאן : ר"י משה חיים פייג :
האדהויס ר"י אהרן יעש"י פיש : ר"י משה דוד שו"צ :
ר"י יודא לני סג"ל :
וויילחאוויטץ ר"י שמואל גראס : ר"י זאז פארקאש :
ר"י חיים אברהם זיינהארן : ר"י שלמה
זעלמאנאוויטש : ר"י שלום סג"ל :
וואיה ר"י מאיר זן מרדכי קליין :
ווענטשעלע ר"י לני אר"י כהנא :

וויניעף ר"י לני גראסמאך :
ווישקער ר"י מרדכי זאש : לח"ק משניות :
חוסט ר"י לייזעס הארדשטיין : ר"י יעקב וואלף : ר"י
יצחק לני רוינשטיין : ר"י יצחק זר"י נחמן :
ר"י משה שו"צ : ר"י ירחמיאל הארשטיין : ר"י יעקב
פארקאשט :
טערגוויזע ר"י פסח זן ר"י אשר אנטשיל : ר"י שמואל
יצחק סג"ל יתקרויזע : ר"י אברהם זן יצחק
אייזיק : ר"י זאז זן מאיר : ר"י משה שו"צ : ר"י לני
מאיר זר"י יחיאל סג"ל : ר"י נפתלי זן חיים צרוך :
ר"י לני אלימלך ק"פ : ר"י אשר אנטשיל זר"י מאיר :
טשענענער הרב ר"י אברהם הלוי האבד"ק : ר"י מרדכי
גראס :
טעגראט ר"י שמואל ראזענפעלד : ר"י זלמן ראזענפעלד
ר"י מאיר ראזענפעלד :
טעצשיט הרב ר"י חיים יו"ט ליפא שו"צ האבד"ק :
ר"י משה יצחקאל : ר"י מרדכי שרגא : ר"י נפתלי
הירש סטיינמעטץ : ר"י אייזיק עזיר : ר"י נחמן
סטיינמעטץ : ר"י יעקב מרדכי ווייס : ר"י נח לני זן
ר"י שמואל :
טאקייא ר"י יוסף צעכער : ר"י יהושע זיכערמאן : ר"י
לני יוסף כ"ץ קליין : ר"י אשר גראס :
טעצאהל הרב ר"י יעקב שפירא האבד"ק : ר"י לני
הירש קליין : ר"י משה : ר"י יצחקאל :
טיסא יאלאק ר"י אפרים לני אונסעל :
טרעבישאן ר"י יוסף חיים סוביל : ר"י מנחם דוב
סוביל : ר"י חיים פיקס : ר"י מאיר
אפערמאן : ר"י דוד געליבער : ר"י יעקב לני פרענקעל :
טעלשט ר"י אר"י לני גאטליבע : ר"י שמואל דוד
ווידער : ר"י משה ווידער : ר"י יחיאל נח :
ר"י דוד זן אר"י זן סאלווע :
טשערשיק ר"י אלטער רעכטער :
יועד ר"י נפתלי הירש פריעד : ר"י זאז וואלף אפעל :
ר"י משה לני פאסטערנאק : ר"י אייזיק שו"צ :
ר"י ישראל גאנז :
יאראוד הרב ר"י שמואל דוד : ר"י שמואל : ר"י משה
פנחס : ר"י דוב צער גליק : ר"י נפתלי לני :
לאראן ר"י יעקב עדלער : ר"י יעקב טייבו : ר"י משה
דישוואק : ר"י יוסף הכהן :
לעוועליג הגביר המפורסם ר"י שיע פריעד : הגביר
ר"י ישראל פריעד : ר"י אברהם דניאל : ר"י
מנחם מענדיל : ר"י לני הירש ש"ס :
ליק הרב ר"י חיים יעקב הורוויץ אבד"ק : ר"י שלמה
ווארעס : ר"י אייזיק זלום : ר"י לני זן
פרידא : ר"י משה לני קליין :
טיסא לאדין ר"י וואלף גראס : ר"י חיים כ"ץ :
ליסקא הרב היסמן אבד"ק ה"ל : הרב הגביר ר"י
עזר מליסקא : ר"י מאנים גאלדמאן : ר"י חיים
יהושע סופר : ר"י דוד וואלד גאלדבערגער :
מונקאטש הגביר ר"י חיים לני קרא : ר"י דוב משה
ג"צ : ר"י מרדכי ש"מ : ר"י מאיר שו"צ
זר"י הכהן : ר"י נחמן יצחקאל כהנא : ר"י נפתלי מאיר
קאליש : ר"י יחיאל מיכל ווייס : ר"י מרדכי ווייס :
ר"י צעריל ח"ר זאז : ר"י צרוך מייזעלש : ר"י מענדיל מייזעלש
ר"י מאיר ישראל קרויט : ר"י יעקב יהושע העשיל
היינפעריין : ר"י שלמה לייז צלייער : ר"י יצחק כ"ץ
הארפאדער : ר"י שמעון גרינפעלד : ר"י שלמה ווי"צ :
ר"י נחמ"י ווי"צ : הצמור מרדכי מייזילש : קנין ספרים
לביהמ"ד הגדול ע"י הגאונים ר"י ישראל עכסרייבער ור"י
זינעס קרא : ר"י יעקב הויזמאן : ר"י אברהם נתן נטע
זר"י חייטער : החתן ישראל שלום ר"י : ר"י משה
מייזילש : ר"י נתן יוסף מייזילש : ר"י מרדכי קאליש
נכד ר"י משה דוב : ר"י אברהם דיין : ר"י עזריאל
קאכטער : ר"י יעקב וועטינשטיין : ר"י חיים הויזמאן :
שלמה יוסף זר"י קרא : ר"י יהודה קרא : ר"י ישראל
דוד עכסרייבער : ר"י מענדיל וואלף קרא : ר"י יהושע
שו"צ : ר"י יצחק יעקב וועלבער : ר"י מאיר ישראל
פאגילמאן : ר"י מרדכי ווייס ח"ר יצחק יעקב : ר"י נחמ"י
ר"י : ר"י יוסף מ"ש : ר"י אפרים פישיל כ"ץ :

שמות הפרענומער אנטון

מאזאיי סמוך לבערגסאס ר' מאיר וויינבערגער :
ר' יונה שטיינער : ר' אברהם אהרן פרידמאן
ר' יחאל ונדכי פ"מ : ר' שלמה לזי האלבענדער :
ר' משה צמחי יונה :

מעזילאברייטן דודי הרב הרב ה"ר ר' משה : זנו ש"צ הרב
ה"ר מר"ץ זני אלימלך : ר' אליעזר
שעהנפעלד : ר' יחזקאל אייזיק שעהנפעלד : ר' לזי
אלימלך ז"ר אליעזר : ר' שמעון שעהנפעלד : ר' ישראל
גרינפעלד עב גיסו שלום סופר : ר' יעקב דוב העללער
ר' שמעון זאב ראזין : אחיו ר' יוסף ראזין :

האבער ר' אשר שעהנפעלד : ר' דוד מייזעלס :
געביסניצע ר' שלמה קליין : ר' לזי מאיר שטיינבערג
לזיהו"ד ע"י השו"צ :

ניכעצהאס הרב ר' יחזקאל אייזיק פ"מ : ר' אלי
פרידמאן : ר' שאל גראצער : ר' געלי
פרידמאן : ר' משה דוד פערקויף :

נאוויסעליטש ר' משה דוד :
נאבראד ר' חיים קליין :

נאמין ר' יוסף גרינפעלד : ר' שמעון פריעדלענדער
ר' עוזר הילמאן :

נפר ווארשאן קטן ר' יקותיאל כ"ץ טאג : ר' ראובן
קליין : ר' שלום קרויז : ר' יונה
גאלדשטיין :

ווארשאן גדול ר' נפתלי גאלדשטיין : ר' אברהם
הויזלער : ר' ישראל דוד אסטליץ :
ר' דוב ז"ר יחזקאל זאב מנאדליוויטש :

יאנישיץ הרב ר' נפתלי הירץ : ר' מאיר רייניטץ :
ר' משה מאיר סג"ל : ר' יעקב פינהאניק :
נור באכטע ר' יוסף דוד שו"צ : ר' מנחם מענדיל
שווארץ : ר' יוסף כ"ץ : ר' משה האן :

נור באשהור ר' משה שו"צ : ר' גרשון הלוי : ר'
שמואל צהרוב מנחם : ר' אברהם בן ברכה :
ר' משה ז"ר אברהם ע"ה :

נאפקער ר' לזי אצינדור פייזש : ר' צרוך שו"צ :
נאגיש הרב ר' ישראל אפרים פישל האנד"ק : ר'
מרדכי קלינצאך : ר' ישכר צעריש שו"צ : ר'

מנשה גרינפעלד : ר' ישראל הלל ז"ר קלונימוס : ר'
נפתלי גליקליך : ר' חיים אלער ז"ר משה ז"ל : ר'
יחזקאל יהודה קליין : ר' שלמה לעבנקאוויטש : ר' יהושע
ראזענבלום : ר' לזי דייטש : ר' מנחם מענדיל דייטש.
ר' צרוך גליק : ר' הירש העלנצאך : ר' יחזקאל אליעזר
שאפער : ר' יוסף שמואל הכהן גאלד : ר' יחזקאל
גאלדבערגער :

נור באנדאן ר' אברהם ליסער : ר' משה רוקח כ"ץ.
נור מארא ה"ג ר' יחזקאל משולם האנד"ק : ר' אייזיק
פרענקעל : ר' משה פריעד : ר' משה
פעלקער : ר' זאב וואלף וויללבערג : ר' דוד מנאדלויז
ר' ישראל אלימלך :

סיגוט הרב הגאון הלדיק ר' יקותיאל יהודה ט"ז
אנד"ק : נכדו ר' משה דוד : הרב הלדיק
מדאריק : ה"ג שלום שכנא : ה"ג ווקראטשין : ר' משה
כהנא : ה"ג ר' חיים ארי' כהנא דיין : אלמנה חיי
כהנא עזר צנה : ר' שמואל אצערדאס : הגביר ר'
קלמן כהנא : זנו ר' משה שמחה : זנו ר' שמואל
זיינוויל : ר' יעקב גליק : ר' אברהם חיים : ה"ג ר'
נפתלי היילפעריץ : ר' מאיר לעבנקאוויטש : ר' יודא
ישראל הויפטמאן : ר' מענדיל וואלף : ר' חיים ארי'
כהנא : ר' מיכל שלאסר : ר' משה ארי' פריינד : ר'
אשר שווארץ נבאי : ר' משה וויללבערג : ר' יקותיאל
שלמה נייאוויטש : ר' יחזקאל העללער : ר' ישראל
שעהנבלום : ר' שלום צארטשין : ר' יעקב רויזענבערג
ר' אברהם גאטמאן : ר' לזק : ר' ישעי' מאיר
מראכאז : ר' מרדכי שיק : ר' יחזקאל ז"ר מאיר נחום :
ר' עזריאל פאקס : ר' לזי אלימלך פאקס : ר' פנחס
זעלינגער : ר' יודא צניינץ שו"צ : ר' צניינץ סאמעל
ר' דוב כהנא : ה"ג מאיר פוקס : ה"ג זנו של ר' יודיל
כהנא : ר' יוסף מרדכי : ר' אליהו פעסטניגער : ר'
חיים דוד פעסטניגער : ר' יחזקאל אהרן שו"צ שווארץ :

ר' שמואל כ"ץ : ר' שלמה היילפעריץ : הרב ר' שמואל
לזי דיין : ר' חיים אלעזר כהן הארטשטיין : ר' יוסף
מנשה סופר : ר' מנחם אהרן האלפערט : ר' יחזקאל
יעקב חנן : ר' יוסף זרח הורוויץ : ר' דוד קליין :
ר' ליצום זאלי : ר' משה אליעזר קאליש : ר' מאיר
זאלבערגער : ר' יחזקאל פרידמאן : זנו ר' יעקב פ"מ.
ר' ישראל מערמעלשטיין : זנו ר' מרדכי : ר' מענדיל
זאלבערגער : ר' אשר הערשקוויטש : ר' מרדכי
פארצענבלאה : ר' לוי יחזקאל : ר' חיים צדאס : ר'
שיע סטריער : ר' אלעזר זאערטשייג : ר' יוסף
זאלבערגער : ר' מרדכי צריק : חתנו ר' מענדיל :
ר' אברהם פארצענבלאה : ר' יחזקאל קארס : ר' נטע
פריעד : ר' שמואל ווייס ח"ר פישעל : ר' נטע לזי
ז"ר נפתלי : ר' יעקב ווערטישטיין : ר' מענדיל
בערגער :

מלישקא סמוך למונקאטש הגביר המפורסם ר'
וואלף מליטשיק : ר' ליצום מהכ"ל : ר'
קלמן מקליסקעס : ר' משה צלחם :

ראקשין סמוך לשם הרב ר' אהרן אנד"ק ז"ר שמואל
לזי : ר' אברהם לוי פייערשטיין :
ר' דוד פייערשטיין : ר' צניינץ פרידמאן : הגביר ר'
צניינץ פערלישטיין : ר' חיים יהודה :

אורליווע ר' ישראל יחזקאל : ר' אהרן :
אנדראשאוויטש ר' משה צערקוויטש : ר' אברהם
מעדוועדוויטש : ר' מיכל צער
צלחשאוויטש : ר' משה מריבוויטש : ר' נתנ"ל : ר' צניינץ
משענדאוויטש : הגביר ר' אברהם ריסקער : ר' הירש
ליב מקאלדאסוף : ר' אהרן מענדיל : ר' משה עזריאל
מדאוויקין : ר' קהת מנכר הכ"ל : ר' צן ליון
חיוואקוויץ :

מסיסריין ר' שמואל קראס : ר' שמעון : ר' לזי ל"ש :
משאנדריוב ר' נפתלי : הגביר ר' לזי :
ראבעניץ הגביר ר' יוסף : ר' אהרן :
ראסיס הגביר ר' משה שמעון : ר' אהרן שלמה :
ר' יעקב :

סאלינע ר' שמואל : ר' זלמן וואלף : ר' פישעל :
ר' אברהם אליעזר :

סמראני ר' אברהם יעקב :
דיסני הגביר ר' שמואל לזי :
ראסיני ר' יוסף וואלף : הגביר ר' משה אהרן :

קעצקיא ר' מאנסי : ר' צניינץ לייז : ר' יוסף זאב :
קוראזס ר' עובדי' קויפמאן : ר' אפרים לזי אילעק :
סאראן ר' מנחם אברהם דודו של ר' שלום :
סאראם ר' שמואל : ר' שמואל יחזקאל :

וואראק פאפע ר' אברהם :
נישארדע ר' שמואל עם חתנו :
נאמאן ר' שלמה יואל :

נאנדא ר' לזי אלימלך : ר' יחזקאל :
קליין דאברין ר' צעריש ליצוויטש : ר' ישראל יוסף
גראסקעלד :

גראסדאברין הגביר המפורסם ר' צניינץ :
בארקאסיע ר' לעוויל :
סערניווע ר' אברהם מענדיל :

דערדא הגביר ר' חיים לזי שולמאן :
מאסיוב ר' משה יעקב גראצער : ר' אברהם חיים
חיינהארן ע"י ר' אייזיק אינדיק לח"ק
עשכיות ר' שלום הלוי לאנדויז : ר' חיים עזריאל
נאלרשמיד : ר' יוסף שטיין : ר' משה אליעזר שו"צ :
ר' שאל פישמאן : ר' אברהם יוסף לאקס :

סיהאלאוויטש הרב הגאון ר' אהרן גרינבערג אנד"ק :
ר' צרוך גרינפעלד .

מאלריוואריטש הרב ר' אברהם צערנפעלד אנד"ק :
ר' יחזקאל : ר' שלמה זלמן : ר'
יחזקאל לזי : ר' יקותיאל דוב שו"צ מארדעל : ר'
שאלוויטש ראלאוויטש :

העדיארי מארע הרב הגאון האנד"ק ע"י ר' לזי קליין
לזיהו"ד : ר' מאיר : ר' דוד ז"ר
אהרן רעשאלסקע : ר' יחזקאל נייאוואהנער : ר' זאב
וואלף וויינשטאק :

שמות הפרענומער אנטי

קאמלער : ר" מנחם דיינער : ר" אליעזר טייך :
הרז החסיד וכו' : ר" יעשי' :
קעמיטש : ר" מרדכי קארניפעלד שו"צ : ר" משה
יחיאל קיפאנז : ר" יהודה ליב פרידלענדער :
ר" משה יומן האנדנער :

פאריווע סמוך לוישקוב ר" ישראל יוסף אנגעל :
קלין סמוך לדיביווע ר" לני זר" שלמה : ר" שמואל
זר" משה :

קירא דאז ר" שמואל לני פריעד :
קאזעווארע ר" יוסף זן לזה :
קוצקאווע ר" שמעון זן מנחם : ר" משה שו"צ געוויקס :
קליין ווארדיין ר" אליעזר גאסליעב : ר" נפתלי
שרייבער : ר" נפתלי פישער : ר" ישראל
ווייס קנ"ל :

קאראם ר" גרשון עלעפאנד :
קירטש ר" שמואל :
קיש רעמע ר" לני דוב זר" דוד שו"צ :

קאלוב הרז ר" ישכר אנדערס אנדריק : ר" יהושע
שו"צ : ר" יעקב אשר זן פעריל : ר" דוד
דאוויק : ר" יקותיאל לואס : ר" אנדערס זן דוד :
קעק ר" משה דאנאס :

רעמיט לח"ק משניות ע"י ר" חיים דוב : ר" אשר
דוב זר" שלמה יהודא : ר" לני אייזיק זאסנער
ר" חיים שו"צ :

ריסקאפאלע הרז ר" אלי' זללאל ט"צ האנדריק : ר" זר
זנינון שו"צ : ר" מאיר אלי' קנ"ל : ר" אנדערס
פארקאטס : ר" לני זעביל : ר" זרן ליווער
ר" פייזש לענאוויטץ : ר" משה לני גרשור : ר" אביש
לייכנער : ר" ישראל דוב העכט : ר" מרדכי ספירא :
לחצ"ק משניות ר" שלום פוקס :

ראזאוולע ר" לני סטערין : לח"ק משניות ע"י ר" זר
מרדכי גערטיניר : ר" מנחם זן סיי :

ריסקווע ר" זרן ריזעל ר" משה שו"צ : ר" יוסף ארי'
אלטער פארליק : ר" דוד וופרטלנער : ר" לני
פאלאק : ר" לני ריזעל : ר" יוסף יחיאל כהנא :
רעבראשארע ר" אנדערס שאפער : ר" יושע זרעכער :

ראדנא זיבענבערגן ר" משה נריענמאלטס : ר" מנחם
מענדיל מאלט : ר" שמעון ליב נעגער : ר" שמעון נריען
ר" שלום ראזענבערג : ר" זרן שו"צ : ר" לני זמיה
משה גרשון :

רעטיאג הרז ר" יונה האנדריק : ר" יהודה זר" שו"צ :
ראשאהרע הרז ר" משה אלי' האנדריק : ר" יחיאל זן
מרים : ר" יחזקאל מאגיסליעל : ר" דוד
זר" משה כ"ץ : ר" זעליג כ"ץ : ר" אנדערס ראשארע :

ראצפערשה ר" משה יעקב הכהן שו"צ : ר" יוסף משה
פיס : ר" אהרן מיכל זנריאל וויינבערגער :
ר" אזיגדור נריענפעלד : ר" חיים גראס : ר" קלמן
שווארץ : ר" מאיר שווארץ : ר" נפתלי וויינפעלד :
ראקאטיס ר" יוסף גריענוואלד קנ"ל : ר" לני הירש לויב
שדה לבן סמוך לסיגוט ר" יעקב אלעמיר : ר" דוד
גדלי' : ר" אלי' משה : ר" יונתן זניען :

שיעב ר" אליעזר זן מינדא : ר" מנחם מענדיל קנ"ל :
וכ' אזיגדור זושא :

השמטות

פידהרין ר" שמואל קרא : ר" שמעון וויינבערגער :
ר" לני ל"ש : ששטאנדיב ר" נפתלי : ר" לני
ראבניצק ר" יוסף : ר" אהרן : רעלפיש ר" יחיאל
ווייס : ר" משה שמעון : ר" אהרן שלמה :

פאסקי ר" יעקב : שוואליווע ר" שמואל : ר" זלמן
וואליק : ר" פישל חתן הרז : ר" אנדערס לייזער
שו"צ : דיסני ר" שמואל לני : ראסיץ ר" יוסף
וואליק : בערעזניק ר" משה אהרן : קערצקי ר" ישראל
דוב : גאליפע ר" מאיר שטערין : ר" זנינון ליב :
סארווקע ר" יוסף וואליק : עקליווע ר" זינדיל : זנו
ר" פישיל : זנו ר" אנדור : זנו ר" מאיר :

וועלאוויטק ר" שמואל סענדער : פילפישק : ר" שמואל
דוד שו"צ : ר" מושלס : ר" שמואל : ר" שלמה יהודא
ר" יהודא לני : דיסקי ר" אליק : ר" משה ר" שמחה וכו' :

ר' זעליג גריען : ר' פייזש גאטמאן : הני ליבוש
כהנא זר" יוסף הכהן : ר' יעקב שו"צ קנ"ל :
סלאשפינא ר' אלי' כ"ץ : ר' יהודה זן מאיר :
לח"ק משניות ע"י שלום טאזאק : ר'
יהודה סענדיר טאזאק :

סארוויץ ר' נפתלי לני :
סיטשעל ר' אנדערס יעקב פריעד : ר' אלי' מאליק :
ר' יוסף יוסף דלווידאוויטש :

סערעשט ר' שמואל זר" לני ארי' ז"ל : לח"ק ש"ס
ע"י משה דלווידאוויטש : לח"ק משניות ע"י
ר' חיים זר" מנחם סטערין : ר' מאיר זר" יוסף סטערין :
סטריטריא ר' לני הירש וויינבערג : ר' לני הירש
לענאוויטש : ר' יעקב זאס :

ספינקע ה"ל ר' יוסף מאיר שליט"א : ר' יעקב זאס :
ר' נחמן כהנא : לביהמ"ד של ה"ל ע"י ר'
חיים זלעך : ר' אלי' דוב פעריל : זנו ר' יחיאל מיכל
פעריל : ר' רפאל זר" זאס דייטש : ר' זללאל אהרן
ניילינגער : הני אלטער זאס : ר' פכח זאס : ר'
שלום :

סלאטינע ר' יוסף זרן גאנץ : ר' יוסף דוד דיקער :
סטרימבע זיבענבערגן ר' מרדכי לני ראטשילד :
ר' מושלס זושא זר" יחיאל מיכל : ר' יואל
לני זר" מנחם מענדיל טעלמיט : ר' יוסף ווידער :
ר' ישראל לאנקסנער : ר' זרן זר" יחיאל מיכל לעבין
ר' ליב גאטליעב : ר' שמואל דוד ווידער :

סאלווע ר' דוב זן מרים פראדעל : ר' מרדכי שו"צ
ר' אהרן נעססנבערג : ר' מנחם מענדיל
טייכער : ר' יושע זרעכער : ר' אליק קאפראליג :
נפר שאנקערין ר' יקותיאל דוב שו"צ : ר' שמעון
דוואליק : ר' שמעון זמיה משה :

ר' מרדכי דודעק : ר' אליק זיראק : ר' מאיר יהודה
זר" אליעזר וויינשטאק מנעמנט : ר' אהרן זערגספעלד
ר' אליעזר מאנדעל : ר' שמואל זיינוויל לייז ווייניש :

סאדארא ר' זעביל אבנאחריק :
בעטלעהויזן הרז ר' יודא ל"ש אנדריק :
סמארישע ר' ישראל שטעטיל : ר' משה שו"צ :
ר' מנחם נתן :

סאמטאדא ר' ישראל ליב כ"ץ : ר' יהודא לני כהנא :
ר' דוד מנשה ראטינשטיין : ר' יוסף
סעהנפעלד : ר' יקותיאל שווארץ : ר' יוסף פייער :
ר' פייזל ווייס : ר' נחום מרדכי פריינד : ר' ארי'
יודא זר"י ז"ל : ר' אנדערס ר"פ :

סאמע סעג ר' יעקב דוב כ"ץ : ר' יוסף מאיר :
ר' יהודא נתן זנינון :
סעמאהאליע הרז ר' יהודא גרינפעלד : ר' שמואל
זערגער משה : ר' משה שו"צ :

סערענמש הרז ר' עמרם ישי קנ"ל : ר' משה שמואל
אכטער : ר' דוד סיני : ר' יוסף קארניטלער.
סוליש הרז גוה' נחם חיים האנדריק :

סעג ר' אנדערס וויינשילע :
עלבים ר" יוסף יהודה זן גיטל : ר" לני זן חיי :
ר" אפרים לני שו"צ מקאפניק :

עריבאניע ר" זלמן וויינבערג : ר" יוסף שרייבער :
ר" מאיר גרינד : ר" אליעזר ראפפורט :
פעטרוויע ר" אנדערס שמואל : ר' ארי' זר"ש : ר" נפתלי
הירש שו"צ :

פאהליאן גלאד ר" לני קנ"ל : ר" אייזיק יהודה קנ"ל :
ר" יעקב קנ"ל : ר" זינדיל קנ"ל :
הז" יחיאל מיכל קנ"ל : ר" זרן קנ"ל : ר" אנדערס
מאיר קנ"ל : ר" נפתלי זר" יעקב ז"ל :

פעלדריא ר" מאיר יוסף זענער : ר' אהרן גיווערטן :
פארעשט ר" אליעזר לני זן יוטא : ר" חיים זן מרים :
פילפיש ר" דוד ראזענפעלד :
פאלי סיגווער ר" יהודה ליב קקיל : ר" לני דוד :
צעטשיוויטש הרז ר" יהושע האנדריק :

צארמאדע ר" אייזיק זאס :
קערעסטיאר הרז ר" ישראל מרדכי אורכשטיין האנדריק
ר" לני הירש דרייהאק : ר" לני הירש